

NORA  
ROBERTS

PRVA IZ OVAJ TRILOGIJE O TRI SESTRE SA ZELENIH PROSTRANSTAVA

*Rođena u vatri*

Prva knjiga iz serije o tri sestre sa zelenih prostranstava



PRVA KNJIGA  
TRILOGIJE O TRI SESTRE SA ZELENIH PROSTRANSTAVA  
DALEKE IRSKE



## Prvo poglavje

Sigurno je bio u pabu, razmišljala je Megi. Gde bi drugde jedan pametan muškarac potražio utočište u tako hladno vetrovito popodne? Svakako ga neće zateći kod kuće kako se greje pored vlastitog ognjišta. Tom Konkenon je, van svake sumnje, bio pametan muškarac. Što je značilo da nije ostao kod kuće. Njen otac je sigurno svratio do paba, na kriglu piva i partiju razgovora sa svojim vernim prijateljima. On je bio muškarac koji je voleo da se smeje i da plače i da sniva nemoguće snove. Neki su ga zbog toga smatrali luckastim i nerazboritim čovekom, ali ne i njegova Megi. Nikada njegova Megi.

Dok je, sedeći za volanom tandrakavog kombija, ulazila u po-slednju krivinu koja je vodila ka selu Kilmihil, na ulici nije bilo ni žive duše. To nije bilo nimalo čudno, s obzirom na činjenicu da je odavno prošlo vreme ručka i da je zima nadirala preko Atlantika poput raspomamljene zveri odbegle iz ledene utrobe pakla. Zapadna obala Irske drhtala je pod mrazom i vetrom, sanjareći o dalekom proleću.

Među vozilima parkiranim ispred O'Melijeve paba primetila je očev ulubljeni fijat. Kod Tima O'Melija je tog dana očigledno vladala poprilična gužva. Okrenula je volan i parkirala se preko puta paba ugneždenog među mnoštvom radnjica i lokala.

Dok se spuštala uličicom koja je vodila ka glavnom ulazu, vetar joj je duvao u leđa, nateravši je da se šćućuri u svojoj toploj postavljenoj jakni i da navuče crnu vunenu kapu preko čela. Mraz ju je štipao za obraze bojeći ih rumenilom. Zimska svežina bila je prožeta mirisom vlage, što je obećavalo još jednu ledenu noć. Kao farmerska kći, Megi je znala da će se ulice još pre sumraka zacakliti od mraza.

Bila je to najoštrija zima koje se sećala. Činilo se kao da je razgoropadeni januar naumio da čitav okrug Kler okuje svojim studenim dahom. Mali vrt ispred jedne od okolnih radnji je već platio danak surovoj klimi. Uvelo rastinje je, klonuvši pod vetrom i hlad- noćom, nemoćno ležalo preko vlažnog polusmrznutog zemljišta.

Iako je bila dirnuta turobnim prizorom, vest koju je donosila ocu bila je tako ushićujuća da je gotovo očekivala da klonulo cveće podigne svoje glavice i rascveta se pred prolećem koje joj je naprasno ogrejalo dušu.

U O'Melijevoj pabu je, kao i uvek, vladala srdačna opuštenu atmosfera. Čim je otvorila vrata, bila je omamljena talasom toplote. Crvenkasti plamen je veselo pucketao u kaminu. Vazduh je bio prožet mirisom nagorelog treseta i paprikaša koji se tog dana nalazio na jelovniku O'Melijeve supruge Dijedre. Naravno, bili su tu i drugi prepoznatljivi i primamljivi mirisi - miris piva, duvana i prženih krompirića.

Prvo je spazila Marfija koji je opruženih nogu sedeo za jednim od malenih stolova, razvlačeći meh irske harmonike, čiji je zvuk bio jednako umilan kao i njegov glas. Ostali gosti su zaneseno slušali njegovu muziku, sanjareći nad kriglama sa svetlim i tamnim pivom. Melodija je, poput svih irskih balada, bila puna sete, melanholična i čeznutljiva kao ljubavničke suze. Bila je to pesma koja je nosila njeno ime, pesma koja je govorila o starosti i prolaznosti.

Marfi skrenu pogled ka njoj, razvuče usne u osmeh i blago zabaci glavu kako bi sklonio pramen razbarušene crne kose koja mu je padala preko čela. Vlasnik paba, Tim O'Meli, stajao je iza šanka. Bio je to sredovečni muškarac čija je građa podsećala na pivsku bačvu, opasan keceljom koja je delovala gotovo smešno na njegovom korpulentnom telu. Imao je široko naborano lice i oči koje su nestajale među mesnatim, pihtijastim obrazima kad god bi prasnuo u

smeh.

O'Meli je glancao čaše. Iako je spazio Megi, nastavio je sa poslom, znajući da će ona biti dovoljno učtiva da sačeka sa narudžbinom dok Marfi ne završi svoju baladu.

Megi radoznalo pređe pogledom preko lokala primetivši Dejvida Rajana koji je uživao u aromi američkih cigareta koje mu je brat svakog meseca slao iz Bostona i pedantnu gospođu Logan koja je plela džemper od ružičaste vunice tapkajući nogom u ritmu melodije. Naravno, tu je bio i stari krezavi Džoni Konroj koji se ushićeno smeškao dok je svojom žilavom čvornovatom šakom stiskao naboranu ruku svoje supruge. Iako su bili u braku već punih pet decenija, Konrojevi su piljili jedno u drugo kao zaljubljeni golupčići, očigledno dirnuti Marfijevom pesmom.

Televizor iznad šanka bio je uključen, ali je ton bio utišan. Preko ekrana su promovicali kadrovi iz neke glamurozne britanske sapunice. Glumci su bili obučeni u skupu odeću i imali su besprekorno doterane frizure. Sedeli su za masivnim stolom, prekrivenim srebrnim svećnjacima i kristalnim posudom, vodeći žučnu raspravu.

U poredenju sa tim glamuroznim dekorom, činilo se kao da je O'Melijev mali zadimljeni provincijski pab poticao iz nekog drugog sveta.

Bilo je dovoljno da baci samo jedan pogled na ekran pa da joj se srce ispuni prezirom prema tim basnoslovno bogatim televizijskim junacima koji su svoje vreme i energiju trošili na porodične splete i poslovne ujdurme. Prezirom koji je bio protkan primesom zavisti.

Ako bi se ona nekad domogla takvog bogatstva - naravno, samo fiktivno, jer uopšte nije žudela za bogatstvom - sigurno bi znala kako da ga upotrebi.

A onda je, skrenuvši pogled sa ekrana, spazila i njega. Sedeo je za stolom u uglu prostorije. Bio je sam, ali nipošto izolovan od ostalih. On je bio sastavni deo inventara, poput stolice na kojoj je sedeo. Jednu ruku ležerno je prebacio preko naslona, a drugom je pridržavao šolju u kojoj se, kao što je Megi dobro znala, nalazio jak čaj sa malo irskog viskija.

Iako su ga drugi smatrali obešenjakom koji je bio sklon nepredvidivim potezima i naglim zaokretima, ona ga je poznavala u dušu. Od svih ljudi koje je u životu upoznala niko se nije mogao porediti s njim. Nikoga nije volela tako iskreno i tako snažno kao Toma Konkenona.

Ne prozborivši ni reči, uputila se pravo k njemu i spustila se na susednu stolicu. Naslonila je glavu na njegovo rame, osetivši kako joj se srce rastapa od topline, od tinjajućeg ognja koji je prodirao do samih kostiju.

Tom podiže ruku sa naslona i privi je uz sebe, nežno je poljubivši u čelo.

Kada se pesma završila, Megi stisnu njegovu šaku i podiže je ka usnama. „Mogla sam da se kladim da ćeš biti ovde.”

„Otkud si znala da sam baš o tebi razmišljao, mila moja Megi?”

„I ja sam razmišljala o tebi”, veselo odgovori ona. Tom Konkenon nije bio naročito visok, ali je imao čvrstu nabijenu građu. Kao zakržljali bik, kako je u šali često govorio. Oko očiju su mu se širile duboke lepezaste bore koje su naročito dolazile do izražaja kad bi se nasmejao. Te bore su ga, kako je Megi smatrala, činile još lepšim i naočitijim. Njegova nekad volšebno crvena i bujna kosa sada je bila proređena i protkana sedim vlasima koje su podsećale na zagasite tračke dima koji su se izdizali nad rasplamsalom vatrom. U Meginim očima, Tom Konkenon je bio najodvažniji i najšarmantniji muškarac na svetu.

On je bio njen otac.

„Tata”, ushićeno je rekla, „donosim ti lepe vesti.”

„Znao sam to čim sam te ugledao. Prosto blistaš od sreće.”

Šeretski namignuvši, on skinu crnu vunenu kapu sa Megine glave i njena razbarušena crvena kosa se razli preko ramena kao more užarene lave. Oduvek je bio očaran njenom kosom. Još se sećao onog dana kada ju je prvi put uzeo u naručje. Sećao se tog malog iskrivljenog lica, srditog plača novorođenčeta koje se hvatalo u koštac sa prvim životnim izazovima, sićušnih pesnica koje su mlatarale kroz vazduh. I te tanke nežne kosice koja je blistala kao tek skovani novčić.

Uopšte nije bio razočaran što nije dobio sina. Rođenje kćeri je za Toma Konkenona predstavljalo još veći blagoslov, dar koji ga je ispunio beskrajnom smernošću i divljenjem. „Time, donesi neko pićence za moju devojčicu!”

„Popiću čaj”, doviknu Megi okrenuvši se ka šanku. „Napolju je vraški hladno.” Sad kada je konačno pronašla oca, Megi više nije žurila da mu saopšti vest. Želela je da što duže uživa u svom tri- jumfu. „Šta ti tražiš u pabu, Marfi?” veselo je dobacila. „Došao si ovde da pevaš i pijančiš dok ti se krave smrzavaju u štali?”

„Ništa se ti ne sekiraj. Pronaći će one načina da se ugrelu”, spremno odgovori Marfi. „Ako ovaj mraz potraje, na proleće ću imati punu štalu teladi jer stoka u dugim zimskim noćima radi isto što i ostala čeljad.”

„Misliš, sede pored kamina i čitaju?” vragolasto uzvratila Megi, na šta ostali gosti prasnuše u veseli smeh. Svi u varoši su znali da je Marfi strašno voleo da čita i često su ga zadirkivali zbog toga.

„Pravo da ti kažem, pokušao sam da ih zainteresujem za književnost, ali krave više vole da gledaju televiziju.” Marfi spusti prazu čašu na sto i uputi se ka šanku. „Ali, kad smo već kod toga, šta ti tražiš ovde? Koliko čujem, peć ti tutnji po vasceli dan i noć. Zašto nisi ostala kod kuće da se igraš sa svojim stakličima?”

Kada je Marfi prišao šanku da naruči novo piće, Megi se ponovo okrenu ka Tomu. „Tata, htela sam da ti prvi saznaš”, rekla je, ushićeno stisnuvši njegovu šaku. „Jutros sam odnela nekoliko stvarčica u Mekginisovu galeriju u Enisu.”

„Tako znači?” Tom zamišljeno izvadi lulu iz džepa. „Zašto mi to ranije nisi rekla? Mogao sam da ti pravim društvo.”

„Htela sam to sama da obavim.”

„Moja mala pustinjakinja”, razneženo promrmlja Tom štipnuvši je za nos.

„Tata, kupili su ih.” Njene zelene oči, koje je nasledila od oca, blesnuše kao dva smaragda. „Ponela sam četiri komada i sve su uzeli. Isplatili su me na licu mesta.”

„Ma šta kažeš, Megi? Ma šta kažeš!?” Tom veselo skoči sa stolice, zgrabi je za ruke i povede je kroz pab. „Imam jedno obaveštenje, dame i gospodo! Moja ćerka, moja mila Margaret Meri, prodala je svoju staklariju u Enisu.”

Kroz pab se prolomi srdačan aplauz, praćen bujicom pitanja.

„Prodala sam ih Mekginisovoj galeriji... Da, samo četiri komada, ali su rekli da su zainteresovani za još”, odgovarala je Megi pokušavajući da se izbori sa rafalnom paljbom. „Dve vaze, činija i nešto što podseća na pritiskač za papir.” Tim O'Meli im u tom trenutku priđe i spusti na šank dva viskija.

„Hvala, Time”, veselo reče Megi, podižući čašu. „Mislim da je red da nazdravimo. Za Toma Konkenona, koji je verovao u mene.”

„Ah, nikako, mila moja Megi”, pobuni se Tom. Oči su mu bile zacakljene od suza. „Ova zdravica je namenjena tebi. Za tvoj uspeh i tvoju sreću!” Čaše zvecnuše i Tom sruči viski niz grlo. „Hajde, Marfi! Rastegni taj meh! Hoću da plešem sa svojom mezimicom!”

Marfi veselo poskoči i zgrabi harmoniku, a gosti počеше oduševljeno da kliču i da plješču dok je Tom vodio svoju kćer preko plesnog podijuma. Dijedra istrča iz kuhinje brišući ruke o kecelju.

Lice joj je bilo zažareno od toplote i ushićenja. Zgrabila je svog supruga i odvukla ga od šanka, nateravši ga da se pridruži slavlju. Ubrzo su svi cupkali i poskakivali, a Megi se kao glavna zvezda vrtela preko podijuma, igrajući sa svima redom, sve dok noge nisu počele da joj klecaju.

Privučeni grajom i smehom, prolaznici su počeli da uleću u pab i da se raspituju šta se dešava. Megi je znala da će se vest u tren oka raščuti i da će već do sumraka svi u krugu od dvadeset kilometara saznati za njen uspeh.

To joj je bilo sasvim dovoljno, razmišljala je. Postaće poznata u svom kraju. Nije želela više od toga. A čak i da jeste, bilo je pametnije da takve snove zadrži za sebe.

„Ah, dosta!" uzviknula je stropoštavši se na stolicu i dohvativši šolju sa ohlađenim čajem. „Ako ovako nastavim, srce će mi prepući."

„I meni, ali od ponosa." Iako je na Tomovim usnama i dalje leb- deo osmeh, pogled mu se naprasno smrači. „Trebalo bi da odemo do kuće, Megi. Da saopštiš vest svojoj majci i sestri."

„Kasnije ću otići do Brajane", odgovori Megi. Po tonu njenog glasa bilo je očigledno da je i njeno raspoloženje na trenutak splasnulo.

„Onda je stvar sređena." Tom je pomilova po obrazu. „Ovo je tvoj dan, Megi Mej, i ne smemo dopustiti da ti bilo šta pokvari užitak."

„Ne, tata, ovo je naš dan jer bez tebe ništa ne bih postigla."

„Onda ćemo, bar još neko vreme, da uživamo u svom trijumfu. Samo nas dvoje. Šta kažeš na to?" Tada je osetio kako ga nešto steže u grudima. Bilo mu je vruće i vrtelo mu se u glavi. Vid mu se na trenutak zamutio, a onda mu je nešto kvrcnulo iza očiju i slika se ponovo razbistrila. Vazduh, pomislio je. Morao je da izađe na vazduh. „Baš bi mi prijalo da se malo provozam. Želim da osetim miris mora, Megi. Hoćeš li sa mnom?"

„Naravno", odgovori ona, hitro se pridižući sa stolice. „Ali, jesi li siguran da je pametno da se po ovakvom vetru i zimi pentramo po liticama?"

„Moram da odem tamo." Tom dohvati kaput, prebaci šal oko vrata i krenu ka izlazu, ali vid ponovo počeo da mu se muti. Zamagljene boje i obrisi su mu titrali pred očima. Po svoj prilici je malo više cugnuo, pomislio je. A opet, valjda je bilo normaino da se napije? Zar konačno nije imao dobar povod za slavlje? „Sutra uveče ćemo prirediti malu zabavu. Fina klopka, fina pićence i fina muzika. Koliko da proslavimo uspeh moje mezimice. Siguran sam da niko od mojih prijatelja neće izostati."

Megi se ugrize za jezik, sačekavši da izađu napolje. „Zabavu? Tata, dobro znaš da se ona neće složiti s tom idejom."

„Valjda sam i dalje gazda u svojoj kući." Tom prkosno isturi bradu, na gotovo istovetan način na koji je to činila njegova starija kćer. „Napravićemo tu zabavu i tačka. Ti ništa ne treba da brineš. Razgovaraću s tvojom majkom. Hoćeš li sad da sedneš za volan pa da krenemo tamo kud smo naumili?"

„Ako tako kažeš." Megi je znala da je, kada bi Tom Konkenon nešto odlučio, svaka rasprava bila izlišna. I bila mu je zahvalna zbog toga. Da nije bilo tako, ona nikad ne bi mogla da otputuje za Veneciju i da nauči staklarski zanat. Nikad ne bi mogla da razvije svoj talenat i da osnuje vlastiti atelje. Znala je da mu je njena majka neprestano zagorčavala život zvocajući mu zbog novca koji je potrošio na njeno školovanje, ali je on ostao nepokolebljiv.

„Reci mi na čemu trenutno radiš."

„Pa, nameravam da napravim nešto nalik boci. Znaš, biće izdužena i tanka, gotovo šiljasta, s tim što će se na vrhu naglo širiti. Otprilike kao ljiljan. Boja će biti krajnje delikatna. Recimo, kao unutrašnjost breskve."

Dok je rukama ocrtavala obrise u vazduhu, u mislima je savršeno jasno videla svoju novu tvorevinu.

„Mila moja, prosto sam očaran kad vidim kakve se ideje začinju u toj divnoj glavici."

„Lako je nešto stvoriti u glavi", odgovori ona uputivši mu dražestan osmeh. „Problem je u tome da se to prenese na staklo."

„To za tebe nije nikakav problem. Znaš, Megi, nikad nisam sumnjao u tebe." Tom je nežno potapša po ruci, a onda utonu u ćutnju.

Megi je gledala pravo ispred sebe, u uzan vijugav put koji je vo- dio ka moru. Oblaci su se gomilali na zapadnom nebu, mreškajući se pod naletima vetra koji su nagoveštavali oluju. Svetlost se borila s tamom, probijajući se kroz pukotine na svodu boje kalaja.

Taj prizor bio je dovoljan da se u njenim mislima začne nova ideja. Staklena činija, široka i duboka, obojena uskovitlanim bo- jama koje su podsećale na štitove zaraćenih nebeskih legija.

Pogled joj je bio prikovan za drum na kome su se smenjivale vijugave i pravolinijske

deonice. Sa obe strane puta su se uzdizale visoke požutele živice. Na izlazu iz varoši nalazilo se svetište posvećeno Devici Mariji. Bogorodičino lice je zračilo spokojem, ruke su joj bile velikodušno raširene, a ispred nogu joj je ležao buket šarenog plastičnog cveća.

Iz Tomovih grudi ote se tako snažan uzdah da je Megi instinktivno skrenula pogled k njemu. Učinilo joj se da je neobično bled i da mu mišići na licu podrtavaju. „Tata, deluješ umorno. Da možda nije pametnije da te odvezem kući?”

„Ne, nikako.” Tom izvadi lulu iz džepa i istrese ostatke duvana na dlan. „Hoću da posmatram more. Bliži se oluja, Megi Mej. Imaćemo spektakularan pogled sa litica na Lup Hedu.”

„Uopšte ne sumnjam u to.”

Kada su napustili selo, put je postao toliko uzan da joj se činilo kao da treba da proturi kombi kroz ušice igle. U njihovom pravcu je dolazio jedan pešak, šćućuren pod naletima vetra, a za pešakom je stički koračao njegov verni pas. I čovek i pas se povukoše u stranu kako bi propustili kombi čiji su točkovi prošli na svega nekoliko inča od muškarčevih čizama. Dok su se mimoilazili, pešak kratko klimnu glavom, pozdravivši Toma i njegovu kćer.

„Znaš, tata, nešto sam razmišljala...”

- "O čemu to?"

- „Ako bih uspela da prodam još nekoliko komada - samo još nekoliko - mogla bih da napravim novu peć. Znaš, htela bih da radim sa više boja. Istini za volju, vatrostalna cigla nije tako skupa, ali će mi trebati preko dve stotine.”

„Imam nešto uštedevine.”

„To ne dolazi u obzir”, kategorički odbi Megi. „Već si se dovoljno žrtvovao za mene. Ovo moram sama da izguram.”

Tom se uvređeno namršti zapiljivši se u lulu. „A čemu to, moliću lepo, služi otac, ako ne da pomaže svojoj deci? Nikad mi nisi tražila da ti kupujem skupe haljine i svetlucave đinđuve. Jedino što želiš je ta vatrostalna cigla i, tako mi svega, ima da je dobiješ!”

„Naravno”, diplomatski odgovori Megi, „ali ovog puta moram da je platim vlastitim novcem. Moram to sama da obavim, tata. Nisam to rekla zato što mi je potreban novac. Treba mi samo tvoja podrška.”

„Novac je obična tričarija, mila moja. Pa, ti si mi se već deseto- struko odužila.” Tom se zavalio na naslon i odškrinu prozor sa su- vozačke strane. Vetar zazvižda kroz pukotinu dok je palio lulu. „Ja sam bogat čovek, Megi. Imam dve predivne kćeri, dva prava dragulja. I, mada niko ne može da traži više od toga, imam i pristojan dom i prijatelje na koje uvek mogu da se oslonim.”

Megi je, naravno, primetila da se njena majka nije našla na spisku Tomovog blaga. „A, povrh toga, imaš i ćup na kraju duge.”

„Naravno. On će me uvek čekati.” Tom ponovo utonu u razmišljanje. Pored njih su promicale napuštene i oronule kamene kuće raštrkane po zeleno-sivim poljima koja su se, nepregledno široka i nemoguće lepa, kupala pod zamirućom svetlošću turobnog neba. A tamo, u daljini, stara crkva je odolevala naletima surovog vetra, zaklonjena nekolicinom nemoćnih, iskrivljenih i ogoljenih stabala.

Bio je to tužan i samotnan prizor, ali je Tom u njemu uspeo da pronađe izvesnu lepotu. Iako nije delio Meginu ljubav prema usamljeničkom životu, kada bi se suočio sa takvim prizorom, sa tim teškim spuštenim nebom i tom beskrajnom pustopoljinom između kojih je čovek delovao sitnije i beznačajnije od glavice čiode, mogao je da shvati emocije koje su bujale u njenoj umetničkoj duši.

Vetar je hućao kroz odškrinuti prozor donoseći miris mora. Nekada davno je sanjao o tome da se jednog dana otisne preko ogromne modroplave pućine. Nekada davno je sanjao o svemu i svaćemu.

Oduvek je tragao za tim ćupom na kraju duge, ali je znao da je samo on bio kriv što ga nikada

nije pronašao. Bio je farmer po rođenju, ali ne i po opredeljenju. A sada je izgubio čak i svoju zemlju, sve izuzev nekoliko preostalih jutara koja su bila jedva dovoljna za cveće i povrće koje je njegova ćerka Brajana tako vešto odgajala. I sasvim dovoljna da ga podsete da je omašio u svemu što je u životu pokušao.

Toliko jalovih planova, pomislio je dok mu se iz grudi otimao još jedan težak uzdah. Kako se ispostavilo, njegova supruga Mejv bila je u pravu. Bio je pun planova, ali nikad nije imao dovoljno razboritosti ili sreće da ih sprovede u delo.

Kombi je brektao preko drumova, prolazeći pored skupine šćuću- renih kuća i gostionice ispred koje je stajala tabla sa razmetljivim natpisom: POSLEDNJI PAB PRE NJUJORKA. Kao i uvek kada bi stigao do te deonice, Tomovo raspoloženje se naprasno poboljša.

„Mila moja Megi, šta kažeš da skoknemo do Njujorka i popijemo po kriglu piva?“ veselo je upitao. Bila je to rečenica koju je redovno izgovarao na tom mestu.

„Važi. Ja častim prvu turu.“

Tom se prigušeno nasmeja. Dok je Megi parkirala kombi pored puta, njegovo srce preplavi čudna mešavina žudnje i nestrpljenja. Teren je bio prekriven uvelom travom i kamenjem, a u daljini se naziralo olujno more koje se pružalo sve do Amerike.

Izašli su napolje, zaglušeni tutnjavom vetra i talasa koji su se besno obrušavali na crne hridi koje su podsećale na iskežene zube i stisnute pesnice. Ruku pod ruku, počeli su da posreću preko kamenjara poput pijanaca, smejući se na sav glas i nadvikujući se sa hućanjem mora i zavijanjem vetra.

„Prava je ludost što smo došli ovde po ovakvom vremenu.“

„Da, ali uzvišena i plemenita ludost, mila moja Megi. Oseti samo taj vazduh! Udahni ga punim plućima. Vetar duva kao da hoće da nas oduva sve do Dablina. Sećaš li se kad si bila mala i kad sam te vodio u Dublin?“

„Nikad to neću zaboraviti. Sećaš li se onog žonglera, kako je vešto baratao onim šarenim lopticama? To mi se toliko dopalo da si posle i sam morao da naučiš da žongliraš.“

Njegov smeh bio je glasan i gromak kao hućanje mora. „Ah, kad se samo setim koliko sam jabuka upropastio.“

„Ali smo se zato nedeljama sladili pitama i kompotom.“

„Pomislio sam da bih mogao da unovčim svoju novostečenu veštinu, pa sam čak otišao u Golvej na vašar.“

„I potrošio sve što si zaradio na poklone za mene i Brajanu.“

Megi je primetila da je bledilo nestalo sa njegovog lica i da su mu oči ponovo plamtele od zanosa i ushićenja. Pošli su preko trave i kamenjara, idući u susret razgoropađenom iskeženom vetru, da bi na kraju zastali na obali moćnog Atlantika koji je srdito zapljuskivao neumoljive hridi. Talasi su se razbijali o stene i potom se povlačili nazad, ostavljajući na desetine vodopada koji su se slivali između pukotina. Galebovi su kružili nad njihovim glavama ispuštajući prodorne krike koji su se stapali sa grmljavinom mora.

Talasi su se dizali kao ogromni vodeni bedemi, beli kao sneg u podnožju i prozirni kao kristal na vrhu. Morska pena se raspršivala poput svetlucavih bisera na ledenom vazduhu. Na uskovitlanoj površini nije bilo nijednog jedinog čamca. Preko pučine su brodili samo beli gnevni uspenušali talasi.

Megi se upita da li je njen otac tako često dolazio na to mesto zato što je u tom ljutom boju mora i kopna video oličenje vlastitog braka. Njegov brak je oduvek predstavljao ogorčenu borbu, a ozlojeđenost i bes njegove supruge su drobili njegovo srce kao što voda, polako i neprimetno, drobi čak i najtvrdi kamen.

„Zašto ostaješ s njom, tata?“

„Molim?“ zbunjeno upita on, skrenuvši pogled sa uspenušalog mora i olujnog neba.

„Zašto i dalje živiš s njom?“ ponovi Megi. „Braj i ja smo odrasle. Zašto ostaješ s njom kad te čini tako nesrećnim?“

„Ona je moja žena“, kratko je odgovorio.

„Pa šta s tim?“ prkosno odvrati Megi. „Kao da je to razlog da sebe osудиš na večnu patnju. Između vas dvoje više nema ljubavi. Ne možete očima da se vidite. Otkako znam za sebe ona na sve načine pokušava da ti zagorča život.“

„Ne sudi tako strogo o svojoj majci.“ To je bila i njegova zasluga, pomislio je. Toliko je voleo svoju kćer da je bio nemoćan da izbalansira njene emocije, da se odupre njenoj bezuslovnoj ljubavi. Ljubavi koja joj nije dopuštala da shvati ogorčenost i razočaranje žene koja ju je rodila. „Ja sam uveliko zaslužan za probleme koji su nas skolali. Znaš, Megi, brak je tako krhka i osjetljiva stvarčica. Brak zahteva uspostavljanje delikatne ravnoteže između dva srca i dve nade. Ponekad teg sa jedne strane postane toliko težak da ona druga strana ne može da ga podigne. Shvatićeš to jednog dana kad se i sama budeš udala.“

„Nikad se neću udati.“ Megin odgovor bio je tako žustar i neumoljiv da je zvučao kao zakletva. „Nikad nikome neću pružiti šansu da me učini tako nesrećnom.“

„Ne smeš tako da govoriš.“ On skrušeno stisnu njenu šaku. „Na svetu nema ničeg lepšeg i dragocenijeg od braka i porodice.“

„Ako je tako, zašto se vaš brak pretvorio u tamnicu?“

„Nije trebalo tako da ispadne.“ On oseti kako ga snaga ponovo napušta i kako mu jeza prodire do samih kostiju. „Tvoja majka i ja vam nismo pružili dobar primer i strašno mi je žao zbog toga, ali nešto mogu pouzdano da ti kažem, mila moja devojčice. Istina je da, kad nekog voliš svim svojim bićem, rizikuješ vlastitu sreću, ali ako to ne učiniš, na kocku stavljaš mnogo više. Odbacuješ blaženstvo koje samo ljubav može da ti pruži. Unapred se odričeš raja, Megi.“

Ona zaroni lice u njegov kaput, pronalazeći utehu u mirisu njegove kože i odeće. Nije imala srca da mu kaže da je njihov brak više podsećao na pakao nego na raj. I da je znala da on nikada ne bi svojevolejno zamandalio vrata vlastite tamnice da nije bilo nje.

„Jesi li je nekada voleo?“

„Naravno da sam je voleo. Verovala ili ne, naša ljubav je nekad bila usijana kao tvoja staklarska peć. Ti si plod te ljubavi, Megi Mej. Ti si začeta u ognju, poput tvojih najlepših i najsmelijih skulptura. Iako je naša ljubav odavno zgasnula, nekad je plamtela kao divlji oganj. Možda bi, da nije bila tako snažna i tako zaslepljujuća, da je tinjala tiho i lagano, uspela mnogo duže da se održi.“

Boja njegovog glasa ju je naterala da podigne glavu i da mu se zagleda pravo u oči. „Ali, to nije sve, zar ne? Postojao je još neko?“

Kao sećivo zaronjeno u med, sećanje je istovremeno bilo bolno i slatko. Tom skrenu pogled ka pućini, kao da je na tom olujnom prostranstvu mogao da nazre lik žene kojoj je nekada davno dopustio da ode. „Da, nekada davno je postojao još neko. Ali, nije mi bilo suđeno. Nisam imao prava na to. Znaš, Megi, kad ti ljubav zakuca na vrata i kad ti zarije strelu u srce, apsolutno nema načina da joj se suprotstaviš. Kada se to desi, čak i srce koje krvari kao otvorena rana predstavlja blagoslov. I zato mi nikad više nemoj reći kako nešto nikada nećeš učiniti. Moja najveća želja je da ostvariš ono što meni nije uspelo.“

Iako mu to nije rekla, Megi je odlično shvatala šta je otac hteo da joj kaže. „Tata, ja imam dvadeset tri godine, a Braj je samo godinu dana mlađa od mene. Dobro znam šta nam sveštenici propovedaju, ali nek sam prokleta ako verujem da na nebu živi neko uzvišeno božanstvo koje pronalazi zadovoljstvo u tome da ljude čitavog života kažnjava zbog greške koju su počinili u prošlosti.“

„Zbog greške, kažeš?“ Tom se blago namršti i ćušnu lulu među zube. „Moj brak nije predstavljao grešku, Margaret Meri, i nikada više neću da čujem takve reči sa tvojih usana. Ti i Braj ste plodovi te utrnule ljubavi. Naš brak nije predstavljao grešku, već čudo. Kad si se ti

rodila, ja sam već prevalio četrdesetu i pre toga se nikad nisam nosio pomišlju da zasnujem porodicu. Kad samo pomislim na šta bi ličio nioj život da vas dve niste došle na svet. Gde bih danas bio? Imao bih skoro sedamdeset godina i ne bih imao ni kućeta ni maćeta. Kakva vajda od



takvog života?" Spustio je ruke na njene obraze i prostrelio je prodornim gorljivim pogledom. „Svakog dana zahvaljujem bogu što sam upoznao tvoju majku i što je naša ljubav krunisana nečim što će posvedočiti da nisam uzalud živeo. Od svega što sam u životu postigao, ti i Brajana ste moja najveća radost i moje najveće blago. I zato više neću da čujem ni reči o tome kako sam pogrešio ili kako sam se zarobio zbog vas. Dogovoreno?"

„Volim te, tata."

Njegovo lice se istog trenutka razneži. „Znam, mila. Voliš me čak više nego što zaslužujem, ali se ne mogu žaliti zbog toga." A tada ga ponovo preplavi onaj osećaj žudnje i nestrpljenja, kao ve-tar koji mu šapuće na uho da mora da požuri. „Moram nešto da te zamolim, Megi."

„Šta to?"

On se zagleda u nju očima punim sete. Lagano je prešao prstima preko njenog lica, kao da je želeo da zapamti svaki obris i svaku liniju. Tu oštru prkosno isturenu bradu, taj dražesno zaobljeni obraz, te zelene oči nemirne kao more koje se razbijalo o hridi u podnožju.

„Ti si snažna i smela devojka, Megi. Bog zna da ispod tog čeličnog oklopa kuca nežno i plemenito srce. Nikad nisam sumnjao u tvoju pamet i sposobnost. Ne mogu čak ni da naslutim šta si sve uspela da naučiš i kako ti je to pošlo za rukom. Ti si moja blistava zvezda, Megi, a Braj je moja snežna ruža. Želim da obe krenete za svojim snom i da ostvarite ono za čim vam srce žudi. Želim to više od bilo čega na svetu. Morate to da učinite, ne samo zbog sebe već i zbog mene."

Dok je govorio, tutnjava talasa postajala je sve tiša, a svetlost sve prigušenija. Obrisi Meginog lica su počeli da titraju i da se rasplinjavaju pred njegovim očima.

„Šta se dešava, tata?" Megi ga uspaničeno stegnu u zagrljaj. Lice mu je postalo sivo kao nebo i odjednom je izgledao tako umorno i tako staro. „Tata, je l' ti dobro? Hajde, odvešću te do kombija."

„Nema potrebe, mila." Iz razloga koji su bili nedokučivi čak i za njega samog, činilo mu se da mora da ostane tu, na tom izboče- nom tračku kopna koji se stapao sa beskrajnim morem, i da dovrši ono što je započeo. „Dobro mi je. Samo sam malo umoran."

„Hladan si kao led." Njegovo čvrsto žilavo telo je u međuvremenu toliko klonulo da je imala utisak kao da pridržava vreću smrznutih kostiju.

„Slušaj me", nastavi on žustrim neumoljivim glasom. „Ne dopusti da te bilo šta spreči da kreneš za svojim snom. Ostavi svoj trag u ovom svetu i gledaj da bude što dublji i da što duže traje. Ali nikada..."

„Tata!" prestravljeno vrisnu Megi kada se Tom zateturio i pao na kolena. „Zaboga, tata, šta se dešava? Nije valjda srce?"

Ne, to nije bilo srce, pomisli on, omamljen plimom rasplintog bola. U ušima je još mogao da čuje snažne potmule otkucaje, ali je osetio kako se nešto u njemu slama, kida i raspršuje u nepovrat. „Nemoj nikad da poklekneš pred životnim nedaćama, Megi. Ne gradi tvrđavu kojom ćeš se braniti od sveta. Obećaj mi da ćeš me poslušati. Nikad ne možeš da izgubiš ono što nosiš u sebi. Moraš voditi računa

I svojoj sestri. I o majci. Obećaj mi da ćeš brinuti o njima."

„Moraš da ustaneš odatle", promrmlja Megi, boreći se sa napadom panike. More je preteći hućalo u pozadini, najavljujući košmarnu buru koja je u jednom naletu mogla da ih oduva sa litice i baci na oštre hridi. „Da li me čuješ, tata? Moramo što pre da se sklonimo odavde." „Obećaj mi." „Dobro, obećavam. Kunem ti se pred bogom da ću uvek brinuti o njima." Zubi su joj cvokotali od zime i straha, a suze očaja i nemoći su joj klizile niz obraze.

„Treba mi sveštenik. Moram da se ispovedim", zasopta Tom.

„Ma kakav sveštenik? Moraš samo da se skloniš sa ovog mraza." Medutim, čak i dok je izgovarala te reči, Megi je znala da je to bila obična laž. Njen otac je odlazio na put bez povratka. Iako ga je svom snagom privijala uz sebe, njegova duša se postojano iskradala iz krhke telesne

ljuštore. „Nemoj me tek tako ostaviti, tata! Molim te, ne sada! I ne ovde!" Preplavljena pukim očajanjem, prešla je pogledom preko pustih polja i utabanih puteljaka kojima su se ljudi spuštali ka obali kako bi se divili moćnim i neumoljivim silama prirode. Ali, naokolo nije bilo ni žive duše. Nemoćno se ugrizla za jezik, potisnuvši vapaj za pomoć. „Tata, molim te, pokušaj da ustaneš. Odvešću te do lekara."

Tom nasloni glavu na njeno rame i ispusti slab uzdah. Više nije osećao bol, već samo neku omamljenost i utrnulost. „Megi", promućao je, a onda je prošaptao još jedno ime, neko nepoznato žensko ime, i to je bio kraj.

„Ne!" Kao da je želela da ga zaštititi od vetra koji više nije osećao, Megi sklopi ruke oko njega i poče da ga ljuljuška kao malo dete, gušeći se u jecajima, dok se olujni vihor spuštao ka moru.

## Drugo poglavlje

Oproštaj od Tomasa Konkenona predstavljao je jedan od onih događaja koji se u irskim selima i varošima prepričavaju mesecima, pa čak i godinama. Bilo je tu fine hrane i fine muzike, a kuća u kojoj je Tom proveo poslednje godine života vrela je od ljudi sa kojima je nameravao da proslavi uspeh svoje kćeri.

Iako nije bio naročito imućan čovek, Tom Konkenon je imao ono na čemu bi mu mnogi bogataši pozavideli - mnoštvo vernih prijatelja koji su ga iskreno voleli.

Narod se sjatio na bdenje sa svih strana - iz Klimnula i okolnih varoši, sa seoskih imanja i farmi, iz gostionica i pabova, iz kućeraka i koliba. Susedi su doneli obilje hrane, kao što je običaj u ta- kvim prilikama, tako da je kuhinja u tren oka postala preplavljena hlepčićima i lepinjama, mesom i kolačima. Pili su za pokoj njegove duše i pevali setne balade o prolaznosti života.

Vatra je tiho pucketala u kaminu, terajući olujni vetar koji je lupkao o prozore i razgoneći jezu koja je lebdela nad Tomovim odrom.

Pa ipak, uprkos vatri i toploti, Megi je bila uverena da se nikada neće osloboditi studeni koja joj je zaposela dušu. Sedela je pored kamina u lepo uređenom porodičnom salonu dok su se Tomovi prijatelji i poznanici vrzmali po kući. U plamenu je mogla da nazre obrise oštih litica i uspenušalog mora i siluetu očajne devojke koja je u naručju stiskala beživotno telo svog oca.

„Megi.”

Prenuvši se iz razmišljanja, Megi se okrenu u pravcu glasa i pri- ineti kako se Marfi spušta pored nje pružajući joj zamagljenu šolju.

„Šta je to?”

„Viski sa malo vrućeg čaja, koliko da se zagreješ.” Oči su mu bile pune tuge i saosećanja. „Hajde, popij jedan gutljaj. Taaako. Šta kažeš da nešto prezalogaš? Znam da ti nije do hrane, ali moraš da vodiš računa o sebi.”

„Ne mogu”, odgovori Megi, ali uprkos tome ponovo podiže šolju, koliko da udovolji brižnom Marfiju. Mogla je da se zakune da je osetila svaku kap goruće tečnosti koja joj je skliznula niz grlo. „Nisam smela da ga odvedem tamo, Marfi. Trebalo je da primetim da mu nije dobro.”

„Ne pričaj svašta, Megi. Kada je napustio pab, činilo se da je zdrav ko dren. Zaboga, čak je i plesao s tobom, zar ne?”

Da, plesao je, turobno pomisli Megi. Njen otac je plesao s njom na dan svoje smrti. Da li će jednog dana moći da pronade izvesnu utehu u tome? „Ali, da nismo otišli tako daleko, u onu pustoš...”

„Doktor ti je već objasnio, Megi. Čak i da se niste zatekli tamo, ishod bi bio isti. Tvoj otac je umro od aneurizme. Znam da ti to nije neka uteha, ali se bar nije mučio. Bila je to brza i laka smrt.”

„Da, sve se tako brzo odigralo.” Megi drhtavim rukama podiže šolju i otpi još jedan gutljaj. Smrt je stvarno došla brzo, ali je ono što je usledilo bilo beskrajno sporo i mučno. Činilo joj se da je prošla čitava večnost dok je, gušeci se u suzama, prebacila njegovo telo do kombija i prevezla ga do varoši. Ruke su joj bile tako drhtave i ledene da je jedva držala volan.

„Bio je tako ponosan na tebe, Megi.” Marfi zastade zagledavši se u svoje šake. „Znaš, Tom mi je bio kao drugi otac.”

„Znam.” Megi ispruži ruku i skloni mu kosu sa čela. „I on je tebe voleo”, dodala je.

Marfi se osećao kao da je po drugi put izgubio oca. Bio je pritisnut istim bolom i istim bremenom odgovornosti.

„Hteo sam samo da ti kažem da ti i tvoja porodica u svakom trenutku možete da računate na mene. Ako vam zatreba bilo kakva pomoć, treba samo da mi se obratiš.”

„Hvala ti, Marfi. Znam da to stvarno misliš.“

Marfi ponovo podiže pogled ka njoj. Oči su mu zračile divljim neobuzdanim keltskim plavetnilom. „Znam da vam je teško palo što je morao da proda zemlju. I što sam je baš ja kupio.“

„Ma, pusti to, Marfi.“ Megi spusti šolju i nežno ga uhvati za ruke. „Znaš da mu zemlja ništa nije značila.“

„Ali, tvoja majka...“

„Ti dobro znaš kakva je moja majka“, žustro odgovori Megi. „Čak i da je neki svetac sišao sa neba da kupi tu zemlju ona bi osula drvlje i kamenje na njega, iako je dobro znala da nam je taj novac bio neophodan. Veruj mi da je ocu laknulo što si je baš ti kupio. Kunem ti se da ti Braj i ja ama baš ništa ne zameramo.“ Naterala je sebe da se osmehne jer je znala da je to oboma bilo potrebno. „Ti si uradio ono što on nije ni mogao ni želeo da uradi. Ta zemlja je zahvaljujući tebi ponovo oživela. I zato te molim da nikad više ne naćinjemu tu temu.“

Ona se osvrnu oko sebe, naglo se osvestivši. Ućinilo joj se kao da je iz neke prazne tihe sobe kroćila u odaju koja je vrvela od ljudi. Neko je svirao u frulu, a O'Melijeva kćer, koja je upravo iznosila svoju prvu trudnoću, pevala je neku laganu setnu pesmu. Kroz vazduh su se pronosili zvuci prigušenog smeha, lepršavi i nesputani. Iz jednog ugla je dopirao dećji plać. Muškarci su stajali u raštrkanim skupinama razgovarajući o Tomu, o vremenskim prilikama, o bolesnoj kobili Džeka Marlija i prokislom krovu na kolibi Donovanovih.

Žene su takođe razgovarale o Tomu i o vremenu, o deci, o verovanjima i o daćama.

Primitila je jednu staricu, dalju roćaku svog oca, u iznošenim cipelama i zakrpljenim vunenim ćarapama. Sedela je na stolici štrikajući džemper, dok je grupa mladih ljudi zaneseno slušala njene priće o starim vremenima.

„Tata je strašno voleo društvo“, prozbori Megi. Bol joj je pulsirao u glasu kao otvorena rana. „Da se on pitao, kuća bi mu stalno vrvela od ljudi. Nikad nije mogao da shvati moju usamljeniću prirodu. Bilo mu je ćudno da neko moće da ućiva u samoći.“ Lagano je udahnula, nadajući se da Marfi neće primititi njenu usplahirenost. „Jesi li nekad ćuo da je tata pominjao neku Amandu?“

„Amandu?“ Marfi zamišljeno nabra veće. „Nisam. Zašto pitaš?“

„Ma, nema veze. Samo mi je nešto palo na pamet.“ Ona zbunjeno slegnu ramenima. Sigurno je pobrkala lonćice. Njen otac je, po svoj prilici, na samrti rekao nešto drugo, nešto što je samo podsećalo na to nepoznato žensko ime. „Skoknuću do kuhinje da pomognem Brajani. Hvala ti za piće, Marfi. I za ostalo“, rekla je poljubivši ga u obraz i podigavši se sa stolice.

Naravno, uopšte nije bilo lako probiti se do kuhinje. Svakog ćasa je morala da zastajkuje kako bi saslušala izjave saućešća ili neku kratku anegdotu iz oćevog života. Dostojanstveno je klimala glavom slušajući reći utehe, a u slućaju Tima O'Melija je ćak morala da preuzme ulogu tešiteljke.

„Gospode, strašno će mi nedostajati“, jecao je korpulentni gostionićar brišući suzne oći. „Nikad više neću imati tako dobrog i odanog prijatelja. Bio je veliki šaljivdžija. Stalno je prićao kako će jednog dana da otvori pab i da mi preotme mušterije.“

„Znam.“ Samo što je, za razliku od Tima, Megi znala da ta prića o pabu nije predstavljala šalu, već još jedan neostvoreni san.

„Hteo je da bude pesnik“, dobaci neko sa strane dok je Megi grlila Tima i tapšala ga po lećima. „Govorio je da mu nedostaju samo reći pa da postane vrhunski pesnik.“

„Imao je srce i dušu pesnika“, skrušeno prozbori Tim. „Ovom zemljom nikad nije hodio bolji i plemenitiji ćovek od Toma Konkenona.“

Nakon što je sa sveštenikom utanaćila detalje oko sahrane koja je bila zakazana za sutradan ujutru, Megi je konaćno uspela da šmugne u kuhinju.

U kuhinji je vladala jednaka gućva kao i u ostatku kuće. Žene su ućurbano spremale i servirale hranu. Prostorija je bila ispunjena primamljivim mirisima i zvucima vrcavog života. Lonćići su pi- štali, ćorbe su se krćkale na vatri, šunka je cvrćala u pećnici. Deca su se znatiželjno vrmala

naokolo, a žene su se, sa urođenom materinskom brižnošću i spretnošću, provlačile pored njih ili ih nakratko uzimale u naručje kako bi ih sklonile s puta.

Štene irskog vučjeg hrta, koje je Tom poklonio Brajani za prethodni rođendan, zadovoljno je hrkalo ispod kuhinjskog stola. Brajana je stajala pored šporeta. Bila je pribrana i zaokupljena poslom, ali je Megi u njenim dubokim smernim očima i čvrsto stisnutim usnama primetila plamsaj tuge i bola.

„Ah, Megi, moraš nešto da prezalogajiš“, dobaci jedna od žena hitro spuštajući hranu na tanjir. „Nećeš mrdnuti odavde dok ovo ne pojedеш.“

„Htela sam samo da vam pomognem.“

„Najviše ćeš nam pomoći ako isprazniš tanjir. Vidiš koliko ovde ima hrane? Ima dovoljno za čitav puk. Znaš, tvoj otac mi je jednom prodao jednog petla. Tvrдио je da je to najbolji pevac u čitavom okrugu i da će se moje kokoši raspomamiti od sreće. Ah, Tom je bio veliki mangup. Mogao je da ti zamaže oči dok kažeš piksla.“ Dok je govorila, žena je vešto servirala hranu i gurala decu u stranu, ne dopuštajući da joj bilo šta poremeti ritam. „Naravno, ubrzo se ispostavilo da je Tomov pevac bio jedna grozna baksuzna ptičurina koja čak nije umela propisno ni da zakukuriče.“

Iako je već bezbroj puta čula tu anegdotu, Megi se slabašno osmehnu. „I šta ste uradili s tim baksuzljivim petlom, gospođo Mejo?“

„Zavrnila sam mu šiju i napravila paprikaš. Pozvala sam tvog oca na gozbu i on je, naravno, izjavio kako je paprikaš prste da poličeš.“ Gospođa Mejo prasnu u srdačan smeh, čušnuvši tanjir u Megine ruke.

„Je l' stvarno bio tako ukusan?“

„Kako da ne! Meso je bilo tvrdo i žilavo kao đon, ali je Tom sve smazao. Do poslednje mrvice, bog ga blagoslovio.“

Uprkos bolu koji joj je razdirao dušu, Megi prihvati tanjir, znajući da nije imala drugog izbora. Utučeno je prebiralala po hrani, slušajući ženske priče i povremeno se ubacujući u razgovor. Kada je sunce zašlo i kada se kuhinja ispraznila, spustila se na stolicu i podigla štene u krilo. „Svi su ga voleli“, tiho je prozborila.

„Da“, potvrdi Brajana zastavši pored šporeta sa kuhinjskom krpom u ruci. Pogled joj je bio odsutan i zamagljen. Sada kada su se svi razišli svojim kućama i kada više nije bilo poslova koje je trebalo obaviti i prohteva kojima je trebalo udovoljiti, tuga se obrušila na njenu dušu kao roj srditih pčela. Kako bi skrenula misli i uposlila dokone ruke, Brajana poče da rasklanja posuđe.

Brajana je bila vitka i vižljasta kao vrba, a pokreti su joj bili odmereni i graciozni. Da je imala odgovarajuće uslove i finansijska sredstva, mogla je da postane prvoklasna plesačica. Njena kosa, zagasito zlatna i bujna, bila je podignuta u pedantnu punđu, a njena smerna crna haljina bila je opasana belom keceljom.

Megi je predstavljala suštu suprotnost u odnosu na svoju sestru. Kosa joj je bila divlja i razbarušena, a na sebi je imala neopeglanu suknju i nezakrpljeni džemper.

„Čisto sumnjam da će se do sutra razvedriti.“ Brajana se, sa rukama punim posuđa, odsutno zagleda kroz prozor. Noć je bila mračna i olujna.

„Neće se razvedriti, ali će ljudi uprkos tome doći. Baš kao što su i danas došli.“

„Posle sahrane ćemo ih pozvati ovde. Kuća je puna hrane. Uopšte ne znam šta ćemo s tolikom...“ Brajana naprasno začuta.

„Da li je uopšte promolila nos iz sobe?“

Brajana se na trenutak ukopa u mestu, a onda nastavi da rasklanja posuđe. „Nije joj dobro.“

„Zaboga, Braj, poštedi me! Muž joj je umro i svi su došli ovde da se oproste s njim, a ona nije našla za shodno čak ni da izađe napolje. Ponaša se kao da je to uopšte ne dotiče.“

„Naravno da je dotiče“, odgovori Brajana napetim uštogljenim glasom. Bol joj je nadimao grudi pritiskajući joj srce kao tumor, tako da nije imala ni snage ni volje da se raspravlja sa Megi. „Živela je s njim duže od dvadeset godina.“

„Pa šta s tim? Da li mu je pružila još nešto osim što je živela s njim? Zašto je braniš, Braj? Zar čak i sada moraš da je braniš?“

Brajana je tako grčevito stisnula šake da je mislila da će se tanjir koji je držala u rukama rasprsnuti na dve polovine. Uprkos tome, glas joj je ostao pribran i razborit. „Nikog ja ne branim, Megi. Samo govorim onako kako jeste. Zar ne možemo to da ostavimo za kasnije? Zar ne možemo da održimo mir u kući bar dok ga ne sahranimo?“

„U ovoj kući nikad nije bilo mira“, dobaci Mejv s praga. Lice joj je bilo hladno i surovo, bez tragova suza ili oprostaja. „On se pobrinuo za to. Pobrinuo se da u našim dušama nikad ne bude mira i spokoja. Potrudio se da mi čak i iz groba zagorčava život.“

„Da ga više nisi uzela u usta“, prasnu Megi. Bes koji je obuzdavala čitavog dana pokulja iz nje kao lavina koja je svojom silinom slamala krhku staklenu fasadu. Odgurnula se od stola, nateravši preplašeno štene da skoči sa njenog krila i potraži bezbednije utočište. „Da ti nije palo na pamet da kažeš nešto ružno o njemu.“

„Pričaću ono što mi se prohte“, odbrusi Mejv, pripijajući rubove ogrtača uz sam vrat. Ogrtač je bio od vune, a ona je oduvek želela svilu. „Čitavog života sam od njega dobijala samo bol i tugu. Sad je otišao bogu na istinu, ali me i dalje kinji.“ „Ne vidim ti suze u očima, majko.“

„Nećeš ih ni videti. Nikad nisam bila licemer i nikad se nisam plašila da kažem istinu ni pred bogom ni pred ljudima. Završiće u

paklu zbog onoga što mi je danas uradio.“ Njene ledene plave oči iskriale su neskrivenim ogorčenjem. Skrenula je pogled ka Brajani.

Bog mu neće oprostiti takvu pakost, baš kao ni ja.“

„Pazi, molim te! A ti kao znaš da li će mu bog oprostiti?“ podrugljivo odbrusi Megi. „Zar si stvarno umislila da zato što se neprestano moljakaš i prebiraš po brojanicama možeš da se ponašaš kao božji izaslanik?“

„Ne bogohuli.“ Mejvini obrazi se zažariše od srdžbe. „Ne dozvoljavam ti da bogohuliš u ovoj kući.“

„Pričaću ono što mi se prohte“, odbrusi Megi sa ledenim osmehom na licu. „Ne uobražavaj da je Tomu Konkenonu potreban tvoj ušljivi oprost.“

„Sad je stvarno dosta!“ ubaci se Brajana spustivši ruku na Megino rame. Duboko je udahнула, pokušavajući da zadrži pribranost. „Mama, već sam ti rekla da ću ti dati kuću. Uopšte nemaš razloga za brigu.“

„Otkud vam sad to?“ promuca Megi, okrenuvši se ka sestri.

Kakve veze ovo ima s kućom?“

„Pa, valjda si čula šta piše u testamentu“, započe Brajana, ali Megi zbunjeno odmahnu glavom.

„Ništa nisam čula. Mislila sam da su to obične formalnosti. I uopšte nisam slušala šta advokat govori.“

„Kuću je ostavio njoj“, procedi Mejv, prekorno uperivši prstom ka Brajani. „Kuću je ostavio njoj. Tolike godine sam patila i žrtvovala se, a on je čak i to morao da mi oduzme.“

„Ma, smiriće se kad bude shvatila da ima siguran krov nad glavom i da neće morati da brine za egzistenciju“, prozbori Megi kada je njihova majka napustila kuhinju.

Da, pomisli Brajana, s vremenom će sve doći na svoje. Uspeće da održi porodični mir. Godinama je to činila. „Zadržaću kuću, a ona će živeti sa mnom. Mogu da vodim računa o njoj.“

„Braj, ti si prava svetica“, promrmlja Megi, bez trunke ironije u glasu. „Obećavam ti da ćemo se zajedno izboriti s tim.“ Nova peć će očigledno morati da pričeka, pomislila je. Ali, sve dok Mek Ginis bude nastavio da kupuje njenu staklariju imaće dovoljno novca da podmiri obe kuće.

„Znaš, nešto sam razmišljala...“ kolebljivo zausti Brajana. „Tata i ja smo nedavno razgovarali, pa sam došla na ideju da...“

Megi potisnu vlastite misli i okrenu se ka sestri. „Hajde, slobodno reci.“ „Znam da će kuća morati malo da se uredi i da imam samo ono malo inventara koji sam nasledila od bake, kao i obavezu

da isplatim zajam, ali..." „Ja ću isplatiti zajam." „Ne, to ne dolazi u obzir."

„Ne pričaj svašta." Megi ustade i krenu ka šporetu da pristavi čaj. „Tata je uzeo taj zajam kako bih ja mogla da odem u Veneciju, zar ne? Založio je kuću iako je znao da će mu majka večno zvocati zbog toga. Zahvaljujući tim parama, ja sam dobila priliku da naučim svoj zanat. A sad je kucnuo čas da vam se odužim."

„Ako je kuća pripala meni, onda znači da je i zajam moj", odlučno odvrati Brajana.

Megi je znala da je njena sestra, iako je delovala nežno i krhko, umela da bude tvrdoglava kao mazga kad bi nešto naumila. „Glupo je da se raspravljamo oko toga. Zajedno ćemo otplatiti taj zajam, Braj. Znam da ne tražiš pomoć, ali mi dopusti da to uradim zbog njega. Savest mi ne dopušta da ostanem po strani."

„Dobro, dogovorićemo se", pomirljivo reče Brajana, prihvativši šolju sa čajem koji joj je Megi nasula.

„A sad mi reci o čemu si to razmišljala."

„Pa dobro, ako baš insistiraš..." Brajana je pomalo strepela od Megine reakcije. Kad bolje razmisli, bio je to prilično luckast plan. Mogla je samo da se nada da neće tako i zvučati. „Znaš, nameravam da pretvorim kuću u pansion."

- Da se baviš ugostiteljstvom?" Megi se zaprepašćeno zapilji u nju - ..Da dopustiš da ti gomila stranaca njuška po kući? Ali, Brajana, jesi li svesna šta to znači? Radićeš od jutra do mraka i nećeš imati ni trunku privatnosti."

Znaš da volim društvo", staloženo odgovori Brajana. „Ne žele svi da budu pustinjaci kao ti. Osim toga, mislim da imam talenta za taj posao. Ja znam da ugodim ljudima, znam da stvorim prisnu i opuštenu atmosferu. To mi je u krvi." Zastala je, prkosno isturivši bradu. „Znaš da je deda svojevremeno držao hotel i da je baka preuzela posao nakon njegove smrti. Zašto ne bih mogla da kivnem njihovim stopama?"

„Nisam rekla da ne možeš, Braj. Samo mi nije jasno zašto bi se, za ime božje, upuštala u tako nešto. Zar stvarno želiš da ti se nepoznati ljudi svakodnevno vrzmaju po kući?" Bila je to pomisao koje Megi prosto gnušala.

Sačuvaj bože! Problem je samo u tome da ih namamim da dođu u što većem broju. Naravno, sobe na spratu će morati malo da se doteraju i osveže." Brajanine oči postadoše snene i zacakljene dok razmišljala kako će njen pansion izgledati. „Znaš već, malo boje i malo tapeta. Par novih tepiha. Takode bi trebalo da sredim vodovodne instalacije. U stvari, moraću da napravim još jedno kupatilo, ali niislim da će ostava na kraju hodnika moći da posluži svrsi. Ako budem imala dovoljno novca, pored kuhinje ću dograditi mali apartman za majku kako bi što bezbolnije podnela promenu. Proširiću vrt i postaviću malu reklamnu tablu. Kao što vidiš, ništa krupno i pompezno. Biće to mali, ušuškan i ukusno opremljen pansion."

„Ti si baš zagrizla", promrmlja Megi, ganuta ushićenjem koje je izbijalo iz Brajaninih očiju. „Stvarno to želiš da uradiš."

„Da, stvarno želim."

„Onda treba što pre da prioneš na posao." Megi srdačno stisnu sestrine šake. „Samo napred, Braj. Doteraj sobe i sredi instalacije. I obavezno postavi tablu ispred kuće. Sigurna sam da bi tata bio srećan zbog toga."

„Da, mislim da je i on to želeo. Od sveg srca se smejao dok sam mu pričala o svojoj zamisli."

„Da, tata je baš umeo da se smeje."

„Poljubio me je i počeo da me zadirkuje. Rekao je da sam kao stvorena za gostioničarku i da bi bilo lepo da neko nastavi porodičnu tradiciju. Ako bih se potrudila, već na leto bih mogla da otvorim pansion. Znaš, turisti tad masovno kreću na zapad i tragaju za finim opuštenim mestima u kojima mogu da prenoće. Mogla bih..." Brajana začuta i zatvori oči. „Bože, sutra treba da sahranimo oca, a vidi o čemu razgovaramo..."

„Mislim da bi tata baš to i želeo da čuje." Osmeh se nekim čudom vrati na Megino lice. „Zamisli samo kako bi se obradovao da zajedno s nama može da kuje tako grandiozne planove!"

„Ah, mi Konkenonovi!" Brajana utučeno odmahnu glavom. „Mi smo pravi majstori za puste

snove i grandiozne planove."

„Znaš, Braj, otac mi je nešto rekao dok smo stajali na onoj litici. Rekao je da si ti njegova zimska ruža i da bi više od svega želeo da vidi dan kada ćeš procvetati."

A nju je nazvao svojom zvezdom, pomislila je. Ispuniće obećanje koje mu je dala. Daće sve od sebe da zablista punim sjajem.



## Treće poglavlje

Bila je sama i bilo joj je drago zbog toga. Stajala je na pragu svoje kuće i posmatrala kišu koja je lila preko polja Marfija Malduna, zapljuskujući travu i kamen. Sunce se, puno nade i pr-kosa, probijalo kroz teško, slojevito nebo na kome se vodio ljuti boj između tame i svetlosti. Bila je to Irska, čija je klima bila jednako nestalna i hirovita kao i ljudski život.

Pa ipak, za Margaret Meri Konkenon kiša je bila divna stvar. Za razliku od većine ljudi, ona je više volela kišu nego tople iskošene sunčeve zrake i vedro blistavo plavo nebo. Kiša je podsećala Megi na meku sivu zavesu koja ju je zaklanjala od sveta. Ili, još bolje, na utešni plašt koji je zaklanjao svet od nje, pomažući joj da previdi sve ono što nije želela da vidi. Sve osim tih dražesnih brežuljaka i polja i pitomih pegavih krava.

Iako ti valoviti zeleni pašnjaci koji su se pružali iza kamenih ograda i isprepletenih fuksija više nisu pripadali njenoj porodici, ta kućica okružena malim divljim vrtom i vlažnim prolećnim vaz-duhom bila je samo njena.

Megi je, van svakog spora, bila farmerska kćer, ali se u duši nije osećala tako. Tokom pet godina koje su protekle od očeve smrti potrudila se da izbori svoje mesto pod suncem i da ostavi svoj trag u svetu, kao što joj je otac na samrti zaveštao. Možda taj tragi još nije bio tako dubok i tako trajan, ali je ona vredno nastavila da pravi i prodaje svoju staklariju - i to ne samo u Enisu, već i u Korku i Golveju.

Bila je sasvim zadovoljna onim što je imala. Istina, možda je želela i nešto više, ali je dobro znala da puste želje, bez obzira na to koliko bile duboke i pune ushićenja, nisu mogle da podmire račune. Takođe je znala da je ambicija predstavljala dvosekli mač i da bi, ako joj dopusti da se razmahne, mogla skupo da je košta.

Kada bi s vremena na vreme postala ozlojeđena ili razočarana, brže-bolje bi podsetila sebe da je bila baš tamo gde je trebalo da bude i da se bavila poslom koji je sama odabrala.

Međutim, u ovakvim jutrima, dok su sunce i kiša vojevali nad zelenim poljima, gotovo po pravilu bi se setila svog oca i snova koje on nikada nije uspeo da ostvari.

Tom Konkenon je umro bez imetka, bez uspeha i bez očevine. Bez zemlje koja je othranila generacije njegovih predaka.

Megi nije bila ozlojeđena činjenicom da je njeno nesuđeno nasleđstvo bilo prodato i da je taj novac otišao na poreze, neisplaćene dugove i romantičarske fantazije njenog oca. Iako je duboko u duši možda osećala tračak sete za brdašcima i poljima preko kojih je jurila u svom bezazlenom detinjstvu, znala je da je to sada bila daleka prošlost. Ako ćemo pravo, čak i da je zemlja ostala u njihovom vlasništvu, ona nije imala želje ni strpljenja da je obrađuje i da, poput generacija ratara, svake godine sa strepnjom gleda u nebo. U njoj nije bilo one ljubavi prema rastu i bujanju koja je odlikovala njenu sestru Brajanu. Naravno, volela je svoj vrt, pun krupnih prkosnih cvetova i dražesnih mirisa koji su lebdeli u vazduhu, ali su njene biljčice rasle gotovo same od sebe, čak i u periodima kada se prema njima odnosila s krajnjim nemarom.

Megi je imala svoje mesto pod suncem i to joj je bilo dovoljno. Sve ostalo se nalazilo izvan njenog kraljevstva, te stoga i izvan njenih misli. Volela je samostalnost i nije osećala potrebu za stvarima i osobama koje su bile izvan njenog doseg.

Kao što je dobro znala, ako bi dopustila sebi da zavisi od drugih ili da želi više od onoga što je imala, lako je mogla da utone u nesreću i nezadovoljstvo. To je bila lekcija koju je naučila od svojih roditelja.

Iskoračila je kroz otvorena vrata i zastala na hladnoj kiši, opijajući se slatkim vlažnim vazduhom prožetim mirisom rascvetalog glova koji je rastao duž istočnog ruba njenog malog poseda i mirisom prolećnih ruža koje su bujale na suprotnoj strani dvorišta. Margaret Konkenon je bila mlada žena sitnog rasta i skladne građe. Na sebi je imala iznošene farmerice i flanelsku košulju, a preko plameno crvene kose koja joj je dopirala do ramena nosila je nakrivljeni šešir,

siv kao kišno irsko nebo, ispod čijeg oboda su blistale nedokučive oči, duboke i zelene kao more.

Kapi kiše su joj dobovale preko zaobljenih obraza, blago isturene brade i punih setnih usana, svetlucajući poput rose na nežnoj i baršunastoj koži i nosu posutom dražesnim zlatnim pegicama.

Otpila je gutljaj jakog jutarnjeg čaja iz staklene šolje koju je sama napravila, ignorišući zvonjavu telefona koja je dopirala iz kuhinje. Bila je to njena redovna praksa. Nikad se nije javljala na telefon. Nije dopuštala da je tričavi razgovori remete u poslu. U njenim mislima se upravo rađala nova skulptura, krhka i prozirna kao kap kiše. Biće savršeno glatka i savršeno čedna, sa prelivajućim slapovima stakla u središtu.

Zanesena svojom vizijom i neprijemčiva za zvonjavu telefona, krenula je kroz kišu ka svom ateljeu i zahuktaloj staklarskoj peći.

Rogan Svini je sedeo za svojim radnim stolom, nervozno osluškujući telefonski signal koji je dopirao iz slušalice. Zašto se već jednom ne javi, pomislio je tiho opsovavši. On je bio biznismeni čovek koji je imao previše posla da bi traćio vreme na jednu nevaspitanu i ćudljivu umetnicu koja se tvrdoglavo opirala sreći koja joj je zakucala na vrata.

Trebalo je da završi još toliko poslova, da obavi još toliko po ziva, da iščita još toliko fajlova i da sračuna još toliko cifara. Osim toga, trebalo je što pre da prošeta do svoje galerije i da pregleda najnoviju isporuku. Rukotvorine Indijanaca su, na kraju krajeva, predstavljale njegovo otkriće. Proveo je toliko meseci tragajući za vanredno lepim primercima i odabirajući najbolje od najboljih.

Ali, to je već bila svršena stvar. Taj izazov je ostao iza njega. I Trebalo je još samo da organizuje izložbu koja će potvrditi reputaciju galerije Worldvajt kao jedne od vodećih umetničkih galerija na svetu. Njegove misli su u međuvremenu postale zaokupljene I novim poduhvatom. Iako se još nije sreo licem u lice sa tom hirovitom umetnicom iz okruga Kler, nikako nije mogao da izbije iz glave njen talenat i njene čudesne tvorevine od stakla.

Naravno, zbog toga neće zanemariti predstojeću izložbu. Ekspoziti koji su pristigli u njegovu galeriju su zahtevali mnogo veštine, vremena i truda, ali je on uprkos tome izgarao od nestrpljenja da što pre pređe na naredni poduhvat, da otpočne saradnju sa umetnicom čija su dela očarala njegovu maštu. Potraga za novim autorima i novim umetničkim izrazima ispunjavala je Rogana Svinija beskrajnim uzbuđenjem. Taj detalj je za njega bio od jednakog značaja kao razvijanje umetničke kreativnosti ili plasiranje i prodaja umetničkih dela.

Svim srcem je želeo da pridobije Konkenonovu, da je ubedi da sklopi ekskluzivan ugovor sa galerijom Worldvajt pošto je Rogan Svini bio ubeđen da je svaka njegova želja bila opravdana i ostvariva, nikada nije odustajao dok ne bi postigao ono što je naumio.

Rogan Svini je bio naprosto predodređen za uspeh Poticao je iz imućne trgovačke porodice koja je već generacijama iznalazila načine kako da pretvori penije u funte. Posao koji je njegov deda započeo pre punih šest decenija cvetao je pod njegovom upravom između ostalog i zato što Rogan Svini nije prihvatao „ne“ kao odgovor. U ostvarenju svojih ciljeva oslanjao se na ljubaznost, slatkorečivost,

šarm, istrajnost - ili bilo koje drugo sredstvo koje je moglo da posluži svrsi. A cilj koji je sebi nedavno postavio, cilj koji ga je ispunjavao jednakim dozama uzbuđenja i frustracije, bio je da pridobije Margaret Meri Konkenon i njen neobuzdani talenat.

Rogan Svini sebe nije smatrao nerazumnim i zahtevnim čovekom, tako da bi sigurno bio šokiran i uvređen da je kojim slučajem mogao da čuje da su ga mnogi njegovi poznanici opisivali upravo fini terminima. Ako je očekivao da njegovi radnici budu vredni i jm/rtvovani,

od sebe nije zahtevao ništa manje. Energičnost i predanost za Rogana Svinija nisu predstavljali puke ljudske vrline, već mi ne osobine koje su samim rođenjem bile usađene u njegov sistem vrednosti.

Da je hteo, mogao je da prepusti uzde nekom veštom i iskusnom menadžeru i da sasvim pristojno živi od prihoda koje su njegove galerije donosile. Tada bi mogao da putuje - ne zbog posla, već iz čistog zadovoljstva - i da bez trunke muke i bez kapi znoja i upija kajmak sa svog nasleđstva.

Mogao je, da odgovornost i neutaživa ambicija nisu predstavljali njegovo rođenjem stečeno pravo.

A gospođica Margaret Meri Konkenon, pustinjakinja i osobenjakinja koja je stvarala čudesna remek-dela od stakla, odnedavno je postala njegova opsesija.

Rogan se već izvesno vreme nosio pomišlju da napravi korenite promene u galerijama Worldvajd, promene koje će odražavati njegovu viziju i koje će proslaviti zemlju iz koje je potekao. M. M. Konkenon je predstavljala prvi korak na tom putu i neka ga đavo nosi ako dopusti da ga njena svojeglavost pokoleba.

Ona izgleda uopšte nije bila svesna - zato što je uporno odbijala da ga sasluša, mrko je pomislio - da je on nameravao da je pretvori u najveću zvezdu na irskoj umetničkoj sceni. U prošlosti, dok su se za kormilom nalazili njegov otac i njegov deda, galerije Worldvajd bile su specijalizovane za međunarodnu umetnost. Rogan nije nameravao da suzi umetnički dijapazon, ali je želeo da prebaci fokul i da svet upozna s vrhunskim umetničkim delima koja su nastala u njegovoj otadžbini.

Štaviše, bio je spreman da, u ime tog cilja, stavi na kocku i svoj imetak i svoju reputaciju.

Ako se njegov prvi poduhvat na tom polju pokaže kao uspešan - u šta je čvrsto verovao - njegove investicije će se isplatiti, njegov poslovni instinkt će dobiti konkretnu potvrdu, a njegov san - novu galeriju u kojoj će biti zastupljena isključivo dela irskih umetnika - pretvoriće se u stvarnost.

A da bi stigao dotle, morao je po svaku cenu da pridobije Margaret Meri Konkenon.

Iznerviran svojim neuspehom, on se srdito odgurnu od stilskog; hrastovog stola i uputi se ka prozoru, zagledavši se u očaravajuću panoramu grada. U široke ulice ispresecane zelenim trgovima, vijugavu srebrnastu reku i graciozne mostove koji su spajali dve obale.

Kolone vozila su se probijale preko ulica, a turisti i radnici su se tiskali na pločnicima u živopisnom metežu obasjanom prolećnim I suncem. Neki su hodali u raštrkanim skupinama, a neki u kolonama dva-po-dva, ali su mu svi delovali jednako daleko. Za oko mu je zapao jedan par. Mladić i devojka su se zagrlili, uhvatili se ruku pod ruku i ovlaš se poljubili. Oboje su nosili rance, a na licima su im blistali izrazi čistog blaženstva.

Skrenuo je pogled, žacnut neobjašnjivom iskrom zavisti.

Bio je toliko usplahiren da uopšte nije mogao da se koncentriše na posao, što ga je dodatno iznerviralo. Na radnom stolu ga je čekala gomila papira, imao je nekoliko zakazanih sastanaka, ali su mu misli bile na drugoj strani. Njegov život je, još od samog

detinjstva, pratio rutinski svrhoviti tok - od sticanja obrazovanja i uključivanja u porodični biznis. Gradio je svoju reputaciju i nizao uspeh za uspehom. Kao što je njegova porodica očekivala od njega, kao što je on očekivao od samog sebe.

U sedam godina je surovom igrom sudbine ostao bez oba roditelja. Njegov otac je doživeo srčani napad za volanom, izgubio kontrolu nad vozilom i zakucao se u banderu. Još se sećao panike i očajanja, one košmarne neverice koja ga je obuzela dok je sedeo u avionu koji je leteo za London, gde su njegovi roditelji otputovali nekim poslom. Još se sećao onog užasnog sterilnog bolničkog

mirisa.

Otac je preminuo na licu mesta, a majka je poživela još jedva sat vremena, tako da su oboje bili mrtvi pre nego što je stigao, pre nego šta je bio spreman da se suoči sa strašnom istinom. Pa ipak, pre nego šta su zauvek otišli, od njih je naučio mnoge važne lekcije - o porodičnom ponosu i porodičnoj baštini, o ljubavi prema umetnosti i ljubavi prema poslu, i o načinima na koje se one mogu sjediniti.

I tako se Rogan Svini u svojoj dvadeset šestoj godini obreo na vrhu galerije Worldvaid i njenih podružnica. Preuzeo je odgovornost za osoblje, za donošenje važnih odluka i za umetnička dela koja su mu bila poverena. Punih sedam godina se satirao od rada, nastojeći da još više razvije posao i da pruži dodatni sjaj svojim galerijama. I to mu je bilo sasvim dovoljno. Sve do skoro.

Sve dok jednog vetrovitog zimskog popodneva nije prvi put ugledao jednu od kreacija Megi Konkenon koja je u njegovoj staloženoj duši posejala tu nepodnošljivu usplahirenost.

Ta staklena figura, koju je spazio na jednoj od redovnih čajanki u salonu svoje bake, primorala ga je da se otisne u tu frustrirajuću odiseju. Osetio je neumoljiv poriv da poseduje - ne, brže- bolje se ispravio, nezadovoljan prizvukom te reči - da kontroliše karijeru umetnice i sudbinu njenog stvaralaštva. Pa ipak, u međuvremenu je uspeo da kupi samo dva njena dela. Jedno je bilo delikatno kao san koji se sanja otvorenih očiju. Bio je to vitak, gotovo bestežinski stakleni stub prošaran iskričavim dugama, jedva nešto veći od raspona njegove šake, mereno od ručnog zgloba do vrho prstiju.

Druga staklena figura, delo koje je uzburkalo njegovu mašti i opilo njegova čula, predstavljala je košmarno snoviđenje, čudesan otisak strastvene umetničke duše u vihoru uskovitlanog stakla. Figura je na prvi pogled delovala neuravnoteženo, pomislio je dok je posmatrao stakleni predmet na svom radnom stolu. Neka bi čak mogao reći da je bila ružna i odbojna, sa tom burom zaraćenih boja i obliča i tim raspomamljenim viticama koje su stršale sa zdepastog postolja.

Uprkos tome, Rogan je bio opčinjen napetom neobuzdanom seksualnošću koja je zračila iz tog nedokučivog staklenog vrtloga, što ga je nateralo da se upita kakva je bila ta žena koja je sa jednom kom virtuožnošću i energijom uspela da stvori ta dva sasvim različita umetnička dela.

Otkako je pre nešto više od dva meseca kupio tu figuru, u više navrata je bezuspešno pokušavao da uspostavi kontakt sa umetnicom i da je nagovori da prihvati njegovo pokroviteljstvo.

Dvapat su razgovarali telefonom, ali su njeni odgovori bili tako šturi i odsečni da su se grančili sa neučtivošću. Njoj nije bio potreban pokrovitelj, rekla je kao iz topa, a naročito ne neki dablinski biznismen sa previše obrazovanja i premalo ukusa.

Ah, to ga je stvarno žacnulo. Bacila mu je te reči u lice kao so na ranu.

Ona je, kako mu je objasnila svojim melodičnim zapadnoirskim naglaskom, bila sasvim zadovoljna svojom karijerom. Volela je da stvara vlastitim ritmom i da bira gde i kada će prodati svoja dela. Nisu joj bili potrebni bilo kakvi poslovni ugovori ili pokrovitelj koji će joj soliti pamet. Ako ćemo pravo, te stvarčice su predstavljale delo njenih ruku i njene mašte, tako da bi bilo bolje da se on vrati svojim finansijskim knjigama i ugovorima, a da nju ostavi da se bavi svojim poslom.

Irska provincijska šmizla, pomislio je, ponovo se zažarivši od ljutnje, i on joj je nudio šansu koja se ne propušta, priliku za koju bi mnogi umetnici prosto otimali, a ona je kevtala na njega kao razmaženo štene.

Možda je trebalo da digne ruke, pomislio je. Da je ostavi da uživa u anonimnosti. Njegov biznis i njegove galerije su mogli da . opstaju i bez nje. Uopšte im nije bila potrebna.

Ali, do đavola, njemu je bila potrebna. Svim srcem je želeo da je uzme pod svoje okrilje.

Povinujući se trenutnom porivu, podigao je slušalicu i pozvao svoju sekretaricu. „Ajlin, otkazi mi sve sastanke za narednih par dana. Idem na put.”

Rogan je retko kad zalazio u zapadne grofovije. Tamo nije bilo mnogo posla za njega. Pa ipak, sećao se jednog porodičnog odmora iz detinjstva. Naravno, njegovi roditelji su se radije odlučivali za putovanja u Pariz i Milano ili za povremeni predah u njihovoj vili na francuskoj rivijeri. Bila su to putovanja koja su stapala posao i zadovoljstvo. Njujork, London, Bon, Venecija, Boston. Ali jednom, kada je imao devet ili deset godina, spakovali su kofere i krenuli u oblast Šenon kako bi uživali u veličanstvenim divljim pejzažima zapadne Irske. U sećanju su mu još bile urezane živopisne sekvence sa tog putovanja - morske litice sa kojih se pružao pogled od koga je zastajao dah, zaslepljujući pejzaži i iskričavi odsjaji vode u Jezerskoj oblasti, mirna zabačena seoca i mali farmerski posedi raštrkani po beskrajnom zelenilu.

Da, prizori su bili zaista dražesni, ali njemu sad nije bilo do uživanja u pejzažu. Već je zažalio zbog svoje impulsivne odluke da se otisne na to putovanje, naročito nakon što se, sledeći smernice koje je dobio u obližnjem selu, obreo na dotrajalom i izrovanom drumu koji se teško mogao nazvati putem. Uprkos tome, njegov aston martin je prilično dobro gurao, čak i kada je utabana zemlja pod neprestanim slapovima kiše počela da se pretvara u kaljugu, samo što, za razliku od njegovog automobila, njegovo raspoloženje nije tako dobro podnosilo te silne rupe i džombe.

Samo ga je urođena tvrdoglavost sprečila da odustane od svod pohoda i da se vrati u Dablin. Ta žena će, tako mu svega, moratida ga pogleda u oči i da sasluša glas razuma. Lično će se postarati za to. Ako je htela da se pokopa iza tog glogovog trnja i bodljikavi vrh žutilovki, to je bio njen izbor. Ali je njena umetnost pripadala njemu. Ili je bar tako trebalo da bude.

Povinujući se uputstvima koja je dobio u lokalnoj pošti, prošao je pored pansiona koji se zvao Blektorn kotidž. Pansion je bio okružen dražesnim vrtom, a prozori su bili zaklonjeni besprekornim plavim žaluzinama. U daljini su se nazirale kamene kućice, štale i obori, senik i šupa sa krovom od škriljca ispred koje se nalazio traktor na kome je sedeo neki muškarac.

Dok je Rogan okretao volan ulazeći u uzanu krivinu, muškarac podiže ruku u znak pozdrava, a potom se vrati svom poslu. Ako se izuzme stoka koja se vrzmala po pašnjacima, taj farmer je predstavljao prvi znak života na koji je naišao otkako je napustio selo.

Nikako mu nije ulazilo u glavu da je neko mogao da živi u takvoj zabiti. Što se njega ticalo, on se nikada ne bi odrekao dablinske vreve i pogodnosti gradskog života radi tih beskrajnih polja i te dosadne turobne kiše. Neka đavo nosi prirodne lepote! Nikaid ne bi živeo na takvom mestu.

Ako je želela da se sakrije od sveta, gospođica M. M. Konkenon je pronašla savršeno utočište, pomislio je, primetivši malu kapiju i beli kućerak koji se nazirao iza grmlja pasjakovine i isprepletenih fuksija.

Usporio je, ako je uopšte mogao da ide sporije jer je njegov auto već mileo kao puž. Na prilazu ispred kuće bio je parkiran izbledeli plavi kombi izjedena rđom. Zaustavio je svoj bleštavi beli aston iza kombija i izašao napolje.

Prošao je kroz kapiju i krenuo kratkom stazom koja je vijugala između krupnih cvetova čije su se blistave glavice povijale pod rominjujućom kišom. Zastao je pred vratima koja su bila ofarbana vidljivom grimiznom bojom i triput zakucao. Iznutra nije dolazio nikakav zvuk. Ponovo je pokucao, a onda je popustio pred nestrpljenjem i virnuo kroz prozor.

I spred kamina se nalazila starinska stolica sa sedištem od pletene slame, a iza rešetke je tinjao prigušeni plamen. U jednom uglu historije je stajala teturava ulegnuta sofa tapacirana platnom sa živim crveno-plavo-purpurnim cvetnim desnom. Bio bi siguran da se obreo na pogrešnoj adresi da ta skućena prostorija nije i vrela od živopisnih staklenih predmeta. Statue, boce, vaze i činije prekrivale su gotovo sve raspoložive površine.

Nestrpljivo je prešao šakom preko zamagljenog prozora i zagledao se u raskošni svećnjak postavljen na samoj sredini police iznad kamina. Bio je napravljen od stakla koje je bilo čisto i prozirno kao led. Postolje je podsećalo na zamrznute slapove iznad kojih su se gurali graciozni čiraci. Srce mu je istog trenutka zadrhtalo. Osećao se kao istraživač koji stoji nadomak devičanske teritorije na koju želi da zabode svoju zastavu.

Da, konačno će se sresti licem u lice sa autorkom tih čudesnih enih figura. Pod uslovom da mu otvori prokleta vrata. Zaobišao je kuću i krenuo kroz mokru travu ka sporednom ulazu. Još cveća, koje je bujalo kao korov. Ili, bolje rečeno, koje je raslo zajedno s korovom. Gospođica Konkenon očigledno nije imala živaca za tako mučne i dosadne aktivnosti kao što je plevenje bašte.

Pored zadnjih vrata se nalazila mala natkrivena ostava u kojoj su bili poslagani tresetni briketi za loženje. Pored gomilice sa ciglama, stajao je prastari bicikl sa probušenom gumom i par blatnih gumenih čizama.

Ponovo je pokucao, a tada je začuo zvuk koji ga je naterao da skrene pogled ka pomoćnom objektu koji se nalazio iza kuće. Postojana potmula tutnjava koja je podsećala na hućanje mora. Iz dimnjaka je kuljao stub dima koji se raspršivao pod olovnim nebom. Pomoćna zgrada je imala nekoliko prozora koji su, uprkos hladnoći i vlažnosti, bili mahom otvoreni. To je sigurno bila njena radionica, pomislio je, oraspoložen spoznajom da je konačno uspeo da joj uđe u trag i siguran u uspešan ishod svoje misije. I

Prišao je radionici, kratko zakucao i, ovog puta ne čekajući odgovor, energično odgurnuo vrata. Istog trenutka ga je zapahnuo talas vreline prožet oštrim mirisima i isparenjima. Na velikoj drvenoj stolici je sedela žena sitne građe koja je u rukama stiskala lulu za duvanje stakla. Zatečen prizorom, odmah je pomislio na vile, čarobne formule i zvezdanu prašinu.

„Do đavola, zatvorite vrata. Ubiće nas promaja.“ Rogan je automatski poslušao, blago se nakostrešivši zbog tog osornog zapovedničkog tona. „Ako se plašite promaje, zašto ste otvorili prozore?“

„To je zbog ventilacije, tupane“, tiho progundala Megi, a onda se vrati svom poslu, više ga ne udostojivši ni jednim jednim pogledom. Spustila je usne na lulu i počela da duva.

Uprkos neljubaznom dočeku, Rogan je opčinjeno posmatrao stakleni mehur koji je nastajao pred njegovim očima. Tako jednostavan postupak, pomislio je. Postupak koji je zahtevao samo ljudski dah i rastopljeno staklo. Njeni prsti su graciozno leteli preko lule, okrećući je i boreći se sa silom gravitacije, sve dok nije bila zadovoljna dobijenim oblikom.

Megi je bila toliko zaokupljena poslom da uopšte nije obraćala pažnju na svog posetioca. Vešto je formirala svoju figuru koristeći precizne alatke kojima je napravila plitak usek odmah iza glave lule. Naravno, trebalo je da obavi još mnogo delikatnih postupaka, ali je već mogla da zamisli kako će njena tvorevina izgledati kada se staklo bude stvrdnulo i ohladilo.

Prišla je peći i gurnula mehur ispod površine zagrejanog rastopljenog stakla kako bi prikupila novi sloj. Potom se vratila do klupe i razvaljala prikupljenu smesu u drvenom kalupu kako bi se staklo ohladilo i kako bi se formirala „kožica“, neprestano balansirajući lulom koja je izvodila graciozan ples u vazduhu. Njene ruke su u toj etapi preuzele ulogu koju je u početnom stadijumu igrao njen dah. Svaki pokret bio je besprekorno odmeren i kontrolisan. Ponavljala je taj postupak iznova i iznova, beskraino strpljiva i savršeno usredsređena, dok je Rogan stajao pored vrata očarano posmatrajući njenu veštinu. Dok je staklena figura rasla i razvijala se, koristila je sve veće kalupe za njeno formiranje. Vreme je prolazilo, a ona i dalje nije progovarala ni reči. Pomirivši se sa situacijom, Rogan skinu pokisli kaput i prepusti se čekanju.

Prostorija je bila usijana od vreline koja je izbijala iz peći. Imao je utisak da je odeća već počela da mu se puši. Uprkos tome, njegova domaćica se ponašala kao da ne primećuje njegovo prisustvo. Potonula u svoju viziju, nastavila je da okreće lulu dok je drugom rukom povremeno uzimala ovu ili onu alatku.

Stolica na kojoj je sedela očigledno je bila domaće izrade, sa dubokim sedištem, dugim naslonima za ruke i kukicama sa kojih su visila razna pomagala. Naokolo su stajale kofe ispunjene vodom, peskom i vrućim voskom.

Megi ispruži slobodnu ruku, dohvati alatku koja je podsećala na zašiljena klešta i prisloni oštar vršak uz rub posude koju je pravila. Činilo se da će klešta proći pravo kroz staklenu masu, koja je gotovo podsećala na vodu, ali se to naravno nije desilo. Megi je pomoću alatke izvukla

željeni oblik izdužujući i stanjujući posudu.

Kada se ponovo pridigla sa stolice, Rogan nešto zausti, ali ga ona preseče zvukom koji je podsećao na rezanje tako da je mogao samo da izvije obrvu i da se ugrize za jezik.

Dobro, pomislio je. Neka joj bude. Imao je dovoljno strpljenja. Ako treba, stajaće tu pun sat, dva sata, koliko god bude trebalo. A ako je ona mogla da izdrži tu opaku vrelinu, valjda je mogao i on.

Ali, ona je bila tako usredsređena da uopšte nije osećala vrućinu. Nanela je još jedan sloj na bočnu stranu posude, a kada je vrela staklena masa smekšala zid, gurnula je zašiljenu turpiju obloženu voskom pravo u staklo.

Nežno, što nežnije.

Plamen zatreperi pod njenom šakom dok je vosak goreo. Sada je morala da radi izuzetno brzo kako se alatka ne bi zalepila za staklo. Pritisak je morao da bude savršeno prilagođen da bi postigla željeni efekat. Unutrašnji zid je dodirnuo spoljašnji, stapajući se njim i stvarajući unutrašnje obličje koje je podsećalo na andeosku ljuljašku.

Staklo unutar stakla, transparentno i fluidno.

Na njenim usnama zaigra pritajen osmeh.

Spustila je usne na lulu i pažljivo doterala oblik pre nego što je dohvatila lopaticu kojom je spljoštila dno. Pričvrstila je figuru za vreo pontil, zaronila turpiju u vedro s vodom i poprskala usek na vratu posude. Potom je, potezom koji je Rogana naterao da poskoči u mestu, lupnula turpijom po staklarskoj luli i nakratko je gurnula u peć kako bi zagrejala vršak. Prenela je figuru do peći za kaljenje i energično kvrcnula turpijom po pontilu kako bi slomila plombu.

Podesila je vreme i temperaturu, a onda se uputila pravo ka malom frižideru.

Frižider je bio prilično nizak tako da je morala da se sagne. Rogan znatiželjno naheri glavu. Njegova domaćica je na sebi imala iznošene farmerice koje su se prosenile na krajnje zanimljivim mestima. Megi se naglo uspravi, okrenu se ka njemu i dobaci mu jednu od limenki koje je izvadila iz frižidera.

Rogan instinktivno ispruži ruku, za dlaku izbegavši da ga projektil tresne pravo u nos.

„Znači, još ste tu?“ upitala je, otvarajući limenku sa gaziranim napitkom i potežući pozamašan gutljaj. „Mogu da se kladim da ste proključali u tom odelu.“ Sada kada je njen posao bio priveden kraju i kada je stvaralački zanos nestao iz njenih očiju, konačno je podigla da ga osmotri.

Visok, vitak i crnomanjast. Otpila je još jedan gutljaj. Fino podrezana kosa, crna kao gavranovo krilo, i oči plave kao jezero iz okruga Keri. Da, stvarno je dobro izgledao, pomislila je, lupkajući bi prstom po limenci dok su se streljali pogledima kao protivnici koji odmeravaju snage. Imao je privlačne usne, pune i lepo oblikovane. Ali ih, po svojoj prilici, nije često koristio za osmehivanje. Ne s tim očima. Uprkos šarmu koji je izbijao iz te očaravajuće plaveti, pogled mu je bio hladan, proračunat i samouveren.

Oštre izražajne crte lica i dobre kosti. Dobre kosti ukazuju na dobro poreklo, kako je govorila njena baka. Njegova građa i držanje su - osim ako nije bila u debeloj zabludi - nesumnjivo ukazivali da je u njegovim venama tekla plava krv.

Odelo koje je imao na sebi je očigledno izašlo iz nekog vrhunskog krojačkog salona, verovatno engleskog. Diskretna kravata, i prigušeni odsjaj zlata na manžetnama. Stajao je uspravno i dostojanstveno kao vojnik. Kao vojnik čija je uniforma bila iskićena odlikovanjima.

Razvukla je usne u osmeh, zadovoljna što je nakon dobro obavljenog posla mogla da zauzme srdaniji, opušteniji stav. „Pa, otkud vi ovde? Da se niste izgubili?“

„Taman posla“, odgovori Rogan, posmatrajući vilenjački osmeh koji je zaigrao na njenim usnama, osmeh čarobnice koja je bila spremna na svakojake mađije i vragolije. Kad bolje razmisli, više mu se dopadao onaj ljutiti, namrgođeni izraz koji je imala dok je radila. „Prevalio sam dug put da bih se sreo s vama, gospođice Konkenon. Ja sam Rogan Svini.“

Njene usne se iskriviše u podrugljivu grimasu. Dakle, to je bio taj Svini. Čovek koji je hteo da preuzme kontrolu nad njenim umetničkim radom. „Znači, vi ste taj dablinski fićfirić“, rekla je, upotrebivši taj nimalo laskavi izraz koji se u provinciji koristio za žitelje irske prestonice. „Pa, moram vam priznati da ste prilično uporni, gospodine Svini. Jeste li lepo putovali?“

„Pravo da vam kažem, grozno sam putovao.“

„Šteta. Onda ste uzalud prevalili toliki put.“

„Putovanje je bilo grozno, to stoji, ali čisto sumnjam da sam došao uzalud.“ Iako bi mu svakako više prijala šolja kvalitetnog jakog čaja, Svini otvori rashlađenu limenku. „Znate, nikad nisam bio u staklarskom ateljeu. Zanimljiv ambijent, nema šta.“

Ležerno se osvrnuo, osmotrivši zahuktalu staklarsku peć, pećnice za kaljenje i radne klupe, hrpu metalnih i drvenih alatki, staklene šipke, duvaljke, kredence i police na kojima su, po svojoj prilici, bile poslagane njene hemikalije.

„Kao što vidite, posao mi dobro ide. Mislim da sam vam to rekla i preko telefona.“

„Znate, ona figura koju ste pravili kad sam ušao... moram vam priznati da sam impresioniran.“ Prišao je stolu koji je bio pretrpan blokovima za skiciranje, olovkama i komadima ugljena i krede. Podigao je skicu staklene skulpture koja se upravo nalazila u peći za kaljenje. Bila je to delikatna, fluidna, očaravajuća kreacija.

„Jesu li ove skice na prodaju?“

„Gospodine Svini, ja pravim predmete od stakla. Nisam slikarka da prodajem svoje skice.“

On joj se zagleda pravo u oči, spustivši papir na sto. „Ako biste potpisali ovu skicu, mogao bih da dobijem sto funti za nju.“

Megi ispusti zvuk koji je predstavljao mešavinu prezira i neverice, bacivši praznu limenku u kantu za smeće.

„Mogu li da vas upitam koliko ćete tražiti za tu stvarčicu?“

„Zašto bih vam to rekla?“

„Možda zato što bih želeo da je kupim.“

Ona se zamišljeno spusti na ivicu klupe, mlatarajući nogama. Niko, pa čak ni ona sama, nije mogao da proceni istinsku vrednost njenih dela. Pa ipak, bila je savršeno svesna činjenice da se svakoj od tih stvari morala odrediti cena. To je bila neminovnost. Čak su i umetnici od nečega morali da žive.

Njena formula za određivanje cene bila je prilično hirovita i fleksibilna. Za razliku od formula za pravljenje stakla i mešanje boja, ona nije bila zasnovana na naučnim principima. Naprosto bi preračunala utrošeno vreme i emocije koje su je vezivale za dotični predmet, a potom bi, kao završnu stavku, pridodala svoje mišljenje o potencijalnom kupcu.

A ta završna stavka će Rogana Svinija skupo koštati.

„Dvesta pedeset funti“, konačno je prozborila. Prošao bi bar sto funti jeftinije da nije imao te zlatne manžetne.

„U redu, ispisaću vam ček.“ Kada se osmehnuo, Megi je shvatila da je trebalo da bude zahvalna što češće nije koristio to fatalno sredstvo ubeđivanja. Retko koja žena bi mogla da odoli samouverenosti koja je lebdela nad tim dražesnim izvijenim usnama i prigušenom plamsaju u tim ledeno plavim očima. Gospodin Svini je zračio šarmom koji je bio lagan i lepršav kao prolećni oblak. „Iako nameravam da tu figuru pridodam svojoj privatnoj zbirci - iz sentimentalnih razloga, da tako kažem - sigurno bih mogao da dobijem bar dvostruko više ako bih je izneo na prodaju u nekoj od svojih galerija.“

„Pravo je čudo što ostajete u poslu, gospodine Svini, ako tako bezočno pelješite svoje klijente.“

„Ne potcenjujte sebe, gospođice Konkenon.“ On zakorači ka njoj, kao da je osetio da je konačno preuzeo dominaciju. Sačekao je da Megi podigne glavu i da se njene oči susretnu sa njegovim. „Eto, sad vidite zbog čega sam vam potreban.“



„Niste mi potrebni. Dobro se snalazim i bez vas.“

„Da, ovde se odlično snalazite“, samouvereno odgovori on, pokazavši rukom oko sebe. „Malopre sam imao prilike da se uverim u to. Ali, svet u kome treba da plasirate svoja dela je sasvim druga priča.“

„Taj svet me uopšte ne zanima.“

„Upravo tako.“ On se zadovoljno osmehnu, kao da je njegova sagovornica upravo odgovorila na neko izuzetno šakljivo pitanje. „Vas biznis ne zanima, dok se ja na tom polju snalazim kao riba u vodi.“

Megi je bila svesna da je ravnoteža moći prevagnula na njegovu stranu. Čak je i njen fizički položaj bio podređen. Sedela je na toj radnoj klupi dok se on samouvereno nadvijao nad njom. Ali, nije marila za to. „Gospodine Svini, već sam vam rekla da ne želim da se bilo ko petlja u moj rad. Radim ono što mi se prohte i kad mi se prohte i za sada mi sasvim dobro ide.“

„Radite ono što vam se prohte i kad vam se prohte“, ponovi on, podigavši drveni kalup sa klupe i zagledavši se u njega kao da se divi granulaciji drveta, „i prilično ste uspešni u tome. Ali, mislim da bi bio strašan gubitak da se umetnica vaših mogućnosti zadovolji naprosto time da joj poslovi dobro idu. A što se tiče petljanja u vaš rad, uopšte nemam nameru da to činim, mada priznajem da sam iskreno uživao posmatrajući vas na delu.“ Skrenuo je pogled ka njoj takvom brzinom da joj je srce poskočilo u grudima. „Verujte mi na reč.“

Megi se brže-bolje pridiže sa klupe. Taj Svini je bio tako agresivan da je morala pod hitno nešto da preduzme. Odgurnula ga je u stranu, kao zverka koja pokušava da zaštiti svoju teritoriju. „Ne želim da imam menadžera.“

„Znam da ne želite, Margaret Meri, ali vam je to preko potrebno.“

„A vi kao znate šta je meni potrebno?“, promrmlja ona, unezvereno marširajući po prostoriji. „Ko ste vi? Običan dablinski kicoš sa skupim cipelama.“

Uprkos tome, u mislima su joj još odzvanjale njegove reči. Bar dvostruko više, rekao je. U njegovoj galeriji bi za tu skulpturu mogla da dobije dvostruko više. Taj novac bi joj sigurno dobrodošao.

Morala je da podmiri majčine potrebe, da izmiri račune i - slatki Isuse! - da nabavi novu zalihu hemikalija čija je cena bila prosto ubitačna.

„Meni su potrebni samo mir i tišina, gospodine. I dovoljno prostora.“ Munjevito se okrenula ka njemu. Samo njegovo prisustvo u ateljeu je počinjalo da je guši. „Apsolutno mi ne treba neko ko će dolaziti ovde kad mu se prohte i ubeđivati me kako moram da napravim još tri vaze za narednu nedelju, ili još dvadeset pritiskačac za papir, ili pet-šest pehara s ružičastim postoljem. Ja nisam fabrička traka, Svini. Ja sam umetnica.“

Svini zavuče ruku u džep, izvadi notes i zlatno penkalo i poče nešto da beleži.

„Šta to radite?“

„Beležim da ne smem da vas spopadam narudžbinama za vaze, pritiskače za papir ili pehare sa ružičastim postoljem.“

Megi je jedva uspeła da suzbije osmeh koji joj je zaigrao u uglovima usana. „Ne želim bilo kakve narudžbine.“

On je pogleda pravo u oči. „Smatrajte da je to sređeno. Za vašu informaciju, gospođice Konkenon, ja posedujem par fabrika tako da savršeno dobro znam razliku između fabričke trake i umetnosti. Sticajem okolnosti imam privilegiju da zarađujem za život i od industrije i od umetnosti.“

„Svaka čast!“ odbrusi Megi, podbočivši se šakama. „Ali, ako vam poslovi tako dobro idu, zašto sam vam ja potrebna?“

„Niste mi potrebni“, staloženo odgovori on, vrativši notes i penkalo u džep, „ali vas želim.“

Ona prkosno isturi bradu. „Ali ja ne želim vas.“

„Ne želite me, ali sam vam potreban. Baš je u tome srž naše saradnje. Možemo sjajno da se dopunjujemo. Ako prihvatite moju ponudu, u veoma kratkom roku možete da postanete bogati,

gospođice Konkenon. I više od toga, možete da postanete slavni."

Primitio je pritajeni plamsaj u njenim očima. Ah, pomislio je, hirovita gospođica Konkenon je izgarala od ambicije. Nečujno je okrenuo ključ, rešen da je satera u škripac. „Recite mi, zašto se bavite umetnošću? Zar samo zato da biste svoj talenat sakrili od očiju javnosti? Da biste s vremena na vreme prodali po neku od svojih skulptura zarad puke egzistencije i da biste ostale spakovali na police da skupljaju prašinu? Ili možda zato da bi neko mogao da prepozna vaš čudesni dar, da mu se divi i da mu aplaudira?" Ton njegovog glasa se naglo promeni, poprimivši suptilni prizvuk sarkazma koji se, ne puštajući ni kap krvi, zarivao pravo u dušu. „Da se možda niste sakrili ovde samo zato što strahujete kako će svet prihvatiti vašu umetnost? Samo zato što se plašite neuspeha?"

Njegove reči su pogodile pravo u metu.

„Ni od čega ja ne strahujem", prasnu ona, skrenuvši pogled u stranu. „Moje delo govori samo za sebe. Provela sam tri godine u jednom staklarskom ateljeu u Veneciji. Tamo sam, u trudu i znoju, naučila tajne svog zanata, ali ne i suštinu umetnosti. Zato što je umetnost ovde." Spustila je šaku na grudi. „Ja kroz svoju lulu i alatke naprosto prenosim na staklo ono što mi je u srcu. I uopšte me nije briga šta će svet misliti o tome. Kome se ne sviđa ono što radim može da ide pravo u pakao."

„Sasvim pošteno. Imam jedan predlog za vas. Napraviću vam izložbu u mojoj galeriji pa ćemo videti koliko njih će završiti u paklu."

Bacio joj je rukavicu u lice, proklet bio! Šta sad da radi? Bila je potpuno zatečena tom idejom. „Izložit ćete moja dela u svojoj galeriji kako bi horda umetničkih snobova mogla da njuška po mojim snovima i mojim emocijama srčuci šampanjac?"

„Lepo sam rekao da se plašite."

„Molim vas, idite odavde", prosikta ona kroz zube, ustremivši se ka vratima. „Ne mogu da razmišljam u vašem prisustvu. Potrebna mi je samoća."

„U redu. Sutra ćemo nastaviti sa pregovorima." On nonšalantno dohvati svoj kaput. „Možete li da mi preporučite neko mesto gde bih mogao da prenoćim? Po mogućstvu, nedaleko odavde." „Pansion Blektorn kotidž. Krenite putem koji vodi ka selu i naići ćete na njega."

„Da, primetio sam to mesto dok sam dolazio", odgovori on, navlačeći kaput. „Ima divan, lepo održavan vrt."

„Mislim da ćete biti zadovoljni. Meki dušeci, besprekorno čišta posteljina i izvrsna hrana. To je pension moje sestre, a ona je domaćica kakva se samo poželeti može."

Svini znatiželjno izvi obrvu pred tom opaskom, ali se uzdrža od bilo kakvog komentara. „Ako je tako, prihvatću vaš predlog. Vidimo se ujutru."

„Samo idite odavde", promrmlja Megi, otvarajući vrata iza kojih su se još slivali slapovi kiše. „Ako budem želela da razgovaram s vama, ujutru ću svratiti do pansiona ili ću se javiti telefonom."

„Drago mi je što smo se upoznali, gospođice Konkenon." Iako Megi ničim nije inicirala taj gest, Svini je uze za ruku i prostrela je gorljivim pogledom. „A još mi je draže što sam dobio priliku da vas posmatram kako radite." A tada je impulsivno uradio nešto što je oboje podjednako iznenadilo. Podigao je njenu šaku i prineo je usnama. Samo na trenutak, koliko da oseti miris njene kože. „Svratiću sutra."

„Sačekajte da vas prvo pozovem", promuca ona i sakri se iza zatvorenih vrata.

## Četvito poglavlje

Pansion Blektom kotidž bio je poznat po tome što su ječmene lepinjice uvek bile tople, cveće u vazama uvek sveže, a voda u čajniku uvek vrela. Iako turistička sezona još nije počela, tiha i marljiva Brajana Konkenon s potrudila da se Rogan Svini što prijatnije oseća. Naravno, Rogan nije predstavljao izuzetak. Ona se tako ophodila prema svim gostima koji su posetili njen pansion još od onog prvog leta nakon očeve smrti. Odmah po dolasku ga je poslužila čajem u lepo uređenom salonu sa besprekorno izgancanin podom. Plamen je veselo poigravao u kaminu, a vaza na stolu bila je puna mirisnih frezija.

„Ako vam odgovara, gospodine Svini, večera će biti servirana u sedam." Brajana je već razmišljala kako da što efikasnije iskoristi pile koje je ionako namerava da spremi i da od njega priredi gozbu za još jednu osobu.

„Savršeno mi odgovara, gospođice Konkenon", ljubazno odgovori Rogan otpivši gutljaj čaja. Čaj je bio odličan, neuporedivo bolji od one limenke preslatkog gaziranog soka koju mu je Megi dobacila u ateljeu. „Imate divan pansion."

„Hvala vam." Brajana se smerno osvrnu oko sebe. Bila je ponosna na ono što je postigla. Taj pansion je predstavljao njenu najveću radost. „Osećajte se kao kod svoje kuće, gospodine. Ako vam bilo šta zatreba, nemojte se ustručavati da me pozovete."

„Mogu li da upotrebim telefon?"

„Naravno." Brajana se povuče u stranu kako bi mu obezbedila privatnost, ali Rogan hitro podiže ruku, pokazavši joj da sačeka. Bio je to kategoričan samouveren gest čoveka koji je navikao da izdaje naređenja.

„Ona vaza tamo... to je delo vaše sestre?"

Brajana raširi oči, iznenađena njegovim pitanjem. „Da, to je Megi napravila", zbunjeno je promucala. „Vi znate čime se moja sestra bavi?"

„Naravno. U mojoj zbirci se nalaze dve njene skulpture. A malopre sam kupio još jednu, čijem sam stvaranju lično prisustvovao." Rogan podiže šolju sa čajem, znatiželjno odmerivši svoju domaćicu. Brajana je na prvi pogled bila potpuno drugačija od Megi. Njih dve su se razlikovale kao što su se razlikovale Megine figure od stakla. Što je značilo da su negde, duboko u duši, na mestu koje je bilo skriveno od ljudskih očiju, bile iste.

„Upravo dolazim iz njenog ateljea."

„Bili ste u Meginoj radionici?" zaprepašćeno upita Brajana. Samo je istinski šok mogao da navede mladu ugostiteljku da se nekom od svojih gostiju obrati sa takvim prizvukom neverice u glasu. „Pustila vas je da uđete unutra?"

„Zar je to toliko opasno?"

Na Brajaninom licu zaigra osmeh koji je na trenutak obasjao ozbiljne i dostojanstvene crte njenog lica. „Pa, izgleda da ste preživeli."

„Izgleda. Znae, vaša sestra je izuzetno talentovana."

„Uopšte ne sumnjam u to."

Rogan je u njenom glasu nazreo isti onaj prizvuk ponosa i ozlojeđenosti koji je primetio dok je Megi govorila o Brajaninim ugostiteljskim sposobnostima.

„Imate li još neko njeno delo?"

„Nekoliko. Povremeno bane ovde i donese mi poneku od tih stvarčica." Brajana zastade, kao da je želela da proveriti da li njen gost ima još pitanja. „Ako vam trenutno ništa ne treba, gospodine Svini, otišla bih da spremim večeru."

Kada se Brajana vratila u kuhinju, Rogan se zavali na naslon, otpijajući gutljaje prvoklasnog čaja. Sestre Konkenon su predstavljale zaista zanimljiv par, pomislio je. Brajana je bila viša, vitkija i svakako ljupkija od svoje sestre. Kosa joj nije bila riđa već zagasito zlatna, sa nežnim loknama

koje su padale preko ramena. Oči su joj bile krupne, bledozelene, gotovo prozirne. Bila je tiha, pa čak i pomalo rezervisana, baš kao i njeni maniri. Crte lica su joj bile prefinjenije, a udovi skladniji i graciozniji. I mirisala je na poljsko cveće, umesto na dim i znoj.

Sve u svemu, Brajana se daleko više uklapala u njegov tip žene.

Pa ipak, iz njegovih misli je i dalje izranjao Megin lik. Njena čvrsta grada, njene zlovoljne smaragdne oči i njena hirovita narav. Ah, ti umetnici, pomislio je. Umetnici su bili puni sujete i puni nesigurnosti. Prosto su vapili za vođstvom i za čvrstom rukom. Prešao je pogledom preko graciozne ružičaste vaze koja je podsećala na vrtlog uskovitlanog stakla. Jedva je čekao da potpiše taj ugovor i da uzme gospođicu Megi Konkenon pod svoje okrilje.

„Pa, je l' došao?" dobaci Megi sa praga, ulazeći u toplu mirisnu kuhinju.

Brajana nastavi da ljušti krompir. Uopšte nije bila iznenadena Meginom posetom. „Ko to?"

„Gospodin Svini." Megi priđe radnom stolu, dohvati oljuštenu šargarepu i zari zube u nju. „Visok, crnokos, naočit i bogat kao greh. Svakoj ženi bi zapao za oko."

„Eno ga u salonu. Možeš da uzmeš šolju čaja i da mu se pridružiš."

„Ne želim da razgovaram s njim." Megi se nasloni na sto, prekrstivši gležnjeve. „Samo me zanima kako ti izgleda."

„Ugladen i rečit."

Megi zakoluta očima. „Baš si mi mnogo rekla. Isto možeš da kažeš i za sveštenikovog pomoćnika."

„On je gost u mom domu i..."

„On ti nije gost, Braj, nego mušterija."

„On je moj gost", nepokolebljivo nastavi Brajana, „i ne nameravam da ga ogovaram iza leđa."

„Pa, naravno. Otkud mi samo ideja da bi naša mala svetica mogla da učini tako nešto?" Megi odgrize još jedan komad šargarepe i zamaha ostatkom kroz vazduh. „A šta ako ti kažem da je tvoj uvaženi gost došao ovde da bi preuzeo kontrolu nad mojom karijerom?"

„Kako to misliš?" Brajanine ruke na trenutak zastadoše, a onda nastaviše da ljušte krompir, bacajući ljuske na novine raširene preko kuhinjskog stola. „Kakvu kontrolu?"

„Pa, za početak finansijsku. Namerava da izloži moja dela u nekoj od svojih galerija i da nagovori bogate patrone da pljunu brdo para za njih." Megi ubaci u usta poslednji komad šargarepe. „Tog tipa zanima samo profit."

„Da izloži tvoja dela u svojim galerijama?" zbunjeno ponovi Brajana. „Hoćeš da kažeš da on poseduje umetničke galerije?"

„U Dablinu i Korcu. Ako sam dobro shvatila, takođe je suvlasnik nekih galerija u Londonu i Njujorku. I u Parizu, čini mi se. I valjda u Rimu. Svi ljudi koji se bave umetnošću znaju za Rogana Svinija."

Svet umetnosti je za Brajanu bio jednako nepojmljiv kao i život na mesecu, ali se njeno srce istog trenutka preplavi ponosom zbog toga što je njena sestra uspela da se probije u tim krugovima. „I gospodin Svini se sad zainteresovao za ono što radiš?"

„Pre bih rekla da je odlučio da gurne svoj aristokratski nos tamo gde mu nije mesto." Megi prezrivo frknu. „Zvao me je telefonom i slao mi pisma, pokušavajući da me nagovori da sklopim ugovor s njim. Pošto sam odbila, danas mi je banuo na vrata kako bi mi objasnio da mi je preko potreban. Zamisli samo tu drskost." „A ti, naravno, smatraš da ti on uopšte ne treba."

„Meni niko ne treba."

„Pa, naravno!" Brajana spusti povrće u sudoperu kako bi ga isprala. „Ti si iznad takvih tričarija, Margaret Meri. Kako je samo moglo da mu padne na pamet da ti predloži tako nešto?"

„Poštedi me, Braj. Znaš da mrzim taj hladan superioran ton. Zvučiš isto kao majka." Megi se odgurnu od stola i krenu ka frižideru, preplavljena osećajem krivice. „Ako mene pitaš, mislim

da nam sasvim dobro ide", rekla je izvlačeći limenku sa pivom. „Računi su podmireni, stomaci su nam puni i imamo krov nad glavom." Ispustila je prigušen uzdah osmotrivši užtogljeno držanje svoje sestre. „Znaš, Braj, nikad više neće biti kao nekada."

„Misliš da ja nisam svesna toga?" Brajanin melodičan glas postade napet i ozlojeđen. „Misliš da ja želim nešto više? Da ne mogu da se zadovoljim onim što već imamo?" Preplavljena plimom iznenadne tuge, Brajana se okrenu ka prozoru i zagleda se u beskrajna polja. „Ali, to nisam ja, Megi. To nisam ja."

Megi se namršti, zagledavši se u svoje pivo. Znala je da je Brajana u čitavoj toj priči bila najveća žrtva. Ona se oduvek nalazila u sredini. Sve se slamalo preko njenih leđa. A sada je, prođe joj kroz glavu, dobila priliku da to promeni. Trebalo je samo da proda deo svoje duše.

„Ponovo je počela da zvoca, je l' da?"

„Ma, pusti to." Brajana ćušnu zalutali pramičak loce ispod pedantno povezane punde. „Ništa strašno."

„Dovoljno je samo da te pogledam pa da shvatim da je ponovo zapala u jedno od svojih stanja. I da se iskaljuje na tebi." Odmahnula je rukom pre nego što je Brajana stigla da odgovori. „Ona nikada neće biti zadovoljna, Braj. Šta god da uradimo, nikad je nećemo usrećiti. Ona mu nikad neće oprostiti što je bio takav kakav je bio."

„A kakav je to bio naš otac?" Brajana se ogorčeno okrenu ka njoj. „Molim te, Megi, reci mi šta to ne može da mu oprost."

„To što je bio čovek od krvi i mesa. I što je grešio." Megi spusti pivo i uputi se ka sestri. „A opet, bila je privilegija baš njega imati za oca, zar ne? Sećaš li se kad je kupio onu mulu kako bi od nje napravio turističku atrakciju? Nabio joj je lakrdijašku kapu i stavio joj našeg starog psa Džoa na leđa. Bio je ubeđen da će svi turisti želeći da se slikaju s njom i da će konačno namlatiti dobre pare."

„Sećam se." Braj skrušeno skrenu pogled, ali je Megi uhvati za ruku. „Bio je to njegov najveći promašaj. Turiste je bolelo uvo za mulu, a prokleta zver je tamanila hranu kao sumanuta, tako da mu je na kraju i taj plan pao u vodu."

„Tačno, ali moraš priznati da smo se ludo zabavljale. Sećaš se kad smo otišli do Morskih litica? Nebo je bilo plavo kao san, turisti su se vrzmali na sve strane, a zvuci violine su lepršali kroz vazduh. A tata je dovukao svoju mulu i stavio joj na leđa našeg sirotog starog džukca. Džo se raspametio od straha. Kao da je sedeo na lavu, a ne na muli."

Brajanino lice se razneži. „Siroti Džo. Kad se samo setim koliko se uplašio. Tresao se kao prut. A onda je onaj nemački turista poželeo da se slika sa Džoom i mulom."

„Mula ga je, naravno, ritnula." Megi raširi usne u setan osmeh i podiže pivo u znak zdravice. „Siroti Švaba je počeo da cupka na jednoj nozi i da psuje na tri različita jezika, na šta je Džo uspaničeno skočio sa mulinih leđa, pravo na onu hrpu čipkanih kragi, a mula se dala u bekstvo, rasterujući turiste. Bože, kakav je urnebes tad nastao! Muškarci su jurili kao raspomamljeni, a žene su vrištale na sav glas. A tu je bio i onaj stari violinista, sećaš se? Matorac je, mrtav ladan, nastavio da svira, tako da je izgledalo kao da se poljana pretvorila u ogroman plesni podijum."

„A onda je onaj simpatični mladić iz Kilarnija uhvatio mulu, smirio je i vratio je nazad, a tata je na licu mesta pokušao da mu je proda."

„I gotovo da je uspeo u tome. Naše detinjstvo je puno lepih uspomena, Braj."

„Da, tata je baš imao dara da nas nasmeje. Ali, ne može se živeti samo od smeha."

„Ali ni bez njega, kao što ona pokušava da nam utuvi u glavu. Tata je bar bio živ. A sad kada je otišao čini mi se kao da smo mi veći mrtvaci od njega."

„Majka je bolesna", kratko prozbori Brajana.

„Ma, ona je bolesna već duže od dvadeset godina. I ostaće bolesna sve dok ti igraš oko nje jer joj tako najviše odgovara."

To je bila istina, ali Brajana uprkos tome nije mogla da se oglušiti o ono što joj je srce nalagalo. „Ona nam je ipak majka."

„Znam, Braj." Megi potegnu još jedan gutljaj, osećajući lako se ukus pivskog kvasca meša sa gorčinom koja joj je kuljala iz utrobe. „Prodala sam još jedan komad. Do kraja meseca ću moći da ti dam novac."

„Ne mogu ti reći koliko sam ti zahvalna, Megi. I ona ti je za- hvalna."

„Malo sutra." Megi se zagleda pravo u Brajanine oči. Pogled joj je plamteo strašću, srdžbom i bolom koji su joj ključali u duši. „Ne radim to zbog nje. Čim budemo imale dovoljno novca, unajmi- ćemo negovateljicu i preseliti je u zaseban stan."

„To uopšte nije neophodno..."

„Naravno da je neophodno, Braj", prekinu je Megi. „To je bio prvobitni dogovor, sećaš se? Nije mi ni na kraj pameti da dopustim da preuzmeš sav teret na sebe i da se večno povinuješ njenim hirovima. Dobiće vlastitu kuću i ženu koja će se starati o njoj. To će joj biti sasvim dovoljno."

„Ako tako bude želeia..."

„Uopšte me ne zanima šta ona želi" odbrusi Megi. „Ako dobro primećujem, ni sinoć nisi spavala."

„Bila je uznemirena." Brajana se skrušeno okrenu ka sudoperi na kojoj je stajalo očišćeno pile. „Ponovo je imala glavobolju."

„Kako da ne!" Megi se savršeno dobro sećala majčinih glavobolja i trenutaka u kojima su one nastupale. Bilo je dovoljno da joj se neko samo suprotstavi ili da predloži nešto što joj nije bilo po volji, pa da im odmah nabije grižu savesti tim nepodnošljivim pulsiranjem u slepoočnicama.

„Ja je odlično poznajem, Megi", pomirljivo reče Brajana, koja je već i sama bila na rubu glavobolje. „Ali nam je ona i dalje majka."

Sveta Brajana, pomisli Megi, ali ne sa primesom ironije, već sa primesom duboke naklonosti. Njena sestra bila je godinu dana mlađa od nje, ali je uvek preuzimala svu odgovornost na sebe. „Razumem te, Braj. Ti si takva kakva jesi. Ne možeš da promeniš svoju prirodu." Prebacila je ruke oko njenog vrata i snažno je igrlila. „Tata je uvek govorio da si ti anđeo, a ja đavolak. Kako se uspostavilo, bar u nečemu je bio u pravu." Na trenutak je zatvorila oči. „Zamoli gospodina Svinija da ujutru svrati do mene. Reci mu da sam spremna da razgovaram s njim."

„Znači, prihvatićeš njegov predlog?"

Megi se žacnu od tih reči. „Razgovaraću s njim", rekla je odsečnim glasom i izašla na rominjavu kišu.

A ko je Megi imala neku slabu tačku, onda je to bila njena porodica. Bila je to slabost koja ju je terala da ostaje budna do kasnih noćnih sati i da ustaje čim bi se sunce pomolilo na tmurnom jutarnjem nebu. Pred ostalima se pretvarala da je odgovorna samo pred samom sobom i pred svojom umetnošću, ali je ispod te hladne lusade tinjala nepresušna ljubav prema porodici zbog koje je bila ipremna da prihvati čak i mučne i gorke obaveze.

Isprva je nameravala da odbije ponudu Rogana Svinija i to iz najmanje tri razloga. Kao prvo, iz čistog principa, jer se umetnost i biznis po njenom dubokom uverenju nisu mogli i nisu smeli mešati. Kao drugo, htela je da ga odbije zato što joj je takav soj muškaraca - bogatih, samouverenih i razmaženih aristokrata - užasno išao na živce. A kao treće, i najvažnije, htela je da ga odbije zato što bi u suprotnom priznala da nije bila kadra da se uhvati u koštac sa vlastitom karijerom.

Ah, ta stavka je definitivno predstavljala najgorči deo pilule koju je morala da proguta.

Za njom je bila duga besana noć. Satima je lomila glavu nad tom dilemom, da bi na kraju odlučila da prihvati Svinijevu ponudu. Neka mu bude. Dopustiće mu da je zaspe novcem i slavom.

Naravno, to nipošto nije značilo da bez njegove pomoći sebi nije mogla da obezbedi pristojnu egzistenciju. Već duže od pet godina je uspevala sasvim fino da živi. Poslovi u Brajaninom pansionu su takođe dobro išli, tako da im nije bilo teško da održavaju dva doma.

Ali nikako nisu mogle da priušte i treći.

Megin životni cilj - štaviše, njen Sveti Gral - bio je da se njihova majka preseli u zasebnu kuću. Ako je Rogan mogao da joj pomogne u tome, sklopiće pogodbu s njim. Prodaće dušu đavolu koji je došao da je kuša u obličju tog naočitog dablinskog aristokrate.

Samo što bi đavo ovog puta mogao da izvuče deblji kraj.

Bacila je pogled kroz prozor. Kiša je i dalje padala, nežno i istrajno. Prišla je šporetu i pristavila čaj, razmišljajući o predstojećem razgovoru.

Morala je da pronađe vešt i lukav pristup. Pristup zasnovan na precizno odmerenim količinama umetničkog prezira i ženske laskavosti. To s prezirom neće predstavljati problem, ali joj ono drugo, laskanje, baš nije išlo od ruke.

Da bi se ohrabрила, zamislila je Brajanu kako sprema svoje đakonije, kako uređuje vrt i kako čita knjigu pored kamina - spokojno i opušteno, bez majčinog zvocanja i prenemaganja u pozadini. Brajana će jednog dana moći da se uda i da dobije decu. Megi je znala da je njena sestra potajno sanjala o tome. I znala je da će taj san ostati zaključan u njenoj duši sve dok bude živela pod istim krovom sa jednim hroničnim hipohondrom.

Iako Megi nije mogla da shvati zašto je njena sestra osećala poriv da se zavek zarobi s nekim muškarcem i čoporom dece, bila je spremna da joj po svaku cenu pomogne da ostvari tu želju.

Ko zna, možda je Rogan Svini kročio u njen život kako bi na volšeban način kumovao u ostvarenju tog sna?

Tada je začula kako neko kuca na vrata, odsečno i nestrpljivo. Sve i da ga je sudbina dovela pred njen prag, pomislila je, Rogan Svini nije mogao da uđe unutra pomoću čarobnog štapića i magijskih formula.

Prišla je vratima, otvorila ih i blaženo se osmehnula. Bio je elegantan i pokisao, baš kao i prethodnog dana. Megi se upita da li je ikada skidao sako i kravatu. Možda je čak i spavao tako obučen?

„Dobro jutro, gospodine Svini.“

„Dobro jutro, gospođice Konkenon.“ Kročio je unutra, sklanjajući se od kiše i magle.

„Ako želite, možete da skinete kaput. Stavicu ga pored vatre da se osuši.“

„Hvala.“ Rogan joj dodade pokisli kaput, posmatrajući kako ga Megi prebacuje preko stolice. Danas je bila drugačija, pomislio je. Ljubazna i prijatna. Što mu je govorilo da treba da bude na oprezu. „Recite mi, ima li u okrugu Kler još nečeg osim kiše?“

„Kad grane proleće, sve izgleda drugačije. Ali, ništa ne brinite, gospodine Svini. Niko se još nije istopio od naše kiše, pa nećete ni vi.“ Ona mu uputi brz šarmantan osmeh, ali su joj oči bile pune vragolastog sjaja. „Jeste li raspoloženi za čaj? Upravo sam pristavila vodu.“

„Čaj bi mi prijao.“ Taman kad je krenula ka kuhinji Svini joj spusti ruku na rame, zaustavivši je u pola koraka. Ona se zbunjeno okrenu, ali njegova pažnja nije bila usredsređena na nju već na skulpturu koja je stajala na obližnjem stočiću. Skulptura je imala izdužene zavojite obrise i intenzivno plavu boju, boju koja je podsećala na arktičko jezero. Stopljeni talasi stakla su se spuštali ka podnožju poput svetlucavih ledenih slapova. „Zanimljiv komad“, rekao je.

„Stvarno tako mislite?“ upita Megi odolevajući porivu da skloni njegovu ruku sa ramena. Njegov stisak je predstavljao neobičan spoj nežnosti i posesivnosti, što je u njoj proizvodilo osećaj nelagodnosti. Mogla je da oseti svežu mirisnu notu kolonjske vode koju je naneo posle brijanja, pomešanu sa lepršavim mirisom sapuna.

Kada je prešao prstom preko glatkog vijugavog stakla, jedva je potisnula drhtaj koji ju je obuzeo. U jednom apsurdnom suludom trenutku joj se učinilo kao da je skliznuo prstima preko njenog tela, od grla pa sve do pupka.

„Tako je ženstvena“, zaneseno promrmlja Svini. Iako mu je pogled ostao prikovan za staklo, bio je savršeno svestan njenog prisustva. Osetio je napetost njenih mišića, potisnuti drhtaj tela, divlji opojni miris njene kose. „I tako moćna. Kao žena koja je spremna da se preda svom ljubavniku.“

Te reči su je dodatno usplahirile jer su predstavljale suštu istinu. „Zar je moguće povezati moć sa predajom?”

On konačno skrenu pogled ka njoj, prostrelivši je tim ledenim dubokim plavim očima. Ruka mu je i dalje bila na njenom ramenu. „Naravno, jer nema ničeg moćnijeg od žene koja se sprema da se preda svom voljenom.” Njegovi prsti ponovo skliznuše preko stakla. „Ova skulptura svedoči da znate o čemu govorim.”

„A kako što je stvari s muškarcima? Da li to važi i za njih?”

Na njegovim usnama zaigra lepršav osmeh. Stisak njegove ruke je sada podsećao na milujućii dodir ljubavnika, na poziv pun pritajene žudnje. Prešao je pogledom preko njenog lica. Oči su mu bile tako intrigantne, tako omamljujuće. „To, draga moja Margaret Meri, zavisi isključivo od žene.”

Megi je stajala kao hipnotisana, prikovana za pod seksualnim nabojem tog trenutka. „Pa, bar se u nečemu slažemo”, rekla je blago klimnuvši glavom. „Seks i moć gotovo po pravilu zavise od žene.”

„Nisam baš to rekao, niti mislio. Šta vas navodi da stvarate ovakve skulpture?” „To je teško objasniti jednom biznismenu.”

Kada je pokušala da se odmakne od njega, on sklopi prste oko njene mišice i blago pojača stisak. „Pokušajte.”

Megi oseti kako joj se obrazi žare. Kako je samo mogla da mu dopusti da nastupi sa takvom arogancijom? „To se dešava samo od sebe. Nema tu nikakvog osmišljavanja niti planiranja. Umetnost je povezana sa emocijama i strašću, a ne sa praktičnošću ili profitom. Da nije tako, digla bih ruke od ovoga i počela da pravim male staklene labudove za prodavnice suvenira. Gospode, kakva ideja!”

Njegove usne se raširiše u zaslepljujućii osmeh. „Da, zastrašujuća ideja. Srećom po vas, nisam zainteresovan za male staklene labudove. Ali jesam zainteresovan za čaj koji ste mi ponudili.”

„Popićemo ga u kuhinji.” Ponovo je pokušala da se odmakne, ali je on ponovo pojačao stisak. „Blokirate mi prolaz, Svini”, pro-cedila je, sevnvši pogledom.

„Grešite. Nisam došao ovde da vam blokiram prolaz već da vam otvorim nove puteve”, nonšalantno odgovori on, sklonivši šaku sa njene mišice i krenuvši ka kuhinji.

Megina kuća se nije mogla porediti sa udobnim i ušuškanim pansionom njene sestre. Tu nije bilo zavodljivih kulinarskih mirisa, mekih debeljuškastih jastuka i sveže lakiranog nameštaja. Ambijent je delovao gotovo spartanski, a u prostorijama je vladao popriličan haos - zbog čega su, kako je primetio, nehajno raspoređena umetnička dela delovala još upečatljivije.

Upitao se gde je spavala i da li joj je krevet bio onako mek i primamljiv poput postelje u kojoj je proveo prethodnu noć. I da li će ga jednog dana podeliti s njim. Ili, bolje rečeno, kada će ga podeliti s njim.

Megi priđe stolu, noseći čajnik i dve masivne keramičke šolje. „Jeste li zadovoljni smeštajem u Blektorn kotidžu“ upitala je dok je sipala čaj.

„I više od toga. Vaša sestra je zaista šarmantna, a njeno kulinarsko umeće je za svaku pohvalu.”

Megino lice se razneži. „Braj je rođena domaćica, u najlepšem smislu te reči”, rekla je, stavljajući tri vršne kašičice šećera u svoju šolju. „Da li je jutros ispekla čuvene kolače s ribizlama?”

„Jeste. Smazao sam dva komada.”

Megi prasnu u veseli smeh, prekrstivši noge i naslonivši rub desne čizme na levo koleno. „Naš otac je govorio da je Braj zlato, a da sam ja mesing. Plašim se da se ovde nećete najesti domaćeg peciva, gospodine Svini. Mogu jedino da vas poslužim kupovnim biskvitima.”

„Hvala, ali nema potrebe.”

„Verovatno želite da što pre pređemo na posao, zar ne?” Stiskajući šolju između dlanova, Megi se nagnu ka njemu. „A šta ako vam kažem da uopšte nisam zainteresovana za vašu ponudu?”



Rogan se zamisli otpivši gutljaj jakog crnog čaja. „U tom slučaju bih morao da vas nazovem lažljivicom, Megi." Osmehnuo se, uživajući u ognju koji je planuo u njenim očima. „Jer, da niste zainteresovani, ja sada ne bih sedeo ovde i pio čaj sa vama." Podigao je ruku pre nego što je Megi stigla da se usprotivi. „Ako ćemo pravo, pre bi se moglo reći da vi ne želite da budete zainteresovani."

Dobro zapažanje, pomisli ona, ali je to samo za nijansu primirilo njen bes. Očigledno je imala posla sa pametnim i išlifovanim tipom, što je značilo da je morala da se drži na oprezu. „Još jednom vam ponavljam da ne želim da fabrikujem umetnička dela niti da dopustim nekome da upravlja mojim stvaralaštvom."

„Naše želje i naše potrebe se retko kad podudaraju." Svini ju je posmatrao preko ruba šolje, odmeravajući svoj nastup i osmišljavajući naredni potez, čak i dok je uživao u rumeni koja se razlivala preko te svilenkaste kože i varnicama koje su sevale iz tih zelenih očiju. „Ali, dopustite da budem malo jasniji. Vaša umetnost je vaš domen. Nemam nameru da se na bilo koji način mešam u ono što radite u svom ateljeu. Vi ćete stvarati u skladu sa svojim nadahnućem, onako kako želite i kada želite."

„A šta ako ono što stvorim ne bude po vašem ukusu?"

„Verujte mi da sam u svojim galerijama izložio i prodao mnogo stvari koje nikad ne bih uneo u svoj dom. To je čist biznis, Megi. I, baš kao što se ja neću uplitati u vašu umetnost, vi se nećete uplitati u moje poslovanje."

„Hoćete da kažete da neću moći da se mešam u to kome ćete prodati moja dela?" „Baš tako", odgovori on žustrim odsečnim glasom. „Ako ste emocionalno vezani za neku skulpturu, možete da je zadržite za sebe. Ali, onog trenutka kad odlučite da je prodate i kad ona dospe u moje šake, vi se više ništa ne pitate."

„I svako ko ima dovoljno para može da je kupi?" procedi ona kroz zube.

„Upravo tako."

Megi spusti šolju na sto, skoči na noge i poče nervozno da štrapacira po kuhinji. Rogan je opčinjeno primetio da je to činila kompletnim telom, pomerajući ruke, noge i ramena u ritmu koji je verno predočavao njeno raspoloženje. Sručio je ostatak čaja niz grlo i zavalio se na naslon, uživajući u predstavi.

„Znači, od mene se očekuje da otrgnem delić svoje duše i da ga prenesem na staklo, da ga učinim čvrstim, opipljivim i stvarnim, da bi nakon toga neki idiot iz Kerija ili Dablina ili -bože me sakloni - Londona banuo u vašu galeriju i kupio tu stvarčicu kao rođendanski poklon za svoju suprugu, a da pri tom nema blagog pojma šta ona predstavlja i kakva bi značenja mogla da se skrivaju u njoj?"

„Nemojte mi reći da uspostavljate lični odnos sa svakim ko kupi neko od vaših dela."

„Bar znam kuda te stvari odlaze i ko ih kupuje." Ili je obično tako, dodala je u sebi.

„Moram vas podsetiti da su, još pre nego što smo se upoznali, dva vaša dela završila kod mene."

„Da, i pogledajte samo dokle me je to dovelo." Ah, taj umetnički temperament, pomisli on, ispustivši prigušen uzdah. Iako je godinama saradivao sa umetnicima, nikad nije uspeo da shvati njihovu hirovitost. „Megi", započeo je, pokušavajući da zvuči što smirenije i što razboritije. „Vama je potreban menadžer baš zato da biste eliminisali takve teškoće. Više nećete morati da razmišljate o prodaji i moći ćete potpuno da se usredsredite na stvaranje. Naravno, ako neki klijent iz Kerija ili Dablina ili - bože me sakloni -Londona kroči u moju galeriju i ako mu za oko zapadne neka od vaših skulptura, on istog trenutka može da je dobije pod uslovom da raspolaže sa dovoljno novca. To je sve što mu je potrebno. Nije mi ni na kraj pameti da, kao vlasnik galerije, tražim od svojih klijenata da prilikom kupovine prilože svoju biografiju ili psihološki profil. Ako prihvatite takav sistem poslovanja, mogu da vam obećam da ćete do kraja godine, uz moju pomoć, plivati u parama."

„Zar stvarno mislite da je to ono što želim?" Ona se ustremi ka njemu, peneći od besa i povređenosti, „Gospodine Svini, zar stvarno verujete da ja svakog jutra uzimam svoju lulu

računajući koliki ću profit ostvariti tog dana?"

„Naravno da ne mislim tako. Baš zato sam i odlučio da vam ponudim saradnju. Vi ste izuzetna umetnica, Megi. I, po cenu rizika da još više naduvam vaš titanski ego, priznajem da sam očaran vašim stvaralaštvom još od onog trenutka kada sam ga prvi put ugledao."

„Možda nemate tako loš ukus", promrmlja ona, zlovoljno slegnuvši ramenima.

„Do sada nisam imao razloga da posumnjam u njega. U svakom slučaju, ono što pokušavam da vam kažem jeste da vaš umetnički talenat zaslužuje više od onoga što vi trenutno možete da mu pružite. I da vi, kao autorka tako čudesnih skulptura, takođe zaslužujete više od onoga što trenutno imate."

Megi se nasloni na radni sto podozrivo zaškiljivši očima. „I vi sada želite da mi priteknete u pomoć vođeni isključivo svojom velikodušnošću?"

„Moja velikodušnost nema nikakve veze s tim. Hoću da vam pomognem zato što će vaše stvaralaštvo doprineti ugledu i prestižu mojih galerija."

„I vašem bankovnom računu."

„Baš me zanima zbog čega toliko prezirete novac, ali ćemo tu temu ostaviti za kasnije jer vam se čaj hladi."

Megi ispusti lagani uzdah. Nije se baš potrudila da mu polaska, opomenula je sebe. „Rogane", rekla je, vrativši se do stola i sla bašno se osmehnuvši, „uopšte ne sumnjam da veoma dobro radite svoj posao. Vaše galerije su poznate po kvalitetu i čestitosti, što sigurno dosta toga govori i o vama kao njihovom vlasniku."

Bila je stvarno dobra, pomisli on, prešavši jezikom preko zuba. Više nego dobra. „Hvala na komplimentu. I sam delim to uverenje."

„Sigurna sam da bi većina umetnika bila van sebe od sreće kada bi dobili takvu ponudu, ali je problem u tome što sam ja navikla da radim samostalno, da lično upravljam svim aspektima svog posla, počev od pravljenja stakla pa sve do prodaje svojih dela, ili da bar tu završnu etapu prepustim nekome koga poznajem i kome verujem. A vas ne poznajem, Rogane."

„Niti mi verujete?"

Ona nemoćno podiže ruku. „Bila bih luda da ne verujem tako uglednoj instituciji kao što su galerije Worldvaid, ali mi je teško da zamislim biznis tih razmera. Ja sam obična prostodušna žena."

Svini je tu izjavu dočekao tako gromkom salvom smeha da je Megi mogla samo zbunjeno da zatrepće. Pre nego što je stigla da se pribere, Svini se nagnu ka njoj i uze je za ruku. „Oh, nipošto, Margaret Meri. Vi možda jeste tvrdoglava, prepređena, briljantna, plahovita i lepa žena, ali se prostodušnost definitivno ne nalazi na spisku vaših vrlina."

„Kažem vam da sam takva", promuca Megi, brže-bolje otrgnuvši šaku kako ne bi poklekla pred njegovim šarmom. „I tvrdim vam da bolje poznajem sebe nego što ćete me vi ikada upoznati."

„Svaki put kad dovršite neku od svojih skulptura, ona izlazi u svet i viče: evo, to sam ja! Ona odaje samu suštinu vašeg bića, ili bar emocije koje su tog dana vladale u vama. Upravo u tome počiva uzvišenost i istinitost umetnosti."

Njegove reči su je prosto ostavile bez teksta. Bilo je to zapažanje koje ni u ludilu nije očekivala od jednog nadmenog dablinskog galeriste. Ljudi koji su se bavili prodajom umetničkih dela često nisu shvatali istinsku prirodu umetnosti. Ali, Rogan Svini očigledno nije spadao u tu kategoriju.

„Ja sam prostodušna žena", ponovi ona drskim provokativnim glasom. „I čvrsto nameravam da takva i ostanem. Ako pristanem na saradnju, moraćemo da ustanovimo izvesna pravila. Moja pravila."

Rogan je istog trenutka shvatio da ju je konačno držao u šaci, ali je kao mudar i iskusan pregovarač znao da je bilo pametnije da taj zaključak zadrži za sebe. „Kao na primer?" upitao je.

„Neću davati intervju i reklamirati vašu galeriju, izuzev ako to sama ne budem želela. Što se, budite uvereni u to, neće desiti."

„U redu. To će samo doprineti vašoj misterioznosti, zar ne?“

Megi na jedvite jade potisnu osmeh koji joj je zaigrao na usnama. „Neću se oblačiti kao neka praznoglava guska na prije- mima i svečanim otvaranjima - ako se uopšte budem pojavljivala na takvim mestima.“

Rogan se obesno isceri, prešavši jezikom prelco unutrašnje strane obraza. „Siguran sam da će vaš modni stil predstavljati veran odraz vaše umetničke prirode.“

Megi nije znala da li bi tu opasku trebalo da shvati kao uvredu ili kao kompliment. „I neću biti ljubazna i predusretljiva prema ljudima, izuzev ako sama tako ne odlučim.“

„Ah, ponovo taj umetnički temperament!“ Rogan podiže šolju sa čajem u znak zdravnice. „Nema problema. To bi čak moglo da pospeši prodaju.“

Iako se konačno sjajno zabavljala, Megi se ozbiljno zaveli na naslon prekrstivši ruke na grudima. „I nikada, ama baš nikada, neću praviti replike svojih dela niti stvarati nešto što je neko drugi zamislio.“

On se namršti, turobno odmahnuvši glavom. „To bi moglo da predstavlja spornu tačku. Baš sam nameravao da vam predložim da napravite jednoroga sa zlaćanim rogom i kopitima. Zar ne smatrate da bi to bio krajnje ukusan i originalan eksponat?“

Megi više nije mogla da suzbije smeh. „U redu, Rogane. Možda ćemo nekim čudom stvarno uspeti da funkcionišemo. A sad ste vi na redu. Kako bi to trebalo da izgleda s poslovne strane?“

„Spremiću nacrt ugovora koji će galerijama Worldvaid garantovati isključivo pravo na izlaganje i prodaju vaših umetničkih dela.“

Megi oseti kako je nešto steže u grudima. Činilo joj se kao da je nekome poklanjala deo sebe. I to onaj najbolji deo. „Mislite, isključivo pravo na umetnička dela koja budem želela da prodam?“

„Naravno.“

Skrenula je pogled ka prozoru, zagledavši se u polja koja su se prostirala iza njenog malenog poseda. Nekada davno i ta polja su, poput umetnosti, bila deo nje. A sada su bila samo deo dražesnog pejzaža. „To sigurno nije sve. Šta će još stajati u ugovoru?“

Rogan je na trenutak oklevao, dirnut setom koja je preplavila njeno lice. „Znate, naša saradnja uopšte neće uticati na to što radite. Ona neće promeniti ono što nosite u srcu.“

„Grešite“, skrušeno promrmlja Megi, a onda se naglo pribra, pokušavajući da odagna svoju tugu, te se okrenu ka njemu. „Recite, šta još očekujete od mene?“

„Želim da spremite eksponate za izložbu koja će kroz dva meseca biti postavljena u našoj galeriji u Dublinu. Naravno, sve ću morati lično da pregledam i da sredim detalje oko transporta. Narednih par nedelja ćete me redovno izveštavati o tome šta ste napravili, a nakon toga ćemo odrediti cenu za svaki eksponat. Preostali inventar će nakon izložbe moći da se kupi u našim galerijama.“

Megi lagano udahnu pokušavajući da smiri uzburkane emocije. „Zamolila bih vas da moja dela ne nazivate inventarom. Bar ne u mom prisustvu.“

„Dogovoreno“, odgovori on razgibavajući prste. „Naravno, po završetku izložbe ćete dobiti kompletan popis prodatih eksponata. Slobodno nam možete sugerisati koja biste dela želeli da vidite u našem katalogu. Ili tu odluku možete da prepustite nama.“

„A što se tiče isplate?“

„Ako želite, mogu odmah da otkupim sve što ste do sada napravili. Naravno, to nije uobičajena praksa, ali sam ubeđen da u vašem slučaju ne mogu da budem na gubitku.“

Megi se odmah priseti šta joj je Svini rekao prethodnog dana, kada je kupio skulpturu koja je nastala pred njegovim očima. Rekao je da bi, ako bi izložio tu stvarčicu u svojoj galeriji, za nju mogao da dobije dvostruko više od sume koju joj je isplatio. Ona se možda nije naročito razumela u biznis, ali to nipošto nije značilo da je bila budala.

„A kako izgleda uobičajena praksa?“

„Možete da stavite svoja dela na komisiju prodaju. Mi ćemo ih izložiti u nekoj od svojih

galerija i nakon prodaje ćemo odbiti određeni procenat."

Taj metod je više podsećao na kocku, što je odgovaralo njenom temperamentu. „Koliko iznosi vaša provizija?"

Svini je pogleda pravo u oči, žudno iščekujući njenu reakciju. „Trideset pet procenata."

Megi se istog trenutka zagrcnu. „Trideset pet procenata? Kako vas nije stid? Pa, vi ste pravi pljačkaši! I drumski razbojnici su milostiviji od vas." Odgurnula se od stola besno skočivši na noge. „Vi ste običan lešinar, gospodine Svini! Nosite se do đavola, zajedno sa svojih trideset pet procenata!"

„Ali, to je sasvim razumna cifra. Ja prihvatam sav rizik i snosim sve troškove", objasni on, ne prestajući da razgibava prste. „Vaše je samo da stvarate, a ja sam zadužen za sve ostalo."

„Pazite da vam ne poverujem. Šta vi mislite, kako ja stvaram? Mislite da je dovoljno da se spustim na onu stolicu i da izbacujem ekspanate kao sa fabričke trake? A šta ćemo sa inspiracijom? Mislite da me ona pohodi poput ietnjeg pljuska, da je dovoljno da zažmurim i da u mislima ugledam remek-delo koje će vam napuniti džepove? Ništa vi ne znate o umetnosti, Rogane. Apsolutno ništa." Ponovo je počela da štrapacira po kuhinji, mreškajući vazduh svojom srdžbom i energijom. „Podsetiću vas da bez nas umetnika vi ne biste imali šta da ponudite svojim bogatim klijentima. Ta dela su proizvod mojih ruku, mog znoja i moje krvi. Možete da dobijete maksimalno petnaest procenata."

„Trideset."

„Đavo da vas nosi, Rogane! Treba da visite na prvom drvetu, ko običan konjokradica. U redu, nek bude dvadeset."

„Dvadeset pet." Rogan se takođe odgurnu od stola i stade pravo ispred nje. „Galerijama Vorlvdvajd će pripasti četvrtina vašeg znoja i krvi, Megi. Garantujem vam da je to minimum na koji možemo da pristanemo."

„Četvrtina?" prosikta ona kroz zube. „Znači, to vi smatrate bi- znisom? Da kao pijavice izvlačite finansijsku dobit na račun umet- nika koje zastupate?"

„Mi izvlačimo dobit, a vi za uzvrat dobijate finansijsku sigurnost. Razmislite o tome, Megi. Vaša dela će biti izložena u Njujorku, Rimu i Parizu. Putovaće širom sveta, očaravajući ljudsku maštu."

„Svaka čast, Rogane. Moram vam priznati da ste stvarno vešti. Kako ste samo elegantno promenili temu, prešavši s novca na slavu." Ona ga mrko odmeri i konačno ispruži ruku. „Do đavola, neka vam bude! Dobićete svojih dvadeset pet procenata."

Što je bilo tačno onoliko koliko je i planirao, zadovoljno pomisli Rogan. „Dogovoreno, Megi. Budite uvereni da ćemo dobro sarađivati", rekao je, srdačno joj stisnuvši šaku.

Valjda dovoljno dobro, pomisli ona, da presele majku u neku kućicu u selu, što dalje od Brajane i Blektorn kotidža. „Nadam se da će biti tako, Rogane. Ako me izneverite, budite sigurni da ću pronaći načina da vam se propisno odužim."

Svini podiže njenu ruku i prinese je usnama, uživajući u mirisu njene kože. „Spreman sam da rizikujem."

Zadržao je usne na njenoj šaci dovoljno dugo da joj se puls ubrza. „Ako hoćete da me zavedete, bilo bi vam pametnije da ste to pokušali pre nego što smo sklopili posao."

Njene reči su delovale kao hladan tuš. „Iskreno rečeno, ne volim da mešam privatni život i posao", odgovori on, preplavljen mešavinom iznenađenosti i frustracije.

„To je još jedan od detalja po kojima se nas dvoje razlikujemo", odbrusi Megi, zadovoljna što je konačno uspela da zagrebe tu naizgled neprobojnu ljušturu ugladenosti. „Kod mene se privatno i profesionalno neprestano prožimaju. I ne zazirem od toga da, kad mi se tako prohte, istovremeno uživam na oba polja." Ona raširi usne u provokativni osmeh, izvlačeći šaku iz njegovog stiska. „Istini za volju, trenutno nisam u takvom raspoloženju, ali ću vas obavestiti ako se nešto promeni."

„Treba li ovo da shvatim kao izazov, Megi?"

Ona zastade, kao da razmišlja o njegovim rečima. „Nipošto. Samo pokušavam da vam razjasnim neke stvari. Šta kažete da sad pođemo do radionice kako biste odabrali eksponate koje ćete poslati za Dablin?“ Okrenula se kako bi dohvatila jaknu koja je visila na čiviluku pored zadnjih vrata. „Mislim da je bolje da se i vi obučete. Bila bi prava šteta da nakvasite to skupo odelo.“

On se zbunjeno zagleda u nju, kao da se pitao zbog čega se osećao tako povređeno, a onda se bez reči okrenu na peti i uputi se ka dnevnoj sobi kako bi uzeo svoj kaput.

Megi iskoristi priliku da šmugne napolje, nadajući se da će joj ledena kiša rashladiti uzavrelu krv. Bilo je apsurdno što je dopustila da običan poljubac u ruku u njoj proizvede takvu seksualnu žudnju. Rogan Svini je očigledno bio prevejani zavodnik. Tako vešt i tako ugladen. Bilo je dobro što je živio na suprotnom kraju zemlje. I još bolje što se uopšte nije uklapao u njen tip muškarca.

Ni najmanje.

## Peto poglavlje

Visoka trava koja je rasla pored oronule opatije predstavljala je idealno konačište za duše mrtvih. Megi se na jedvite jade izborila da njen otac bude sahranjen baš tu, umesto na besprekorno uređenom i beskrajno hladnom groblju u blizini seoske crkve. Želela je da Tom Konkenon počiva u miru, na mestu koje je odisalo kraljevskim dostojanstvom. Tom prilikom rasprava se vodila između nje i Brajane, dok je njihova majka mrzovoljno stiskala usne ne želeći da uzme bilo kakvog učešća u tome.

Megi je dolazila na groblje samo dvaput godišnje, jednom na očev i drugi put na svoj rođendan, kako bi mu zahvalila za dar života. Nikada nije dolazila na godišnjicu njegove smrti niti je dopuštala sebi da, čak ni pred samom sobom, oplakuje svoj gubitak.

Ni sad nije došla tu da bi tugovala već da bi razgovarala s njim. Spustila se na travu pored groba, podigla kolena i obuhvatila ih nikama. Sunce se probijalo kroz slojevite oblake zasipajući spomenike svojim zlaćanim zracima, a razigrani vetar je nosio miris poljskog cveća.

Ona nikada nije donosila cveće. Brajana je, naravno, posadila jednu leju tako da bi u proleće, kada bi se zemlja zagrejala i raskrivila, očev grob bio preplavljen prelepim šarenim cvetovima.

Na nežnim zelenim stabljikama su se upravo formirali pupoljci jagorčevine. Vilinske glavice kandilke su poigravale među tanušnim izdancima kokotića i ranilista. Primetila je kako jedna svraka preleće preko nadgrobničkih kamenih ploča i nastavlja ka otvorenom polju. Jedna za tugu, pomislila je prešavši pogledom preko neba kako bi spazila i onu drugu, koja je bila za sreću.

Leptiri su lepršali naokolo, mašući svojim tankim šarenim nečujnim krilima. Neko vreme ih je posmatrala, pronalazeći utehu u njihovoj živopisnosti i razigranosti. Naravno, bilo bi još bolje da je mogla da sahrani oca pored mora, ali pošto je ta mogućnost bila isključena, bila je sigurna da bi mu se i ovo mesto dopalo.

Naslonila je leđa na očev spomenik i zatvorila oči.

Volela bih da si još tu - pomislila je, kao da je razgovarala s njim - i da mogu da ti ispričam šta se sve izdešavalo u mom životu. Naravno, čisto sumnjam da bih poslušala tvoje savete, ali bi mi bilo drago da ih bar čujem.

Ako je Rogan Svini čovek od reči – a do sada nisam imala razloga da posumnjam u to - uskoro ću biti bogata. Bože, mogu samo da zamislim kako bi te to usrećilo. Mogao bi da otvoriš pab o kome si toliko maštao. To bi bila prava stvar za tebe. Oboje znamo da si bio očajan farmer. Ali si zato bio divan otac. Najbolji otac na svetu.

Što se nje ticalo, ona je davala sve od sebe da ispuni njegovo zaveštanje. Da vodi računa o majci i sestri i da krene za svojim snom.  
„Megi.“

Otvorila je oči i podigla pogled. Pred njom je stajala njena sestra Brajana, u svom uobičajenom cakum-pakum izdanju. Dražesna zlatna kosa joj je bila pokupljena u punđu, a odeća besprekorno čista i ispeglana. „Izgledaš kao učiteljica“, dobaci Megi, a onda prasnu u smeh, primetivši izraz na Brajaninom licu. „Mislim, kao lepa učiteljica.“

„A ti izgledaš kao prosjakinja“, odbrusi Brajana, mrko osmotrivši Megine pocepane farmerice i iskrzani džemper. „Mislim, kao lepa prosjakinja.“

Brajana se spusti na travu pored svoje sestre i smerno sklopi šake, ali ne zato da bi se pomolila već zato što su šake tako delovali pedantnije. Brajana je, po Meginom mišljenju, oduvek bila bolesno pedantna.

Neko vreme su sedele u tišini osluškujući vetar koji je hućao kroz visoku travu i provlačio se između oborenih nadgrobničkih spomenika.

„Divan dan za posetu groblju“, prozbori Megi. Njihov otac bi tog dana napunio sedamdeset jednu godinu, pomislila je. „Pupoljci će se uskoro rascvetati.“

„Trebalo bi da počupamo korov“, primeti Brajana i istog trenutka se baci na posao. „Znaš, jutros sam pronašla novac koji si ostavila na kuhinjskom stolu. To je previše, Megi.“

„Prodala sam dosta stvari. Ako ti ne treba, ostavi nešto na stranu.“

„Više bih volela da taj novac potrošiš na sebe.“

„Pa, to i jeste za mene, Braj. Ne mogu ti opisati koliko se radujem što ćeš uskoro moći da se oslobodiš njenog jarma.“

Brajana ispusti težak uzdah. „Ma, ona ne predstavlja baš toliki teret.“ Nemoćno je slegnula ramenima primetivši izraz na Meginom licu. „Osim kad joj je loše.“

„Njoj je uvek loše. Znaš li koliko te volim, Braj?“

„Znam.“

„Ne znam to da iskažem drugačije nego kroz novac i zato te molim da ga prihvatiš. Tata je želeo da vam pomognem, a sam bog zna da ja nikad ne bih mogla da živim pod istim krovom s njom. Ili bi me poslala u ludnicu svojim zvocanjem ili bih je ubila na spavanju i završila u zatvoru.“

„Ti se nikad ne bi upustila u taj biznis sa Roganom Svinijem da nije bilo nje. Žrtvovala si svoje principe da bi joj pomogla.“

„Nisam to uradila da bih pomogla njoj, već tebi“, odbrusi Megi. „Onog trenutka kada je negde budemo smestile, ti ćeš konačno moći da se posvetiš vlastitom životu, da se udaš i da mi izrodiš čopor sestrića i sestričina.“ „Zašto bi čekala na sestriće i sestričine kad možeš da imaš svoju decu?“ „Zato što ne želim da se udam.“ Megi ponovo zažmuri, utonuvši u razmišljanje. „Znaš, više mi odgovara da radim ono što mi se prohte i da nikome ne polažem račune. Bolje bih se snašla u ulozi tetke. Tvoji klinici bi pobjegli kod teta Megi čim počneš da ih grdiš, a ja bih im sve udovoljavala. Sigurna sam da bi to bila najrazmaženija deca na svetu.“ Otvorila je oči. „Mogla bi da se udaš za Marfija.“

Preko visoke trave se razleže odjek Brajaninog veselog smeha. „Siroti Marfi bi pao u nesvest da čuje o čemu pričamo.“ „Ali, znaš da je bio zaljubljen u tebe.“

„Da... kad sam imala trinaest godina. Mislim, Marfi je stvarno divan i volim ga kao brata, ali on definitivno nije muškarac za koga bih se udala.“ „Znači, ti si već sve isplanirala?“

„Ništa nisam isplanirala“, odvrati Brajana, zauzimajući defanzivan stav. „A, osim toga, nemoj da me odvlačiš sa teme. Ne treba da ulaziš u taj posao sa gospodinom Svinijem samo zato što osećaš da mi nešto duguješ. Iako smatram da je to dobar potez za tvoju karijeru, ne želim da budeš nesrećna zato što misliš da ja nisam zadovoljna svojim životom. Jer nije tako. Meni je sasvim dobro.“

„Koliko si puta u poslednjih inesc dana morala da joj serviraš obroke u krevetu?“ „Otkud znam? Ne lupam rečke i...“

„E pa, trebalo bi da lupáš rečke“, prekinu je Megi. „U svakom slučaju, to je svršena stvar. Potpisala sam ugovor pre nedelju dana, tako da se sada nalazim pod okriljem Rogana Svinija i galerija Worldvaid. Imaću izložbu u Dablinu kroz dve nedelje.“ „Kroz dve nedelje? Ali, to je tako brzo.“

„Izgleda da gospodin Svini ne voli da gubi vreme. Šta kažeš da podeš sa mnom, Brajana?“ Megi joj ushićeno stisnu šake.

„Isteraćemo Sviniju koju paru iz džepa. Odsešćemo u nekom luksuznom hotelu, hranićemo se po restoranima i kupovati svakoj.ikc tričarije.“

Šoping. Hrana koju nije morala sama da sprema. Krevet koji nije morala sama da namešta. Brajana je bila očarana tom idejom, ali samo na trenutak. „Stvarno bih volela da pođem s tobom, Megi, ali ne mogu tek tako da je ostavim.“

„A što ne bi mogla? Gospode, može valjda da se snađe sama nekoliko dana." „Jednostavno ne mogu." Brajana začuta, skrušeno se spustivši na pete. „Prošle nedelje je pala."

„Molim? Nije se valjda povredila?" Megi uspaničeno stisnu sestrinu šaku. „Do đavola, Braj, zašto mi nisi rekla? Šta se desilo?"

„Nisam htela da te opterećujem jer nije bilo ništa ozbiljno. Izašla je napolje dok sam ja spremala sobe na spratu. Verovatno se spotakla i pala. Nije se mnogo povredila. Samo je nagnječila kuk i rame."

„Jesi li zvala doktora Hogana?"

„Naravno da sam ga zvala. Rekao je da nemamo razloga za brigu i da je samo izgubila ravnotežu. Preporučio joj je da više vežba, da se bolje hrani i tako to."

„Kao da mi to ne znamo", ogorčeno procedi Megi. Prokleta bila, pomislila je. I ona i taj suludi osećaj krivice kojim im je zatrovala duše. „A ona se, naravno, odmah vratila u krevet, je l' tako? I do dana današnjeg se nije pridigla iz njega."

Na Brajaninim usnama zaigra tugaljiv osmeh. „Stalno je nagovaram da ustane i prošeteta, ali ona neće da mrdne iz sobe. Neprestano tvrdi kako joj nešto nije u redu sa unutrašnjim uhom i kako mora u Kork, kod specijaliste."

„Pazi, molim te!" Megi zabaci glavu i zagleda se u nebo. „Pa, naravno, to je tipično za nju. Još nikad nisam upoznala osobu koja pati od toliko boljki kao Mejv Konkenon. Zašto joj to dopuštaš, Braj? Drži te na uzici, kao marionetu, i radi s tobom šta hoće." Ozlojeđeno je ispružila prst i čušnula sestru u grudi.

„Ma, znam to i sama, Meg, ali nemam srca da joj se suprotstavim."

„Onda to prepusti meni." Megi se pridiže sa zemlje i obrisala prašinu sa kolena. „Sve se vrti oko para, Braj. Njoj je oduvek samo to bilo važno. Bog zna da mu je napravila pakao od života samo zato što nije mogao da ispuni njena očekivanja." Megi spusti ruku na očev spomenik, kao da je želela da ga zaštititi od nedaća kroz koje je prošao za života.

„Tačno, ali ni ona nije bila ništa srećnija s njim. Još nikad nisam srela tako neskladan par. Znaš, brak ne mora uvek da predstavlja čist raj ili čist pakao. Ponekad se pretvori u obično čistište."

„A neki ljudi su previše ljudi ili previše moralni da bi pobjegli odatle." Megini prsti ponovo skliznuše preko očevog spomenika. „Što se mene tiče, više volim budale nego mučenike. Stavi taj novac u štek, Braj. Uskoro ćemo dobiti još. Postaraću se za to u Dublinu."

„Hoćeš li je posetiti pre nego što odeš?" „Hoću",  
turobno odgovori Megi.

„Mislim da će ti se dopasti." Rogan umoči ječmenu lepinjicu u činiju sa tučenom pavlakom i osmehnu se svojoj baki. „Videćeš, strašno je zanimljiva."

„Zanimljiva, kažeš?" Kristina Rogan Svini znatiželjno izvi svoju tanku sedu obrvu. Ona je odlično poznavala svog unuka i mogla je da protumači svaku nijansu u boji njegovog glasa ili izrazu njegovog lica. Međutim, dok je govorio o Megi Konkenon, njegovo ponašanje je postajalo zagonetno i nedokučivo. „Na koji način?"

Dobro pitanje, pomisli Rogan, mešajući svoj čaj. Zašto mu je Megi Konkenon bila toliko zanimljiva? Ni sam nije znao. „Znaš, ona je briljantna umetnica sa zapanjujućom vizijom. Zivi na jednom usamljenom imanju u okrugu Kler, u kući čiji je dekor jedinstven poput nje same. Strasno pristupa svom stvaralaštvu, ali ne želi to da pokaže pred drugima. Užasno je tvrdoglava i hirovita. Ume da bude beskrajno šarmantna, ali i beskrajno neljubazna, tako da čovek teško može da dokuči njenu istinsku prirodu, oba imidža joj savršeno pristaju."

„Znači, žena puna kontradikcija?"

„Tako nekako." Rogan je, savršeno ležeran i zadovoljan, sedeo u salonu svoje bake. Podigao je Sevres šolju i zavalio se na brokatni naslon stolice u stilu kraljice Ane. Vatra je tiho pucketala u kaminu. Ječmene lepinjice bile su tople, a cveće u vazama mirisno i sveže.



Rogan i njegova baka su podjednako uživali u tim opuštenim čajankama. Mir i red koji su vladali u kući stare gospođe Svini bili su utešni, baš kao i njeno dostojanstveno držanje i donekle izbledela lepota.

Rogan je znao da se njegova baka, koja je imala sedamdeset tri godine, ponosila činjenicom da je izgledala bar deset godina mlađe. Koža joj je bila negovana i bleđa kao alabaster. Naravno, bila je prekrivena borama, ali su tragovi vremena samo doprinosili mirnoći i spokoju njenog lica. Oči su joj bile blistavo plave, a kosa meka i bela kao prvi sneg.

Imala je bistar pronicljiv um, istančan ukus koji niko nije mogao dovesti u pitanje, velikodušno srce, odličan smisao za humor i, po potrebi, bridak jezik. Kao što joj je Rogan često govorio, ona je predstavljala oličenje njegove idealne žene.

Takvi komplimenti su, naravno, laskali Kristini, ali su je istovremeno i brinuli.

Njen unuk ju je do sada izneverio samo u jednom pogledu. Što je zanemario svoj privatni život na račun karijere i što nije pronašao osobu sa kojom će moći da podeli ona mala intimna zadovoljstva čiji nedostatak nije mogao da kompenzuje čak ni najveći profesionalni uspeh.

„Kako napreduju pripreme za izložbu?“ upitala je.

„Prilično dobro. Naravno, bilo bi mnogo lakše kada bi naša glavna zvezda našla za shodno da se povremeno javi na prokleti telefon.“ Rogan odmahnu rukom, kao da je time želeo da odagna svoju frustraciju. „Stvari koje nam je poslala su zaista čudesne. Moraš da svratiš do galerije da ih lično vidiš.“

„Da znaš da bih mogla.“ Međutim, staru damu je trenutno više zanimala sama umetnica. „Šta ono reče... je li u pitanju mlađa osoba?“ „Molim?“ „Ta Megi Konkenon, koliko godina ima?“

„Pa, ne znam tačno. Tu negde dvadeset i neku. U svakom slučaju, prilično je mlada, ako se ima u vidu šta je sve sposobna da napravi.“

Gospode, zašto je kleštima morala da mu izvlači reči iz usta? „A kako izgleda? Da možda ne podseća na onu...“ - stara dama na trenutak zastade, pokušavajući da se priseti imena - „...na onu Mirandu Vajtfild-Fraj? Znaš, na onu ekstravagantnu umetnicu koja je pravila metalne skulpture i nosila onaj glomazni nakit i drečave marame?“

„Ni najmanje. Ona i Miranda su kao nebo i zemlja.“ Hvala bogu, dodao je u sebi, nakostrešivši se od pomisli na tu nakinđurenu furiju koja ga je svojevremeno nemilosrdno proganjala. „Megi više voli da nosi čizme i pamučne košulje, a kosa joj izgleda kao da ju je potkresala kuhinjskim makazama.“

„Znači, nije naročito privlačna?“

„Nisam to rekao. Veoma je privlačna, ali na krajnje specifičan način.“

„Da nije muškobanjasta?“

„Ni najmanje.“ On se usplahireno priseti onog snažnog seksualnog poriva, senzualnog mirisa njene kože, potisnutog drhtaja njenih mišića.

Tako znači, pomisli Kristina. Definitivno će morati da upozna tu mladu damu zbog koje se njen unuk ponašao kao svezana vreća. „Rekla bih da te je ta žena poprilično zaintrigirala.“

„Naravno, inače ne bih potpisao ugovor s njom.“ Primitivši Kristinin pogled, Rogan izvi obrvu na gotovo identičan način kao i ona. „Naš odnos je čisto poslovan, bako. Ne očekuj ništa više od toga.“

„Naravno.“ Kristina potisnu osmeh, nasuvši mu još čaja. „Reci mi, šta još ima novo? Planiraš li još nešto osim te izložbe?“

Rogan je narednog jutra tačno u osam sati stigao u svoju galeriju. Prethodne večeri je bio u pozorištu, a potom je izašao na večeru sa jednom prijateljicom. Kao i uvek, Patriša je bila vesela i šarmantna, ali je njihov odnos bio krajnje bezazlen. Rogan je u Patriši video udovicu svog starog prijatelja, a ne ženu s kojom je izašao na randevu. Tokom večere su, nad tanjirima sa lososom i

čašama sa šampanjcem, razgovarali o pozorišnom komadu Judžina O'Nilu, da bi nakon ponoći otišli svako na svoju stranu, pozdravivši se običnim platonskim poljupcem.

On se nakon toga vratio kući i bacio se u postelju, ali mu san nije dolazio na oči.

Čitave noći se prevrtao u krevetu, ali ne zbog Patrišinog lepršavog smeha i nežnog mirisa njenog parfema.

Već zbog te divljakuše Megi Konkenon. A opet, kad bolje razmisli, bilo je sasvim logično što mu je ta žena neprestano bila u mislima jer je u poslednje vreme po vasceli dan bio zaokupljen pripremanjem njene izložbe. Naravno da nije mogao da je izbaci iz glave, pogotovo ako se ima u vidu da je bilo nemoguće stupiti u bilo kakav kontakt s njom.

Njena odbojnost prema telefonu ga je primorala da pronade pribežište u telegramima koje je sa grozničavom regularnošću slao na njenu adresu u okrugu Kler.

A ona se, za sve to vreme, samo jednom udostojila da mu odgovori. Njena poruka bila je savršeno kratka i jasna: Prestani da me smaraš.

Lepo, nema šta, ozlojeđeno je pomislio otključavajući elegantna staklena vrata svoje galerije. Bez ikakvog okolišanja mu je poručila da prestane da je smara, kao da je imala posla s nekim razmaženim derištem. A on je, za ime božje, bio ugledan biznismen, čovek koji je mogao da je vine do samih zvezda. Uprkos tome, ona je uporno odbijala da mu ukaže čak i najsitniju pažnju. Nije čak htela ni da se javi na prokleti telefon i da nakratko porazgovara s njim.

Rogan Svini je navikao da posluje s umetnicima. Bog je znao da je umeo da izađe na kraj s njihovom ekscentričnošću, s njihovom nesigurnošću i s njihovim često detinjastim zahtevima. To je bio njegov posao, posao koji je prilično vešto obavljao, ali je Megi Konkenon uporno stavljala na kušnju i njegovo umeće i njegovo strpljenje.

Ušao je unutra i zaključao vrata, udahnuvši taj tako poznati miris koji je lebdeo u vazduhu. Galerija je bila smeštena u prefinjenoj elegantnoj zgradi koja je poticala još iz doba njegovog dede. Bilo je to zdanje podignuto u slavu umetnosti, s kamenom gotskom fasadom i izrezbarenim stubovima na balustradi.

Unutra se nalazilo na desetine većih i manjih prostorija sa za- svodenim ulazima koje su se stapale jedne s drugima, a zavojito stepenište je vodilo na sprat, gde je bila smeštena odaja koja je podsećala na balsku dvoranu, okruženu intimnim salonima sa raskošnim starinskim sofama.

To je bilo mesto na kome je nameravao da postavi Meginu izložbu. U balskoj dvorani će se nalaziti mali orkestar. Gosti će, uživajući u muzici, šampanjcu i zakuski, moći da šetaju naokolo i da posmatraju njene strateški raspoređene skulpture. Veći i smeliji eksponati će dobiti istaknuto mesto, dok će dela manjih dimenzija biti smeštena u vitrinama, u skromnijem, intimnijem okruženju.

Utonuo u svoje misli i vizije, prošao je kroz galeriju u prizemlju, uputivši se ka kancelariji i skladištima. U maloj čajnoj kuhinji je zatekao svog menadžera, Džozefa Donahoa, koji je upravo spremao kafu.

„Ti si baš poranio“, veselo dobaci Džozef, uputivši mu osmeh ispod koga je zablistao jedan zlatan zub. „Jesi li za kafu?“

„Može. Hteo sam da proverim kako napreduju pripreme pre nego što se zatvorim u kancelariju.“

„Sve se odvija po planu“, samouvereno reče Džozef. Lako je bio otprilike istih godina kao i Rogan, Džozefova kosa se proređivala na temenu, tako da je pre izvesnog vremena odlučio da je pusti i da je veže u konjski rep kako bi kamuflirao nedostatak. Nos mu je bio blago nakrivljen u levu stranu, što je bila posledica jednog sportskog incidenta, kada je popio udarac palicom za polo. Sve u svemu, Džozef je zahvaljujući takvom imidžu podsećao na pirata u Savil Rou odelu. Zbog toga su ga žene prosto obožavale.

„Deluješ pokislo.“

„Nisam mogao da spavam“, progundā Rogan, prihvativši šolju jake crne kafe. „Jesi li raspakovao jučerašnju pošiljku?“

Džozef se blago žacnu. „Plašio sam se da ćeš to pitati." Prineo je šolju usnama i otpio jedan gutljaj. „Pošiljka još nije stigla", tiho je promrmljao.  
„Molim?"

Džozef zakoluta očima. Već duže od jedne decenije je radio za Rogana tako da je dobro znao šta je značio taj ton. „Očigledno kasni, ali sam siguran da će stići svakog časa. Zato sam i došao ovako rano."

„Zaboga, šta se dešava s tom ženom? Dao sam joj sasvim konkretna i jasna uputstva. Juče je trebalo da pošalje poslednju turu."

„Ona je umetnica, Rogane. Verovatno je imala nalet inspiracije, pa se malo zaboravila. Nemaš razloga za brigu. Imamo dovoljno vremena."

„Nije mi ni na kraj pameti da tolerišem takvo ponašanje." Rogan razjareno zgrabi telefon. Nije morao da traži njen broj u imeniku jer ga je već znao napamet. Furiozno je ukucao cifre, osluškujući telefonski signal. Telefon je zvonio i zvonio. „Neodgovorna šmizla."

Džozef izvadi cigaretu dok je Rogan besno spuštao slušalicu. „Imamo preko trideset eksponata", rekao je podižući kitnjasti emajlirani upaljač. „To je, čak i bez te završne isporuke, sasvim dovoljno za izložbu. A što se tiče njenih dela... znaš da se dugo bavim ovim poslom, Rogane, ali sam iskreno zadivljen.

„nije stvar u tome, zar ne?" Đosef ispuhne dim.

„Zapravo je, da. Dogovor je bio četrdeset komada. Ne trideset i pet, ili trideset i šest. Četrdeset. I tako mi boga, imaću ih.

„Rogan-gde si krenuo? – zazvao je Rogana dok je ovaj pojurio iz kuhinje. Povukao je još jedan dim cigarete i nazdravio šoljom kafe. "Sretan put".

Let je bio kratak i nije dao Roganu vremena da se ohladi. Kad je zalupio vratima unajmljenih kola i krenuo prea aerodromu Šenon, još uvijek je proklinjao Megi. Kad je stigao pred njezinu kolibu, bio je pred pucanje. Šta si ta žena dopušta, razmišljao je dok se kretao prema njezinim prednjim vratima. Odvukla ga je od posla, od onjegovih obaveza, Ignorišući sve šta zna o lepom ponašanju, gurnuo je vrata i otvorio ih.

"Megi!" zazvao je, hodajući od dnevne sobe od kuhinje. "Prokleta bila". Bez zaustavljanja, krenuo je ravno u njezinu radionicu. Naravno da je bila tamo.

Ona se lagano spustila sa klupe i planine razrezanog papira. "O dobro, treba mi pomoć sa ovim."

Zašto se je javljaš na prokleti telefon? Zašto imaš tu prokletu stvar ako je uporno ignorišeš?"

"Često se i sama to pitam. Dodaj mi čekić, hoćeš li?"

Podigao ga je sa klupe, zastao trenutak dok je razmišljao da ju lupne s njim po glavi.

"Gde je dođavola moja pošiljka?"

"Evo ovde je." Provukla je prste kroz kosu prije nego šta je uzela čekić iz njegovih ruku. "Upravo je pakiram.

"Trebala je da bude u Dablinu još jučer."

"Pa, nije mogla jer je još nisam poslala" sa brzim stručnim pokretima, počela je da lupa po sanduku na podu. "I ako si došao da proveriš, moram da kažem da imaš previše vremena"

Podigao ju je sa oda i naterao da sedne na radni stol. Čekić pade na pod, jedva promašivši njegovu nogu. Prije nogo je uspela doći do zraka da pljune u njega, on rukom uhvati njenu bradu.

"Imam i previše posla" bezizdržajno je rekao. A bebisitiranje neodgovorne žene ometa moj raspored. Samo si trebala slediti upute i poslati prokletu robu."

Odgurnula je njegovu ruku. "Briga me za tvoj raspored. Ne vodiš razgovor sa nekom snishodljivom službenicom, Svini, već sa jednom umetnicom."

„A kakvo te je to umetničko pregnuće, moliću lepo, sprečilo da ispoštuješ tako jednostavne instrukcije?"

Ona iskezi zube, na trenutak se noseći pomišlja da ga tresne u vilicu, ali onda jednostavno ispruži ruku i pokaza u stranu. „Ono tamo."

On se osvrnu i istog trenutka se zaledi. Samo ga je mrak koji mu je pao na oči sprečio da ranije ne primeti skulpturu čija bi ga silovitost ošinula kao munja još onog trenutka kada je kročio u atelje.

Skulptura je stajala na suprotnom kraju prostorije, visoka skoro pun metar, sa isprepletenim vijugavim obličjima i bojama koje su podsećale na grimizne bujice krvi. Bio je to pravi lavirint strasti koji je odisao besramnom seksualnošću i blaženom ljudskošću. Prišao je skulpturi kako bi je osmotrio iz drugog ugla.

Gotovo da je mogao da nazre lica koja su izranjala iz nezauzdane umetničke mašte, pobuđujući osećaj apsolutnog ispunjenja. Bilo je nemoguće razlučiti granicu između tih stoljnih obličja, mesto na kome su ti vijugavi obrisi započinjali ili se okončavali.

Bilo je to delo koje je slavilo ljudski duh i čistu praiskonsku seksualnost zveri.

„Kako si je nazvala?”

„Predaja”, odgovori ona sa osmehom. „Izgleda da si me inspirisao, Rogane.” Poneta prilivom sveže energije, Megi se odgurnu sa klupe. Bila je zanesena, omamljena, gotovo delirična. „Bila mi je potrebna večnost da izvučem baš one nijanse koje sam želela. Ne bi verovao koliko sam puta pretapala smesu i kretala iznova. Tačno sam znala šta hoću i nisam odustala sve dok nisam dobila ono što sam zamislila.” Prasnula je u smeh i dohvatila čelčić kako bi zakucala još jedan ekser. „Pojma nemam kad sam poslednji put spavala. Možda pre dva-tri dana.” Ponovo se nasmejala, prošavši prstima kroz svoju plamteću grivu. „Ali, uopšte nisam umorna. Osećam se neverovatno. Puna sam neke sulude energije. Jednostavno ne mogu da stanem.”

„Ovo je veličanstveno, Megi.”

„Da, mislim da je to najbolja stvar koju sam do sada napravila.” Ona se okrenu ka skulpturi, lupkajući čekićem po otvorenom dlanu. „Sumnjam da ću ikada više uspeti da napravim nešto slično.”

„Naručiću sanduk za pakovanje”, reče on, pogledavši je preko ramena. Lice joj je bilo bledo kao vosak, sa očiglednim tragovima iscrpljenosti koju njen delirični um i dalje nije želeo da registruje. „Lično ću se pobrinuti za transport.”

„Taman sam nameravala da napravim kutiju. Biće gotova očas posla.”

„Nisam siguran da mogu da ti verujem.” „Naravno da možeš.” Megi je bila tako raspoložena da čak ni te reči nije shvatila kao uvredu. „Dok ti pronađeš nekog stolara, ja ću završiti posao. Već sam preračunala dimenzije.” „Koliko vremena ti treba?” „Oko sat.”

On kratko klimnu glavom. „Dobro. Otići ću do kuhinje da kontaktiram sa nekim auto-prevoznikom. Pretpostavljam da ti telefon radi?”

Na njenim usnama zaigra vragolasti smešak. „Sarkazam ti savršeno pristaje”, rekla je, krenuvši ka njemu. „Baš kao i ta besprekorna kravata.”

Pre nego što je ijedno od njih stiglo da se osvesti, zgrabila ga je za kravatu i povukla ga ka sebi. Dodir njenih usana ga je naterao da se ukopa u mestu. Zaronila je prste u njegovu gustu kosu, privijajući se svom snagom uz njegovo telo. Poljubac joj je bio vreo, iskričav, omamljujući. A onda se, jednako brzo kao što mu je prišla, odmakla od njega.

„Shvati to kao običan hir”, rekla je, uputivši mu vragolast osmeh. Iako joj je srce dobovalo kao ludo, trudila se da deluje što ravnodušnije. „Valjda zbog nedostatka sna i viška energije. A sad bismo...”

Ali, pre nego što je stigla da se okrene, on je munjevito zgrabi za ruku. Neće joj dopustiti da mu se tek tako izmigolji, pomislio je. Nije mogla jednog trenutka da ga lansira na sedmo nebo i da mu već sledećeg okrene leđa.

„I ja imam svoje hirove”, promrmljao je. Spustio je ruku na njen potiljak i povukao je ka sebi, primetivši iznenađenost u njenim očima. Ali, uopšte se nije opirala. Pre nego što joj je dodirnuo usne, na njenom licu je spazio izraz pritajenog trijumfa.

Ali, taj izraz se u tren oka raspršio. Poljubac mu je bio tako nežan, tako sladak, tako blažen.

Delikatan kao pupoljak ruže koji se rascvetava pod prolećnim suncem, bio je to poljubac koji je istovremeno blažio i raspirivao njenu glad. Kroz izmaglicu vlastite žudnje začula je zvuk koji je predstavljao nešto između ječanja i uzdaha, a onda je zaprepašćeno shvatila da je taj zvuk poticao iz njenog grla.

Uprkos tome, njeno telo se i dalje očajnički privijalo uz njegovo. Nije se odmakla čak ni kada joj se taj zvuk ponovo oteo iz grudi - prigušen i bespomoćan i varljiv. Nije imala snage da to učini. Njegove usne bile su tako vešte, tako opojne. Mogla je samo da se prepusti žudnji i da sagori u svojoj predaji.

Telo joj je bilo tako meko i podatno da mu se činilo da će se rastopiti u njegovom zagrljaju, sve dok taj prvi talas vreline nije počeo da smekšava i da sazreva, pretvarajući se u dugo omamljujuće tinjanje koje ga je nateralo da zaboravi na svoj bes i na njenu drskost, na sve osim da je konačno bio živ.

Pijan od žudnje, ispijao je njene usne, osećajući se kao da se obrušava u mračan preteći ambis. Na trenutak je poželeo da je uzme tu i tada, da osvoji njeno telo i pohara njenu put, a onda se taj civilizo- vani muškarac koji se skrivao u njemu, muškarac koji je bio odgojen tako da se povinuje strogoj etičkom kodeksu, prenu i ustuknu.

Megi je bila zatečena njegovim gestom. Ošamućena od strasti, naslonila se na radnu klupu pokušavajući da povrati ravnotežu. Nakon par dubokih udaha vid joj se razbistrio i tada je spazila kako Rogan zuri u nju pogledom punim čežnje i šoka.

„Izgleda da sam ti dala povoda za razmišljanje“, konačno je promucala.

Rogan je smatrao da bi bilo glupo da joj se izvinjava zbog misli koje su mu u tim sumanutim trenucima prošle kroz glavu. Bilo je apsurdno da krivi sebe zbog toga što su se u njegovoj razularnijoj mašti začele tako divlje erotske fantazije, šta je hteo da je baci na pod, da strgne sa nje taj džins i flanel i da je uzme kao zver. Na kratko je to stvarno poželeo, ali je uspeo da se izbori sa svojim porivom. Samo ju je poljubio.

Ali je, uprkos tome, smatrao da je bilo moguće, pa čak i poželjno, da krivicu za ono što se desilo prebaci na nju.

„Mi smo poslovni partneri“, procedio je. Glasne žice su mu bile napete kao strune. „Bilo bi nepromišljeno, oa čak i opasno, da u ovom trenutku pomešamo posao i intimu.“

Ona podozrivo naheri glavu, zanjihavši se na petama. „Hoćeš da kažeš da bi malo bezazlenog seksa moglo da ugrozi našu poslovnu saradnju?“

Prokleta bila što ga je naterala da zvuči kao moron! I dvaput prokleta što ga je naterala da stoji pred njom tako uzdrman i usplahiren i pun te nepodnošljive žudnje. „Mislim da bi u ovom trenutku trebalo da se usredsredimo isključivo na tvoju izložbu.“

„Hmmm.“ Ona se okrenu i poče da rasklanja stvari sa radne klupe kako bi sebi ostavila vremena da se pribere. Megi Konkenon nipošto nije bila sklona promiskuitetu i sigurno nije završavala u krevetu sa svakim muškarcem koji bi je privukao. Ona je sebe smatrala nezavisnom, oslobođenom i parnetnom ženom koja je mogla da priušti luksuz da bira svoje ljubavnike.

A ovog puta je odabrala Rogana Svinija.

„Zašto si me onda poljubio?“

„Zato što si me iznervirala.“

Njene pune sočne usne se izviše u obestan osmeh. „U tom slučaju ćeš često morati da me ljubiš jer ti stalno igram po nervima.“

„Sve se može iskontrolisati“, procedi on. Znao je da je zvučao užtogljeno i izveštačeno i mrzeo ju je zbog toga.

„Sigurna sam da si ti kadar da se kontrolišeš, ali ja nisam.“ Ona prkosno zabaci glavu i prekrsti ruke ispred grudi. „Šta ćeš uraditi ako budem odlučila da te odvučem u krevet? Rvaćeš se sa mnom?“

„Čisto sumnjam da ćemo stići dotle.“ Slika koja mu je izronila u glavi bila je tako apsurdna da

nije znao da li bi trebalo da prasne u smeh ili da brizne u plač. „Sad treba da se koncentrišemo isključivo na posao. Ovo bi mogla da bude prekretnica u tvojoj karijeri.”

„Shvatam.” Bilo bi pametno da se što češće seti toga, opomenula je sebe. „Znači, eksploatisaćemo jedno drugo, ali isključivo u profesionalnom smislu?”

„Nećemo se eksploatisati već dopunjavati. Naravno, samo u profesionalnom smislu”, brže bolje je dodao. Gospode, morao je da izade na vazduh. „Idem sad do telefona da nabavim taj kamion.”

„Rogane”, doviknu ona kada se uhvatio za kvaku. „Volela bih da pođem s tobom.”

„Gde? U Dablin? Danas?”

„Da. Biću spremna kad kamion stigne. Samo bih te zamolila da pre polaska nakratko svratimo do Brajane.”

Megi je ovog puta bila tačna kao sat. Dok je kamion odlazio sa brižljivo upakovanim eksponatima, ubacila je kofer u gepek Roganovog iznajmljenog automobila.

„Treba mi samo deset minuta”, rekla je dok je Rogan skretao na uzani prilaz. „Sigurna sam da je Braj već pristavila čaj ili kafu.”

„Dobro”, kratko odgovori on, parkirajući automobil ispred pansiona. Napustili su vozilo i krenuli ka ulazu.

Megi se uopšte nije potrudila da pokuca. Banula je unutra i nastavila pravo ka kuhinji koja se nalazila u zadnjem delu kuće. Brajana je stajala pored kuhinjskog stola, opasana belom keceljom. Šake su joj bile bele od brašna.

„Dobar dan, gospodine Svini. Zdravo, Megi. Oprostite na neredu. Imamo goste pa sam odlučila da napravim pitu za večeru.”

„Idem za Dablin.”

„Zar već?” Brajana dohvati kuhinjsku krpu i obrisa brašnjave ruke. „Mislila sam da je otvaranje naredne nedelje.”

„I jeste, ali sam odlučila da krenem ranije. Je l' ona u svojoj sobi?”

Brajanin učtivi osmeh na trenutak splasnu. „Jeste. Možda je bolje da te najavim.”

„Sama ću se najaviti, a ti u međuvremenu pristavi kafu za Rogana.”

„Naravno”, odgovori Brajana dok je Megi napuštala kuhinju. „Gospodine Svini, izvolite u salon. Odmah ću vam doneti kafu.”

„Nemojte se mučiti zbog mene. Ako vam ne smeta, mogu i ovde da je popijem”, odgovori Rogan sa nonšalantnim osmehom. „Osim toga, šta kažete da predemo na ti? Tako ćemo opuštenije razgovarati.”

„U redu. Ako se dobro sećam, voliš crnu kafu?”

„Baš tako”, odgovori Rogan. „Imaš odlično pamćenje.” I živce kao konopce, pomislio je, posmatrajući kako Brajana spušta šolju i tacnu na sto.

„Trudim se da zapamtim takve detalje. Na kraju krajeva, to mi je posao. Jesi li možda za neki desert? Juče sam pravila čokoladni kolač.”

„Pošto sam upoznao tvoje kulinarsko umeće, teško mogu da odolim.” Rogan se lagano spusti za izribani drveni sto. „Sve radiš sama?”

„Da, ovaj...” Brajana se naglo uzvrpolji, začuvši prve povike iz apartmana koji se nalazio iza kuhinje. „Znaš, založila sam vatru u salonu. Možda bi ti tamo bilo prijatnije?”

Zvuci koji su dopirali iz apartmana su ukazivali da se unutra vodila žučna rasprava, što je bilo dovoljno da se Brajanini obrazi zažare od postidenosti. Rogan ležerno podiže šolju, pokušavajući da odagna njenu nelagodnost. „Na koga sad vrišti?”

Brajana se kolebljivo osmehnu. „Na našu majku. Njih dve se baš ne slažu.”

„Da li se Megi sa bilo kim slaže?”

„Samo kad joj odgovara. Megi ima plahovitu narav, ali i divno plemenito srce. Samo što to ne želi da pokaže.” Brajana ispusti prigušen uzdah. Ako se Rogan nije osećao neprijatno, onda će se i ona praviti kao da se ništa ne dešava. „Dakle, šta kažeš? Jesi li za parče kolača?”

„Ti se nikada nećeš promeniti“, prosikta Mejv, srdito se zapiljivši u svoju stariju kćer. „Ista si kao tvoj otac.“

„Ako si mislila da ću to shvatiti kao uvredu, pogrešila si.“

Mejv patetično šmrknu i obrisa suze čipkastim rubom rukava. Godine ogorčenja i nezadovoljstva su zatrle tragove lepote koja ju je nekada krasila. Lice joj je bilo bledo i podbulo, sa duboko urezanim borama oko napućenih usana. Kosa, koja je nekada bila zlatna kao žito, poprimila je nijansu potamnelog srebra i bila je skupljena u nemilosrdno zategnutu pundu.

Bila je naslonjena na brdo jastuka, sa Biblijom nadomak jedne i bombonjerom nadomak druge ruke. U suprotnom uglu sobe se nalazio televizor. Bio je uključen, sa utišanom tonom.

„Znači, putuješ za Dablin? Brajana mi je sve ispričala. Sad imaš toliko para da možeš da ih tračiš na hotele, zar ne?“

„To su moje pare. Mogu da ih trošim kako god hoću.“

„Naravno da su tvoje. Ne moraš to stalno da nam nabijaš na nos.“ Mejv se ogorčeno pridiže. Otkako je znala za sebe morala je da čeka da neko zavuče ruku u novčanik i da joj udeli milostinju. Prvo njeni roditelji, potom muž, a sada - kao najveće od svih poniženja - njena rođena kćer. „Kad samo pomislim koliko je para spiskao na tebe. Poslao te je na školovanje u inostranstvo, kupovao ti sve i svašta. A zbog čega, moliću lepo? Da bi sad izigravala neku vajnu umetnicu i dizala nos u nebesa?“

„Ništa on nije spiskao. Samo mi je pružio šansu da nešto naučim.“ „Da, ti si učila, a ja sam čamila na farmi i dirinčila kao rob.“

„Ne lupetaj. Ti nikad ništa nisi radila. Brajana je podnosila sav teret dok si se ti po vasceli dan izležavala, prenemažući se i kukumavčeći.“

„Zar misliš da ja volim što sam tako krhkog zdravlja?“

„Molim te, poštedi me“, odbrusi Megi. „Ti prosto uživaš u svojoj hipohondriji.“

Mejv uze Bibliju i prisloni je uz grudi kao štit. Ona je okajala svoje grehe, pomislila je. Već sto puta ih je okajala, ali čak i ako je dobila oprostaj, još nije pronašla utehu. „To je krst koji nosim. Moje boljke i nezahvalni plod moje utrobe.“

„A zašto bi trebalo da ti budem zahvalna? Zbog toga što ti, otkako znam za sebe, ništa nije potaman? Zbog toga što iz svake tvoje reči i pogleda izbija nezadovoljstvo i ogorčenje? Zbog toga što se čitavog života iskaljuješ na svima nama?“

„Ja sam te rodila!“ zavapi Mejv. „Malo je falilo da umrem na porođaju. Ti si me primorala da se udam za čoveka koji me nije voleo i koji me je duboko unesrećio. Sve sam žrtvovala zbog tebe, a eto kako mi vraćaš!“

„Izvini, a šta si to žrtvovala?“ upita Megi umornim glasom. „Baš bih volela da čujem.“

Mejv se istog trenutka sakri iza plašta ogorčenja i povređenog ponosa. „Ne možeš čak ni da zamisliš šta sam žrtvovala. A kao nagradu sam dobila decu koja ne osećaju ni trunku ljubavi prema meni.“

„Zar misliš da samo zato što si ostala trudna i što si se udala kako ne bi rodila kopile mogu da pređem preko svega što si nam uradila? I svega što nisi uradila?“ Kao, recimo, preko toga što me nikada nisi volela, pomislila je, potisnuvši bol koji joj je razdirao dušu. „Sama si kriva za to, majko. Ja nisam uzrok, već posledica.“

„Kako se usuđuješ da tako razgovaraš sa mnom?“ prasnu Mejv, grčevito stiskajući čebe. Lice joj je bilo zažareno od besa. „Nikad nisi imala ni trunke poštovanja, ni trunke dobrote ili samilosti.“

„Nisam“, zajedljivo odbrusi Megi, iako su je oči već pekle od neprolivenih suza. „Ako te baš zanima, tu bezdušnost sam nasledila od tebe. Došla sam ovde samo da te upozorim da ne kinjiš Braj u mom odsustvu. Dobro pazi šta radiš ili više neću dati ni pare za tvoje izdržavanje.“

„Dopustila bi da skapam od gladi?“

Megi se nagnu ka komodi i lupnu po kutiji sa čokoladnim bombonama. „Budi sigurna u to.“

„Poštuj oca svog i mater svoju“, promrmlja Mejv turobnim proročkim glasom, privivši

Bibliju uz grudi. „Prekršićeš osnovnu Božju zapovest, Margaret Meri, i duša će ti završiti u paklu.”

„Radije ću se odreći raja nego da čitav život provedem u licemerju.”

„Margaret Meri!” zavapi Mejv kada se Megi ustremila ka vratima. „Dobro me slušaj. Nikad ništa nećeš postići jer si ista kao on. Ti nosiš božju kletvu, Megi, jer si začeta izvan svete bračne zajednice.”

„Vaš brak nije bio nikakva sveta zajednica, već čista agonija”, odbrusi Megi. „A ako je moje začecje bilo grešno, ja nisam imala nikakvog udela u tome.”

Izašla je iz sobe i zalupila vrata, a onda se svom težinom naslonila na njih, pokušavajući da se pribere.

Stvari se nikad neće promeniti, pomislila je. Njih dve jedno- stavno nisu mogle da budu u istoj sobi a da se ne zaspu bujicom uvreda. Još od dvanaeste godine je znala zašto je majka nije volela i zašto ju je neprestano osuđivala. Njen dolazak na svet je predstavljao glavni razlog što su se snovi njene majke zdrobili u prah.

Brak bez ljubavi, sedmomesečna beba i imanje bez domaćina.

To joj je majka skresala u lice u ono nežno osetljivo doba kada je ulazila u pubertet.

To je bilo ono što nikada neće oprostiti jedna drugoj.

Ispravila je leđa i kročila u kuhinju. Nije znala da su joj oči još bile zacakljene od srdžbe i da joj je lice bilo bledo kao kreč. Prišla je sestri i na brzinu je poljubila u obraz.

„Javiću ti se kad stignem”, rekla je.

„Megi.” Brajana je želela toliko toga da joj kaže, ali je uspela samo da joj stisne šake i da promuca, „Volela bih da mogu da po- dem s tobom.”

„Mogla bi, da to istinski želiš. Rogane, jesi li spreman?” „Jesam”, odgovori on, hitro se pridigavši sa stolice. “Zdravo, Brajana. I hvala ti.”

„Ispratiću vas...” Brajana zastade u pola koraka, čuvši kako je Mejv doziva iz apartmana.

„Pobrini se za nju”, dobaci Megi, užurbano napuštajući kuću.

Kada je prišla automobilu, Rogan joj nežno spusti ruku na rame. „Jesi li dobro?” „Nisam ali ne želim da razgovaram o tome.” Cimnula je vrata i uvukla se unutra.

Rogan prede s druge strane i spusti se na vozačko sedište. „Megi...” „Molim te, ništa ne govori. To nema nikakve veze s tobom. Šta god da kažeš ili uradiš, ništa se neće promeniti. Ako hoćeš da mi učiniš uslugu, drži taj volan i ostavi me na miru.” Tada je briznula u plač, gorak i strastan, dok je on bio rastrzan između poriva da je uteši i želje da ispoštuje njenu molbu.

Na kraju je uspeo da pronade kompromis. Jednom rukom je držao volan, gledajući pravo ispred sebe i ne progovarajući ni reči, dok joj je drugom nežno stiskao šaku. Kada su stigli nadomak aerodroma, njeni jecaji su utihnuli, a telo se opustilo. Skrenuo je pogled s drumu i primetio da je zaspala. Nije se probudila čak ni kada ju je uneo u svoj privatni avion i smestio je na sedište. Prespavala je čitav let dok ju je on netremice posmatrao. Zatečen i zadivljen.



## Šesto poglavlje

Kada se probudila, obrela se u mrklom mraku. Jedino što je uspela da zaključi u tim prvim bunovnim trenucima bilo je da nije ležala u svom krevetu. Miris čaršava i tekstura tkanine bili su drugačiji nego što je navikla. Posteljina je bila meka i glatka, a jastučnicom, u koju je zaronila svoje sneno lice, lebdeo je blagi smirujući miris vrbene.

Prenuta iznenadnom otrežnjujućom pomišlju, obazrivo je ispružila ruku kako bi proverila da možda nije imala društvo. Napipala je samo dušek, zategnut čaršav i meko ćebe. Hvala bogu, bila je sama, prođe joj kroz glavu. Blago se protegla i skotrljala se ka sredini kreveta.

Poslednje čega se sećala bilo je kako je počela da cmizdri u Roganovom automobilu. Plakala je kao kiša, a kada je ostala bez suza osećala se tako prazno i iscrpljeno, kao slomljena trska nošena rečnom bujicom.

Bilo je dobro što je to izbacila iz sebe, pomislila je, jer se sada osećala neuporedivo bolje. Pribrano, odmorno i pročišćeno.

Iako se na trenutak našla u iskušenju da se još malo izležava u toj utešnoj tmuni na mekim čaršavima nad kojima je lebdeo oblak omamljujućih mirisa, zaključila je da bi bilo pametnije da ustanovi gde se obrela i kako je tu dospela. Prebacila se do ruba kreveta i napipala glatku drvenu površinu noćnog stočića, a potom prstima potražila prekidač lampe koja se, po njenim pretpostavkama, morala nalaziti tu negde.

Prekidač je škljocnuo i sobu je preplavilo more tople zlaćane pri- gušene svetlosti koja je poigravala preko dekorisane tavanice, bledoružičastih tapeta i masivnog kreveta sa izrezbarenim nogarima.

Bio je to pravi kraljevski krevet, postelja koja je obećavala vrhunski užitak. Šteta što je bila previše umorna da ga iskoristi na pravi način.

Na suprotnoj strani prostorije je stajao kamin. Nije primetila plamen iza rešetke, ali je kamin bio poput sveže skovanog novčića izglangan i spreman za loženje. Dražesni ružičasti cvetovi na dugim drškama, sveži kao letnje jutro, provirivali su iz voterford. vaze smeštene na veličanstvenoj komodi. Pored vaze je stajao srebrni pribor za češljanje i nekoliko šarenih bočica sa kitnjastim zatvaračima.

Baš se ne uklapaš u ambijent, draga moja, pomislila je dok joj se na usnama formirao zadovoljan osmeh. Osmotrla je pamučnu spavaćicu koju je imala na sebi, znatiželjno opipavši tkaninu. Neko je po svoj prilici bio dovoljno razborit da je presvuče pre spavanja.

Možda služavka, ili Rogan lično. Ali, kad bolje razmisli, to uopšte nije bilo bitno. Ko god da ju je presvukao učinio joj je uslugu. Njena odeća je verovatno bila spakovana u izrezbareni orman od palisan- drovog drveta, u kome je delovala jednako neskladno kao što je ona delovala na tom velelepnom jezeru glatkih lanenih čaršava.

Ako se nalazila u hotelu, to je sigurno bio najluksuzniji hou; u kome se do sada obrela. Napustila je krevet i sneno se zateturala preko mekog debelog aubuson tepiha ka vrati"<sup>1</sup>- iza kojih se, po svoj prilici, nalazilo kupatilo.

Kupatilo je bilo jednako raskošno kao i spavaća soba, prekri- veno svetlucavim ružičastim i belim pločicama, sa ogromnom ka- dom i tuš kabinom napravljenom od talasastog stakla. Ispustivši uzdah čiste zavisti, skinula je spavaćicu i kročila pod tuš.

Osećala se kao u raju. Topla voda joj je dobovala po vratu i ramenima, poput sigurnih čvrstih prstiju prvoklasnog masera. Iskustvo je bilo neuporedivo sa kupanjem u njenom skromnom

domu, gde je morala da se zadovolji tanušnim mlazom vode koji je jedva curio iz tuša. Sapun je mirisao na limun i klizio je preko njene kože kao svila.

Sa zadovoljstvom je primetila da je njen ubogi toaletni pribor bio izvađen iz kofera i spušten na raskošnu policu pored ružičastih lavaboa u obliku školjke i da je njen jednako ubogi i otrcani bade- mantil visio na mesinganom držaču pored vrata.

Neko se očigledno potrudio da je dobro zbrine i morala je priznati da joj je to prijalo. Nije imala razloga za bilo kakve prigovore. Bar za sada.

Nakon što je provela petnaestak minuta među tim blaženim slapovima vode i oblacima pare, dohvatila je debeli peškir preba- čen preko tople šipke. Bio je dovoljno veliki da se umota u njega od grudi do listova.

Začešljala je mokru kosu, namazala se losionom koji se nalazio u izrezbarenoj kristalnoj boci i navukla svoj otrcani flanelski bade-mantil.

Bosonoga i znatiželjna, krenula je u istraživanje.

Njena soba se nalazila na kraju dugog širokog hodnika. Prigušena svetla su bacala senke preko izglancanog poda i mekog uzanog crvenog tepiha. Nije čula ni najmanji zvuk dok se približavala gracioznom stepeništu koje je vodilo u dva pravca, gore i dole. Spustila je prste na klizavu ogradicu i krenula ka prizemlju.

Sad joj je bilo jasno da definitivno nije odsela u nekom luksu- znom hotelu, već u privatnoj kući. U Roganovom domu, zaključila je, prešavši čeznutljivim pogledom preko umetničkih dela koja su krasila hodnik i predvorje. Zaboga, taj tip je imao Van Goga <sup>1</sup> Matisa, pomislila je osećajući kako joj voda ide na usta.

Pronašla je salon u prednjem delu kuće, sa širokim otvorenim zorama kroz koje je nadirala meka kremasta tmina, a potom i dnevni boravak sa brižljivo raspoređenim skupinama udobnih stolica i sofa. Na suprotnoj strani hodnika se, sudeći po velikom klaviru i pozlaćenom harfi, nalazila odaja namenjena muzičkom užitku.

Bila je to zaista velepna kuća, sa toliko prefinjenih umetničkih dela da bi danima mogla da tumara kroz nju kao kroz muzej. Ali, trenutno je morala da se usredsredi na prioritete.

A prva stpka na spisku prioriteta bila je da napuni stomak. Upitala se koliko će joj vremena biti potrebno da pronađe kuhinju.

Tada joj pažnju privuče tračak svetlosti koja se iskradala iz jedne od soba. Odškrinula je vrata i provirila unutra, spazivši kako Rogan sedi za radnim stolom, nadvijen nad pedantno poslaganim skupinama papira i dokumenata. Bila je to soba na dva nivoa. Na prvom nivou bio je smešten Roganov radni kabinet, a na drugom nešto nalik biblioteci. Zidovi su bili prekriveni policama koje su vrvele od knjiga.

Kilometri knjiga, žudno je pomislila, u odaji koja je mirisala na kožu i pčelinji vosak. Tepisi boje vina i nameštaj od tamnog drveta. Ambijent koji je podjednako odgovarao Roganovoj prirodi i poslu koji je na tom mestu obavljao.

Skrenula je pogled ka radnom stolu, opčinjeno posmatrajući kako Rogan prelazi očima preko nekog dokumenta i pravi brze energične beleške. Prvi put otkako ga je upoznala nije nosio sako i kravatu. Kragna mu je bila raskopčana, a rukavi elegantne košulje zavrnuti do lakata.

Kosa mu se presijavala pod svetlošću stone lampe. Začudo, bila je pomalo razbarušena, kao da je nestrpljivo prolazio prstima kroz nju dok je radio. Kao da je pročitao njene misli, Rogan podiže ruku i skliznu prstima kroz kosu, blago se namrštivši nad dokumentom koji je iščitavao.

Šta god da je radio, bio je potpuno zaokupljen poslom, a ritam mu je bio tako postojan i usklađen da je Megi iz nekog neobjašnjivog razloga bila fascinirana prizorom.

On očigledno nije bio čovek koji je dopuštao da mu misli lutaju, pomislila je. Svakom poslu je pristupao sa maksimalnom koncentracijom i neospornim umećem.

Setila se njegovog poljupca. Čak i kada se ljubio nije zaboravljao na predanost i usredsređenost.

Rogan pročita narednu klauzulu dokumenta i ponovo nabra veđe. Izbor reči nije valjao.

Morao je to drugačije da sroči... Zastao je, nakratko utonuvši u razmišljanje, a potom je precrtao jednu frazu i zapisao ispravku na margini. Proširenje fabrike u Ameriku bilo je od ključnog značaja za njegove planove i moralo je da bude realizovano do kraja godine.

Tako će stvoriti na stotine novih radnih mesta, a zahvaljujući jeftinim stanovima koje će izgraditi jedna od podružnica njegove kompanije na stotine porodica će dobiti krov nad glavom.

Različiti ogranci njegove poslovne imperije će se u tom poduhvatu uzajamno podržavati i dopunjavati. Biće to mali, ali značajan doprinos generalnom nastojanju da irski narod - koji je, nažalost, predstavljao najkrupniju domaću izvoznu stavku - ostane na svojoj rodnoj grudi.

Prešao je na narednu klauzulu, ali se njegova koncentracija u tom trenutku raspriši. Nešto mu je odvuklo pažnju s pasusa koji je iščitavao. Skrenuo je pogled ka vratima, spazivši da u pitanju nije bilo nešto već neko.

Sigurno je podsvesno registrovao da ona stoji tu, pred vratima njegovog kabineta, bosonoga i snena u tom odrpanom sivom bade-mantilu. Kosa joj je bila vlažna i zalizana, ali je taj detalj, umesto očekivane strogosti, njenoj pojavi darivao još veću upečatljivost i zavodljivost.

Nedoterano i sveže umiveno, lice joj je podsećalo na slonovinu u obojenu blagom primesom ružičaste boje. Trepavice su joj bile vlažne i iskričave, a oči zamagljene od sna.

Njegova reakcija bila je munjevita i brutalna i ljudska. Krv mu je jurnula kroz vene, vrela kao rastopljena lava, ali se on brže-bolje pribra i natera sebe da potisne taj nedolični poriv.

„Oprosti što te prekidam“, dobaci Megi s praga. Na usnama joj zaigra drzak izazovan osmeh koji je još više raspalio njegov već pomahnitali libido. „Tražila sam kuhinju. Umirem od gladi.“

„Uopšte me ne čudi.“ On se tiho nakašlja, pokušavajući da pročisti grlo. Njen promukli glas i njene snene oči su zračili čistom sirovom seksualnošću. „Kada si poslednji put jela?“

„Pojma nemam.“ Ona se nasloni na dovrtak, mazna kao mačka, i blago zevnu. „Valjda juče. Još sam bunovna.“

„Ne, juče si spavala. Zaspala si još u kolima, čim smo krenuli od Brajane. Prespavala si čitav put i čitav današnji dan.“

„Tako znači?“ Zbunjeno je slegnula ramenima. „Koliko je sati?“

„Prošlo je osam. Osam uveče. I, samo da te podsetim, više nije ponedeljak već utorak.“

„Dobro.“ Ona uđe u kancelariju i sklopča se na velikoj kožnoj fotelji preko puta radnog stola, kao da je već bezbroj puta sedela s njim na tom mestu.

„Da li ti se često dešava da spavaš po trideset i kusur sati?“

„Samo kad predugo ostanem budna“, odgovori ona, ispruživši ruke uvis kako bi razgibala mišiće i suzbila grčeve koje je tek sada počela da oseća. „Ponekad me inspiracija ščepa za gušu i ne pušta me sve dok ne završim ono što sam započela.“

On odlučno skrenu pogled sa razgolićene kože koja se nazirala ispod ležerno vezanog bade-mantila i zapilji se u papire ispred sebe. Bio je zaprepašćen činjenicom da se osećao kao napaljeni gimnazijalac. „To može da bude opasno, s obzirom na prirodu tvog posla.“

„Nije opasno jer u takvim prilikama uopšte ne osećam umor. Uprkos neispavanosti, prosto vrcam od energije. Umor čoveka obično čini razdražljivim i ne dopušta mu da se koncentriše, ali to za nas umetnike ne važi. Ne mogu da stanem dok ne završim ono što sam naumila. A kad je gotovo, bacim se u krevet i komiram se od spavanja.“ Ponovo se osmehnula. „Dakle, gde je ta kuhinja, Rogane? Gladna sam kao vuk.“

Umesto odgovora, on ispruži ruku ka telefonu i pritisnu nekoliko dugmića. „Gospođica Konkenon se probudila“, rekao je. „Htela bi nešto da pojede. Molim vas, donesite večeru u biblioteku.“

„Da ti pamet stane“, prozbori ona kada je Rogan spustio slušalicu. „Ali, nije trebalo da mučiš posluhu. Mogla sam sama da ispržim kajganu.“

„Plaćeni su za to.“

„Ah, naravno.“ Njen glas postade zajedljiv i bridak kao sečivo. „Ti baš živiš na visokoj nozi kad možeš da priuštiš posluhu koja radi u tri smene.“ Odmahnula je rukom pre nego što je

stigao da odgovori. „Ali, bolje da ne naćinjemu tu temu na prazan stomak. Reci mi samo kako sam završila u onom raskošnom krevetu na spratu."

„Ja sam te preneo tamo."

„Ozbiljno?" Ako se nadao da će je ta izjava naterati da se zbuni ili da porumeni, grdno se prevario. „Onda bi trebalo da ti zahvalim."

„Spavala si kao klada. U jednom trenutku mi je došlo da ti stavim ogledalce ispred usta kako bih proverio jesi li živa." Sad bar ništa nije morao da proverava. Megi je pod treperavom svetlošću lampe vrcala od života i energije. „Hoćeš li nešto da popiješ?"

„Posle večere."

On se odgurnu od stola, priđe bifeu i nasu malo brendija iz izrezbarene staklene boce. „Bila si uznemirena pre nego što smo krenuli."

Ona naheri glavu. „Uznemirena? Pravi si diplomata, Rogane." Nije joj bilo neprijatno zbog toga što je briznula u plać. Bio je to samo strasni izliv emocija, jednako stvaran i jednako ljudski kao smeh ili požuda. Ali se odmah prisetila da ju je on sve vreme držao za ruku, nežno i tiho, ne zasipajući je jalovim rećima utehe. „Žao mi je ako sam te dovela u neprijatnu situaciju."

Da, stvarno se bedno osećao, ali nije želeo da naćinjc tu temu i umesto toga je samo slegnuo ramenima. „Nisi želela da razgovaraš o tome."

„I dalje ne želim." Ona lagano udahnu, pokušavajući da poti sne ozlojeđenost koja joj je izbijala iz glasa. Nije zasluživao da sr tako ophodi prema njemu. Ne nakon one nežne pažnje. „Znaš, Ro gane, to nema nikakve veze s tobom. To su samo naše stare poro- dićne ćarke. Pošto si uspeo da me raspilaviš svojim ponašanjem, priznaću ti da mi je mnogo znaćilo što si me držao za ruku. Nisam mislila da si kadar za tako nešto."

On je prostreli brzim munjevitim pogledom. „Nas dvoje se ne poznajemo dovoljno dugo da bismo donosili takve zaključke."

„Znaš, oduvek sam smatrala da mogu prilićno brzo da procenim ćoveka, ali možda imaš pravo. I zato mi reci" - zastala je, naslanjajući bradu na dlan - „ko si ti, Rogane Svini?"

Roganu je laknulo što je uspeo da izbegne odgovor jer se služivka baš u tom trenutku pojavila pred vratima sa Meginom večerom. Bila je to smerna ženica u urednoj uštogljenoj uniformi. Gotovo nećujno je postavila kolica sa serviranim obrokom ispred Roganove gošće, prošaptavši jedno „izvolite". U prostorići nakratko zavlada tišina koju je paralo samo zveckanje srebrnog posuđa. Slu- žavka stidljivo klimnu glavom kada joj je Megi zahvalila i saćeka da joj Rogan da znak da može da se udalji.

„Ah, bajno miriše!" ushićeno izusti Megi, bacivši se na bogatu gustu ćorbu po kojoj su plivali komadi mešanog povrća. „Hoćeš malo?"

„Hvala. Već sam večerao." Umesto da se vrati za radni sto, Rogan se spusti na susednu fotelju. Bilo je neobićno prijatno sedeti s njom u toj ogromnoj tihoj kući. „Pošto si se vratila meću žive, možda bi volela da ujutru svratiš do galerije?"

„A-ha", promrmlja ona punim ustima, uživajući u ukusu toplog hrskavog peciva. „Kada?"

„Oko osam. Kasnije imam neke sastanke, ali mogu da te odvezem do galerije i da ti stavim kola na raspolaganje."

„Da mi ostaviš kola?" Zagolicana tom idejom, Megi prisloni ruku uz usta i tiho se zakikota. „Znaš, Rogane, lako bih mogla da se naviknem na ovo. A reci mi, molim te, šta bi ja trebalo da radim s tim kolima?"

„Šta god poželiš." Samo je milostivi bog znao zašto je ta žena morala da ga iznervira svakom svojom rećju i gestom. Zar baš nikada nije mogla da omaši? „Naravno, ako ti to ne odgovara, možeš da kreneš i peške, pa dokle stigneš."

„Opet sam ti nagazila na žulj, je l' da?" veselo odvrati ona, prešavši sa supe na piletinu u meću. „Imaš izvrsnog kuvara, Rogane. Ili možda kuvaricu? Šta misliš, da li bih mogla da izmamim recept za ovo jelo? Braj bi se sigurno oduševila."

„U pitanju je kuvar. Doveo sam ga iz Francuske. Ima opaku narav, ali slobodno pokušaj."

„Znači, taj tip i ja imamo dosta zajedničkog? Naravno, izuzev nacionalnosti. Reci mi, da li nameravaš da me sutra preseliš u hotel?“

Istini za volju, već se nosio tom pomišlju. Sigurno bi mu bilo lakše kad bi je spakovao u neki luksuzni apartman u Vestberiju. Tada bi njegov privatni život mogao ponovo da utone u onaj stari mir. I onu staru učmalost, pomislio je. „Ako ti odgovara, možeš da ostaneš u gostinskoj sobi.“

„Savršeno mi odgovara“, veselo odgovori ona, zapiljivši se u njega dok je nabadala na viljušku pečene mlade krompiriće. Kod kuće je delovao tako opuštено, pomislila je. Kao zadovoljni kralj u svom ušuškanom dvorcu. „Da li u ovoj kućerini živi još neko osim tebe?“

„Samo ja“, odgovori on, blago izvivši obrvu. „Da te to možda ne brine?“ „Zašto bi me brinulo? Oh, ne misliš valjda da se plašim da bi neke noći mogao da mi zakucaš na vrata i da mi predložiš nešto nepristojno?“ Ona prasnu u prigušen smeh, što ga je još više iznerviralo. „Rogane, ja znam da kažem da ili ne, baš kao što bi i ti učinio kad bih ja banula kod tebe. Pitala sam samo zato što mi se čini da je ova kuća prevelika za jednog samca.“

„Nasledio sam je od roditelja“, odgovori on odsečnim uštogljo nim glasom. „Živim ovde otkako znam za sebe.“

„Da, stvarno fino mestašće.“ Ona odgurnu kolica sa hranom i priđe bifeu. Podigla je zapušač jedne boce i omirisala piće. Bio je to prvoklasni irski viski. Sipala je piće u čašu i ponovo se skupčala na fotelji. „Živeli!“ rekla je i sručila viski niz grlo. Bio je dobar i jak. Odmah je osetila kako joj se toplina razliva po stomaku. „Hoćeš li još jedan?“ susretljivo upita Rogan.

„Ne, jedno piće mi je sasvim dovoljno. Moj otac je često govorio da jedna čašica greje dušu, a da od dve već cvrči mozak. A trenutno mi je potrebna hladna i bistra glava.“ Spustila je čašu na poslužavnik i blago se promeškolljila. Njen prosenjeni flanelski bade-mantil se otvori, otkrivši nago koleno. „Još mi nisi odgovorio na pitanje.“ „Koje pitanje?“ „Ko si ti?“

„Ja sam biznismen, kao što me ti redovno podsećaš.“ On se zavalio na naslon, čvrsto rešen da se ne obazire na njene razgolićene tioge. „Moja porodica se već tri generacije bavi ovim poslom. Roden sam i odrastao u Dablinu, a još od ranog detinjstva sam zadojen ljubavlju i poštovanjem prema umetnosti.“

„U koju si se još više zaljubio kada si shvatio da iz nje možeš da izvučeš popriličan profit?“

„Upravo tako.“ On probučka piće i otpi jedan gutljaj, delujući kao muškarac koji je bio savršeno zadovoljan svojim životom i svojim imovinskim stanjem. „Međutim, iako me stvaranje profita ispunjava velikim zadovoljstvom, još veće i još produhovljenije zadovoljstvo pronalazim u otkrivanju i promovisanju novih umetnika. Naročito onih u čiji uspeh strasno verujem.“

Megi pređe jezikom preko gornje usne. Bio je tako nadmen, pomislila je, tako siguran u sebe i svoje mesto u svetu. Prosto nije mogla da odoli izazovu da malo protrese tu njegovu samouverenost.

„Znači, siguran si da ću ispuniti tvoja očekivanja, Rogane?“

On klimnu glavom pogledavši je pravo u oči. „Siguran sam da ćeš to učiniti, Megi. Pre ili kasnije. U svakom pogledu.“

„Pre ili kasnije.“ Ako ćemo pravo, uopšte nije nameravala da navede razgovor na tako škakljiv teren, ali prosto nije mogla da odoli izazovu dok je, odmornog tela i bistrog uma, sedela s njim u toj raskošnoj tihoj odaji. „Znači, ti ćeš odabrati vreme i mesto?“

„Mislim da tradicija tako nalaže. Muškarac bira kada će krenuti u osvajanje.“

„Pazi, molim te!“ prasnu ona, nagnuvši se ka njemu i ćušnuvši ga prstom u grudi. Iako je samo trenutak ranije bila spremna da se prepusti romansi, njena želja ustuknu pred srdžbom, raspršivši se kao kolut dima. „Okači svoju aristokratsku tradiciju mačku o rep! Zakucao si na pogrešna vrata s tim šovinističkim zahtevima. Ako nisi obavešten, nalazimo se na pragu dvadeset prvog veka i žene konačno imaju pravo na vlastiti izbor. Ako ćemo pravo, mudre i

sposobne žene su oduvek birale, samo što muškarci toga nisu bili svesni." Zavalila se na naslon, prkosno isturivši bradu. „Imaću te, Rogane, kad ja budem htela i gde ja budem htela."

Rogan je bio zatečen njenim nastupom. Nije mogao da shvati zašto je taj verbalni izliv u njemu istovremeno podstakao žudnju i nelagodnost. „Tvoj otac je bio u pravu, Megi, kada je rekao da si sazdana od mesinga. Imaš ga dovoljno za izvoz."

„Pa šta s tim, Rogane? Ne drži mi pridike jer savršeno dobro poznajem tvoj soj." Glas joj je bio pun prezira. „Ti si muškarac koji očekuje da žena sedi pored tebe topeći se od miline, mirna kao bubica i bleđa kao senka, da udovoljava svakom tvom hiru i da osluškuje usplahirene treptaje svog srca, očajnički iščekujući trenutak kada ćeš je udostojiti svojim pogledom ili dodirrom. U javnosti treba da se ponaša kao svetica i da preko svojih mekih ružičastih usana nikad ne prevali nijednu ružnu ili grubu reč, ali kada se ti konačno smiluješ da odabereš svoje proketo vreme i mesto, ta skrušena paćenica treba da se pretvori u pravu tigricu, da ostvari tvoje najprljavije fantazije i da se potom, kada ti zadovoljiš svoju pohotu i kada se svetla upale, ponovo pretvori u ono pokorno i beskrvno stvorenje."

Rogan joj strpljivo dopusti da kaže sve što je želela, skrivajući osmeh iza čaše sa brendijem. „Mislim da je to prilično veran prikaz." „Moronu." „Goropadnice", veselo odvratila on. „Pošto smo to raščistili, jesi li sad za neki desert?"

Megi više nije mogla da suzbije smeh koji joj je golicao grlo. Ko je mogao da pretpostavi da će joj se taj nadmeni aristokrata na kraju svideti? „Ne, nisam za proketo desert jer ne želim da ponovo cimaš onu sirotu služavku. Možda je upravo počela da gleda svoju omiljenu seriju ili da flertuje sa batlerom."

„Moj batler ima sedamdeset šest godina, tako da čisto sumnjam da bi mogla da flertuje s njim."

„Ma da, ti uvek imaš spreman odgovor." Megi ustade s fotelje i priđe polici s knjigama. Knjige su bile poredane abecednim redom, po imenima autora. Mogla je da pretpostavi, pomislila je, prezrivo frknuvši. „Kako se zove?" „Ko to?" „Služavka."

„Zanima te kako se zove moja služavka?" Megi pređe prstom preko masivnog toma Džejmsa Džojasa. „Ne, nego me zanima da li ti znaš kako se ona zove. Shvati to kao mali test."

On zbnjeno otvori usta, zahvalan što mu je Megi bila okrenuta leđima. Kao da je bilo važno da li je znao kako se ta žena zvala. Je li beše Kolin? Ili Morin? Do đavola! On nije imao nikakve veze sa poslugom. Batler je bio zadužen za to. Da se možda nije zvala Bridžit? Ma ne, bilo je to neko drugo ime...

„Nensi", konačno je procedio. Bio je gotovo siguran da se zvala Nensi. „Ona je nova. Došla je ovde pre jedva pet meseci. Hoćeš li da je pozovem i da vas upoznam?"

„Neću." Megi ležerno pređe sa Džojasa na Kitsa. „Samo sam bila radoznala, to je sve. Reci mi, Rogane, imaš li ovde još nešto osim klasike? Neki krimić ili triler? Neku opaku krvavu misteriju koja će mi razgaliti maštu pred spavanje?"

Njegova biblioteka je vrvela od basnoslovno vrednih prvih izdanja, a ona ga je kritikovala što se među tim književnim blagom nisu nalazili tričavi petparački romani. „Možda pronađeš nešto od Agate Kristi", procedio je pokušavajući da obuzda svoj glas i svoj temperament.

„Ma, pusti Britance." Ona nehajno slegnu ramenima. „Nisu dovoljno krvožedni - osim kad pljačkaju plemićke domove, poput prokletih kromvelovaca. Šta je ovo?" Izvadila je jednu od knjiga i ovlaš je prelistala. „Ovo je Dante, na italijanskom."

„Trebalo bi da je tako."

„Umeš da čitaš na italijanskom ili si ćušnuo tu knjigu ovde samo da bi se pravio važan?"

„Ako te baš zanima, prilično dobro se snalazim na italijanskom."

Ona vrati knjigu na policu, tražeći nešto modernije. „Žao mi je što u Veneciji nisam bolje naučila jezik. Koristila sam uglavnom žargon, tako da se ne bih usudila da pričam na italijanskom u nekom otmenom društvu." Bacila je pogled preko ramena, vragolasto se iskezivši. „Znaš, gde god da odeš, umetnici predstavljaju svet za sebe. To ti je jedna prilično zanimljiva i šarolika družina."

„Primetio sam." On ustade sa fotelje i priđe jednoj od polica. „Mislim da je ovo prava stvar

za tebe", rekao je, pruživši joj roman Crveni zmaj od Tomasa Harisa. „Nekoliko ljudi umire grozomornom smrću. Nadam se da će to zadovoljiti tvoju krvožednost."

„Divno", veselo odgovori ona, čušnuvši knjigu ispod ruke. „Onda ću ti poželeti laku noć i pustiti te da se vratiš svom poslu. I Ivala za prenoćite i za večeru."

„Nema na čemu." Rogan se vrati za sto i podiže penkalo, nc I idajući pogled s nje. „Polazimo tačno u osam. Trpezarija je n kraju hodnika, s leve strane. Posluga će ti servirati doručak. Radno vreme im počinje u šest."

„Garantujem ti da neću doručkovati tako rano, ali ću biti spremna do osam." Ona impulsivno priđe stolu, spusti dlanove na naslon stolice i nagnu se ka njemu. „Znaš, Rogane, naše želje i potrebe su tako neusklađene. Mislim, na privatnom planu."

„To definitivno stoji", odgovori on. „Naravno, na privatnom planu." Pogled mu na trenutak odluta ka njenom dekolteu. Koža joj je bila bela i nežna i mirisala je na greh.

„Ali, mislim da će naš odnos zbog toga imati još više draži. Među nama praktično ne postoji baš ništa zajedničko, zar ne?"

„Izuzev tla po kome gazimo." Njegov pogled skliznu preko njenih usana i očiju. „Koje je, usput budi rečeno, prilično strmo i nesigurno." „Volim opasne uspone." Ona se nadvi nad njim i gricnu mu donju usnu.

To je bilo dovoljno da izazove požar u njegovim slabinama. „A ja više volim da obema nogama stojim na zemlji."

„Znam." Ona se naglo povuče, ostavljajući ga s tim peckanjem na usnama i tim vrelinim grčem u utrobi. „Prvo ćemo oprobati tvoj metod. Laku noć, Rogane."

Izašla je iz sobe, uopšte se ne osvrnuvši. Rogan sačeka da odjek njenih koraka utihne, a onda skrušeno nasloni glavu na dlanove.

Gospode bože, ta žena ga je vezala u čvor, u zamršeno klupko čiste požude. Više nije bio pubertetlija. Nije mogao da dopusti da njegovim postupcima upravlja puka telesna pohota. Na kraju krajeva, on je imao svoje principe. Bio je civilizovan muškarac, čovek sa dobrim vaspitanjem i prefinjenim ukusom.

On je poštovao žene i divio im se. Naravno da su njegove veze povremeno kulminirale u krevetu, ali nikad nije žurio s tim. Uvek bi sačekao da se njegov odnos sa dotičnom damom donekle razvije pre nego što bi prešli na intimnost. Razumnu, obostranu i diskretnu. On nije bio životinja da bi se povinovao pukom instinktu.

Čak nije bio siguran ni da li mu se Megi Konkenon dopadala kao osoba. U kakvog bi se to muškarca pretvorio ako bi učinio ono što je u tom trenutku svim svojim bićem želeo da učini? Ako bi pojurio uz stepenište, banuo u njenu sobu i bacio se na nju kao raspomamljena zver? U zadovoljnog muškarca, pomislio je, sa gorkim osmehom na usnama.

Bar do jutra, kada bi morao da se suoči s njom, i sa samim sobom, i sa poslom koji su morali da dovrše.

Možda je bilo teže ići kraljevskim putem, bez žurbe i bez prečica. Možda će patiti zbog toga, kao što je ona sigurno priželjkivala. Ali, kad bude kucnuo čas da je spusti na postelju, gospođica Konkenon će morati da zaboravi na svoju drskost i na svoje provokacije.

Zato je bilo bolje da se strpi. Bio je siguran da će se čekanje isplatiti.

Pa čak i ako ga to strpljenje koje je sebi nametnuo - pomislio je, gurnuvši papire u stranu - bude koštalo mnogih besanih noći.

Megi je spavala mirno kao beba. Uprkos grozomornom sadržaju krimi-romana koji je dobila od Rogana, utonula je u san odmah posle ponoći i probudila se nešto pre sedam.

Preplavljena energijom i nestrpljenjem, uputila se ka trpezariji gde ju je dočekaob obilat i topao irski doručak.

„Dobro jutro, gospođice." Služavka koja joj je prethodne večeri servirala obrok u Roganovoj biblioteci uspihreno dotrča iz kuhinje. „Mogu li nešto da učinim za vas?" „Hvala, nema potrebe. Sama ću se poslužiti." Megi podiže tanjir sa stoia i uputi se ka stočiću nad kojim su lebdeli primamljivi mirisi sveže spremljene hrane. „Jeste li za šolju kafe ili čaja, gospođice?"

„Čaj bi mi baš prijao", ležerno odgovori Megi, podigavši poklopac sa srebrne posude i omirisavši debele režnjeve pržene slanine. Ti se zoveš Nensi, je l' tako?" „Ne, gospođice, nego Norin."

Pao si na ispitu, ser Svini, podrugljivo pomisli Megi. „Norin, hoćeš li da preneseš kuvaru da je večera bila maestralna? Nikad nisam probala nešto ukusnije." „Sa zadovoljstvom, gospođice."

Megi je prelazila sa posude na posudu, gomilajući hranu na tanjir. Ona se nije baš najbolje snalazila s varjačom tako da je često preskakala kompletne obroke. Međutim, kad bi se obrela pred trpezom koja je bila puna tako izvrsne hrane, uopšte se nije ustezala da napuni stomak.

„Da li će mi se gospodin Svini pridružiti na doručku?" upitala je, noseći tanjir ka trpezarijskom stolu.

„Gospodin Svini je već doručkovao, gospođice. Svakog jutra doručkuje tačno u pola sedam."

„On je pravi rob navike, zar ne?" Megi vragolasto namignu, mažući džem preko zagrejanog tosta.

„Pa, jeste..." Norin se blago zarumeni. „Rečeno mi je da vas podsetim da u osam budete spremni za polazak." „Hvala ti, Norin. Imaću to u vidu." „Ako vam nešto zatreba, samo pozvonite." Nečujna kao miš, Norin se vrati u kuhinju, a Megi se lati svog kraljevskog doručka i dohvati primerak Ajriš tajmsa koji je bio pedantno sklopljen pored tanjira.

Lagodan život, nema šta. Trebalo je samo da pucne prstima i da kaže slugama šta želi. Ali, zar Rogana nije izluđivalo što mu se neko stalno vrzmao po kući? Što nikad nije bio sam?

Ona to ne bi mogla da podnese. Njoj je samoća bila neophodna. Sigurno bi poludela kad bi neprestano bila okružena poslugom. Prešla je pogledom preko izglancane tamne lamperije, preko iskričavih kristalnih lusterata, preko svetlucavog srebrnog posuđa na starinskom stočiću, preko blistavog porcelana i voterfordskog stalda.

Pa ipak, uprkos takvoj raskoši, i dalje je bila uverena da bi sišla s uma da je morala da živi na taj način.

U međuvremenu je popila i drugu šolju čaja, prelistala novine od prve do poslednje stranice i kupila poslednje mrvice hrane sa tanjira. Tada se, odnekud iz utrobe kuće, oglasi zvonjava starinskog sata. Na trenutak se našla u iskušenju da u tanjir ubaci još par režnjeva slanine, ali je zaključila da bi to već bilo prežderavanje.

Skrenula je pogled ka umetničkim delima koja su krasila zidove trpezarije. Za oko joj je naročito zapao jedan prefinjeni akvarel. Još jednom se dokono osvrnula, a potom izašla u hodnik.

Rogan je stajao u predvorju, u besprekornom sivom odelu. Oko vrata je nosio modroplavu kravatu. Uputio joj je prekoran pogled pokazavši na svoj ručni sat. „Kasniš."

„Stvarno?"

„Punih osam minuta."

Ona začuđeno izvi obrve, primetivši da se Rogan uopšte nije šalio. „Strašno. Trebalo bi da me išibaš", rekla je jedva suzbijajući smeh.

Rogan je odmeri od glave do pete - ili, preciznije rečeno, od iznošenih kratkih čizmica i uskih tamnih helanki do muškobanjaste bele košulje koja joj je sezala do pola butina i oko koje su bila opasana dva kožna kaiša. Na ušima su joj se njihala dva krupna, svetlucava, gotovo prozirna kamena. Primetio je da je ovog puta, za promenu, na lice nanela malo šminke. Međutim, očigledno se nije potrudila da stavi i ručni sat.

„Ako ne nosiš sat, kako očekuješ da nešto obaviš na vreme?"

„Baš u tome i jeste poenta. Ne volim da se opterećujem vremenom." Ne skidajući pogled s



nje, on zavuče ruku u džep i izvadi notes i penkalo. „Šta to radiš?”

„Beležim da treba da ti nabavim ručni sat, telefonsku sekretaricu i kalendar.”

„Baš velikodušno od tebe.” Sačekala je da joj Rogan otvori vrata, le je iskoračila napolje. „A čemu bi trebalo da posluže te stvarčice?”

„Sat će ti pomoći da se na vreme pojaviš na ugovorenom mestu, telefonska sekretarica će registrovati moje proklete poruke onda kad ne nađeš za shodno da se javiš, a kalendar će te opomenuti kad treba da mi pošalješ narednu isporuku.” Glas mu je bio tako ozlojeđen da se činilo da je ispljunuo te reči kao komade žilavog mesa.

„Pošto si danas tako bajno raspoložen, biću dovoljno smela da ti kažem da to ništa neće promeniti. Ja sam neodgovorna, Rogane. Ja se oglašujem o pravila i obaveze. Ja sam crna ovca čak i u svojoj porodici.” Ignorišući njegovo siktanje, radoznalo se osvrnula oko sebe.

Kuća se ponosno, pa čak i oholo, izdizala naspram bajkovito plavog neba, gledajući na more dražesnog senovitog zelenila. Kako je kasnije saznala, bio je to park koji se zvao Sent Stivens.

Iako je kamen bio vremešan, arhitektonske linije bile su gracio- zne kao devojačke obline. Bila je to kombinacija dostojanstvenosti i elegancije koju su, van svakog spora, mogli priuštiti samo veoma imućni ljudi. Kuća je bila preplavljena mnoštvom prozora koji su se presijavali poput dijamanta. Besprekorno održavani travnjak se povlačio pred ljupkim prednjim vrtom koji je bio sređen kao pod konac. „Živiš na rajskom mestu, Rogane. Znaš, do sada nisam imala prilike da osmotrim kuću spolja.”

„Znam, Margaret Meri”, nestrpljivo odgovori on, „ali ćeš morati da odložiš razgledanje jer ne volim da kasnim.” Zgrabio ju je za ruku i gotovo je uvukao u automobil koji je čekao na kućnom prilazu.

„Nemoj mi reći da će ti neko smanjiti platu zbog toga.” Rogan prećuta odgovor na šta Megi prasnu u smeh i zaveli se na sedištc. „Je l' uvek ustaješ na levu nogu, Rogane?”

„Nisam ustao na levu nogu”, obrecnu se on. Sigurno ne bi bio tako zlovoljan da je uspio da skupi više od dva sata sna. A zasluga za to je pripadala lično njoj. Neka su proklete žene, pomislio je. „Danas me čeka mnogo posla.”

„Oh, naravno. Moraš da dogradiš svoju poslovnu imperiju i da namlatiš još para.” To je bilo dovoljno. Prizvuk prezira koji je nazreo u njenom glasu je prelio čašu i on naglo skrenu s puta, nateravši šofera koji je vozio iza njega da divljački legne na sirenu. Zgrabio je Megi za kragnu, gotovo je izvukao sa sedišta i počeo da je proždire svojim žudnim gorljivim usnama.

Iako nije očekivala da će njena provokacija podstaći tako žestoku reakciju, to nipošto nije značilo da nije uživala u onome što se desilo. Sad kad ga je naterala da konačno ispusti uzde, da zaboravi na svoju kontrolu i svoju veštinu, osećala se nekako ravnopravnije. Istina, u glavi joj je vladao pravi kovitlac, ali je i dalje bila prožeta osećajem moći. Ovog puta se nije radilo o zavodjenju, već o čistoj sirovoj potrebi, o trenju usijanih žica koje su svakog trenutka mogle da proizvedu požar.

Povukao joj je glavu unazad i zaronio jezik u njenu usnu duplju. Samo jednom, obećao je sebi. Koliko da ukloni tu opaku tenziju koja je palacala u njemu kao sklupčana zmija.

Ali je, suprotno njegovim očekivanjima, poljubac imao sasvim drugačiji efekat. Njen strasni odgovor, sočnost njenih usana i vatrenost njenog daha pojačali su njegovu napetost do tačke rasprsnuća.

Na trenutak mu se učinilo da ga ogromni preteći crni vakuum uvlači u baršunasti bezvazdušni tunel i da nikad više neće moći i neće poželeti da ponovo izađe na svetlost.

Prestravljen tom pomišlju odmakao se od nje i grčevito stegao volan. Vratio je auto na drum, upravljajući kao pijanac koji pokušava da hoda po pravoj liniji.

„Kako bi ovo trebalo da protumačim?” Glas joj je bio neprimodno tih. Nije bila toliko uzrujana zbog njegovog poljupca koliko zbog načina na koji ga je okončao. „Verovala ili ne, učinio sam ti uslugu. U suprotnom bih morao da te zadavim.” „Drago mi je što si odoleo iskušenju, ali mi i dalje nije jasno zašto si toliko besan zbog toga što me želiš.”

Rogan je u međuvremenu uspeo da se pribere. Usredsredeno je vozio ka galeriji,

pokušavajući da nadoknadi vreme koje je tog jutra izgubio zbog nje. „To sam ti već objasnio. Mislim da sad nije pravi čas." „A ko određuje kad je pravi čas?"

„Volim da znam s kim spavam i ulazim u intimnu vezu samo onda kada je ona sazdana na uzajamnoj naklonosti i poverenju."

Ona srđito začkilji očima. „Mislim da si pobrkao lončice, Svini. Bezazlen poljubac u usta je jedno, a valjanje među čaršavima nešto sasvim drugo. Otkud ti samo ideja da bih tek tako uletela u krevet s tobom?" „Uopšte nisam rekao..."

„Poštedi me tih koještarija, Svini." Megi nije bila besna samo na njega, već i na samu sebe jer je veoma dobro znala da je bila nadomak toga da završi u postelji s njim. „Koliko vidim, ti si zaključio da sam ja prilično razuzdana i raskalašna, ali mi nije ni na kraj pameti da ti bilo šta objašnjavam. A što se tiče poštovanja i naklonosti, moraćeš čestito da se potruđiš da bi ih stekao, frajeru. Bar kad sam ja u pitanju."

„Dobro. Onda smo se dogovorili."

„Ništa se mi nismo dogovorili. Što se mene tiče, možeš da ideš pravo u pakao. Usput budi rečeno, tvoja služavka se zove Norin." Ta opaska ga je toliko zbunila da je skrenuo pogled s puta i zapiljio se u nju. „Molim?"

„Govorim o tvojoj služavki, tikvane. Zove se Norin, a ne Nensi." Megi prekrsti ruke i prkosno se zagleda kroz suvozački prozor.

Rogan ozlojeđeno odmahnu glavom. „Očaran sam tvojom brigom, Megi. Šta bih, zaboga, radio da ne znam kako mi se zove služavka? Baš sam nameravao da je upoznam s komšilukom." „Ti si običan aristokratski snob." „A ti si obična jezičara."

A tada su, zaključivši da su razmenili dovoljno komplimenata, začutili i zavalili se svako na svoje sedište.

## Sedmo poglavje

Kako je još ključala od besa zbog Roganove užtogljenosti i arogancije, Megi je bila impresionirana galerijom Worldvajt. Čak i bez umetničkih dela koja su se nalazila unutra, arhitektura je pred- stavljala dovoljan razlog da čovek poseti to mesto. Istini za volju, to zdanje joj je još odranije bilo poznato jer su se njegove fotografije pojavljivale u brojnim časopisima i istorijama umetnosti kao prvoklasan primer džordžijanskog stila koji je predstavljao sastavni deo dablinskog arhitektonskog nasleđa.

Iako je videla mnoštvo tih fotografija, odštampanih na luksuznom masnom papiru, Megi je bila zatečena grandioznošću i prefinjenošću Roganove galerije.

Dok je bila u Veneciji, gotovo sve slobodno vreme provodila je obilazeći tamošnje galerije, ali se nijedna od njih po svom sjaju nije mogla porediti sa mestom pred kojim se obrela. Uprkos tome, kada je Rogan otključao imponantna ulazna vrata i dao joj znak da uđe, nije izustila ni najmanji komentar.

Kada je kročila u galeriju, gotovo da je osetila poriv da se baci na kolena. Atmosfera je bila kao u crkvi, s tom dražesnom igrom svetlosti i omamljujućim mirisom koji je lepršao u vazduhu. Na okolo su bile raspoređene rukotvorine Indijanaca. Bila je to pažljivo osmišljena i savršeno realizovana postavka.

Grnčarija, veličanstvene pletene korpe, ritualne maske, šamanske čegrtaljke i nakit od raznobojnih perlica. Na zidovima su se nalazili crteži koji su predstavljali čudesan spoj primitivnosti i prefinjenosti. Meginu pažnju je naročito privukla haljina od jelenske kože, ukrašena šarenim dinduvama i glatkim sjajnim kamenčićima. Rogan je naložio da se ona izloži kao tapiserija. Osetila je peckanje u prstima. Prosto je žudela da je dodirne.

„Impresivno“, promucala je.

„Drago mi je što ti se sviđa.“

„Nikad nisam uživo videla rukotvorine Indijanaca“, objasnila je, znatiželjno se nadvivši nad krčagom za vodu.

„Baš zato sam i hteo da ove stvari stignu u Irsku. Mi smo po pravilu usredsređeni na evropsko nasleđe, kao da zaboravljamo da u svetu postoji još mnogo naroda i kultura.“

„Teško je poverovati da su ove stvari napravili ljudi koji se u starim američkim vesternima prikazuju kao preispoljni divljaci, A opet, kad bolje razmislim, moji preci su takođe bili divljaci.“ Ona se uspravi, razvukavši usne u setan osmeh. „Svlačili su se do gole kože, mazali se plavom bojom i ispuštali zastrašujuće ratničke pokliče. To je kultura iz koje sam potekla.“ Naherila je glavu i zagledala se u uglađenog biznismena koji je stajao pored nje. „Štaviše, kultura iz koje smo oboje potekli.“

„Da, samo što su neki ljudi s vremenom naučili da obuzdaju zov divljine. Iskreno rečeno, godinama nisam osetio poriv da se namažem plavom bojom.“

Ona prasnu u smeh, ali je on već gledao u sat.

„Tvoje skulpture će biti izložene na spratu“, objasnio je, krenuvši ka stepeništu.

„Iz nekog određenog razloga?“

„Iz nekoliko razloga.“ Zastao je na stepeniku, pokazavši joj da krene za njim. Bio je tako nestrpljiv da je njegova napetost gotovo varničila u vazduhu. „Kad organizujem ovakvu izložbu, nastojim da joj istovremeno podarim i društvenu dimenziju. Znaš, ljudi postaju prijemčiviji za umetnost kad mogu da uživaju u njoj u prijatnoj opuštenoj atmosferi.“ Zastao je na vrhu stepeništa, osmotrivši grimasu koja se pojavila na njenom licu. „Da to ne predstavlja neki problem?“

„Volela bih da ljudi ozbiljno shvate moj rad, umesto da posmatraju eksponate kao ukras koji

treba da im ulepša provod."

„Uveravam te da će tvoja dela biti ozbiljno shvaćena." Uopšte nije sumnjao da će visoke cene i brižljivo razvijena strategija čak i najpodozrivije posetioce ubediti da je u pitanju vrhunska umetnost. „Osim toga, ne zaboravi da plasiranje tvojih dela spada u moj domen." Zastao je ispred dvokrilnih staklenih vrata, otvorio ih i pokazao joj da uđe.

Megi je, najblaže rečeno, zanemela pred prizorom. Veličanstvena dvorana bila je preplavljena svetlošću koja je prodirala kroz centralnu staklenu kupolu, slivajući se preko tamnog izglancanog poda i odbijajući se o staklene skulpture koje su se presijavale poput iskričavih ogledala.

Čak ni u svojim najsmelijim snovima, čak ni u svojim najdivljijim i najskrivenijim fantazijama nije mogla da zamisli da će neko sa takvom grandioznošću i takvim senzibilitetom moći da predstavi njena dela.

Po dvorani su bila raspoređena masivna postolja od beličastog mermera koja su omogućavala da se skulpture posmatraju u visini očiju. Rogan je odlučio da na tom mestu bude izloženo samo dvanaest eksponata. Što je bio pametan potez, jer će tako svaka skulptura delovati još jedinstvenije. A kao najupečatljiviji detalj, u samom središtu odaje stajala je njena Predaja, svetlucajući kao santa leda u čijem je središtu tinjalo vatreno jezgro.

Dok je posmatrala skulpturu, osetila je potmulo stezanje u grudima. Znala je da će je neko kupiti. U roku od svega nekoliko dana neko će platiti cenu koju je Rogan odredio i otrgnuti je nje - nemilosrdno i bespovratno.

Kad poželiš da dobiješ više, nužno se suočavaš sa rizikom da izgubiš i ono što imaš. Ili možda sa nečim još gorim. Da izgubiš ono što jesi. Svaka želja je imala svoju cenu. A čak ni umetnici nisu bili pošteđeni takvih želja i njihovih posledica.

Megi je zamišljeno koračala kroz dvoranu, lupkajući čizmama o tamni zacakljeni pod. Otkako je ušla unutra, nije prozborila ni reči. Rogan nervozno gurnu ruke u džepove. „Manji eksponati će biti izloženi u salonima na galeriji. To je zatvoreniji, intimniji prostor." Sačekao je, iščekujući nekakav odgovor, ali je ona i dalje ću- tala kao zalivena. Prokleta bila, pomislio je, prosiktavši kroz zube. Šta li je samo očekivala od njega? „Događaj ćemo ulepšati prigodnom muzikom. Angažovao sam jedan gudački orkestar. Naravno, takođe ćemo obezbediti šampanjac i zakusku."

„Naravno", promuca Megi. Nije se usuđivala da ga pogleda u oči, pitajući se zašto je stajala u toj veličanstvenoj dvorani sa željom da brizne u plač.

„Bilo bi poželjno da se pojaviš na otvaranju, bar nakratko. Naravno, ponašaćeš se onako kako smatraš za shodno. Ne moraš da kažeš ili uradiš bilo šta što bi moglo da ugrozi tvoj umetnički integritet."

Srce joj je previše snažno lupalo da bi mogla da primeti da je Rogan već bio na rubu nerava. „Ovaj... izgleda..." Nije znala šta da kaže. Reči su je jednostavno izdale. „Izgleda lepo", rekla je slabim neubedljivim glasom. „Baš lepo." „Lepo?"

„Da." Konačno se okrenula ka njemu. Pogled joj je bio trezven, a u grudima je prvi put otkako se upustila u taj poduhvat osetila žacaj straha. „Imaš fin osećaj za estetiku."

„Fin osećaj za estetiku?" ponovi on, zapanjen tako mlakom reakcijom. „Zahvaljujem na takvoj milosti, Margaret Meri. Trebalo nam je samo tri neverovatno teške nedelje, tokom kojih je čitav tim visokokvalifikovanih ljudi uložio maksimum svojih napora, da bismo postigli tako lep učinak."

Ona nervozno prođe prstima kroz kosu. Zar nije mogao da vidi da je naprosto ostala bez teksta, da se obrela u jednom sasvim novom svetu i da je bila prestravljena kao zec koji se našao oči u oči sa iskeženim lovačkim psom? „A šta očekuješ od mene? Ja sam odradila svoje i predala ti ugovorene eksponate, a ti si obavio svoj deo posla i postavio izložbu. Oboje zaslužujemo čestitke, Rogane. Šta kažeš da mi sad pokažeš taj intimniji prostor?" upitala je, krenuvši ka vratima.

On zakorači ka njoj, isprečivši joj se na putu. Bes koji je ključao u njemu bio je tako žestok,

tako vreo, da je mislio da će se staklo pretvoriti u rastopljene svetlucave lokve.

„Nezahvalna seljančuro.“

„Znači, to misliš o meni?“ procedi ona, obuzeta vrtlogom kontradiktornih i zastrašujućih emocija. „Možda si u pravu, Svini. Ako smatraš da sam nezahvalna zbog toga što ne puzim pred tobom i ne ljubim zemlju po kojoj hodaš, neka tako i ostane. Uopšte nemam nameru da se menjam. Od tebe očekujem isključivo ono što je naznačeno u tvojim prokletim ugovorima i klauzulama, pa smatram da bi bilo pošteno da ni ti od mene ne očekuješ više od onoga na šta sam se svojim potpisom obavezala.“

Osetila je kako joj se oči pune vrelinom suzama. Bila je sigurna da će joj se pluća rasprsnuti od napetosti ako pod hitno ne izjuri napolje. Pokušala je da ga odgurne, u očajničkom nastojanju da pobjegne odatle.

„Odmah ću ti reći šta očekujem od tebe“, odbrusi on, zgrabivši je za rame i okrenuvši je ka sebi. „I šta ću dobiti.“

„Oprostite što vas prekidam“, zausti Džozef sa vrata, radoznalo posmatrajući kako njegov večno trezveni i hladnokrvni poslodavac bljuje munje i gromove na tu sitnu energičnu mladu damu koja mu je uzvraćala ravnim merom, sevajući pogledom i grčevito stiskajući pesnice.

„Ne prekidaš nas.“ Rogan se naprasno pribra, pustivši Meginu mišicu i odskočivši unazad. Bila mu je potrebna samo jedna sekunda da svoju razjarenost uguši u prividnom spokoju. „Gospođica Konkenon i ja smo upravo precizirali izvesne klauzule iz ugovora. Megi, ovo je Džozef Donaho, naš kustos.“

„Drago mi je.“ Džozef zakorači ka Megi i džentlmenski poljubi njenu uzdrhtalu šaku, razvukavši usne u zavodnički osmeh ispod koga je blesnuo zlatan zub. „Čast mi je što sam dobio priliku da upoznam genijalnu autorku ovih očaravajućih skulptura.“

„A meni je čast što sam dobila priliku da upoznam gospodina koji je tako prijemčiv za umetnost... i za samu umetnicu.“

„Džozefe, zamoliću te da se postaraš za Megi. Moram da obavim neke poslove.“

„S neizmernim zadovoljstvom, Rogane.“ Džozefove oči blesnuše dok se srdačno rukovao sa Megi.

Roganu nije promakao taj gest, kao ni činjenica da Megi uopšte nije pokušala da oslobodi šaku iz njegovog stiska. Umesto toga dražesno se osmehnula, kao da je bila spremna da se upusti u flert sa njegovim menadžerom.

„Džozef će ti dati automobil“, uštogljeno objasni Rogan. „Dobićeš i ličnog šofera.“

„Hvala ti, Rogane“, odgovori ona, ne skrećući pogled sa šarmantnog kustosa. „Ali, mislim da neću žuriti s obilaskom. Sigurna sam da Džozefu neće smetati da još malo ostanem u njegovom društvu.“

„Ne mogu da zamislim lepši način da provedem dan“, spremno se ubaci Džozef. „Da li vam je Rogan pokazao salone na galeriji, gospođice Konkenon?“

„Ne, još nije. I, molim vas, možemo li da predemo na ti? Mislim da ćemo tako lepše sarađivati.“

„Naravno, Megi.“ I dalje ne puštajući njenu šaku, Džozef je povede ka vratima. „Siguran sam da će ti se dopasti kako smo to osmislili. S obzirom na to da će izložba biti otvorena kroz svega nekoliko dana, želimo da budemo sigurni da si zadovoljna postavkom. Naravno, svaka tvoja sugestija je dobrodošla.“

„Ah, to bi bila divna promena“, provokativno odvrati Megi, bacivši pogled preko ramena. „Neina potrebe da te zadržavamo, Rogane. Sigurna sam da imaš mnogo neodložnog posla.“ A tada se, koketno zabacivši glavu, ponovo okrenula ka Džozefu. „Znaš, poznajem jednog Donahoa. Fransisa Donahoa. Živi u okolini Enisa. Trgovac je i čini mi se da dosta liči na tebe. Da možda niste u nekom srodstvu?“

„Imam dosta rođaka u okrugu Kler, i sa očeve i sa majčine strane. Devojačko prezime moje majke je Rajan.“

„Poznajem dosta Rajanovih“, odgovori Megi dok ju je Džozef vodio ka galeriji. „Blagi

bože!" zadivljeno je promucala kada je prošla kroz zasvođeni ulaz iza koga se nalazio besprekorno uređen salon s kaminom i raskošnom sofom. Nekoliko manjih staklenih skulptura, uključujući i onu koju je Rogan kupio onog dana kada su se upoznali, bilo je raspoređeno po stilskim stočićima.

„Elegantno i prefinjeno, zar ne?" Džozef ispruži ruku ka prekidaču i prostorija se ispuni svetlošću pod kojom je staklo prosto oživelo. „Postavka u balskoj dvorani je tako snažna da čoveka ostavlja bez daha, dok je ovo ovde nekako intimnije i delikatnije."

„Da, u pravu si." Ona ispusti još jedan prigušen uzdah. „Džozefe, nadam se da mi nećeš zameriti ako sednem. Pravo da ti kažem, ovaj prizor je i mene ostavio bez daha." Lagano se spustila na sof i zatvorila oči. „Znaš, kad sam bila mala, moj otac je kupio jednog divljačnog jarca. U to vreme je nameravao da se bavi uzgajanjem koza. Jednog jutra sam izašla na livadu ne primetivši da je jarc bio loše volje. Pojurio je ka meni i pre nego što sam shvatila šta se dešava tako snažno me udario glavom da sam poletela kroz vazduh. Kada sam malopre kročila u onu dvoranu, imala sam gotovo identičan osećaj. Kao da me je nešto tresnulo otpozadi i da sam poletela navrat-nanos."

„Nervozna si, je l' da?"

Ona otvori oči, primetivši da je Džozefov pogled bio pun razumevanja. „Nisam nervozna nego prestravljena. Ali, nek budi in prokleta ako dopustim da on to primeti. On je tako samouveren, zar ne?"

„Jeste, ali sa debelim razlogom. Naš Rogan ima izvanredan dar da otkrije istinsku vrednost i da pod svoje okrilje uzme istinske mnetnike." Kao radoznao čovek, i čovek koji je uživao u dobrom i sočnom traču, Džozef se ležerno smesti pored nje. Opružio je noge i prekrstio gležnjeve, zračeci opuštenošću i samopouzdanjem. „Primetio sam da ste malopre odmeravali snage. Kao dva jarca na livadi, ako tako smem da kažem."

„Izgleda da Rogan i ja nemamo mnogo zajedničkog." Megi se slabašno osmehnu. „On uvek mora da istera po svom, zar ne?"

„Tačno, ali to obično radi tako suptilno da druga strana ništa ne primećuje."

Megi prosikta kroz zube. „Sa mnom nije bio naročito suptilan."

„Primetio sam. Znaš, Rogan obično ne gubi kontrolu, ali mislim da neću prekoračiti svoja ovlašćenja ako ti kažem da je prosto izgarao od želje da što pre potpišeš ugovor s našom galerijom. Radim za njega duže od deset godina, ali se ne sećam da je ikada bio toliko opčinjen nečijim stvaralaštvom."

„To bi valjda trebalo da mi laska." Ona uzdahnu, ponovo zatvorivši oči. „U stvari, shvatam da mi je vaša galerija ukazala veliku čast, ali jednostavno nemam prilike da to pokažem jer mi on neprestano ide na nerve svojom bahatošću. Ponaša se kao da je on neki plemić, a ja obična provincijalka."

„Navikao je da vodi glavnu reč."

„E pa, to mu kod mene neće proći." Otvorila je oči i ustala sa sofe. „Hoćeš li sad da mi pokažeš ostatak?"

„Sa zadovoljstvom. A ti mi za to vreme možeš ispričati nešto o svom bajnom životu."

Megi na heri glavu i zagleda se u njega. Džozef Donaho je bio rodeni šarmer, muškarac koji je krao ženska srca tim sanjalačkim pogledom i piratskim imidžom. A njoj su se oduvek dopadali takvi tipovi. „U redu", rekla je, uhvativši ga pod ruku dok su koračali ka narednom zasvođenom ulazu. „Bio jednom jedan farmer koji je želeo da postane pesnik..."

Dablin je bio previše bučan i previše naseljen za Megin ukus. Čovek nije mogao ni da se okrene a da se ne sudari s nekim. Naravno, nije mogla poreći da je to bio veoma lep grad, sa dražesnim zalivom i vitkim gracioznim kulama. Mogla je satima da se divi njegovoj veličanstvenoj arhitekturi, zgradama od sivog kamena i crvene cigle i ljupkim radnjicama sa živopisnim fasadama.

Kako joj je objasnio njen šofer Brajan Dagin, Dablin su podigli ljudi koji su imali izvanredan osećaj za harmoniju i lepotu, kao i izvanredan talenat za stvaranje profita, na osnovu čega je mogla da zaključi da je Dablin odgovarao Roganu Sviniju u istoj meri u kojoj je on odgovarao Dablinu.

Dok je Dagin vozio preko gradskih ulica, ona je ležerno sedela na zadnjem sedištu posmatrajući prelepe vrtove i bakarne kupole, senovite parkove i užurbanu reku Lifi koja je delila grad na dve polovine.

Srce joj je ushićeno skakutalo u grudima, prateći ritam ljudi i vozila koji su promicali sa druge strane stakla. Međutim, nije trebalo dugo da njeno uzbuđenje ustukne pred iscrpljenošću. Nepodnošljiva gradska vreva i mnoštvo ljudi koji su se tiskali na O'Konel stritu, kao da su svi očajnički žudeli da što pre uteknu odatle i da se presele na neko drugo mesto, pobudili su u njoj nostalgiju za pustim i lenjim drumovima zapadnih grofovija.

Uprkos tome, pogled sa mosta O'Konel bridž bio je više nego spektakularan, sa brodovima usidrenim duž keja i veličanstvenom kupolom sudnice For Korts koja se presijavaia na suncu. Njen šofer bio je ljubazan i dobro raspoložen tako da je rado izlazio u susret njenim zahtevima. Ležerno je krstario gradom, a kada bi poželela da protegne noge i da obiđe neki park ili trg zaustavio se na prvom parkingu i strpljivo je čekao u automobilu.

Nakratko je svratila do Grafton strita, gde je kupila broš za Brajanu, jednostavan srebrni polumesec posut diskretnim poludragim kamenčićima. Takav ukrasni detalj, pomislila je dok je stavljala kutijicu u tašnu, savršeno je odgovarao tradicionalnom ukusu njene sestre.

Potraživši nešto za sebe, primetila je par dugih visećih minđuša napravljenih od kombinacije zlata, srebra i bakra koje su na vrhu i dnu bile ukrašene svetlucavim opalima. Da li je bilo pametno da rasipa novac na tako frivolne stvari? Ne, to joj u ovom času uopšte nije trebalo, zaključila je. Ko je mogao da joj garantuje da će njena izložba uspeti i da će uskoro zaraditi još para?

Ali je, uprkos tome, zgrabila minđuše i poslala svoj budžet do đavola.

Naravno, svoj dnevni obilazak je krunisala posetom dablinskim inuzejima, nakon čega je prošetala pored reke i popila čaj u malenom lokalu u blizini Ficvilijamovog trga. Poslednjih sat vremena je provela posmatrajući zalazak sunca i titrave odraze koje je most Half peni bacao preko reke. U jednoj prodavnici umetničkog pribora je kupila blok za skiciranje u kome je napravila nekoliko inspirativnih crteža.

Kada se vratila, sat je već otkucao sedam. Taman je krenula ka stepeništu kada je Rogan izašao iz glavnog salona i isprečio se pred njom.

„Već sam posumnjao da si nagovorila Dagina da te vrati u Kler.“

„Iskreno rečeno, nosila sam se tom mišlju“, odgovori ona, prošavši prstima kroz svoju razbarušenu kosu. „Godinama nisam bila u Dablinu.“ Odmah se setila žonglera koji je bacao šarene loptice i, naravno, svog oca. „Zaboravila sam koliko je ovde bučno.“

„Pretpostavljam da ništa nisi jela.“

„Dobro pretpostavljaš.“ Još od doručka ništa nije stavila u usta, ako se izuzme biskvit koji je dobila uz čaj.

„Večera bi trebalo da bude servirana u pola osam, ali ćemo je odložiti za pola sata ako želiš da nam se pridružiš na koktelu.“

„Nama?“

„Meni i mojoj baki. Jedva čeka da te upozna.“

„Ah, tako.“ Megino raspoloženje istog trenutka splasnu. Ponovo je morala da bude u društvu, da toroče s nekim i da se pravi da uživa u tome. „Ne morate odlagati večeru zbog mene.“

„To uopšte nije problem. Ako želiš da se presvučeš, pronaći ćeš nas u salonu.“

„Da se presvučem?“ Megi ozlojeđeno ćušnu blok za skiciranje ispod ruke. „Znaš, Rogane, plašim se da sam svoju svečanu haljinu ostavila kod kuće. Ali, ako ti je neprijatno zbog moje

garderobe, zamoli služavku da mi donese večeru u sobu."

„Ne stavljam mi u usta ono što nisam rekao, Megi." Rogan je zgrabi za iničicu i iz istih stopa je povuče ka salonu. „Bako", rekao je, okrenuvši se ka staroj dami koja je dostojanstveno sedela na brokatnoj stolici s visokim naslonom. „Dozvoli da ti predstavim Margaret Megi Konkenon. Megi, ovo je moja baka, Kristina Svini."

„Očarana sam." Kristina graciozno ispruži šaku na kojoj je svetlucao prelepi safir. Na ušima su joj blistale minduše koje su krasila dva istovetna dragulja. „Draga moja, smatram se lično zaslužnom što ste vi danas ovde jer sam baš ja svojevremeno kupila skulpturu koja je privukla Roganovu pažnju."

„Hvala vam, gospođo. Znači, vi ste kolekcionar?"

„To mi je u krvi. Molim vas, sedite. Rogane, budi ljubazan i donesi neko piće za mladu damu."

Rogan se istog trenutka uputi ka stočiću koji je bio prekriven svetlucavim izrezbarenim bocama. „Za šta si raspložena, Megi?"

„Nije bitno. Popiću isto što i vi." Pomirivši se sa pomišlju da će još sat ili dva morati da se skriva iza te ljubazne i učtive fasade, Megi spusti svoju tašnu i blok na stranu.

„Sigurno ste uzbuđeni što ćete uskoro imati svoju prvu veliku izložbu", započe Kristina. Ta devojka je stvarno bila priča za sebe, pomislila je. Obučena u tu opuštenu mušku košulju i obične tamne helanke, sa tim kremastim tenom i tom plamtećom kosom, delovala je zanosnije od većine žena koje su sebi mogle da priušte svilu i dijamante.

„Iskreno da vam kažem, gospođo Svini, iako se otvaranje bliži, sve mi još deluje nekako daleko. Kao da se to ne dešava meni." Prihvatila je čašu koju joj je Rogan pružio, nadajući se da će je alkohol opustiti i ohrabriti.

„Recite mi kako vam se dopada galerija?" „Ah, galerija je zaista divna. Pravi hram umetnosti." „Oh, draga." Kristina se nagnu ka njoj i blago joj stisnu ruku. „Kako bi se samo moj Majkl obradovao da može da vas čuje. On je želeo da njegova galerija ostavi baš takav utisak. Znae, on je bio propali umetnik."

„Nisam znala za to", promuća Megi, ispod oka osmotrivši Rogana. „Hteo je da se bavi slikarstvom. Imao je fantastičnu viziju, ali ne i potrebnu veštinu. I zato je odlučio da osnuje galeriju koja će moći da proslavi dela istinski talentovanih umetnika." Kristina je na sebi imala kostim od plavičastosive svile. Svila nežno zašušta dok je prislanjala leđa uz naslon. „Majkl je bio divan čovek. Rogan se metnuo na njega, i po izgledu i po naravi." „Sigurno ste ponosni zbog toga."

„Naravno, mila. Baš kao što je tvoja porodica ponosna na tebe." „U slučaju moje porodice, nisam baš sigurna da je ponos prava reč", dvosmisleno odgovori Megi. Prinela je čašu usnama, otpila jedan gutljaj i, jedva obuzdavajući grimasu, konstatovala da joj je Rogan nasuo šeri. Na sreću, batler je u tom trenutku provirio kroz vrata, obavestivši ih da je večera servirana.

„U pravi čas." Megi s olakšanjem spusti čašu na stranu. „Umirem od gladi."

„Onda idemo pravo u trpezariju." Rogan ustade sa stolice i galantno uze svoju baku pod ruku. „Znaš, Megi, Zilijen je bio oduševljen kada je čuo koliko ti se dopadaju njegovi specijaliteti."

„Tvoj Zilijen je nesumnjivo izvanredan kuvar, ali nemam srca da mu kažem da moj sud nije naročito validan. Naime, ja se tako loše snalazim u kuhinji da teško mogu da pronađem zamerku obroku koji nisam sama morala da priprelim."

„Onda mu to nećemo pominjati." Rogan izvuče stolicu za Kristinu, a potom i za Megi. „Ni pod tačkom razno", složi se Megi, „jer sam čvrsto naumila da pokušam da napravim malu trampu. Daću mu par Brajaninih recepata, a on će nama ustupiti par svojih."

„Brajana je Megina sestra", objasni Rogan dok je služavka servirala supu. „Ima pansion u okrugu Kler. Bio sam njen gost, tako da mogu da posvedočim da sprema prvoklasnu hranu."

„Znači, vaša sestra je umetnica u kuhinji?"

„Baš tako", veselo odgovori Megi, iznenađena činjenicom da se u društvu Kristine Svini



osećala mnogo prijatnije nego što je očekivala. „Brajana je prava čarobnica kada su u pitanju domaći poslovi.”

„Dakle, vi živite u okrugu Kler?” Stara dama se okrenu ka svom unuku, pokazavši mu da joj naspe vino. „Dobro poznajem taj kraj. Ja sam rođena u Golveju.”

„Zaista?” Megino lice se preplavi mešavinom iznenađenosti i zadovoljstva. Bio je to još jedan od dokaza koliko joj je nedostajao dom. „U kojoj varoši?”

„U Golvej Sitiju. Moj otac se bavio špedicijom. Majkl je poslovao s njim i tako smo se upoznali.”

„Znate, moja baka, s majčine strane, takođe potiče iz Golveja.” Iako je Megi u većini slučajeva više volela da jede nego da priča, trenutno je uživala u kombinaciji izvrsne hrane i prijatnog opuštenog ćaskanja. „Živela je tamo sve do udaje. Otac joj je bio trgovac. U okrug Kler se doselila pre nekih šest decenija.” „Vidite kako je svet mali. A kako se zvala?” „Devojačko ime joj je bilo Šeron Fini.”

„Šeron Fini!” Kristinine oči zasjaše kao safiri koji su krasili njen nakit. „Ćerka Kolina i Meri Fini?” „Baš tako. Znači, vi ste je poznavali?”

„Naravno da sam je poznavala. Živele smo blizu. Bila sam puno mlađa od nje, ali smo se lepo družile.” Kristina veselo namignu Megi, a onda se okrenu ka Roganu kako bi ga uključila u razgovor. Znaš, mili, kad sam bila mlada bila sam ludo zaljubljena u Meginog deda-ujaka Najala tako da sam, zahvaljujući poznanstvu sa Šeron, koristila svaku priliku da budem u njegovoj blizini.”

„Ma hajde, bako. Siguran sam da ti nisu bile potrebne takve veze da bi privukla pažnju mladića na koga si bacila oko”, samouvereno natuknu Rogan.

„Ah, ti umeš da budeš tako slatkorečiv.” Kristina prasnu u veseo smeh, potapšavši ga po šaci. „Pazi se ovakvih laskavaca, Megi.”

„Moram vam priznati da mene ne zasipa takvom slatkorečivošću.”

„Možda sam pokušao, ali se šećer rastvara u sirćetu”, odvrati Rogan najljubaznijim mogućim tonom.

Zaključivši da je najpametnije da ga ignoriše, Megi se ponovo okrenu ka Kristini. „Godinama nisam videla svog deda-ujaka, ali sam čula da je u mladosti bio prilično naočit i da je kao od šale osvajao ženska srca.”

„Dobro si čula, mila.” Kristina se ponovo nasmeja. Glas joj je bio zvonak i veseo, kao da se na trenutak vratila u mladost. „Kada sam bila devojka, provela sam mnoge besane noći maštajući o Najalu Finiju. Pravo da vam kažem” - skrenula je pogled ka Roganu, a oči joj blesnuše vragolastim sjajem koji je Megi prosto oborio s nogu - „da Majkl nije kročio u moj život i naprasno osvojio moje srce, uverena sam da ne bih birala sredstva da odvučem Najala pred oltar. Zanimljivo, zar ne? Da je ispalo drugačije, vas dvoje biste sad bili rođaci.”

Rogan sevu pogledom ka Megi, podižući čašu s vinom. Daleko bilo, prođe mu kroz glavu. Bila je to apsolutno užasavajuća pomisao.

Megi se podrugljivo osmehnu i dovrši svoju supu. „Moj deda nikad nije stao pred oltar. I dalje živi bečarskim životom u Golveju. Znate, gospođo Svini, možda ste mu vi slomili srce.”

„Volela bih da verujem u to.” Kristinino lice, na kome su još bili приметni tragovi nekadašnje lepote, obli blago rumenilo. „Ali istina glasi da me Najal uopšte nije primećivao.”

„Zar je taj čovek bio slep?” brže-bolje upita Rogan, zaradivši razneženi blistavi osmeh svoje bake.

„Nije bio slep.” Megi ispusti blagi uzdah kada joj je nozdrve zapahnuo miris pečene ribe koja je bila spuštena na sto. „Ali je verovatno bio luđi i tvrdoglaviji od većine muškaraca.”

„Znači, nikad se nije oženio?” nonšalantno upita Kristina.

Rogan se blago namršti. Njegova baka to pitanje nije postavila baš toliko ležerno kao što je želela. Što mu se uopšte nije dopadalo.

„Nije. Ja nisam u kontaktu sa deda Najalom, ali se moja sestra redovno dopisuje s njim." U Meginim očima blesnu vragolasta iskra. „Reći ću joj da vas pomene u narednom pismu. Da vidimo da li ga sećanje služi bolje nego što ga je u mladosti služila pamet."

Iako je na njenim usnama još lebdeo taj čeznutljivi sanjalački osmeh, Kristina odmahnu glavom. „Prošlo je pedeset pet godina otkako sam se udala za Majkla i preselila se u Dublin. Blažena Device!"

Razmišljanje o prohujalim godinama ispunjavalo je njeno srce slatkim setom, nostalgijom koju stari morski vuk oseća dok posmatra kako brodovi iščezavaju na pučini. I dalje joj je nedostajao njen Majkl, iako je od njegove smrti proteklo više od dvanaest godina. Ponesena emocijama koje su duboko dirnule Megi, Kristina nežno spusti ruku preko Roganove šake.

„Ako se dobro sećam, Šeron se udala za nekog ugostitelja?"

„Jeste. Poslednjih deset godina je proživela kao udovica."

„Ali, njih dvoje su imali ćerku, zar ne? Sigurno je pronašla utehu u tome."

„Čisto sumnjam da je moja majka nekome mogla da posluži ka uteha." Megi ubaci zalogaj u usta, osećajući kako se gorčina koja joj se izlila iz duše meša sa delikatnom aromom pečene pastrmke. Otpila je gutljaj vina, pokušavajući da potisne mučna sećanja. „Šeron i ja smo se dopisivale još nekoliko godina nakon njene udaje. Bila je strašno ponosna na svoju devojčicu. Meju, je l' tako beše?" „Da." Megi je pokušala da zamisli svoju majku kao devojčicu, ili joj nije uspelo.

„Pisala je da je mala Mejv bila divno dete, sa dražesnim plavim loknama. Ako se dobro sećam, imala je ćudljivu narav i anđeoski glas."

Megi proguta zalogaj, zinuviši od čuda. „Anđeoski glas? Moja majka?"

„Ali, nemoguće da ne znate za to. Šeron mi je pisala da je vaša majka divno pevala i da je nameravala da usavrši svoj talenat." Kristina zamišljeno zastade dok je Megi zurila u nju sa izrazom čiste zapanjenosti. „U stvari, bila je nadomak toga da započne profesionalnu karijeru. Sećam se da je imala nastup u Gertu, ali ja nisam niogla da dodem. Još imam novinske isečke koje mi je Šeron poslala. Bože, koliko je vremena otada prošlo? Mislim da ima pune li i decenije." Stara dama se znatiželjno osmehnu. „Znači, vaša majka više ne peva?"

„Ne", promrmlja Megi, ispustivši prigušen uzdah. Njena majka nikada nije pevala. Naravno, kuća je ponekad ječala od njenog glasa, ali je njen repertoar bio ograničen isključivo na jadikovke i tužbalice. Znala je samo da zvoča i da prigovara. A sad se ispostavljalo da je nekada davno bila nadomak toga da postane profesionalna pevačica. Da je imala glas poput anđela. Zar je bilo moguće? Sigurno je došlo do neke zabune. Sigurno su govorili o nekoj drugoj Mejv.

„Pa", nastavi Kristina, primetivši Meginu zbunjenost, „verovatno je pronašla sreću u porodičnom životu."

Sreću? Ta srećna i raspevana Mejv Fini Konkenon definitivno nije bila ona žena koja ju je rodila i odgajila. „Pretpostavljam da je napravila svoj izbor", tiho odgovori Megi.

„Kao što svi činimo. Šeron je odlučila da se uda i da se odseli iz Golveja. Moram priznati da mi je strašno nedostajala, ali je ona bila zadovoljna. Volela je svog Džonija i svoj hotel." Megi je svim silama nastojala da izbacila iz glave te misteriozne detalje iz majčinog života. Moraće to da ostavi za kasnije. „Znate, još se sećam bakinog hotela. Braj i ja smo jednog leta čak radile tamo. U vreme kad smo bile klinke. Pospremale smo sobe i pomagale baki u kuhinji. Priznajem da se nisam naročito dobro pokazala." „Srećom po umetnost."

Roganovkompliment joj je došao kao melem na ranu. Zahvalno je klimnula glavom. „Možda, ali mi je tamo bilo stvarno lepo."

„Nikad te nisam pitao kako si se zainteresovala za staklo."

„Moja baka po ocu je imala jednu vazuu. Bila je to vaza od venecijanskog stakla, graciozna i izdužena. Imala je neku neverovatnu magličastu bledozelenu boju. Kao kad lišće počne da pupa u rano proleće. Bila sam ubeđena da nikad u životu nisam videla nešto lepše od te vaze, a baka mi je objasnila

da je ona nastala od daha i vatre." Megi se setno osmehnu, na trenutak se izgubivši u svojim uspomenama, tako da su joj oči postale jednako maglovite kao i vaza koju je opisala. „Mene je sve to podsećalo na bajku. Na čaroliju pomoću koje od daha i vatre nastaje nešto prefinjeno i opipljivo. Baka je primetila moju očaranost i ubrzo mi je nabavila knjigu u kojoj se opisivalo kako se pravi staklo. Videla sam slike staklarske radionice, lula i peći. Mislim da sam istog trenutka shvatila da će to biti moj poziv, da ću svoj život posvetiti pravljenju figura od stakla."

„Baš kao i Rogan", prozbori Kristina. „Još od rane mladosti je znao čime će se baviti." Prešla je pogledom sa Megi na svog unuka. „A sad su se vaši putevi ukrstili."

„Izgleda", promrmlja Rogan, a onda dohvati zvono kako bi služavki dao znak da servira naredno jelo.

## Osmo poglavje

Megi jednostavno nije mogla da napusti galeriju. Nije imala ni razloga za to. Džozef i ostali službenici bili su izuzetno ljubazni i srdačni, u toj meri da su je čak pitali za mišljenje u pogledu detalja.

Iako joj je to laskalo, nije mogla da predloži bilo kakvu izmenu jer je postavka koju je Rogan osmislio bila beskrajno istančana, senzibilna i primerena. Zato je prepustila osoblju da se povinuje njegovim instrukcijama dok je ona nenametljivo šetala kroz galeriju i pravila skice indijanskih rukotvorina.

Bila je fascinirana izložbom američke starosedelačke umetnosti pletenim korpama i perjanicama, prefinjenim nakitom od nanizanih perlica i veličanstvenim ritualnim maskama. Ideje i vizije su joj poskakivale kroz glavu, poput gracioznih gazela, a ona ih je žudno prenosila na papir kao da se plašila da bi se svakog trenutka mogle raspršiti.

Bilo joj je lakše da se zaokupi poslom. Čim bi utonula u razmišljanje, u glavi bi počele da joj odzvanjaju Kristinine reči. Nepoznati detalji iz života Mejv Konkenon. Koliko se još misterija skrivalo ispod tamne uzburkane površine nesrećnog braka njenih roditelja, pitala se. Njena majka bila je nadomak toga da postane profesionalna pevačica, a njen otac je bio zaljubljen u neku drugu ženu. Da bi na kraju oboje, isključivo zbog nje, prihvatili bračnu tamnicu i odrekli se svojih najdubljih želja.

Morala je da sazna kompletnu priču, ali je bila prestravljena pomišlju da će podaci koje bude otkrila dodatno potvrditi činjenicu da nije dovoljno poznavala Ijude koji su je doneli na svet. Da ih uopšte nije poznavala.

I zato je potisnula radoznalost i usredsredila se na svoju umetnost.

Pošto joj niko nije prigovarao, neprestano se vrmala po galeriji, pretvorivši Roganovu kancelariju u improvizovani privremeni atelje. Osvetljenje je bilo dobro, a kancelarija se nalazila u tihom izolovanom zadnjem krilu zgrade tako da je niko nije ometao. Kancelarija nije bila naročito velika. Rogan je očigledno želeo da u njegovoj galeriji ostane što više izložbenog prostora, što više mesta za umetnost.

Naravno, nije mogla prigovoriti njegovoj odluci.

Unutra se nalazio masivni radni sto od orahovog drveta čiju je glatku svetlucavu površinu prekrila komadom plastične mušeme i debelim slojevima novinskog papira. Skice koje je napravila olov- kom i ugljenom predstavljale su samo početak. Sada je te skice trebalo dopuniti raskošnim koloritom. U prodavnici u blizini galerije je kupila nešto akrilnih boja, ali je zbog nesavršenosti raspoloživog materijala često pribegavala raznim pomoćnim sredstvima. Uranjala je vrh četkice u soc od kafe ili ovlaženi pepeo i iscrtavala deblje upečatljivije obrise ružom za usne ili kreonom.

Skice su predstavljale samo prvu fazu u nastanku novog umetničkog dela. Iako je smatrala da joj je skiciranje išlo od ruke, Megi sebe nije smatrala majstorom kada je u pitanju bila upotreba boja i četkice. Bio je to samo način da svoju viziju održi u životu od trenutka kad bi se začela u njenim mislima pa do trenutka kada bi je prenela na staklo. Činjenica da je Rogan odlučio da na izložbi prikaže i nekoliko njenih skica, pričvršćenih za odgovarajuću podlogu i raspoređenih na strateški odabranim mestima, pre ju je ispunjavala nelagodnošću nego zadovoljstvom.

Uprkos tome, neprestano je podsećala sebe da će Ijudi kupiti bilo šta ako budu stekli utisak da te stvari poseduju istinsku umet- ničku vrednost.

Eto šta se desilo. Postala je cinik, pomislila je, prelazeći pogledom preko svojih skica. I šičardžijka koja je unapred sračunavala profit. Neka joj je bog u pomoći! Kako je lako nasela na njegove krhke omamljujuće snove. A šta ako ne ispadne onako kao što je on planirao? Šta ako se njena izložba pretvori u fijasko? Onda će mrzeti sebe još više nego njega.

Da li je bila predodređena za neuspeh? sa strepnjom se upitala. Možda joj je to bilo u krvi? Šta ako je zadesi očeva sudbina? Šta ako se njene želje i snovi pretvore u prah, ako ne uspe da ostvari cilj koji joj je bio najvažniji u životu? Bila je tako zaokupljena svojim poslom i mračnim mislima da je mogla samo ozlojeđeno da pro- sikće kada su se vrata otvorila.

„Napolje! Izlazi odavde! Ne moram valjda da zaključavam vrata?”

„Možda bi ja trebalo da ih zaključam”, odvrati Rogan, ulazeći u kancelariju. „Šta, do đavola, radiš ovde?”

„Eksperiment iz nuklearne fizike”, odbrusi ona zajedljivim glasom. Iznervirana što ju je prekinuo u poslu, oduvala je nehajno skraćene šiške sa čela i sevnula pogledom. „Šta misliš, šta radim? Bolje mi reci šta ti tražiš ovde?”

„Šta ja tražim ovde? Ako si zaboravila, ova galerija i ova kancelarija pripadaju meni.”

„Naravno da nisam zaboravila.” Megi spusti četkicu na zamrljanu drvenu tablu koja joj je služila kao paleta. „Sve i da hoću, ne inogu da zaboravim jer se ovde svi klanjaju kad se izgovori tvoje ime. Gospodin Svini ovo, gospodin Svini ono.” Inspirisana tom malom verbalnom čarkom, nanela je boju preko debelog lista papira koji je pričvrstila za drugu drvenu tablu.

Dok je to činila, Rogan skrenu pogled ka njenim šakama, što je bilo dovoljno da zanemi od neverice. „Šta to, do đavola, radiš?” procedio je, ustremivši se pravo ka njoj. Njegov obožavani i basnoslovno vredan radni sto bio je prekriven isflekanim novinama, teglicama sa četkicama, olovkama i - sudeći po tom oporom oštrom mirisu koji mu je zapahnuo nozdrve - bočicama sa terpentinom. „Ti si definitivno sišla s uma! Jesi li svesna da je ovaj sto pripadao Džordžu Drugom?”

„Moram ti priznati da je kao stvoren za ovaj posao”, odgovori ona, bez trunke strahopoštovanja prema pokojnom engleskom kralju. „Blokiraš mi svetlo.” Rasejano je ispružila ruku kako bi ga pomerila u stranu, ali on instinktivno ustuknu. „Ako te baš zanima, ispod novina sam stavila mušemu tako da ne treba da brineš za svoj obožavani sto.”

»Ma nemoj mi reći. Očaran sam tvojom pažnjom.” Uhvatio ju je za kosu i nemilosrdno je povukao k sebi. „Ako ti je potreban prokleti štafelaj”, rekao je, unevši joj se u lice, „trebalo je samo da mi kažeš.”

„Ne treba mi prokleti štafelaj, već malo privatnosti. Zato bih te zamolila da odmagliš odavde i da me pustiš da radim.” Blago ga je gumula ka vratima, ostavivši nekoliko crvenih mrlja na reveru njegovog skupog prugastog odela.

„Ups”, promucala je.

„Moronko!” Njegove oči se pretvoriše u dva opaka čeličnosiva proreza dok je ona na jedvite jade suzbijala kikut.

„Stvarno mi je žao”, rekla je, ali se njeno izvinjenje rastoči u smeđu koji je pokuljao iz nje. „Zaboravila sam da su mi ruke zamazane. Ali, šta mari? Jedno odelo više ili manje. Da ti ga je neko maznuo iz ormana, uopšte ne bi primetio da nedostaje.”

„To ti misliš!” Brz kao zmija, on ispruži ruku ka paleti i nanese joj boju na lice, uživajući u zaprepašćenom vrisku koji joj se oteo sa usana. „Mislim da ti ta boja savršeno pristaje.”

Ona pređe nadlanicom preko obraza, još više razmazavši boju. „Znači, ti bi da se igraš, dečko?” Boreći se sa napadom smeđa, zgrabila je tubu jarkožute boje.

„Da se nisi usudila”, procedi on, rastrzan između besa i izazova. „Samo pokušaj pa ću te naterati da pojedješ tu boju, sa sve tubom.”

„U istorijskim analima još nije zabeleženo da je neko od Konkenonovih ustuknuo pred pretnjom.” Ona se vragolasto osmehnu, spremajući se da istisne boju. A tada oboje poskočiše u mestu, prenuti škljocanjem brave.

„Rogane, nadam se da te...” Elegantna žena u šanel kostimu zastade u pola rečenice, razrogačivši svoje bledoplave oči. „Oprostite.” Ne uspevši da prikrije svoju zaprepašćenost, prošla je prstima kroz meku lepršavu kosu. „Nisam... nisam znala da si zauzet.”

„Došla si u pravi čas." Hladan kao špricer, Rogan otcepi komad novina i obrisa boju sa vrhova prstiju. „Mislim da smo bili na dobrom putu da napravimo budale od sebe."

Možda, pomisli Megi, spuštajući tubu sa apsurdnim osećajem žaljenja. Ali sigurno bi se sjajno zabavili.

„Patriša, imam čast da te upoznam sa Margaret Meri Konkenon, umetnicom čiju izložbu trenutno postavljamo. Megi, ovo je moja prijateljica Patriša Henesi."

To je bila ta umetnica? zaprepašćeno pomisli Patriša, iako se na njenom prefinjenom aristokratskom licu mogla pročitati samo učtiva znatiželja. Ta zamazana razbarušena žena bila je misteriozna M. M. Konkenon? „Drago mi je što smo se upoznale."

„I meni, gospodice Henesi."

„Gospoda", ispravi je Patriša, raširivši usne u slabašan osmeh. „Ali, molim vas, zovite me Patriša."

Kao ruža ispod staklenog zvona, pomisli Megi. Patriša Henesi je bila Ijupka, delikatna i savršena. I, sudeći po izrazu koji je zračio sa tog elegantnog ovalnog lica, duboko nesrećna. „Odmah ću se skloniti odavde", susretljivo je rekla. „Sigurna sam da želite nasamo da porazgovarate s Roganom."

„Nipošto, draga moja. Nemojte žuriti zbog mene." Patriša se ponovo osmehnu, ali su joj oči ostale hladne i neuzburkane. „Džozef me je malopre odveo na sprat da mi pokaže vašu postavku. Imate izuzetan dar."

„Hvala vam", smerno odgovori Megi, zgrabivši maramicu iz gornjeg džepa Roganovog sakoa.

„Da se nisi..." Ali, pre nego što je stigao da dovrši rečenicu, Megi natopi kvalitetno irsko platno terpentinom. Ispustivši zvuk nalik režanju, Rogan joj ote maramicu i obrisa ostatke boje sa svojih šaka. „Kao što vidiš, moja kancelarija je privremeno pretvorena u umetničku mansardu", objasnio je, okrenuvši se ka Patriši.

„Za tvoju informaciju, nikad nisam radila na mansardi", prkosno izjavi Megi, namerno ističući svoj provincijski zapadni akcent. „Znate, pomalo je besan što sam narušila svetost njegovog kabineta. Ako dugo poznajete Rogana, sigurno ste primetili da boluje od pedanterije."

„Ni od čega ja ne bolujem", prosikta Rogan kroz zube.

„Oh, oprostite. Izgleda da sam pogrešila u proceni." Megi vragolasto zakoluta očima. „U stvari, Rogan uopšte nije pedantan. On vam je jedan sirov i neobuzdan muškarac, nepredvidiv kao boje koje se u osvit razlivaju preko nebeskog svoda."

„Znaš, osećaj za organizaciju i kontrolu se generalno ne smatra nedostatkom, dok nedostatak istih predstavlja ozbiljnu manu."

Ponovo su bili okrenuti jedno ka drugom, čime su nenamerno, ali prilično efikasno potisnuli Patrišu u drugi plan, iako su se nalazili na relativno skućenom prostoru. Patriši nije promakla napetost koja je titrala u vazduhu. Morala je to da primeti jer se još sećala iskri koje su nekada bleskale između njih dvoje. Morala je to da primeti jer je bila zaljubljena u Rogana Svinija.

„Žao mi je ako sam banula u pogrešan čas", rekla je, besna na samu sebe što je zvučala tako užtogljeno i formalno.

„Nipošto, draga moja Patriša." Roganovo namršteno lice se ozari dok se okretao ka njoj. „Znaš da mi je uvek drago da te vidim."

„Svratio sam misleći da si završio s poslom. Taman sam krenula na koktel kod Karnijevih. Zamolili su me da te pozovem da nam se pridružiš."

„Stvarno mi je žao, Patriša." Rogan prede pogledom preko upropašćene maramice, a onda je spusti na raširene novine. „Sutra nas čeka svečano otvaranje tako da moram da sredim još bezbroj detalja."

„Koješta!" Megi se iskezi od uveta do uveta, okrenuvši se ka Roganu. „Ne bih želela da ometam tvoj društveni život."

„Uopšte se ne radi o tebi. Moram da obavim još more neodložnih poslova. Patriša, molim te da preneseš moje izvinjenje Merion i Džordžu."

„Naravno." Patriša se približi, dopustivši Roganu da je poljubi u obraz. Osetila je kako se miris

terpentina meša sa mirisom njenog nežnog cvetnog parfema, gotovo ga prigušujući. „Drago mi je što smo se upoznale, gospodice Konkenon. Jedva čekam otvaranje.”

„Molim vas, zovite me Megi.” Uprkos svojoj plahovitoj neobuzdanoj prirodi, Megi nije mogla da se ogлуši o bol koji je izbijao iz Patriše. „Hvala vam na podršci. Svi se nadamo da će izložba biti uspešna. Želim vam prijatan dan, Patriša.” Kada je Patriša napustila kancelariju, Megi poče da čisti svoje četkice, tiho pevšeći. „Divna žena”, ležerno je prokomentarisala. „Stara prijateljica?”

„Baš tako.”

„Stara udata prijateljica?”

Rogan izvi obrvu. „Bila je udata. Sad je udovica.”

„Ah, tako.”

Iz razloga koje ni sam nije mogao da dokuči, Rogan istog trenutka zauze defanzivan stav. „Ako te baš zanima, Patriša i ja se poznajemo duže od petnaest godina.”

„Gospode! Ti si baš spor, Svini.” Megi se nasloni na sto, lupkajući olovkom po usnama. „Prelepa žena, očigledno istančanog ukusa... i, što je još važnije, žena koja odgovara tvom društvenom rangu... a ti je, uprkos tako dugom poznanstvu, još nisi startovao?”

„Nisam je startovao? Glas mu je bio leden poput stakla okovanog mrazom. „Krajnje nedoličan izraz, Megi, ali ću ovog puta prevideti tvoj nesrećan izbor reči i naprosto te upitati otkud znaš da to nisam učinio.”

„Zato što se to vidi iz aviona.” Megi nehajno slegnu ramenima, odgurnuvši se od stola. „Ljudi koji su u intimnoj vezi odašilju sasvim drugačije signale od onih koji su se zadovoljili pukim platonskim odnosom.” Crte njenog lica naglo smekšaše. Na kraju krajeva, on je bio samo muškarac. „Mogu da se kladim da si ubeđen kako ste vas dvoje strašno dobri prijatelji.”

„Naravno da smo dobri prijatelji.”

„Je l' vidiš koliki si moron, Rogane?” Istog trenutka joj postade nekako žao Patriše. „Ta žena je zaljubljena u tebe.”

Rogan je bio zatečen tim zaključkom, kao i nonšalantnom samouverenošću Meginog glasa. „Ne pričaj gluposti. To je apsurdno.”

„Apsurdno je samo to što si ti toliko slep da to ne primećuješ.” Ona brzim žustrim pokretima poče da prikuplja pribor sa stola. „Iskreno saosećam sa gospođom Henesi, bar u onoj meri u kojoj mi to vlastite emocije dopuštaju, budući da sam i ja zainteresovana za tebe, a uopšte mi se ne dopada ideja da skakućeš između njenog i mog duška.”

Rogan je u tom trenutku bio siguran da je Megi Konkenon bila najdrskije, najopakije i najiritantnije stvorenje pod kapom nebeskom. „Čeka me mnogo posla, tako da stvarno nemam vremena za besmislene razgovore.”

Megi je bila prosto očarana spoznajom da mu je glas u tren oka mogao postati tako uštogljen i formalan. „Pošto mi to ide u prilog, nemam nameru da te zadržavam. Ako ti ne smeta, ostaviću ove crteže u kuhinji dok se boja ne osuši.”

„Gledaj samo da budu što dalje od mene.” Zajedno sa njihovom autorkom, pomislio je. A tada je, iako je znao da je to bila greška, spustio pogled ka papirima. „Da vidimo šta si napravila.”

„Mali haos, kao što si već primetio, ali čim se sklonim odavde tvoje svetilište će ponovo biti u cakum-pakum stanju.”

Ne prozborivši ni reči, on pažljivo uhvati rubove jednog papira i zagleda se u skicu. Odmah mu je bilo jasno šta joj je poslužilo kao nadahnuće. Rukotvorine Indijanaca bile su dovoljne da se u njenoj mašti začnu nove vizije, vizije koje su vrcale smelošću i originalnošću.

Bez obzira na to što mu je, iz milion različitih razloga, neprestano išla na živce, ponovo je ostao zatečen njenim talentom.

„Koliko vidim, nisi uzalud trošila vreme.”

„To je jedna od mizernog broja osobina koje delimo. Hoćeš li biti ljubazan da mi kažeš kako ti izgledaju ove skice?”

„Dobro mi izgledaju. Mislim da imaš prefinjen osećaj za ponos i lepotu.“

„Polaskana sam, Rogane.“ Na njenom licu zaigra lepršav osmeh. „Baš fin kompliment.“

„Tvoja umetnost te razotkriva, Megi. Ona je jednako kompleksna i nedokučiva kao i tvoja ličnost. Senzitivna i arogantna. Samilosna i nemilosrdna. Senzualna i uzdržana.“

„Ako pokušavaš da kažeš da sam hirovita, neću te ubeđivati u suprotno.“ Ponovo je osetila ono kratko bolno probadanje u utrobi, upitavši se da li će ikada svanuti dan kada će Rogan Svini nju posmatrati sa istim žarom sa kojim je posmatrao njenu umetnost. I šta će njih dvoje stvoriti ako i kada se to desi. „Po mom uverenju, hirovitost nije mana.“

„Nije mana, ali te čini osobom sa kojom je nemoguće živeti.“

„Uopšte nemam nameru da živim s nekim. Dovoljna sam samoj sebi.“ Ona skliznu prstima preko njegovog obraza, usplahirivši ga svojim dodirima. „Rogane, oboje smo svesni činjenice da bih lako mogla da završim u krevetu s tobom, ali nijednog trenutka nemoj smetnuti s uma da ja nisam smerna i prefinjena gospođa Henesi koja žudi za muškarcem koji će je voditi kroz život.“

On grčevito sklopi prste oko njenog ručnog zgloba, primetivši - sa mešavinom iznenađenja i mračnog zadovoljstva - da joj se puls naglo ubrzao. „Baš me zanima za kakvim muškarcem ti žudiš.“

Želela je da mu istog časa saspe odgovor u lice. Činilo joj se da su joj prave reči na vrh jezika, ali je uprkos tome izgubila repliku negde između njegovog pitanja i brzih divljih otkucaja vlastitog srca. „Reći ću ti čim budem saznala.“ Prišla mu je, podigla se na vrhove prstiju i ovlaš dodirнула njegove usne. „Ali mi je ovo za sada sasvim dovoljno.“

Uzela mu je skicu iz ruku i pokupila preostale papire sa stola.

„Margaret Meri“, dobaci on kada je krenula ka vratima, „da sam na tvom mestu, obrisao bih tu boju s lica.“

Ona prede prstima preko zamrljanog nosa, frknu kao zlovoljna mačka i napusti kancelariju, besno zalupivši vrata.

Ialco je ta završna scena godila njegovoj sujeti, Rogan je i dalje bio usplahiren i ozlojeđen pomišlju da je ta žena pokušavala da ga vrti oko malog prsta. I da je gotovo uspevala u tome. Ali, veza s njom mu trenutno uopšte nije trebala. To bi mu beskrajno iskomplikovalo život. A opet, da su prilike bile drugačije, odvuкао bi je na neko samotno mesto i dao joj ono što je tražila. Izbacio bi iz sebe tu nepodnošljivu frustriranost i utažio tu izludujuću glad.

Bio je siguran da će onog trenutka kad bude uspostavio kontrolu nad njom, ili bar nad situacijom, ponovo biti onaj stari. I da više ništa neće moći da ga izbaci iz ravnoteže.

Ali sada je morao da se usredsredi na prioritete. A prvi i najznačajniji od tih prioriteta, i po ugovoru i po moralnoj obavezi, predstavljala je njena umetnost.

Prešao je pogledom preko jednog od crteža koje je ostavila na stolu. Potezi su bili brzi, odsečni, briljantno nehajni, a boje smele i upadljive.

Ta skica, baš kao i sama umetnica, nikome nije dopuštala da ostane ravnodušan. Prosto je vapila za pažnjom.

Ali joj je on okrenuo leđa i krenuo ka vratima. Uprkos tome, Megina vizija mu je i dalje lebdela u mislima, izazivajući njegov um na istovetan način kao što je ukus njenih usana izazivao njegovu muškost.

„Gospodine Svini“, prenu ga nečiji glas.

Rogan zastade u glavnoj dvorani, prigušivši blagi uzdah. Pred njim je stajao mršav iznuren muškarac koji je u rukama stiskao veliku iskrzanu fasciklu. Dobro je poznavao tog čoveka.

„Ejmane“, rekao je, srdačno mu pruživši ruku. Iako je Ejmanova odeća bila prljava i iznošena, Rogan se prema njemu ponašao na identičan način kao i prema svojim bogatim i elegantnim klijentima. „Dugo te nisam video.“

„Radio sam.“ Mišić iznad muškarčevog levog oka nervozno zaigra. „Imam mnogo novih slika, gospodine Svini.“

Ko zna, možda je stvarno radio, pomisli Rogan, ali je sigurno još više vremena provodio u



pijančenju. To je bilo primetno već na prvi pogled, po tim zažarenim obrazima, zakrvavljenim očima, drhtavim rukama. Ejman je imao jedva tridesetak godina, ali je delovao mnogo starije. Njegova mladost i njegova snaga su se ra- stočili u alkoholu.

Ejman je stajao po strani, u senci ulaznih vrata, kako ne bi sme- tao ostalim posetiocima. Očigledno se trudio da bude što neupadljiviji. Molećivo je pogledao u Rogana. Prsti su mu grčevito stiskali staru kartonsku fasciklu.

„Nadao sam se da ćete imati dovoljno vremena da ovo pogle- date, gospodine Svini.“ „Iskreno rečeno, Ejmane, sutra imam izložbu. Veoma važnu izložbu.“

„Znam. Pročitao sam u novinama.“ Ejman nervozno liznu usne. Nedavno je prodao nekoliko slika na ulici, ali je sinoć sve pare spi- skao u pabu. Znao je da se ponašao nerazumno. Još gore, da se ponašao kao totalni idiot. A sad mu je očajnički trebalo sto funti kako bi platio kiriju ili će se u roku od nedelju dana obreti na ulici. „Onda ću fasciklu ostaviti ovde, gospodine Svini, pa ću svratiti u ponedeljak. Mislim... mislim da će vam se neke od slika stvarno dopasti. Hteo sam da ih vi prvi vidite.“

Rogan uopšte nije upitao Ejmana da li mu je potreban novac. Odgovor je bio više nego očigledan, a tako direktno pitanje bi samo ponizilo skrušenog umetnika. Ejman je nekad bio mladić koji je mnogo obećavao, sve dok strah i viski nisu došli po svoje.

„Moja kancelarija je trenutno neupotrebljiva“, ljubazno je re- kao, „tako da je bolje da se smestimo na galeriji. Pođi sa mnom i pokaži mi šta si napravio.“

„Hvala vam.“ Ejmanove podbule zakrvavljene oči se istog tre- nutka ozariše. Nada koja je blesnula u njima podsećala je na more svetlucah neprolivenih suza. „Beskrajno hvala, gospodine Svini. Obavećavam da vas neću dugo zadržati.“

„Taman sam nameravao da popijem čaj.“ Rogan utešno prebaci ruku preko njegovog ramena i povede ga uz stepenište. „Hoćeš li da mi se pridružiš?“ „Sa zadovoljstvom, gospodine Svini.“

Megi se povuče u senku kako je Rogan ne bi primetio dok se sa Ejmanom peo na sprat. Pre samo par minuta bila je uverena, apsolutno uverena, da će Rogan tog odrpanog umetnika odmah izbaciti napolje. Ili naložiti nekom od svojih službenika da umesto njega obavi taj prljav i neprijatan posao. A on je umesto toga pozvao tog tipa na čaj i poveo ga uz stepenište kao dobrodošlog gosta. Ko bi pomislio da je Rogan Svini imao tako meko srce?

Verovatno će kupiti nekoliko slika, zaključila je. Taman toliko da umetnik ne izgubi svoj ponos i da, bar za neko vreme, podmiri osnovne potrebe. Da plati kiriju i napuni stomak. Taj gest je na Megi ostavio još snažniji utisak nego more umetničkih stipendija i donacija koje je galerija Worldvajt svake godine dodeljivala.

Rogan Svini je brinuo za ljude oko sebe. Bila je to spoznaja koja ju je istovremeno dirnula i postidela. On nije mario samo za umetnost, već i za ljude koji su - često u beznađu, grču i patnji - stvarali u umetnost.

Krenula je ka njegovoj kancelariji kako bi raščistila kaos koji je napravila, pokušavajući da uklopi taj nov i neočekivan detalj u generalnu sliku o Roganu Sviniju.

Dvadeset četiri sata kasnije Megi je sedela na ivici kreveta u Roganovoj gostinskoj sobi, naslanjajući glavu na dlanove i pokušavajući da potisne taj nepodnošljivi talas mučnine. Bilo joj je teško da prizna, čak i pred samom sobom, da su je nervi izdali i da je poklekla pred naletom panike. Iako je znala da je po svaku cenu morala da potisne nervozu, i dalje je osećala tu groznu mučninu. I dalje se tresla kao prut, prestravljena pomišlju da bi njena izložba mogla da se pretvori u čist promašaj.

Ma šta me briga, uporno je ponavljala sebi, pokušavajući da se ohrabri. Baš me briga šta će ti snobovi misliti. Važno je samo šta ja mislim.

Gospode bože, kako je samo mogla da mu dopusti da je uvuče u ovo?

Par puta je duboko udahnula, konačno smogavši snage da podigne glavu. Bila je ošamućena od

straha, što ju je nateralo da besno zaškrguće zubima. Iz velikog pokretnog ogledala na drugoj strani sobe ju je posmatrao njen skrušeni odraz.

Na sebi je imala samo veš, a koža joj je bila sablažnjujuće bela naspram crnog čipkastog rublja koje je odabrala za tu priliku. Lice joj je bilo bledo kao kreč, a oči crvene i podbule. Obeshrabrena tom slikom, tiho je zajecala i ponovo zaronila glavu među dlanove.

Sjajan prizor, nema šta! Vajna umetnica! Šta će ljudi pomisliti kad je ugledaju u takvom izdanju? Mogla je da očekuje samo podsmeš i prezir. Zašto joj je ovo trebalo? U Kleru je bila tako srećna. Tamo je trebalo i da ostane. Tamo je mogla da bude sama i nesputana. Sama sa svojim staklom, mirnim zelenim poljima i blaženom jutarnjom izmaglicom. Tamo joj je bilo mesto. Tamo bi se i sad nalazila da Rogan Svini nije banuo na njen prag i, poput zlog čarobnjaka, bacio čini na nju svojim zavodljivim rečima.

Rogan Svini je bio đavo u ljudskom obličju, pomislila je, zaboravivši da je u međuvremenu iz korena promenila svoje mišljenje o njemu. Čudovište koje je vrebalo naivne i bezazlene umetnike kako bi zadovoljilo svoju gramzivost. Iscediće je do poslednje kapi, a onda će je baciti kao ispražnjenu tubu.

Zadavila bi ga golim rukama, samo da je mogla da se pridigne s tog kreveta.

Tada je začula kako neko kuca na vrata. Očajno je zatvorila oči. Odlazil umalo nije zavapila. Odlazi i pusti me da na miru umrem.

Kucanje se ponovi, praćeno tihim pitanjem. „Megi, draga, jesi li spremna?“

Bila je to gospođa Svini. Megi na brzinu obrisa oči, potisnuvši vrisak koji joj se otimao iz grudi. „Nisam.“ Iako je pokušala da zvuči odlučno i samouvereno, glas ju je izdao. Zvučala je kao cmizdrava klinka. „Mislim da sam odustala od otvaranja.“

Kristina odškrinu vrata i uđe unutra, šušteći svojim svilenim kostimom. „Oh, mila moja.“ Užurbano je prišla krevetu i gotovo sa majčinskom brižnošću prebacila ruku oko njenih ramena. „Sve je u redu, mila. Samo si malo nervozna. To se svima dešava.“

„Ma, dobro sam“, promuca Megi, ali je samo trenutak kasnije progutala svoj ponos i bacila se u Kristinin utešni zagrljaj, zaronivši lice u meku svilu. „Samo sam odlučila da ne idem tamo.“

„Svašta od tebe, mila. Naravno da ćeš otići.“ Kristina joj nežno podiže glavu i zagleda joj se pravo u oči, tačno znajući na koju kartu treba da igra. Na prilično nemilosrdnu, ali krajnje efikasnu. „Nećeš im valjda dopustiti da pomisle da si se uplašila?“

„Nisam se uplašila“, prkosno odvrati Megi, ali joj iz utrobe istog trenutka pokulja novi talas mučnine. „Samo nisam zainteresovana za tako pompezne događaje.“

Kristina se osmehnu, milujući je po kosi i strpljivo čekajući da Megi izbacila iz sebe ono što ju je kinjilo.

„U stvari, nemam snage da se suočim s tim“, skrušeno priznade Megi. „Jednostavno ne mogu. Napraviću neku glupost i čitavog života ću sebe mrzeti zbog toga. Više bih volela da umrem nego da se tako ponizim.“

„Odlučno te razumem, mila, ali ko kaže da ćeš se poniziti?“ Ona nežno stisnu Megine ledene drhtave šake. „Naravno da će zvanice i tebe posmatrati kao svojevrsni eksponat. To je neminovnost. Jedna od ludorija koje se podrazumevaju u svetu umetnosti. Pitaće se ko si i šta si, analiziraće te do najsitnijih detalja i iznosiće svakojake spekulacije, ali uopšte ne treba da se sekiraš zbog toga. Neka misle šta god hoće.“

„Ma, to nije ono najstrašnije. Naravno, razmišljam i o tome jer ne volim da me neko analizira, i čisto sumnjam da će mi se to dopasti, ali me najviše brine kako će prihvatiti moja dela...“ Ona zastade, čvrsto stisnuvši usne. „Znate, gospođo Svini, to je najbolji i najlepší deo mene. Ako neko zaključa da tu nešto nedostaje, da ona nisu dovoljno dobra da...“

„Rogan misli da su tvoja dela očaravajuća.“

„Naravno, Rogan je neprevaziđeni ekspert“, podrugljivo promrmlja Megi.

„Veruj mi da jeste. Rogan zaista mnogo zna.“ Kristina joj se ponovo zagleda u oči. Izgledala je kao dete koje je čeznulo za majčinskom pažnjom i toplinom. Ali i za majčinskom čvrstinom i mudrošću. „Hoćeš li da odem dole i da mu kažem da si previše uplašena i previše nesigurna da bi se

pojavi na otvaranju?"

„Nipošto!" bespomoćno zavapi Megi, prekrivši lice rukama. „Rogan me je saterao u škripac. On je opakiji od zmije otrovnice. On je jedan prokleti, gramzivi..." Ona se ugrize za jezik, setivši se da je razgovarala sa njegovom babom. „Oprostite", promucala je, utučeno spustivši ruke na krilo.

Kristina je na jedvite jade obuzdavala smeh. „U redu je", rekla je staloženim glasom. „Sačekaj me ovde, a ja ću sići do prizemlja i reći Roganu da ide bez nas. Sigurna sam da se već toliko uzvrpoljio da je izlizao pod marširajući gore-dole."

„Još nikad nisam videla da je neko toliko opsednut vremenom."

„To je porodična crta, draga. Majkl je takođe bio takav. Često me je izluđivao svojom tačnošću, pokoj mu duši." Zastala je, potapšavši Megi po ruci. „Ništa ne brini. Odmah ću se vratiti, pa ćemo zajedno da odaberemo šta ćeš obući."

„Gospođo Svini..." Megi je očajnički zgrabi za rukav. „Zar ne možete naprosto da mu kažete da sam umrla? Mogli bi da pretvore izložbu u veličanstveni pogrebni obred. Mrtvi umetnici gotovo po pravilu donose veći profit nego živi."

„Eto, vidiš." Kristina brižno uhvati njenu grčevitu šaku i skloni je u stranu. „Već ti je bolje, mila. Sad lepo idi do kupatila i umij se." „Ali..."

„Večeras ću preuzeti ulogu tvoje bake", odlučno odgovori Kristina. „Sigurna sam da bi Šeron to želela. Znači, idi i umij se, Margaret Meri, a ja ću srediti stvari sa Roganom."

„Dobro. Gospođo Svini?" Nemajući drugog izbora, Megi se pridiže na klecave noge. „Nećete mu valjda reći... mislim, bila bih vam beskrajno zahvalna ako ne kažete Roganu da sam..."

„Zaboga, zašto bih mu bilo šta govorila? Valjda je normalno da žena koja ima tako značajan javni nastup malo zakasni kako bi se propisno sredila?"

„Valjda." Na Meginim usnama konačno zaigra slabunjav osmeh. „Možda ću mu delovati kao sujetna glupača, ali bolje i to nego da sazna pravu istinu."

„Rogana prepusti meni."

„Zamolila bih vas samo još nešto", zausti Megi pre nego što je Kristina krenula ka vratima. Već dugo je prikupljala snagu da to učini. Zato je bilo najbolje da to odmah preturi preko glave jer se nije mogla osećati gore nego što se već osećala. „Da li možete da pronađete one novinske isečke? Znači, one članke o mojoj majci?"

„Mislim da bih mogla. Bože, kako se ranije nisam setila? Sasvim je logično da želiš da ih pročitaš."

„Bila bih vam neizmerno zahvalna ako mi to omogućite, gospođo Svini."

„Potrudicu se da ih što pre dobiješ. A sad trk do kupatila da se središ. Ja ću se za to vreme postarati za Rogana." Stara dama žustro krenu ka vratima, uputivši joj ohrabrujući osmeh.

Kada se Kristina spustila u prizemlje, zatekla je Rogana kako srdito maršira po predvorju. „Šta se, do đavola, dešava s njom?" upitao je čim je ugledao svoju baku. „Kinduri se već puna dva sata."

„A šta si ti pa očekivao?" dostojanstveno odgovori Kristina. „Znaš koliko je važno kakav će utisak večeras ostaviti."

„Naravno da je važno." Ako bude ostavila loš utisak, oboje će moći da se pozdrave sa svojim snovima. Zato je hteo da je što pre vidi u prizemlju, spremnu da zablista punim sjajem i zaseni umetnički svet. „Ali, zašto se toliko zadržala? Treba samo da se obuče i da malo dotera kosu."

„Dragi moj, samo muškarac koji predugo živi kao samac može da veruje u takve koještarije." Kristina razneženo ispruži ruku i dotera njegovu već savršeno doteranu kravatu. „Gospode, kako si lep u smokingu."

„Laskaš mi, bako. Očigledno si nešto naumila."

„Uopšte ti ne laskam." Stara dama skliznu prstima preko njegovih besprekornih revera. Oči su joj blistale od ljubavi i ponosa. „Samo sam došla da ti kažem da kreneš bez nas. Mi ćemo doći čim se Megi spremi."

„Odavno je trebalo da bude spremna."

„Ali nije. Osim toga, njen nastup će sigurno biti upečatljiviji ako malo zakasni, zar ne? Znaš da je

teatralnost dobrodošla u ovakvim prilikama."

Da, bilo je neke istine u tome. „U redu, ako ste tako odlučile." On baci pogled na sat i tiho opsova. Ako odmah ne bude krenuo, sigurno će zakasniti. Iako je želeo da sačeka Megi i da je lično otprati do tamo, bilo je neophodno da bar on na vreme bude u galeriji i da se postara oko sitnih detalja koji gotovo po pravilu iskrsavaju poslednji čas. „Onda je ostavljam u tvojim veštinih rukama. Čim stignem, reći ću šoferu da se vrati po vas. Molim te, postaraj se da ne kasni više od sat vremena. Dogovoreno?"

„Možeš da računaš na mene, mili."

„Kao i uvek." On je nežno poljubi u obraz i krenu ka vratima. „Ah, gospođo Svini, nešto sam zaboravio." Zastao je u pola koraka i osvrnuo se, napravivši dramsku pauzu. „Divno izgledate."

„Već sam se zabrinula da nisi primetio."

„Kao i obično, bićeš ubedljivo najlepša od svih dama."

„Hvala, mili. A sad lepo požuri i pusti me da se latim svog posla. Megi me nestrpljivo iščekuje."

„Sa zadovoljstvom." On pohita ka vratima, bacivši još jedan pogled ka stepeništu. Ne naročito umilan pogled. „Želim ti sreću s njom."

Kada su se vrata zatvorila, Kristina tiho uzdahnu. Neka joj je bog u pomoći, pomislila je. Čekao ju je ozbiljan posao.

## Deveto poglavlje

Rogan i njegovi pomoćnici su besprekorno odradili svoj posao. Nijedan detalj nije bio previđen. Osvetljenje je bilo savršeno. Snopovi raskošne blistave svetlosti su dražesno poigravali, odbijajući se o vrtloge stakla. Muzičari su svirali valcer čiji su se nežni zvuci razlivali preko dvorane poput suza radosnica. Konobari u livrejama su graciozno nosili srebrne poslužavnike na kojima su bile poslagane čaše sa šištavim šampanjcem. Zveckanje kristala i ushićeni žamor zvanica stapali su se sa jecajućim zvucima violine.

Jednom rečju, sve je bilo savršeno. Apsolutno ništa nije nedostajalo. Izuzev, možda, same umetnice.

„Veličanstveno, Rogane." Patriša zastade pored njega u elegantnoj beloj haljini ukrašenoj perlicama koje su podsećale na iskričave bisere. „Mislim da si postigao još jedan zapanjujući uspeh."

Na njegovim usnama zaigra širok osmeh. „I meni se čini."

Okrenuo se ka njoj i osmotrio je tako dugim i tako pronicljivim pogledom da je Patriši na trenutak postalo neprijatno. „O čemu se radi? Da možda nisam nečim umazala nos?"

„Nipošto." On brže-bolje podiže čašu i nazdravi joj, proklinjući Megi što mu je napunila glavu tim koještarijama i naterala ga da tako pilji u svoju staru prijateljicu.

Patriša zaljubljena u njega? Apsurdna pomisao.

„Oprosti, nešto sam se zamislio. Ne znam zašto se Megi toliko zadržala."

„Sigurna sam da će se uskoro pojaviti", odgovori Patriša utešnim glasom, spustivši mu ruku na mišicu. „A dok se ne pojavi, gosti će se diviti ovom prelepom ambijentu. Drago mi je što sam bar donekle zaslužna za to."

„Dobro je što nisu došli ovde samo da bi videli Megi jer ona uvek kasni. Neodgovorna je kao derište."

„Ah, tu si, Rogane! Drago mi je da ti je Patriša ušla u trag."

„Dobro večer, gospođo Koneli." Patrišina majka ispruži svoju negovanu šaku i Rogan se srdačno pozdravi s njom. „Baš mi je drago što vas vidim. Bez vas prosto nema uspešne izložbe."

» Baš si slatkorečiv, Rogane." Polaskana njegovom pažnjom, gospođa Koneli pređe prstima preko okovratnika od nutrijinog krzna. Ana Koneli je bila dama koja se grčevito držala svoje lepote i svoje taštine. Ona je smatrala da su žene u podjednako meri morale da vode računa o svom izgledu kao i o svojoj deci ili domu. Ana nikada, ali baš nikada, nije zanemarivala svoj izgled tako da joj je ten još bio čist i svež kao rosa, a figura vitka i mladalačka. Već skoro pola veka je vodila bitku s godinama i uvek je izlazila kao pobednica.

„A vaš suprug?" učtivo nastavi Rogan. „Da li je i Denis došao?"

„Naravno, ali se već negde izgubio. Sigurno je izašao da popuši cigaru i da razglaba o finansijama." Gospođa Koneli se osmehnu, primetivši kalco Rogan daje znak konobaru da donese šampanjac. „Znaš koliko te Denis voli, Rogane, ali čak ni to nije dovoljno da po kaže makar trunku interesovanja za umetnost. Zaista očaravajuća izložba." Ona graciozno ispruži ruku i pokaza na skulpturu koja je stajala u pozadini, podsećajući na eksploziju boja koje su se rasprskavale iznad zavojitog postolja. „Tako lepo i tako uznemiravajuće. Patriša kaže da se juče nakratko sreća sa umetnicom. Ah, jedva čekam da je lično upoznam."

„Još nije stigla", odgovori Rogan, pokušavajući da prikrije svoje nestrpljenje. „Gospođica Konkenon je zanimljiva i kontradiktorna osoba. Baš kao i njena dela."

„I sigurno podjednako fascinantna. U poslednje vreme te slabo viđamo, Rogane. Ni sama ne znam koliko sam puta rekla Patriši da te nagovori da svratiš." Ana krišom osmotri svoju ćerku, uputivši joj pogled koji je govorio više od hiljadu reči.

U akciju, devojko - pisalo je u njenim očima - ili ćeš ostati praznih šaka.

„Plašim se da sam u poslednje vreme toliko opsednut poslom da sam zanemario čak i svoje stare prijatelje."

„Praštam ti, Rogane, pod uslovom da sledeće nedelje dođeš na večeru kod nas.“

„Rado.“ Rogan krajičkom oka primeti Džozefov signal. „Molim vas da me na trenutak izvinite.“

„Majko, zar moraš da budeš baš toliko providna?“ promrmlja Patriša, mršteći se nad svojim vinom, dok se Rogan provlačio kroz masu.

„Moram, kad ti i dalje ništa ne preduzimaš. Zaboga, devojko, zar ne vidiš da se ponaša kao da si mu sestra?“ Gospođa Koneli nakratko skrenu pogled, uputivši blistav osmeh poznaniku na drugom kraju prostorije, a potom nastavi prigušenim, gotovo za- vereničkim tonom. „Muškarac nikad neće zaprositi ženu prema kojoj se ophodi kao da mu je sestra, a krajnje je vreme da se ponovo udaš. Reci mi, molim te, možeš li da očekuješ bolju priliku od njega? Trebalo bi što pre da stupiš u akciju, a šta ti radiš? Neprestano odugovlačiš i prenemažeš se, kao da čekaš da ti ga neka šmizla preotme ispred nosa. Znači, pamet u glavu i osmeh na lice, devojko. Zar moraš baš uvek da deluješ kao ucveljena udovica?“

Patriša poslušno izvi usne u izveštačeni osmeh.

„Jesi li uspeo da ih dobiješ?“ upita Rogan čim se sa svojim menadžerom izvukao iz gužve.

„Zvao sam ih na mobilni u kolima.“ Džozef se osvrnu olco sebe, nakratko zaustavi pogled na Patriši, a potom osmotri ostale zvanice. „Stići će svakog časa.“

„Kasni više od sat vrenenja. Tipično za nju.“

„Možda ćeš joj oprostiti kad budeš čuo da smo prodali već deset eksponata i da imamo bar još toliko ponuda za Predaju.“

„Predaja nije na prodaju.“ Rogan se zagleda u upadljivu skulpturu u samom središtu glavne dvorane. „Znaš da nameravam da je izložim u našim galerijama u Rimu, Parizu i Njujorku, zajedno sa ostalim skulpturama koje ćemo do daljnjeg zadržati.“

„Kako god odlučiš“, nonšalantno odgovori Džozef, „ali bi trebalo da znaš da je general Fiksmons ponudio dvadeset pet hiljadarki za nju.“

„Ozbiljno? Onda se potrudi da se to što pre pročuje.“

„Računaj na to. Znaš, malopre sam razgovarao sa par umetnič-kih kritičara. Možda bi bilo dobro da...“ Džozef začuta, primetivši kako Rogan napeto gleda prelko njegovog ramena, sa tim mračnim nedokučivim plamsajem u očijma. Osvrnuo se u tom pravcu, spazivši osobu koja je privukla njegovu pažnju. Sa usana mu se ote prigušen zvižduk. „Možda kasni, ali očigledno zna kako da ostavi utisak.“

Radoznalo je skrenuo pogled ka Patriši. Po izrazu njenog lica mu je bilo jasno da je i ona primetila Roganovu reakciju. Osetio je blago žacanje u grudima. Mogao je samo da saoseća sa Patrišom jer je i on imao slično iskustvo. Bio je zaljubljen u ženu koja je u njemu videla samo prijatelja. Bedan osećaj, pomislio je.

„Hoćeš li da se postaram za nju?“ upitao je.

„Molim? Ne, nema potrebe... Preuzeću to na sebe.“

Roganu nikad nije palo na pamet da bi Megi mogla tako da izgleda. Da bi mogla da bude tako glamurozna i zanosna i senzualna kao greh. Odabrala je crnu haljinu - bez ikakvih ublažujućih detalja ili ukrasa. Najveća draž te haljine počivala je u tome što je savršeno isticala obrise njenog tela. Prekrivala ju je maltene od glave do pete, ali je uprkos tome niko nije mogao opisati kao strogu ili smernu - ne sa tim svetlucavim crnim dugmićima koji su se pružali čitavom dužinom. Nekoliko dugmića je bilo smelo raskopčano na strateškim mestima, ističući njene bujne grudi i delimično otkrivajući njena vitka zanosna bedra.

Njena kosa podsećala je na razbarušenu plamenu grivu, sa neravnim loknama oko lica. Kada se približio, primetio je da je već šarala pogledom po dvorani - registrujući, procenjujući i apsorbujući svaki mogući detalj.

Delovala je prkosno, neustrašivo i savršeno kontrolisano.

A tako se i osećala... bar za sada. Bilo joj je toliko neprijatno što je napravila onakvu scenu pred gospodom Svini da je čvrsto rešila da se uhvati u koštac sa svojim ustreptalim nervima. I uspeła je, zahvaljujući ljubaznosti Roganove bake i snazi vlastite volje.

Pojavila se na svečanom otvaranju, čvrsto rešena da ne dopusti da bilo šta ugrozi njen trijumf.

„Ne mogu da verujem da toliko kasniš“, promrmlja Rogan, podižući njenu ruku i prinoseći je usnama, iako je dobro znao da je njegov prekor predstavljao poslednju liniju odbrane. „I da si tako lepa“, dodao je, pogledavši je pravo u oči.

„Znači, sviđa ti se haljina?“

„Čisto sumnjam da bih upotrebio baš tu reč... ali da, sviđa mi se.“

Ona se konačno osmehnu. „Priznaj, uplašio si se da ću obući čizme i iscepane farmerice.“

„Iskreno rečeno, pošto ti je moja baka pomagala, otpisao sam tu mogućnost. Inače bih svašta mogao da očekujem.“

„Tvoja baka je pravo srce. Nikad nisam srela ljubazniju i plemenitiju osobu. Uopšte nisi svestan koliko si srećan što je imaš.“

Rogan se radoznalo zagleda u nju, više zbog emocija koje su izbijale iz njenog glasa nego zbog samih reči. „Naravno da sam svestan.“

„Ne, ne možeš da budeš svestan jer je ona uvek bila tu. Ne znaš kako se čovek oseća kada je uskraćen za ono što ti imaš.“ Duboko je udahnula. „Dakle, to je to.“ Svi pogledi su već bili prikovani za nju, na desetine i desetine pari očiju koje su se caklile od ushićenja i radoznalosti. „Moje vatreno krštenje. Ali, ne treba da brineš, rekla je pre nego što je on stigao bilo šta da izusti. „Lepo ću se ponašati. Znam da mi od toga zavisi budućnost.“

„Ovo je tek početak, Margaret Meri.“

Kada ju je poveo kroz dvoranu preplavljenu vrtlogom svetlosti i boja, ona sa strepnjom pomisli da je verovatno bio u pravu.

Pa ipak, održala je svoje obećanje. Lepo se ponašala. Dok se rukovala sa zvanicama, primajući komplimente i odgovarajući na pita nja, činilo joj se da će sve proteći u savršenom redu. Prvi sat je pro- hujao kao san, u ambijentu koji je obilovao iskričavim šampanj cem, svetlucavim staklom i blistavim draguljima. Za divno čudno, osećala se prijatno i opušteno, kao da je bila blago odvojena od stvarnosti, kao da se obrela u nekom paralelnom svetu, u pozoriš nom komadu sa raskošnom koreografijom u kome je istovremeno bila i akter i posmatrač.

„Ah, pogledajte samo ovo.“ Čelavi gospodin sa oklembesanim brkovima i uštogljenim britanskim akcentom držao je predavanje o skulpturi koja je podsećala na niz svetlucavih plavičastih kopalja za- točenih u prozirnoj staklenoj kugli. „Ako dobro primećujem, nazvali ste je Zatočeni. Ovde vaša kreativnost i vaša seksualnost prosto žele da izađu napolje. Na kraju krajeva, to je oličenje večite ljudske borbe. Skulptura koja istovremeno simbolizuje trijumf i nostalgiju.“

„Ona simbolizuje šest grofovija“, natuknu Megi.

Čelavi gospodin zbudjeno začkilji očima. „Oprostite?“

„Ona simbolizuje šest irskih grofovija“, ponovi ona, sa tim drskim pobunjeničkim plamsajem u očima. „Zato se tako zove.“

„Tako znači?“

Džozef je stajao pored tobožnjeg umetničkog kritičara, jedva prigušujući smeh. „Lorde Vajtfild, zar vam se ne čini da je izbor boja više nego upečatljiv? Njihova delimična prozirnost stvara nerazrešenu tenziju između delikatnosti i smelosti.“

„Upravo tako.“ Lord Vajtfild klimnu glavom, tiho se nakašljavši. Izuzetno, nema šta. A sad me izvinite.“

Dok se čelavi Englez udaljivao, Megi ga isprati pogledom, sa zadovoljnim osmehom na licu. „Pa, čisto sumnjam da će cenjeni lord nakon ovoga ukrasiti svoj zamak nekom od mojih skulptura, zar ne, Džozefe?“

„Ti si prava opasnica, Megi Konkenon.“

„Ja sam irska opasnica, Džozefe.“ Ona vragolasto namignu. „Za sve zatočenike“, rekla je podigavši čašu.

Džozef prasnu u veseo smeh, prebaci ruku oko njenog struka i povede je kroz dvoranu. „Ah,

gospođu Koneli." Diskretno je uštinuo Megi kako bi je upozorio da bude na oprezu. „Izgledate očaravajuće, kao i uvek."

„Džozefe, ti baš ne štetiš komplimente." Uverena da je Džozef bio tu samo da bi ispunjavao hirrove glavne zvezde, Ana Koneli nestrpljivo skrenu pogled ka Megi. „Znači, ovo je umetnica kojoj treba da zahvalimo za ovu divnu izložbu. Ne mogu vam opisati koliko mi je drago što sam dobila priliku da vas upoznam. Ja sam Ana Koneli, supruga gospodina Denisa Konelija. Mislim da ste se juče upoznali sa mojom ćerkom Patrišom."

„Da, jesam", odgovori Megi, rukujući se s njom. Koža joj je bila nežna i glatka kao saten. „Patriša je negde otperjala sa Roganom. Njih dvoje su divan par, zar ne?"

„Van svake sumnje." Megi blago izvi obrvu. Bila je dovoljno pronicljiva da prepozna prizvuk upozorenja u tom naizgled bezazlenom pitanju. „Znači, vi živite u Dablinu, gospođu Koneli?"

„Da, u neposrednoj blizini Roganove vile. Moja porodica već generacijama pripada samom vrhu dablinskog društva. A vi, ako sam dobro obavještena, potičete iz neke zapadne grofovije?" „Da, iz okruga Kler." „Prelepa neokrnjena priroda i oni starinski kućerci sa slamna tim krovovima. Koliko sam shvatila, vaši roditelji su farmeri?" Ana upitno izvi obrvu, očigledno uživajući u svojoj predstavi. „Nekad su se bavili time."

„Ah, mogu samo da pretpostavim koliko vam je sve ovo uzbudljivo, pogotovo ako se ima u vidu da ste odrasli na selu. Sigurna sam da se sjajno provodite u Dablinu. Hoćete li uskoro nazad?"

„Da, u najskorije vreme."

„Sigurno vam nedostaje rodni kraj. Dablin može da bude prilično naporan i zbunjujući za ljude koji nisu navikli na gradski život. Pridošlice često kažu da imaju utisak kao da su se obreli u nekoj stranoj zemlji."

„Bar razumem jezik", staloženo odgovori Megi. „Nadam se da ćete uživati u izložbi, gospođu Koneli. Oprostite, ali sad moram da vas napustim."

Ako je Rogan kojim slučajem nameravao da toj uobraženoj guski proda neku od njenih skulptura, pomislila je dok se udaljavala, ima da leti perje. Sprećiće ga po svaku cenu, ne zvala se ona Megi Konkenon.

Do davola s ekskluzivnim pravima! Pre će smrskati sve što je napravila nego da dopusti da neko od njenih dela završi u rukama Ane Koneli. Šta je ta rospija umislila? Otkud joj samo ideja da rnože da se ponaša kao da je ona neka blentava seljančica koja po vasceli dan muze krave i spava na senu?

Pokušavajući da obuzda svoj bes, napustila je glavnu dvoranu i krenula ka galeriji. Tamošnji saloni su vrveli od ljudi lcoji su pijuc- kali šampanjac, razgovarali, smejali se i diskutovali o njenom stvaralaštvu. Sa željom da utekne od gužve, spustila se niz stepenice koje su vodile ka prizemlju, osećajući potmulo pulsiranje u glavi. Sakriće se u kuhinji i na miru popiti jedno pivo, odlučila je.

Umarširala je pravo unutra, a onda zastala kao ukopana, primetivši sredovečnog korpulentnog muškarca koji je pušio cigaru i pijuckao pilsner. „Izgleda da sam uhvaćen", dobaci on umesto pozdrava, snebivljivo se osmehnuvši. „Ništa ne brinite, ja sam vam saveznik. Došla sam sa istom namerom. Da popijem pivo i uteknem od gužve."

„Odmah ću vam doneti jedno." Neznamac se galantno pridiže sa stolice i izvadi flašu iz frižidera. „Da vam možda ne smeta cigara? Ako želite, ugasiću je."

Glas mu je bio tako molećiv da joj je došlo da prasne u smeh. .Nipošto. Moj otac je takođe bio pušač, samo što je koristio lulu. Neprestano je purnjao, lansirajući dim do samih nebesa. Bože, kako sam volela taj mris."

„Ma, odmah se vidi da ste cura i po", veselo odgovori neznamac, dodajući joj pivo i čašu. „Iskreno rečeno, mrzim ovakve fešte." Uperio je palac ka tavanici. „Žena me je dovukla ovde." „I ja ih mrzim."

„Mada je izložba sasvim pristojna", nastavi on, lagano pijuckajući pivo. „Mislim, sviđaju mi se boje i oblici. Naravno, ja nemam pojma o umetnosti. Moja supruga je, za razliku od mene, pravi ekspert. Ali, laički govoreći, dopada mi se kako izgleda."



„I meni.“

„Na ovim prokletim otvaranjima se svi naprosto utrkuju da kažu nešto pametno. Da objasne šta je umetnik imao na umu i slične koještarije. Naročito vole da trabunjaju o simbolizmu.“ Procedio je tu reč kao da je u pitanju bilo neko egzotično jelo lcoje ne bi probao ni za živu glavu. „Pravo da vam kažem, dok ih slušam osećam se kao da sam pao s Marsa. Pojma nemam o čemu govore.“

Megi zaključio da je dotični gospodin bio pomalo pripit i beskrajno simpatičan. „Verujte mi, ni oni nemaju pojma o čemu govore.“

„Baš tako!“ On podiže čašu i otpi još jedan gutljaj. „Samo se prave važni. Ali, kad bih to rekao Ani - znate, to je moja supruga - odmah bi me prostrelila onim opakim pogledom.“

Začkiljio je očima i blago se namrštio, što je nateralo Megi da prasne u smeh.

„Ma, koga briga šta oni misle?“ veselo je rekla, spustivši lakal na sto i naslonivši bradu na pesnicu. „Kao da je to važno. Ničiji ži vot ne zavisi od toga.“ Izuzev mog, prođe joj kroz glavu, ali je brže bolje potisnula tu pomisao. „Možda ovakvi događaji predstavljaju samo povod da se ljudi lepo obuku i da se prave važni.“

„Delim vaše mišljenje.“ Sredovečni gospodin je bio tako srećan što je konačno pronašao adekvatnog sagovornika da je šeretski podigao čašu i kucnuo se s njom. „Što se mene tiče, znate li šta bih ja večeras voleo da radim?“

„Šta?“

„Da se zavalim u svoju fotelju, da spustim noge na taburet i da, sa čašom viskija u ruci, blenem u TV“, odgovorio je, lagano uzdahnuvši. „Ali nisam hteo da razočaram Anu, baš kao ni Rogana.“

„Znači, vi poznajete Rogana?“

„Rogan mi je kao sin. Verujte mi, to je izuzetno čestit i sposoban mladić. Nije imao ni dvadeset godina kad sam ga upoznao. Njegov otac i ja smo bili poslovni saradnici, a taj momak je prosto izgarao od nestrpljenja da se što pre uključi u biznis.“ On ležerno mahnu rukom, pokazavši ka vratima. „Stvarno ima dara za ovakve stvari.“

„A čime se vi bavite?“

„Bankarstvom.“

„Oprostite“, prekinu ih prijatan ženski glas. Oboje skrenuše pogled ka vratima i spaziše Patrišu koja je stajala na ulazu u kuhinju. Šake su joj bile sklopljene, a prsti isprepleteni.

„Ah, evo moje mezimice.“

Dok je Megi znatiželjno posmatrala prizor, njen sagovornik skoči sa stolice i stegnu Patrišu u zagrljaj koji je bio tako snažan i nezgrapan da je mogao da obori mulu. Iako je Megi očekivala da se Patriša uštogljeno povuče ili da napravi zgroženu grimasu, Ijupka plavuša prasnu u vedar milozvučan smeh.

„Tata, toliko si me stegao da ću se prepoloviti.“

Tata? Zbunjeno pomisli Megi. Nazvala ga je tata. Zar je to bio otac Patriše Henesi? I muž Ane Koneli? Taj veseo srdačan muškarac bio je oženjen onom uobraženom oštrokondom? Na kraju krajeva, to je samo dokazivalo da su reči „dok nas smrt ne rastavi“ predslavljale gomilu najsumanutijih slogova koja su Ijudska bića mogla da prevale preko usana.

„Imam čast da vas upoznam sa svojom devojčicom.“ Gospodin Koneli se okrenu ka Megi, blistajući od ponosa. „Prava lepotica, zar ne? Moja Patriša.“

„Da, zaista.“ Megi ustade sa stolice, srdačno se osmehnuvši. „Drago mi je što smo se ponovo srele.“

„I meni. Primite moje iskrene čestitke. Vaša izložba je, po prvim procenama, postigla neverovatan uspeh.“

„To je vaša izložba?“ zaprepašćeno promuca Denis.

„Ah, pa mi se još nismo zvanično upoznali!“ veselo reče Megi. Zakoračila je ka Denisu i pružila mu ruku. „Ja sam Megi Konkenon, gospodine Koneli.“

„Ah, tako.“ On na trenutak zaneme, pokušavajući da se priseti da možda nije rekao nešto uvredljivo na račun njene umetnosti. „Pa, drago mi je što smo se upoznali“, zbunjeno je rekao.

„Verujte, i meni. Hvala vam za najpriyatnijih deset minuta koje sam provela otkako sam kročila

ovde."

Denis se stidljivo osmehnu. Ta mlada žena je delovala tako opušteno, tako normalno, tako ljudski. Kao da nije bila umetnica. „Znate, stvarno mi se dopadaju boje i oblici“, rekao je, kao da pokušava da se opravda za eventualne verbalne ispade.

„Pravo da vam kažem, to je najlepši kompliment koji sam večeras dobila.“

„Tata, mama te već dugo traži“, ubaci se Patriša, obrisavši trunku zalutalog pepela sa očevog revera. Taj prizor brižnosti kćeri, ta nežna pažnja koju je ona na identičan način ispoljavala prema svom ocu, zari se u Megino srce kao strela.

„Onda je bolje da joj pružim šansu da me pronade.“ On pogleda u Megi, raširivši usne u osmeh. „Nadam se da ćemo se ponovo sresti, gospodice Konkenon.“

„I ja se nadam“, srdačno odgovori ona.

„Zašto ne pođete s nama?“ susretljivo upita Patriša.

„Neka, ostaću još malo ovde.“ Megi baš nije izgarala od želje da nastavi druženje sa Patrišinom majkom.

Gospodin Koneli i njegova ćerka napustiše kuhinju, ostavivši Megi da na miru dovrši svoje pivo. Kada je odjek njihovih koraka utihnuo, Megi se naprasno rastuži. Spustila se za sto preplavljen blistavom svetlošću. Unutra je bilo neverovatno tiho, kao da u zgradi nije bilo nikog osim nje.

Želela je da poveruje da je stvarno bila sama u tom grandio znom zdanju. A još više je želela da poveruje da je bila tužna na- prosto zbog toga što su joj nedostajala njena samotna zelena polja i spokojni brežuljci, beskrajni sati tišine koju su parali samo romo- ravi šapati nadahnuća i prigušeno brujanje staklarske peći.

Ali, nije se radilo samo o tome. U toj čudesnoj noći, u večeri koja je trebalo da predstavlja njeno najveće životno postignuće, ona nije imala nikoga. Niko od tih brbljivih veselih prefinjenih ljudi koji su se okupili na tom mestu nije je poznavao, niti je mario za nju, niti ju je shvatao. Tamo gore nije bilo nikoga ko je čekao Margaret Meri Konkenon.

Ali, i dalje je imala samu sebe, pomislii je, pridižući se sa stolice. Nije joj trebalo ništa više od toga. Njene skulpture su naišle na dobar prijem. Nije joj bilo naročito teško da izvuče suštinu iz tih kićenih i pompeznih fraza kojima su je zasipali sa svih strana. Roganovim kli- jentima se dopadalo ono što je radila, a to je bio prvi korak.

Konačno je krenulo, rekla je sebi dok je napuštala kuhinju. Bila je na dobrom putu da se domogne slave i bogatstva, da ostvari ono za čime su žudele već dve generacije Konkenonovih. I sve to će postići sama.

Snopovi iskričave svetlosti i umilni zvuci violina lepršali su kroz vazduh poput vilinske prašine. Ona zastade u podnožju stepeništa, kao da okleva, a onda skinu šaku sa priručja i pohita napolje, u mrak.

Kada je sat otkucao jedan posle ponoći, Rogan strgnu svoju elegantnu crnu kravatu i žučno opsova. Đavo da je nosi, gundao je u sebi dok je marširao kroz mračni salon svoje vile. Ta žena je stvarno zasluživala da je neko nauči pameti. Kako je mogla tek tako da zbriše sa zabave organizovane u njenu čast? I da ga ostavi da izigrava budalu pred zvanicama, izmišljajući gomilu bednih opravdanja?

A opet, sam je bio kriv. Trebalo je da zna da nije mogao da očekuje da se jedna tako hirovita i temperamentna osoba ponaša razumno. Trebalo je da zna da nije smeo da joj podari tako istaknuto mesto u svojim poslovnim planovima i svojim nadama za budućnost.

Zaboga, kako je mogao da osnuje galeriju namenjenu isključivo domaćoj umetnosti ako je njegova prva irska štíćenica - koju je lično odabrao i pružio joj priliku da baci umetnički svet na kolena pobegla sa otvaranja vlastite izložbe kao razmaženo i neodgovorno derište?

Noć je već dobrano odmakla, a on i dalje nije imao pojma gde je Megi otišla. Zašto je to morala da mu uradi? Zašto je svojom hirovitošću morala da baci u zasenak briljantni uspeh njihove zajedničke izložbe i zadovoljstvo zbog dobro odrađenog posla? Umesto da se prepusti ushićenju, srce mu se ispunilo strepnjom, turobnom i pieiećom poput oblačnog neba nad njenom zapadnom grofovijom.

Nije imao drugog izbora osim da se pomiri sa situacijom i da čeka.

Kad bolje razmisli, ona je slabo poznavala Dublin. Uprkos lepoti i šarmu irske prestonice, u gradu su i dalje postojale četvrti koje su bile opasne za žene koje su se u noćnim satima same vrzmale po ulici. Osim toga, u velikom gradu su postojale i razne druge opasnosti, kao na primer saobraćajne nesreće. Žacnuo se od te pomisli, osetivši potmulo pulsiranje na potiljku.

Taman je krenuo ka telefonu kako bi pozvao dežurne medicinske službe kada je začuo tiho škljocanje brave na ulaznim vratima. Munjevito se okrenuo na peti i izjurio u hodnik.

Hvala bogu, ništa joj se nije desilo. Odahnuo je od olakšanja dok ju je posmatrao kako ulazi unutra, obasjana svetlošću koja se slivala sa raskošnog lusteru u predvorju. A tada je, boreći se sa glavoboljom, ponovo pomislio da bi trebalo da joj očita dobru bukvicu.

„Gde si, do đavola, nestala?”

Megi se nadala da je Rogan još bio u nekom elitnom dablinskom klubu, i nazdravljao sa svojim klijentima i prijateljima, tako da je, kada je shvatila da se njene nade nisu ostvarile, mogla samo da slegne ramenima i da se bledunjavu osmehne. „Oh, malo sam šetala. Dublin je tako lep kad padne noć.”

On se zapilji u nju, srdito stiskajući pesnice. „Hoćeš da kažeš da si razgledala grad do jedan uveče?”

„Nema valjda toliko? Znaš da imam grozan osećaj za vreme. U tom slučaju, možda je najbolje da ti poželim laku noć.”

„Malo ćeš sačekati s tim”, procedi on, zakoračivši ka njoj. „Prvo treba da mi objasniš šta znači ovakvo ponašanje.”

„Ne dugujem ti nikakva objašnjenja, Rogane, ali ako donekle pojasniš svoje pitanje možda ću napraviti izuzetak.”

„U mojoj galeriji se večeras okupilo skoro dve stotine ljudi koji su tamo došli isključivo zbog tebe. A ti si bila neverovatno gruba i nepristojna.”

„Grešiš, Rogane.” Umornija nego što je to želela da prizna, Megi se provuče pored njega i kroči u salon. Spustila se na jednu od sto lica, izula te jezivo neudobne cipele sa štiklama i podigla nažuljana stopala na taburet čiji su rubovi bili ukrašeni mekim resama. „Ako te baš zanima, bila sam neverovatno ućtiva i toliko slatkorečiva da sam se uplašila da će mi svi zubi poispadati. Vilica mi je iščašena od foliranja i kliberenja. Tako mi svega, nadam se da bar mesec dana neću morati da izigravam nasmešenu gusku. Možeš li da mi naspeš jedan brendi? Napolju je prilično sveže.”

On tek tada primeti da je Megi na sebi imala samo tanku crnu haljinu. „Do đavola, gde ti je ogrtač?”

„Nemam ogrtač, Rogane. Moraćeš i to da pribeležiš u svoj notes. Nabaviti odgovarajući damski ogrtač za Megi.” Ispružila je ruku ka čaši sa brendijem.

„Ruke su ti ledene!” zaprepašćeno izusti Rogan. „Kako si mogla tako da izjuriš napolje? Jesi li sišla s uma?”

„U tren oka će se zagrejati.” Ona radoznalo izvi obrve dok se Rogan saginjao ispred kamina kako bi založio vatru. „Šta se dešava? Gde ti je posluša?”

„Zaveži, molim te. Uopšte nisam željan tvog sarkazma. Mislim da sam večeras dovoljno toga progutao.”

Vatra se razbukta, žudno se uvijajući oko suvog drveta. Megi je pod treperavom svetlošću plamena primetila da je Roganovo lice bilo mrko i napeto. Najbolji način da izađeš na kraj s nečijim besom sastojao se u tome da uzvратиš ravnim merom. Ona se oduvek pridržavala te devize.

„Što se mene tiče, ništa nisi morao da gutaš”, rekla je, otpivši gutljaj brendija. Da se ona i Rogan ponovo nisu streljali razjarenim pogledima, sigurno bi uživala u toj blaženoj vrelini koja joj se razlila po stomaku. „Pojavila sam se na tvojoj izložbi, je 1' tako? U pristojnoj haljini i sa onim pristojnim budalastim osmehom prilepljenim preko lica.”

„Samo da te podsetim, to nije moja, već tvoja izložba”, odbrusi on kao iz topa. „Znaš šta si ti? Ti si obična razmažena, sebična, nezahvalna šmizla.”

Iako ju je već sustizao uinor, nije joj bilo ni na kraj pameti da mu dopusti da tako razgovara s

njom. Stala je ispred njega, besno isturila bradu i prostrelila ga plamtećim pogledom. „Uopšte ne nameravam da te ubeđujem u suprotno. Ja sam upravo takva kakvom si me opisao. To nije nikakvo otkriće. Čitavog života slušam takve kornplimente. Ali, srećom po oboje, ti nemaš nikakve veze sa mnom. Tebe treba da zanima isključivo moje stvaralaštvo.”

„Da li uopšte imaš predstavu koliko je vremena, truda i novca trebalo da bi se organizovala takva izložba?”

„Nemam i ne zanima me. Kao što uvek govoriš, to je tvoj domen.” Glas joj je bio hladan kao led. „Čak sam ti učinila uslugu. Iako to nije moja obaveza, došla sam na otvaranje i zadržala se puna dva sata, tiskajući se među svim tim strancima.”

„Trebalo bi da znaš da umetnički pokrovitelji nipošto nisu stranci i da nepristojnost nije nimalo privlačna osobina.”

Taj tihi kontrolisani glas probi njen odbrambeni oklop kao vršak mača. „Nisam ti obećala da ću tamo provesti čitavo veče. Morala sam da pobegnem od gužve, to je sve.”

„I da se čitave noći sama smučaš naokolo? Dok si ovde, ja sam odgovoran za tvoju bezbednost, Megi. Za ime božje, malo je falilo da pozovem gardu.”

„Niko nije odgovoran za moju bezbednost izuzev mene same.” Njen glas postade za nijansu blaži jer je primetila da iz njegovili očiju nije izbijao samo bes, već i zabrinutost. „Oprosti ako sam te nasekirala. Samo sam izašla u šetnju.”

„Napustila si svoju prvu veliku izložbu, ne javivši se nikom ži vom, samo zato da bi prošetala po gradu?”

„Baš tako.” Pre nego što je shvatila šta se dešava, čaša izlete iz njene ruke i polete ka kaminu. Staklo se smrska u paramparčad, a krhotine se sručiše na pod poput staklene kiše. „Ako te baš zanima, morala sam da pobegnem odatle!” prasnula je. „Mislila sam da ću se ugušiti. Nisam to mogla da podnesem. Svi ti ljudi koji su piljili u mene i ona muzika i ono osvetljenje. Mislim, sve je bilo tako divno, prosto savršeno. Nisam mogla da pretpostavim da ću se tako isprepadati. Mislila sam da sam to pregurala još onog dana kad si mi prvi put pokazao galeriju. Kad sam kročila unutra, noge su mi se prosto odsekle. Nisam mogla da poverujem da mi se to stvarno dešava.”

„Znači, ponašala si se onako zato što si se uplašila?”

„Da, proklet bio! Jesi li sad srećan? Eto, priznala sam. Odsekla sam se od straha kad si otvorio ona vrata i kad sam videla šta si unutra napravio. Nisam mogla da dodem do reči. Ti si mi to uradio”, procedila je, tražeći pribežište u besu. „Otvorio si Pandorinu kutiju i pustio napolje sve moje nade i sve moje strahove i sve moje želje. Ti uopšte ne znaš kako je to. Kako se čovek oseća kad ga spopadnu tako strašne, tako neumoljive želje, želje koje uopšte ne bi trebalo da ima.”

On se razneženo zagleda u nju, u tu plamteću kosu i mlečno bijelu kožu koja se nazirala ispod uske crne haljine. „Naravno da znam, Megi”, tiho je rekao. „Samo je trebalo da mi kažeš.” Glas mu je bio pun brižnosti i razumevanja.

Kada je krenuo ka njoj, ona uspaničeno ispruži ruke, kao da želi da mu blokira prilaz. „Nemoj, molim te. Ne mogu da podnesem da budeš tako fin prema meni. Pogotovo kad znam da to uopšte ne zaslužujem. Nije trebalo onako da pobegnem. Znam da sam se ponela kao sebično i nezahvalno derište.” Nemoćno je spustila ruke sa strane. „Znaš, krenula sam gore, a onda sam se setila da me tamo niko ne čeka. Apsolutno niko. To me je definitivno dotuklo.”

U trenutku mu se učinilo da je toliko krhka da se nije usudio da je dodirne. Plašio se da bi, ako bi to učinio, ako bi je samo takao prstom, mogla da se raspadne pod njegovim dodirom. „Megi, da si mi rekla koliko ti je to važno, postarao bih se da ovde bude i tvoja porodica.”

„Brajana nije mogla da dođe jer mora da vodi računa o majci, a što se tiče mog oca... njega više niko ne može da vrati.” Glas joj na trenutak zadrhta. Stavila je ruku preko usta, pokušavajući da potisne jecaje. „Samo sam iscrpljena, to je sve.” Svim silama se trudila da iskontroluje glas. „Previše uzbuđenja za moje iskrzale nerve. Dugujem ti izvinjenje što sam se onako ponela, kao i zahvalnost

za sve što si učinio za mene."

Gospode, više bi voleo da je zapenila od besa ili da je briznula u plač nego što je stajala tu zasipajući ga tim bledunjavim učtivim frazama. Nije imao drugog izbora osim da joj uzvрати istom merom. „Važno je da je izložba uspela."

„Da." Njene oči blesnuše, obasjane plamenom koji je poigravao u kaminu. „To je ubedljivo najvažnije. Znaš, strašno sam umorna. Ako nemaš ništa protiv, povukla bih se u svoju sobu."

„Naravno", odgovori on, saosećajno klimnuvši glavom. „Samo još nešto, Megi", dobacio je kada je krenula ka stepeništu.

Ona se lagano osvrnu. Rogan je stajao ispred kamina u kome su poskakivali zlatni plameni jezici. „Reci."

„Ja sam te čekao tamo gore. Možda će ti biti lakše ako se sledeći put setiš toga."

Ona ćutke nastavi ka svojoj sobi. Dok se penjala uz stepenice, do njegovih ušiju je dopiralo samo šuštanje njene haljine. A tada je brava škljocnula i vrata gostinske sobe su se zatvorila.

Rogan je zurio u plamen, posmatrajući kako cepanica puca i nestaje u vrtlogu plamena i vreline. Oblačić dima, podstaknut razgoropadenim vetrom, zaleprša kroz vazduh dok je on i dalje zurio u kišu varnica koje su izletale kroz rešetku, padale preko kamena i gubile svoju iskričavost.

Ona je bila jednako kapriciozna, ćudljiva i blistava kao ta vatra. Jednako opasna i jednako dragocena.

A on je bio očajnički zaljubljen u nju.

## Deseto poglavlje

„Kako to misliš otišla? Rogan se odgurnu od radnog stola i zaprepašćeno se zagleda u Džozefa. „Kako bi mogla da ode? Otkud ti samo ta ideja?“

„Ali, stvarno je otišla. Pre sat vremena je svratila do galerije da se pozdravi.“ Džozef zavuče ruku u džep i izvadi nekakav koverat. „Zamolila me je da ti ovo uručim.“

Rogan uze pismo i baci ga na sto. „Hoćeš da kažeš da se vratila u Kler? Prvi dan nakon otvaranja izložbe?“

„Da, i to navrat-nanos. Uopšte nisam stigao da joj pokažem kritike.“ Džozef pređe prstima preko male zlatne alke koju je nosio u uhu. „Rezervisala je let za Šenon. Rekla mi je da nema mnogo vremena, da je došla samo da se pozdravi i da nam poželi sve najbolje. Ostavila je ovo pisamce, a potom me poljubila u obraz i istrčala napolje.“ Na njegovim usnama zaigra šeretski osmeh. „Imao sam utisak kao da me je zahvatio omanji tornado. Oprosti, Rogane. Da sam znao da želiš da ostane ovde, pokušao bih da je zadržim. Verovatno bi me sravnila sa zemljom, ali bih svejedno pokušao.“

„Ma, nema veze.“ Rogan se ponovo spusti na stolicu. „Kako ti je delovala?“ „Nestrpljivo, užurbano i rasejano. Kao i obično. Rekla mi je da želi da se što pre vrati kući i da se baci na posao. Nisam bio siguran da znaš za njen odlazak, pa sam odlučio da svratim i da ti to lično saopštim. Imam zakazan sastanak sa generalom Ficsimonsom, tako da mi je bilo usput.“ „Hvala ti, Džozefe. Do četiri bi trebalo da budem u galeriji. Prenesi generalu moje pozdrave.“ „Mislim da je general više zainteresovan za biznis.“ Džozef se obesno isceri. „Znaš, spreman je da ponudi dodatnih pet hiljada za Prcdaju.“ „Nije na prodaju.“

Kada je Džozef napustio prostoriju, Rogan podiže pismo koje je ležalo na stolu. Dohvatio je kancelarijski nož sa prefinjenom drškom od slonovače i otvorio koverat. Luksuzni papir pozajmljen iz njegove gostinske sobe bio je prekriven Meginim užurbanim i neobično zavodljivim rukopisom.

*Dragi Rogane,*

*Pretpostavljam da ćeš biti kivan što sam otišla bez najave, ali nisam mogla da se uzdržim. Čeznem da se što pre vratim kući i da se posvetim svom poslu, tako da ne želim da ti se izvinjavam što sam tako postupila. Ali želim da ti zahvalim. Sigurna sam da ćeš me uskoro zasuti telegramima i telefonskim pozivima, pa te unapred upozoravam da ću ih neko vreme ignorisati. Molim te da preneseš najsrdačnije pozdrave svojoj baki. I ne bi mi smetalo da povremeno pomisliš na mene.*

*Megi*

*Ah, još nešto za kraj. Verovao ili ne, uspela sam da izmamim pet-šest recepata od Žilijana - tako ti se zove kuvar, ako nisi znao. Za tvoju informaciju, Žilijan misli da sam beskrajno šarmanтна.*

Rogan još jednom iščita pismo, a onda ga spusti na sto. Možda je to bilo u obostranom interesu, pomislio je. Oboje će biti srećniji i produktivniji ako ih bude delila čitava Irska. Nije bio siguran za nju, ali će se on, u svakom slučaju, bolje osećati. Bilo mu je strašno teško da se usredsredi na posao dok se oko njega vrmala žena u koju je bio beznadežno zaljubljen i koja ga je frustrirala i nervirala na svakom mogućem koraku i u svakom mogućem pogledu.

Uz malo sreće, osećanja koja su se začela u njemu bi, zahvaljujući vremenu i razdaljini, mogla da oslabe i da izblede.

Stvari bi konačno mogle da se vrate na staro, pomislio je, sklapajući pismo i sklanjajući ga na

stranu. Bilo mu je drago što se vratila nazad, bio je zadovoljan što su uspešno realizovali taj prvi ključni deo plana i bio je srećan što mu je nehотиčno pružila šansu da se uhvati u koštac sa svojim zbrkanim emocijama.

Do đavola, progundao je. Već mu je nedostajala.

Nebo je bilo bledoplavo, kao jaje crvendaća, i prozorno kao planinski potok. Megi je sedela na stepeniku ispred ulaznih vrata, sa laktovima naslonjenim na kolena, zureći u daljinu i opijajući se mirisima koji su lebdeli u vazduhu. Iza baštenske kapije i rascvetalih fuksija mogla je da vidi brežuljke i doline koji su se kupali u ra- skošnom zelenilu. A još dalje odatle - pošto je dan bio tako vedar i tako blistav - mogla je da nazre tamne obrise planinskih venaca.

Primitila je kako joj jedna svraka proleće kroz vidno polje, tačno iznad živice. Kretala se pravo kao strela, sve dok se njena senka nije stopila sa zelenilom.

Jedna od Marfijevih krava se oglasi u daljini, a samo nekoliko sekundi kasnije druga krava mukanjem odgovori na njen zov. Kroz vazduh se pronosilo prigušeno brundanje koje je verovatno poti calo od Marfijevog traktora, pomešano sa glasnijom postojanjim tutnjavom staklarske peći koju je pustila u rad čim je stigla kući.

Dražesne cvetne glavice su se presijavale na suncu. Živahne crvene begonije su poskakivale među okasnelim lalama i nežnini kokotićima. Oko nje se širio miris ružmarina i majčine dušice, nadjačan opojnim mirisom divljih ruža koje su se njihale na blagom umilnom povetarcu.

Zvono koje je napravila od komadića stakla ljuļuškalo se iznad njene glave, odgovarajući milozvučnim brujanjem na milovanja vetra.

Užurbane dablinske ulice su joj sad izgledale tako daleko.

Na uzanom putu koji je vodio kroz dolinu u podnožju je spazila crveni kamionet, mali i svetlucav poput dečje igračke. Vozilo je, ispuštajući prigušene tandrkave zvuke, skrenulo na puteljak koji je vodio ka njenoj kući.

Konačno ću moći da popijem čaj u svom domu, pomislila je, ispustivši uzdah čistog zadovoljstva.

Prvo je začula glasan prodoran lavež psa, a potom i pucketanje šiblja iz kojeg je izletela preplašena ptica. Kroz vazduh odjeknu glas njene sestre. Popustljiv i prožet blagim prekorom.

„Ne budi nevaljao, Kone. Ostavi sirotu ptičicu na miru.”

Pas ponovo zalaja, ustremivši se ka baštenskoj kapiji. Primitio je da Megi sedi ispred kuće i veselo zalandarao jezikom.

„Silazi odatle”, doviknu Brajana. „Hoćeš li da Megi, kad se vrati kući, zatekne slomljenu...” Zastala je, izustivši jedno zbunjeno *oh!* i spustivši šaku na ogromnu glavu vučjeg hirta. „Nisam znala da si se vratila”, doviknula je dok je otvarala kapiju.

„Samo što sam stigla”, objasni Megi dok je pas veselo skakutao oko nje. Narednih pet minuta je provela rvući se sa razdraganim Konkobarom i odgovarajući na neobuzdane izlive pseće ljubavi, sve dok Brajana nije naredila svom ljubimcu da se smiri i da sedne pored njih. Pas ju je poslušao, ali je za svaki slučaj spustio šape preko Meginih stopala, kao da je hteo da se uveri da ona neće mrdnuti odatle.

„Iskrslu mi je malo slobodnog vremena”, započe Brajana, „pa sam svratila da ti sredim vrt.”

„Meni deluje sredeno”, kratko odgovori Megi.

„Tebi uvek tako deluje. Donela sam ti hleb koji sam jutros ispekla. Htela sam da ga stavim u zamrzivač, da ti se nađe.” Brajana joj kolebljivo pruži korpu. Bilo je nečeg u Meginom držanju, pomislila je. Nešto se definitivno skrivalo iza tog naizgled mirnog i ravnodušnog pogleda. „Kako je bilo u Dublinu?”

„Pretrpano.” Megi spusti korpu na stepenik. Miris koji je dopirao ispod ispeglanog belog platna bio je tako primamljiv da je morala da zavuče ruku unutra i štrpne komad još toplog crnog hleba. „I bučno.” Otkinula je još jedno parče i bacila ga psu. Konkobar ga uhvati u letu,

smaza ga u jednom zalogaju i veselo iskezi čeljusti. „Ti si baš ješan, je l' da?" Bacila mu je još jedan komad, a potom se pridigla sa stepenika. „Imam nešto za tebe.”

Ušla je u kuću dok je Brajana još stajala na stazi. Kada se vratila, pružila joj je jednu kutijicu i koverat od manile.

„Nisi morala ništa da mi kupuješ...” Brajana kolebljivo zastade. Bila je preplavljena osećajem krivice. Sasvim zaslužene krivice, pomislila je. Prihvatila je sestrin poklon i otvorila kutijicu. „Oh, Megi, predivan je. Nikad nisam dobila nešto ovako lepo.” Okrenula je broš ka suncu, posmatrajući dražesne odsjaje poludragih kamenčića. „Nije trebalo da se trošiš.”

„A za šta inače služi novac? Nadam se da ga nećeš nositi isključivo na kecelji ili šlafroku.”

„Znaš, ponekad umem da obučem i nešto elegantnije”, odgovori Brajana tihim staloznenim glasom. Pažljivo je vratila broš u kutiju koju je potom ćušnula u džep. „Hvala ti, Megi. Volela bih...”

„Nisi pogledala drugi poklon.” Megi je dobro znala šta bi njena sestra volela i nije želela da sluša jalove reči. Iako joj je u Dablinu bilo teško što Brajana nije bila tu da joj pruži podršku, to je sad bila svršena stvar.

Brajana se zagleda u sestriino lice, ali je ono i dalje delovalo hladno i strogo. „Dobro, da vidimo.” Otvorila je koverat i izvukla list papira. „Blagi bože!” Iako je bila oćarana brošem, on je pred- stavljao pravu sitnicu u poređenju s onim što je pronašla u koverti. „Ali, ovo su recepti! Za sufle i listnato testo i... ah, pogledaj samo ovo! Ovo je neki egzotični recept za piletinu. Sigurna sam da su u pitanju vrhunski specijaliteti!”

„Prste da poližeš. Sve sam lićno isprobala.” Megi ispusti prigušen uzdah posmatrajući Brajaninu reakciju. „Tu ti je i recept za jednu fantastičnu ćorbu. Ako sam dobro shvatila, tajna poćiva u zaćinskom bilju.”

„Gde si ih nabavila?” Brajana se ugriže za donju usnu posmatrajući te rukom ispisane stranice, kao da je u pitanju neko basnoslovno blago.

„Od Roganovog kuvara. On je Francuz.”

„Izvukla si recepte od francuskog kuvara?” upita Brajana sa pri- zvukom strahopoćtovanja.

„Obećala sam da ćeš mu uzvratiti istom merom.”

„Kako to misliš?” Brajana zbunjeno zatrepta, kao da se budi iz sna. „Ali, ne misliš valjda da mu pošaljem svoje recepte? Zaboga, Megi, izgledaću smešno! Zašto bi njemu trebali moji recepti?”

„A što mu ne bi trebali? Silno sam nahvalila tvoju irsku ćorbu i pitu od brusnica. I dala sam mu ćasnu reć da ćeš mu uskoro poslati recepte za ta jela i za još nekoliko svojih specijaliteta.”

„Ma, naravno, poslaću mu, ali i dalje ne shvatam... Hvala ti, Megi. Ovo je predivan poklon.” Brajana je ushićeno zagrlila, ali se samo trenutak kasnije povuće unazad, obeshrabrena Meginom uzdržanošću. „A sad mi reci kako si se provela. Kako je prošla izložba? Sve vreme sam pokućavala da zamislim kako bi to moglo da izgleda, ali me je mašta izdala.”

„Sve je proteklo u savršenom redu. Bilo je mnogo sveta. Rogan oćigledno zna kako da podstakne interesovanje imućnih klijenata. Do- vco je gudaćki orkestar i konobare u belim odelima koji su nosili poslućavnike sa šampanjcem i srebrne tanjire s nekom fensi hranom.”

„Sigurno je bilo divno. Tako sam ponosna na tebe, Megi.”

Megi je prostreli ledenim pogledom. „Stvarno?”

„Zaboga, Megi! Pa valjda znaš da jesam!”

„Znam samo da si mi bila potrebna tamo, Braj! Do đavola! Bila si mi opako potrebna, ali nisi našla za shodno da se pojaviš.”

Kon poće da cvili, ne shvatajući šta je znaćio taj povišen ton. Zbunjen i uplašen, unezvereno je šarao oćima između Megi i svoje gazdarice.

„Znaš da bih došla, samo da sam mogla.”

„Ali te je ona, naravno, sprećila. Kao i uvek. Traćila sam samo jedno veće, Braj. Da budeš sa mnom samo jedno jedino proćketo veće. Bila sam tamo potpuno sama. Bez porodice, bez



prijatelja, bez bilo koga kome je istinski stalo do mene. A zašto? Zato što si ti ponovo dala prednost njoj. Kao što si uvek činila. Ona ti je uvek bila važnija i od mene i od tate, pa čak i od tebe same."

„Ja nikome ne dajem prednost, Megi. Uopšte se ne radi o tome."

„E pa, baš se o tome radi", žučno odgovori Megi. „Dopustila si joj da ti iščupa srce, Braj, da ti uradi isto što je njemu uradila."

„Ne budi tako okrutna, Megi."

„Nego kakva da budem? Ona bi ti prva rekla da je to moja istinska priroda. Da sam okrutna, začeta u grehu i osuđena na večno prokletstvo. Ali, drago mi je što je tako. Radije ću goreti u paklu nego da, po uzoru na tebe, čitavog života klečim na kukuruzu i da se molim da jednog dana dospem u raj." Megi priđe vratima i spusti ruku na bravu. „Dakle, imala sam svojih pet minuta slave - bez tebe ili bilo koga kome je stalo do mene - i sve je dobro proteklo. Mislim da ću napraviti dobar pazar i da ću u roku od nekoliko ne- delja moći da ti dam još novca."

„Znaš da mi novac ništa ne znači, Megi", uštogljeno prozbori Brajana. I ona je, poput svoje sestre, imala ponos. „Samo mi je žao što sam te povredila."

„Znam", odbrusi Megi i nestade iza zatvorenih vrata.

Naredna tri dana su protekla u savršenom miru i tišini. Niko je nije zvao telefonom i niko joj nije kucao na vrata. Ali, čak i da je neko pokušao da poremeti njenu samoću, ne bi mu to dopustila. Gotovo sve vreme je provodila u radionici, prenoseći na staklo vizije koje su bile začete u njenoj mašti i skicirane u njenom notesu.

Iako je Rogan tvrdio da su njene skice takode imale umetničku vrednost, ona ih je nehajno kačila naokolo, pričvršćujući ih štikalj kama ili magnetima, tako da je jedan ugao njene radionice ubrzo počeo da podseća na mračnu komoru u kojoj su se sušile tek ra-zvijene fotografije.

Toliko je žurila da se dvaput opekla, jednom dovoljno loše da je morala da prestane s radom kako bi sebi na brzinu ukazala prvu pomoć. A sada je sedela u svojoj stolici zamišljeno okrećući skicu skulpture za koju joj je kao inspiracija poslužio ratnički štiti indijanskog plemena Apači koji je videla u Roganovoj galeriji.

Bio je to posao koji je zahtevao mnogo znoja i vrašku preciznost. Morala je da uloži mnogo vremena i truda da bi stopila sve te boje i oblića i da bi dobila upravo onakvu figuru kakvu je zamislila u svojoj mašti.

Plamen koji je dostigao tačku belog usijanja bulctao je iza otvo renih vrata peći, isijavajući vrelinu. Aspirator je brujao dok su isparenja koja su prianjala uz staklo stvarala efekat koji je podsećao na prelivanje duginih boja.

Puna dva dana je radila sa hemikalijama, mešajući ih i eksperimentišući poput nekog sumanutog naučnika, sve dok nije dobila baš one nijanse koje je želela. Bakar za intenzivnu tirkiznu boju, gvožđe za raskošnu zlatnožutu, mangan za kraljevsku plavičastopurpurnu.

Crvena nijansa koju je želela, nijansa koja je trebalo da podseća na boju rubina, zadala joj je najviše muka, kao i svim umetnicima koji bi pravili predmete od stakla. Sada je radila baš na tome, postavljajući odgovarajuću sekciju između dva sloja prozirnog stakla. Ponovo je upotrebila bakar, sa redukujućim agensima u otopini kako bi dobila čistu boju. Iako je bio otrovan i rizičan čak i u kontrolisanim uslovima, opredelila se za natrijum-cijanid jer ga je smatrala ubedljivo najefikasnijim sredstvom za tu svrhu.

Medutim, čak i tako joj je bio potreban zaštitni sloj kako željena crvena nijansa ne bi poprimila boju jetre.

Prvi sloj nove sekcije bio je naduvan, izrotiran i pažljivo skinut sa metalne podloge. Tada je pomoću duge pincete rastopljenog staklenog masi dala suptilan paperjast oblik.

Znoj je natapao pamučnu maramu koju je vezala preko čela dok je radila na drugom sloju, ponavljajući postupak.

Iznova i iznova je odnosila staklo do peći i ponovo ga zagrevala, ne samo zato da bi mogla da radi s njim, već i da bi eliminisala mogućnost da se njena tvorevina rasprsne pod dejstvom termalnog naprežanja - zajedno sa njenim srcem.

Lulu je povremeno kvasila vodom kako ne bi opekla šake. Samo je vršak morao da ostane usijan.

Zeleta je da zid štita bude dovoljno tanak da svetlost može da se probije kroz njega i da svojim prelamanjem stvori efekat koji je zamislila. To je zahtevalo još zagrevanja i još truda. Strpljivo je ba- ratala alatkama, tanjeći štiti i praveći blago zaobljenje.

Nekoliko sati nakon što je iz njene lule izašao prvi sloj, stavila je svoju kreaciju u peć za kaljenje i kvrcnula pontil.

Podesila je temperaturu i vreme i tek tada je počela da oseća grčeve u rukama i bolne čvorove u predelu ramena i vrata.

Kao i krčanje creva.

Večeras neće jesti iz konzerve, odlučila je. Proslaviće svoj uspeh čestitim obrokom i kriglom piva u O'Melijevom pabu.

Megi se uopšte nije pitala zašto je, nakon tolike žudnje za samoćom, naprasno odlučila da potraži društvo. Vratila se kući još pre tri dana i otada nikoga nije videla niti je sa bilo kim razgovarala, ako se izuzme kratak i napet dijalog sa Brajanom.

Megi se u međuvremenu pokajala što je bila tako oštra prema njoj, što nije pokušala da shvati u kakvoj se situaciji njena sestra nalazila. Brajana je oduvek bila u sredini, kao baksuzno drugo dete jednog nesrećnog i propalog braka. Umesto što se onako okomila na nju, trebalo je da shvati njenu bolećivost prema ženi koja ih je rodila. I trebalo je da joj kaže ono što je saznala od Kristine Svini. Baš ju je zanimalo kako će Brajana reagovati kad bude saznala najnovije detalje iz misteriozne prošlosti Mejv Konkenon.

Ali, to će morati da sačeka. Prvo će se malo opustiti. Svratiće do paba, naručiće porciju tople domaće hrane i kriglu hladnog piva i prepustiti se opuštenom ćaskanju sa starim prijateljima. To će joj skrenuti misli sa posla lcoji ju je okupirao danima, kao i s činjenice da će uskoro morati da se čuje sa Roganom.

Pošto je veče bilo toplo i prijatno, odlučila je da krene biciklom. Tri milje koje su je delile od sela biće dovoljne da razbije te grčeve u mišićima.

Leto je već kucalo na vrata. Dani su bili duži, a sunce blistavo i darežljivo, tako da su mnogi farmeri ostajali na svojim poljima sve do mraka. Zavojiti uzani drum je sa obe strane bio ovičen visokim živicama, zbog čega je imala utisak kao da prolazi kroz dugi miomi- risni tunel. Mimoišla se s jednim automobilom i mahnula vozaču, osetivši kako joj nogavice lepršaju na struji uskomešanog vazduha.

Energično okrećući pedale, više zabave radi nego što je nekud žurila, napustila je tunel od živica i obrela se u dolini od čije je lepote zastajao dah.

Zaslepljujući zraci sunca su se odbijali o limeni krov senika. Iako je put postao ravniji i pogodniji za vožnju, usporila je tempo kako bi uživala u večernjem povetarcu i tinjajućoj dnevnoj svetlosti.

U vazduhu se osećao miris orlovih noktiju, sena i slatke poko- šene trave. Iako je još od povratka iz Dablina bila puna nemira i usplahirenosti, činilo se da je sada čak i njen neobuzdani temperament ustuknuo pred tim spokojnim opuštenim pejzažem.

Prolazila je pored lepih malih kuća čija su dvorišta bila puna prostrtog veša i razigrane dece i pored ruševina starih zamaka čije su se sive zidine dostojanstveno uzdizale na proplancima, šapućući o svojim avetnim žiteljima i starinskom načinu života koji je tu i tamo još uspevao da se održi.

Ušla je u blagu krivinu i spazila iskričave odsjaje reke koja je tekla između obala zaraslih u visoku travu. Bila je nadomak sela.

Kuće su postajale sve brojnije i zbijenije, mada se pri pogledu na neke od njih ozlojeđeno mrgodila. Bile su to ružne četvrtaste građevine bez trunke lepote ili živopisnosti koje nipošto nisu go-dile njenom umetničkom senzibilitetu. Samo su bujni i raskošni vrtovi spasavali prizor.

Prešla je poslednju krivinu i ušla u varoš. Prošla je pored kasarnice, apoteke, male O'Rajanove bakalnice i sićušnog besprekorno održavanog hotela koji je nekada pripadao njenom dedi.

Na trenutak je zastala i osmotrila to starinsko zdanje u kome je njena majka provela detinjstvo i ranu mladost. Pokušala je da zamisli devojčicu koja je nekada živela na tom mestu. Tu divnu malu Mejv koja je, po priči Kristine Svini, imala dražesne zlatne lokne i anđeoski glas.

Ako je stvarno bilo tako, zašto je u njihovoj kući bilo tako malo muzike? I zašto niko nikada nije pominjao majčin talenat?

Uskoro će se raspitati, odlučila je. I to na najboljem mogućem mestu za prikupljanje informacija. U O'Melijevoj pabu.

Dok je zaustavljala bicikl pored ivičnjaka, primetila je porodicu turista koji su išli peške, praveći video-zapise. Činilo se da su beskrajno srećni što im se ukazala prilika da se vrate kući sa tako zanimljivim i originalnim snimcima.

Žena je držala malu kompaktnu kameru, veselo se smejući dok je snimala svog supruga i dvoje dece. Megi im je verovatno ušla u kadar jer je žena u jednom trenutku veselo podigla ruku i mahnula joj.

„Dobro veče, gospođice.“

„Dobro veče.“

Megi je bila tako dobro raspoložena da se nije narogušila čak ni kada je žena prošaptala svom suprugu, „Je li čuješ taj divan naglasak? Hajde, Džone, zagovaraj je malo, a ja ću da snimam. Pitaj je gde možemo da večeramo ili tako nešto.“

„Ah, ovaj... oprostite!“

Zaključivši da razvoj turizma sigurno ne bi škodio njenom selu, Megi odluči da prihvati igru. „Recite, mogu li nekako da vam pomognem?“

„Pa, mogli biste... ako ne žurite. Upravo smo krenuli na večeru. Možete li da nam preporučite neki restoran?“

„Naravno, zavisi samo šta želite.“ Pošto su ti turisti bili tako opčinjeni lokalnim dijalektom, pružiće im priliku da što duže uživaju u njenom akcentu, pomislila je. „Ako volite fensi mesta, najbolje je da nastavite ovim putem do Dromoland kasla. Do tamo imate petnaestak minuta kolima. Naravno, malo će vas udariti po džepu, ali je hrana zaista rajska.“

„Nismo prikladno obučeni za takav restoran“, ubaci se žena. „U stvari, ponadali smo se da ćemo nešto moći da pojedemo ovde, u samom selu.“

„Ako volite tradicionalnu irsku hranu“ - ona veselo namignu deci koja su piljila u nju kao da je upravo izašla iz letećeg tanjira - „onda je O'Melijev pab pravo mesto za vas. Pomfrit je prste da poližeš.“

„To su prženi krompirići“, brže-bolje prevede žena. „Znate, jutros smo stigli iz Amerike“, objasnila je, ponovo se okrenuvši ka Megi. „Plašim se da ne poznajemo lokalne običaje. Da li je deci dopušteno da sede u baru... ovaj, u pabu?“

„Ovo je Irska, gospođo. Ovde nerna mesta gde deca nisu dobrodošla. Ako ste raspoloženi za tu opciju“ - ona pokaza prstom ka zgradi sa gipsanom fasadom i tamnim bordurama - „ono je O'Melijev pab. I ja sam krenula tamo. Sigurna sam da će gospodinu O'Meliju biti drago da vas ugosti.“

„Hvala vam.“ Muškarac je blistao od zadovoljstva, deca su i dalje piljila u nju, a žena je još držala kameru ispred njenog lica. „Mislim da ćemo prihvatiti vaš predlog.“

„Onda uživajte u večeri i u svom boravku u Irskoj.“ Megi im mahnu rukom i krenu niz pločnik ka O'Melijevoj pabu. Unutra je bilo mračno i zadimljeno, a u vazduhu se osećao miris prženog crnog luka i piva.

„Zdravo, Time. Šta ima novo?“ veselo je upitala smeštajući se na stolicu pored šanka.

„Vidi samo ko nam je došao.“ Tim se zadovoljno isceri, točeći kriglu ginisa. „Kako si, Megi?“

„Odlično, sarno što sam gladna kao vuk.“ Razmenila je pozdrave sa parom koji je sedeo za

minijaturnim stolom iza njenih leđa i sa dvojicom muškaraca koji su cirkali pivo za šankom. „Mogu li da dobijem jedan sendvič s mesom, Tirne, i gomilu pomfrita? I naspri mi kriglu harpa dok čekam hranu.”

Gostioničar proviri u kuhinju i prosledi njenu narudžbinu. „Kako je u Dablinu Sitiju?” upitao je, točeći pivo.

„Pa, ako te baš zanima...” Ona nasloni laktove na šank i počne da pripoveda o svojoj dablinskoj avanturi. Dok je pričala, američki turisti uđu u lokal i smeste se za jedan sto.

„Šta kažeš, šampanjac i guščija džigerica?” Tim ushićeno zavrte glavom. „Svaka čast, Megi. I sav taj svet je došao da vidi tvoje skulpture? Tvoj otac bi bio beskrajno ponosan na tebe, curo. Šepurio bi se kao paun.”

„Nadam se.” Ona žudno omirisa hranu dok je Tim spuštao tanjir na šank. „Pravo da ti kažem, radije bih smazala tvoj sendvič nego kraljevsku porciju guščije džigerice.”

O'Meli prasnu u grohotan smeh. „Ma, uvek sam govorio da si ti cura i po.”

„Znaš, ispostavilo se da tip koji drži galeriju ima babu i da je ona poznavala moju baku. Mislim, baku O'Rajli. Štaviše, bile su prijateljice.”

„Ozbiljno?” Tim protrlja stomak i ispusti dubok uzdah. „Vidiš kako je svet mali.”

„Baš tako”, nastavi Megi, pokušavajući da zvuči što ležernije. „Ona je iz Golveje i još od detinjstva se družila s mojom bakom. Kada se baka nakon udaje preselila ovde, godinama su nastavile da se dopisuju... znaš, koliko da održe kontakt.”

„Jašta. Prijatelji su kao vino. Što stariji to bolji.”

„Baka joj je pisala o svom hotelu, o porodici, o takvim stvarima. Pisala je i o tome kako je moja majka svojevremeno nameravala da postane pevačica.”

„Ah, to je bilo tako davno.” Tim dohvati jednu čašu i počne da je glanca, prebirajući po sećanjima. „Pre nego što si se ti rodila. U stvari, jednom je čak nastupila i ovde, u ovom pabu. Nedugo nakon toga je digla ruke od pevanja.”

„Ovde? Hoćeš da kažeš da je pevala ovde?”

„Jašta. Naša Mejv je imala tako lep glas. Putovala je po čitavoj zemlji. Desetak godina je praktično uopšte nisam viđao, a onda se nakratko vratila. Mislim da je to bilo zato što se gospoda O'Rajli razbolela. Sve u svemu, jednom sam je upitao da li bi mogla da peva u mom pabu, samo jedno ili dve večeri, iako sam bio svestan da moj lokal nije mogao da se poredi sa onim gospodskim mestima u Dablinu i Korcu i Donigolu gde je inače nastupala.”

„Znači, stvarno je nastupala? Puni deset godina?”

„Pa, ne znam kako joj je išlo u početku. Sigurno je morala mnogo da vežba. Mejv je bila nemirnog duha. Nije mogla da se skrasi na jednom mestu. Uopšte nije bila oduševljena pomišlju da treba da provede život nameštajući hotelske krevete u nekoj irskoj selendri i to nam je jasno stavljala do znanja.” O'Meli šeretski namignu, kao da je hteo da je uteši i da joj pomogne da lakše podnese njegovu priču. „U svakom slučaju, kada se vratila u našu varoš, za tjom je već bila prilično uspešna karijera. A onda su ona i Tom... znaš, bila je to ljubav na prvi pogled. Stvar je bila svršena još onog trenutka kada je Tom banuo ovde i čuo je kako peva.”

„A šta se desilo nakon što se udala za tatu?” obazrivo upita Megi. „Više nije pevala?”

„To je više nije zanimalo. Nije htela čak ni da razgovara o tome. Ali, ako ćemo pravo, prošlo je toliko vremena da sam to potpuno smetnuo uma. Mislim, nikad se ne bih setio da sama nisi načela tu temu.”

Gospodin O'Meli je možda zaboravio na tu epizodu, ali je Megi bila uverena da Mejv Konkenon ništa nije zaboravila. I da nije htela da zaboravi. Kako bi se ona osećala kada bi igrom sudbine bila primorana da se odrekne svoje umetnosti? Sigurno bi bila tužna, besna, ogorčena. Kivna na čitav svet. Osmotrla je svoje šake, pokušavajući da zamisli tugu i razočaranje koji bi je obuzeli kada bi joj iz nekog razloga bilo zabranjeno da ih ikada više stavi u službu umetnosti. U šta bi se pretvorila kada bi, u trenutku kada je konačno mogla da ostavi svoj trag u svetu, sve naprasno palo u vodu?

Iako propala karijera nije predstavljala opravdanje za to što je Mejv svojoj porodici godinama zagorčavala život, konačno je bar znala razlog.

Morala je natenane da svari ono što je otkrila, pomislila je. I da porazgovara sa Brajanom. Bučkajući pivo u krigli, upoređivala je mladu i ambicioznu Mejv O'Rajli sa starom i ozlojeđenom Mejv Konkenon i povlačila paralele između onoga što je njena majka nekada bila i onoga u šta se pretvorila.

Upitala se da li je Mejv nešto od toga prenela u nasleđe svojoj kćeri? I ako jeste, koji će aspekt ličnosti prevagnuti u njenom slučaju?

„Zašto se toliko prenemažeš s tim sendvičem?“ dobroćudno dobaci Tim, gurnuvši još jednu kriglu preko šanka. „Trebalo ga pojedeti, a ne da bleneš u njega.“

„Evo, odmah ću.“ Ne želeći da razočara dobrodušnog gostioničara, Megi zari zube u sendvič i odgrize pozamašan zalogaj. U O'Melijevom pabu je vladala tako topla i prijatna atmosfera. Bilo bi pametnije da privremeno zaboravi na misterioznu prošlost svoje majke i da uživa. Sutra će imati dovoljno vremena da skine koprenu sa starih snova. „Time, mogu li da dobijem još jedno pivo?“

„Naravno, malecka“, odgovori gostioničar, uperivši pogled ka vratima i iskezivši se od uveta do uveta. „Opa, bato! Izgleda da večeras svi putevi vode u O'Melijev pab. Otkud ti ovde, Marfi? Dugo te nije bilo.“

„Nije valjda da sam ti nedostajao, staro momče?“ Spazivši Megi, Marfi razvuče usne u osmeh i spusti se za šanlc. „Nadam se da ćeš mi dopustiti da sednem pored tebe. Moram da pitam jer si sad slavna ličnost.“

„Mislim da ću ti dopustiti“, veselo odvrati ona. „Još ovog puta. Dakle, Marfi, kada ćeš početi da se udvaraš mojoj sestri?“

Bila je to njihova stara šala, ali se većina redovnih mušterija prigušeno zacereka. Marfi otpi gutljaj piva iz Megine krigle i ispusti težak uzdah. „Žao mi je, luče, ali znaš da u mom srcu ima mesta samo za tebe.“

„Kako da ne! Ti si prevejana bitanga, Marfi.“ Megi prasnu u smeh i povuče kriglu k sebi.

Marfi je stvarno bio naočit muškarac - snažan, lepo građen i stamen kao hrast, sa kožom ispucalom od sunca i vetra. Imao je tamnu talasastu kosu koja je dražesno poigravala oko njegove kragne i ušiju, a oči su mu bile plave poput kobaltne boce u njenom ateljeu.

Naravno, nije bio ugladen kao Rogan, pomislila je. Bio je nekako čvršći i siroviji, poput zavodnika u čijim je venama tekla vrela ciganska krv, a srce mu je bilo dobrotivo i široko poput zelenih polja koja je toliko voleo. Megi nije imala brata, ali je prema Marfiju gajila gotovo sestrinska osećanja.

„Sutra bih stao pred oltar s tobom“, dostojanstveno izjavi on, nateravši sve prisutne, izuzev zbuđenih američkih turista, u grohotan smeh. „Samo ako hoćeš da pođeš za mene.“

„Ne nadaj se previše jer mi nije ni na kraj pameti da se petljam s takvim laskavcem. Ako ti je za utehu, pokloniće ti jedan poljubac, ali te upozoravam da bi mogao skupo da te košta.“

Megi se nagnu ka njemu i tako sočno ga poljubi da su oboje morali da se iscere. „Znači, ipak sam ti nedostajala?“

„Ne zanosi se“, odvrati Marfi. „Time, natoči nam po kriglu piva. Meni ginis, a našoj zvezdi ono što pije“, doviknuo je, maznuvši jedan krompirić s njenog tanjira. „Čuo sam da si se vratila.“

„Znači, video si Braj?“ Njen glas postade za nijansu hladniji.

„Nisam to rekao. Čuo sam da si se vratila.“

„Ah, tako!“

„Sestra mi je poslala neke novinske isečke iz Korke.“

„Hmmm. Kako je Meri Elen?“

„Dobro. I ona i Dru i deca, svi su dobro.“ Marfi se maši za džep, namršti se, a onda prebaci ruku na drugu stranu. „Ah, evo ih.“ Za- vukao je ruku u džep i izvadio dva presavijena novinska lista. „Dablinski trijumf umetnice iz Klera“, pročitao je naslov. „Margaret Meri Konkenon je

impresionirala umetnički svet izložbom koja je u nedelju uveče održana u dablinskoj galeriji Worldvajt.

„Daj da vidim.“ Megi mu nestrpljivo ote papir iz ruke. „Gospođica Konkenon, umetnica koja pravi skulpture od stakla, dobila je brojne pohvale i komplimente od posetilaca koji su opčinjeno posmatrali njene smeje i kompleksne skulpture i krajnje upečatljive skice. Sama umetnica je sićušna...“ Megi se umalo ne zagrcnu. „Pazi, molim te! Sićušna, a?“

„Daj mi taj članak.“ Marfi joj istrgnu papir iz ruke i nastavi da iščitava tekst. „Dakle, gde smo ono stali? 'Sama umetnica je sićušna mlada žena izuzetnog talenta i lepote.' Izuzetne lepote, a? Malo sutra!“ Marfi se vragolasto isceri, puštajući Megi da se peče na tihoj vatri. „Njena crvena kosa, zelene oči, ten boje slonovače i neodoljiv šarm su na autora ovog članka ostavili jednako upečatljiv utisak kao i njeno fascinantno umetničko stvaralaštvo. Predstavnici galerije Worldvajt, jedne od vodećih svetskih galerija, ponose se činjenicom da je baš njima zapala čast da izlože dela gospođice Konkenon“

'Gospođica Konkenon je zadivila umetnički svet svojim raskošnim talentom i neiscrpnom kreativnošću', izjavio je Rogan Svini, predsednik galerije Worldvajt. 'Počastvovan sam što je naša galerija imala privilegiju da svetsku javnost upozna sa umetnicom pred kojom je velika karijera“

„Stvarno je to rekao?“ Ona ponovo posegnu za člankom, ali Marfi ispruži ruku u stranu, držeći papir izvan njenog doseg.

„Naravno da je rekao. Evo, ovde sve piše, crno na belo. A sad me pusti da završim. Ljudi slušaju.“

Zaista, u pabu je zavladio apsolutni tajac. Sve oči bile su uprte u Marfija koji je već stigao do kraja recenzije.

„Nekoliko skulptura gospođice Konkenon će ubrzo krenuti na turneju, dok će ostala dela, čiji je odabir prepušten samoj umetnici i gospodinu Sviniju, biti izložena u dablinskoj galeriji.“ Zadovoljan utiskom koji je ostavio, Marfi spusti članak na šank, a Tim odmah počeo da krivi vrat kako bi ga ošacovao rođenim očima.

„A ovde su slike“, dodade Marfi, rasklapajući drugi list. „Slika umetnice sa tenom boje slonovače i njenih fensi skulptura od stakla. Imaš li nešto da kažeš, Megi?“

Megi zbunjeno zagladi kosu i ispusti dug uzdah. „Mogu samo da kažem da večeras ja častim. Time, obrni jednu turu za sve moje prijatelje.“

„Zašto si se učutala, Megi Mej?“

Megi se osmehnu kada je čuila nadimak koji je nekada davno koristio njen otac. Bilo joj je tako prijatno u Marfijevom kamionu. Njen bicikl bio je smešten pozadi, a motor je brundao poput zadovoljne mačke. Sve Marfijeve mašine ispuštale su takve zvukove.

„Mislim da sam malo više cugnula, Marfi.“ Ona se protegnu na sedištu i zevnu. „I da se bajno osećam.“

„Valjda si zaslužila“, nežno odvrati Marfi. Malo više? pomislio je u sebi. Bila je pijana kao letva. Zato je i spakovao njen bicikl u kamion, kako joj ne bi palo na pamet da na njemu krene nazad. „Svi se ponosimo tobom, Megi, a ja ću ubuduće sa više poštovanja gledati na onu bocu koju si mi napravila.“

„Već sam ti rekla da je to ćup, a ne boca. Služi da u nju staviš lepe mlade grančice i divlje cveće.“

Bilo je lepo što mu je to objasnila, ali on i dalje nije mogao da shvati zašto bi neko u kuću unosio mlade grančice, bile one lepe ili ružne. „Pa, šta nameravaš? Hoćeš li uskoro ponovo za Dublin?“

„Ne znam. Mislim da ću ostati ovde, bar neko vreme. Tamo ne mogu da radim, a to je ono što me trenutno najviše zanima.“ Ona se namršti, zagledavši se u gomilicu isprepletene žutilovke obasjane srebrnastom svetlošću izlazećeg meseca. „Uprkos onome što je izjavio u članku, nisam stekla utisak da

je Svini bio naročito počastvovan mojom posetom."

„Kako to misliš?"

„Pa, znaš, uporno se ponaša kao da bi ja trebalo da budem privilegovana što je obratio pažnju na moje stvaralaštvo. Veliki i moćni gospodin Svini se smilovao na jednu sirotu provincijsku umetnicu, pruživši joj priliku da se domogne slave i bogatstva. Da li sam ja tražila slavu i bogatstvo, Marfi? To mi reci. Jesam li ikad bila opsednuta takvim stvarima?"

Bio mu je poznat taj ton, taj buntovnički prkos koji je izbijao iz njenog glasa. „Ne znam, Megi", obazrivo je odgovorio. „Ali, nemoj mi reći da to ne želiš."

„Naravno da želim. Svako ko ima imalo mozga ne bi odbacio takvu šansu. Ali, jesam li to tražila? Ne, nikada. Ništa nisam tražila od njega, izuzev da me ostavi na miru. A da li je on to učinio? Malo sutra!" Srdito je prekrstila ruke. „Nastavio je da me saleće i da me stavlja pred kušnju. Čak ni sam đavo ne bi mogao da bude tako lukav i ubedljiv. I tako sam uletela u njegovu zamku i sad više nema povratka."

Marfi napući usne, zaustavljajući vozilo ispred njene kapije. „Zar bi želela da se stvari vrate na staro?"

„Ne bih i to je ono najgore u čitavoj priči. Želim da se dokažem u umetničkom svetu, a on tvrdi da može da mi pomogne u tome. Čini mi se kao da sam nadomak toga da ostvarim svoj san, Marfi, ali ne želim da se zbog toga u mom životu bilo šta menja. To je ono što me isteruje iz pameti. Hoću na miru da živim i da stvaram, da budem svoja i da nikome ne polažem račune. Ali, čisto sumnjani da mogu da dobijem i jedno i drugo."

„Ne budi tako sumnjičava, Megi. Ti si dovoljno tvrdoglava da isteraš po svome."

Ona prasnu u smeh i cmoknu ga u obraz. „Marfi, znaš li da te prosto obožavam? Šta kažeš da izademo na poljanu i da zaplešemo pod mesečinom?"

On se nežno osmehnu, razbarušivši joj kosu. „Šta kažeš da izvadim tvoj bicikl i da te spakujem u krevet?"

„Sama ću." Megi se istetura iz kamiona, ali je Marfi bio brži. Skinuo je njen bicikl sa platforme i spustio ga na put. „Hvala vam što ste me dopratili do kuće, gospodine Maldun."

„Bilo mi je neizmerno zadovoljstvo, gospođice Konkenon. A sad pravo u krevet."

Dok je Megi uterivala bicikl u dvorište, Marfi počeo da peva. Zastala je u vrtu, osluškujući kako njegov snažan umilan tenor leprša kroz pomrčinu, gubeći se u daljini.

„*Sama, sasvim sama kraj peščanog žala. Sama, sasvim sama sred prepunih dvora, Dvori su kićeni, a talasi silni, Ali srce moje u čemeru vene.*"

Megi se slabašno osmehnu, dovršivši strofu u svojim mislima. *Srce moje žudi za danima prošlim, što još kao sene o sreći romore.*

Bila je to stara irska balada. Slivenamon, tako se zvala. "Žena iz planina." Naravno, ona nije bila žena iz planina, ali je savršeno dobro shvatala poentu. Ona dablinska galerija je bila poput kićenih dvora, je njeno srce grcalo u čemeru. Bila je sama. Sasvim sama.

Odvezla je bicikl do zadnjeg dela dvorišta, ali je, umesto da uđe u kuću, nastavila da vozi preko polja. Još je bila ošamućena i noge je nisu baš najbolje slušale, ali nije želela da proćerda tako blaženu noć u krevetu. U praznom hladnom krevetu.

Pijana ili trezna, po danu ili noći, kao od šale je mogla da pronade put preko imanja koje je nekada pripadalo njenoj porodici.

Čula je hućanje sove i šuštanje visoke trave koja se povijala ka isloku. To je verovatno neki noćni grabljivac vrebao svoj plen. Nad njenom glavom je lebdeo okrugli blistavi mesec, kao svetionik sred mora plutajućih zvezda. Noćno nebo joj je šaputalo svoje tajne. Potočić na zapadu je romorio kao brbljivo dete.

Da, to je bilo ono što je želela. Taj veličanstveni spokoj i ta opojna samoća su joj bili potrebni kao vazduh. Zar bi mogla da živi bez lih zelenih polja koja su se talasala pod srebrnastom mesečinom i žmirkavim zvezdama, pomislila je, zagledavši se u usamljeni treperavi odsjaj u

daljini. Bila je to lampa u Marfijevoj kuhinji.

Sećala se kako je nekada davno šetala tim poljima sa svojim ocem. Još je mogla da oseti nežan topao stisak njegove šake. Njen otac joj u takvim prilikama nije pričao o setvi i žetvi, o oranju i kosidbi, već o snovima. Uvek je pričao o snovima.

Ali, nikada nije uspeo da pronađe svoj san.

A opet, sad joj se činilo da je još tužnije od očevog jurišanja na vetrenjače bilo to što je njena majka nekada davno pronašla svoj san, a onda ga gotovo preko noći izgubila.

Kako bi se ona osećala, prođe joj kroz glavu, kada bi se nešto što je žarko želela, nešto što je bilo nadomak ruke, izmigoljilo između njenih prstiju i znanavek nestalo?

Možda se baš toga i plašila? Možda je zato toliko zazirala od prilike koja joj se ukazala?

Opružila se preko trave, okrenuvši lice ka noćnom nebu. Bila je ošamućena od previše pića i previše snova. Zvezde su izvodile svoj anđeoski ples, a mesec je, svetlucav kao srebrnjak, stražario nad zemljom. U vazduhu je podrhtavala pesma slavuja. Bila je to noć koja je pripadala samo njoj.

Opijena tom pomišlju, razvukla je usne u osmeh, sklopila oči i utonula u san.



## Jedanaesto poglavlje

robudilo ju je mukanje krave. Krupne vodnjikave oči se zapi- ljiše u usnulo skrupčano ljudsko obličje koje je ležalo na paš- njaku. Naravno, blentava krava je razmišljala samo o hrani i o potrebi da joj neko isprazni vime. Par puta je dunula u Megin obraz, glasno šmrknula i nastavila da pase.

„Gospode, smiluj mi se! Kakav je to zvuk?”

U glavi joj je tutnjalo kao da je neko udarao u ogroman kožni bubanj. Skotrljala se na bok i sudarila se sa kravinom prednjom nogom, a onda je otvorila svoje krmeljive podbule oči.

„Milostivi Isuse!” zaprepašćeno je vrisnula, primetivši kako joj vlastiti glas odjekuje kroz glavu poput gonga. Brže-bolje je stavila ruke preko ušiju, kao da se plašila da će joj se bubne opne rasprsnuti. Počela je da baulja preko trave, a krava, koja je bila jednako zbunjena kao i ona, ponovo poče da muče i da koluta očima. „Šta d tražiš ovde?” progundala je, grčevito stiskajući glavu i pridižući se na kolena. „U stvari, šta ja tražim ovde?” Spustila je zadnjicu na pete i sumnjičavo se zagledala u kravu. Krava joj uzvratila jed- nakom podozrivošću. „Nisam valjda ovde zaspala?!” Ozlojeđena situacijom u kojoj se obrela, prebacila je ruke sa ušiju na oči, boreći se sa mamurlukom. „To mi je kazna što sam preterala s pićem. Ali, ništa ne brini, draga kravo. Neću ti dugo smetati. Samo da se malo priberem, pa odoh.”

Krava, u znak odgovora, zakoluta očima i nastavi da pase.

Jutro je bilo vedro, toplo i puno zvukova. Brundanje traktor skog motora, lavež psa i veseli cvrkut ptica odjekivali su unutar njene lobanje, još više pojačavajući nepodnošljivu pulsirajuću gla vobolju. U ustima je osećala grozan ukus, kao da se najela treseta, a odeća joj je bila mokra od jutarnje rose.

„Lepo, nema šta! Da se komiram na pašnjaku kao neka ispičutura!”

S mukom se pridigla na noge, zanjihala se i bolno zastenjala. Krava lenjo mahnu repom. Možda je to bio izraz saosećanja. Megi se obazrivo protegnu. Utešena spoznajom da joj se kosti nisu rasprsle, razgibala je zgrčene mišiće i prešla bunovnim očima preko polja.

Naokolo je paslo još krava koje uopšte nisu obraćale pažnju na uljeza koji je prespavao na njihovoj livadi. Na susednom polju je ugledala skupinu uspravnog kamenja poređanog u kružnoj formaciji. Te stene, koje su bile drevne kao vazduh, lokalni žitelji su nazivali „Druidski sabor”. Prisetila se kako je poljubila Marfija za laku noć i kako je, očarana njegovim glasom i onom starom irskom baladom, krenula u šetnju po mesečini.

Tada se prisetila i sna koji je usnila dok je spavala pod tom než- nom srebrnastom svetlošću. Slike su bile tako žive i tako upečat- ljive daje istog trenutka zaboravila na bolno probadanje u glavi, na utrnule mišiće i ukočene zglobove.

Blistavi mesec je pulsirao kao ogromno srce, zasipajući nebo i zemlju hladnom belom svetlošću. A onda je odjednom počeo da plamti kao buktinja i da se preliva čudesnim bojama, neverovat- nim plavičastim, crvenim i zlatnim nijansama koje su bile tako lepe da je zajecala od ushićenja.

Vinula se ka nebu, uznoseći se sve više i više, sve dok ga konačno nije dodirnula. Bio je tako gladak, čvrst i hladan dok ga je stiskala među dlanovima. U toj blistavoj kugli je nazrela sopstveni lik, a negde još dublje, u samoj utrobi tih plutajućih boja, kucalo je njeno srce.

Uskovitlana vizija koja joj je zaposela um bila je dovoljno snažna da potisne mamurluk. Ponesena nadahnućem, potrčala je preko polja, ostavljajući krave da spokojno pasu i ptice da svojim cvrkutom pozdravljaju novo jutro.

U roku od sat vremena već je bila u svom ateljeu, žudeći da svoju viziju što pre pretvori u stvarnost. Slika joj je bila tako jasno urezana u mislima da joj nije bila potrebna skica. Naravno, preskočila je doručak jer uopšte nije osećala glad. Ushićena otkrićem koje je titralo oko nje poput svetlucavog plašta, dohvatila je svoju lulu i prikupila prvu količinu rastopljenog stakla.

Razvukla je smesu preko podloge kako bi je ohladila i centrirala, a potom je počela da duva.

Kada je staklo ponovo postalo vruće i fluidno, spustila je mehur na podlogu sa praškastim pigmentima, a onda ga ponovo izložila dejstvu plamena kako bi se boja stopila sa staklenim zidom.

Iznova i iznova je ponavljala postupak, dodajući staklo, vatru, dah, boju. Okrećući držalju i poigravajući se sa silom gravitacije, špatulom je zagladila svetlucavu kuglu kako bi dobila željenu formu.

Prebacila je skulpturu sa lule na pontil i ubacila je u peć za dogrevanje. Sada je trebalo da upotrebi vlažan štap koji će prisloniti uz otvor figure kako bi pritisak pare povećao njenu zapreminu.

Sva njena čula i sva energija bili su usredsređeni na započeti posao. Znala je da će se voda sa štapa pretvoriti u paru. Ako ne bude savršeno kontrolisala postupak, zidovi bi mogli da eksplodiraju od pritiska. Sad bi joj dobro došao još jedan par veštih ruku, neko ko bi joj dodavao alatke i donosio nove količine rastopljenog stakla ali ona nije imala običaj da unajmljuje pomoćnike.

Gundala je sebi u bradu dok se neprestano prebacivala tamo-amo, trčkarajući između peći, podloge sa pigmentima i svoje stolice.

Sunce se dizalo na nebu, a njegovi zraci su prodirali kroz prozor stvarajući oblak zlaćane svetlosti.

To je bilo prvo što je Rogan ugledao kada je otvorio vrata. Megi kako sedi na stolici, nadvijena nad kuglom rastopljenih boja i okružena bleštavim krugom svetlosti koji je podsećao na sunčevu koronu.

Primitivši njegov dolazak, Megi ga prostreli oštrim pogledom. „Skinij sako i kravatu i dođi ovde. Treba mi pomoć.”

„Molim?”

„Do đavola, šta si se ukipio? Rekla sam da mi treba pomoć. Radi ono što ti kažem i ne smaraj me bilo kakvim komentarima.”

Zaboga, nije valjda očekivala da joj on pomogne? Rogana je malo šta moglo da zatekne nespremnog, ali ga je taj zahtev definitivno ostavio bez teksta. Dok je sedela pored rasplamsale vatre, okružena oreolom zlatne svetlosti, Megi je podsećala na drevnu boginju vatre koja je od svog daha i ognja stvarala nove svetove. Spustio je aktovku na stranu i skinuo sako.

„Drži ovo što čvršće”, dobaci ona, izvlačeći se iz stolice. „Gledaj kako okrećem pontil. Polako, ravnomerno. Sad ti treba da uradiš isto. Ne smeš da cimaš ili da zastajkuješ. Ako nešto zezneš, budi siguran da ću te ubiti.”

Rogan je bio tako zaprepašćen što mu je poverila sudbinu svog dela da je sedeo u njenoj stolici kao paralisani, ne usuđujući se da izusti ni reči. Staklarska lula bila je topla i teža nego što je očekivao. Megi mu je namestila šake u odgovarajući položaj i ostala pored njega sve dok se nije uverila da je uhvatio ritam.

„Ostani tu i pazi šta radiš, a ja idem po još stakla”, rekla je. „Veruj mi da ti život zavisi od toga.”

Rogan uopšte nije sumnjao da je ozbiljno mislila. Uspaničeno pridržavao njenu skulpturu, ona se uputi ka peći, uze novu količinu rastopljenog stakla i vrati se nazad

„Jesi li video šta sam uradila? Prosto ko pasulj. Sledeći put taj zadatak prepuštam tebi.” Kada je zid srkšao, dohvatila je alatku nalik velikoj oštroj pinceti i gurnula je staklo.

„Hajde sad, idi do peći”, rekla je, uzevši lulu iz njegovih ruku i nastavivši da je okreće. „Ne brini. Ako uzmeš više stakla nego što ti treba, lako ću ukloniti višak.”

Peć je bila tako usijana da mu se učinilo da ne može da diše. Sledeći njena uputstva, zaronio je lulu u rastopljenu smesu i počeo da je okreće. Opčinjeno je posmatrao kako se staklo prikuplja i prijanja uz lulu, poput vrelih suza.

„Dodaj mi to sa zadnje strane klupe, sleva udesno”, objasni Megi, dohativši par klešta i kontrolišući pontil, dok je drugom i ukom uzimala rastopljenu smesu koju joj je Rogan doneo.

Ponovila je postupak dok su varnice letele nad voskom, posmatrajući kako se staklo stapa sa

staklom i kako se boje stapaju sa bojama. Kada je bila zadovoljna unutrašnjim dizajnom, ponovo je spustila usne na vršak lule i doterala oblik svojim dahom.

Pred Roganovim očima se sada nalazila savršena kugla veličine fudbalske lopte. Unutrašnjost prozirne staklene sfere bila je preplavljena eksplozijom pulsirajućih boja i oblika. Kada bi svojoj mašti pustio na volju, mogao bi da kaže da je to staklo živelo i disalo baš kao i on. Boje su se vrtložile u središtu kugle, nemoguće lepe i poletne, slivajući se ka staklenom zidu, gde su prelazile u krajnje delikatne nijanse.

Snovi, pomislio je. Ta kugla je predstavljala vrtlog neobuzdanih snova.

„Dodaj mi turpiju“, procedi Megi zapovednim tonom.

„Šta?“

„Turpiju, proklet bio.“ Megi je već prilazila klupi prekrivenoj vatrostalnim podmetačima. Dok je spuštala pontil na drvenu stegu, ispružila je ruku u stranu, kao hirurk koji traži skalpel. Rogan joj poslušno dodade turpiju.

Čuo je kako Megi zaustavlja dah u trenutku kada je turpija kvrcnula o staklo. Potom je udarila pontil i staklena kugla se lagano skotrlja na podmetač. „Rukavice“, rekla je. „One debele, pored stolice. Požuri.“

Ne skidajući pogled sa kugle, navukla je rukavice. Oh, kako je samo želela da je dodirne! Da je drži između golih dlanova kao u sinoćnom snu. Uprkos tome, dohvatila je metalne rašlje obložene azbestom i odnela kuglu na kaljenje.

Podesila je tajmer i zastala ispred peći, zureći u prazno.

„Znaš, to je mesec“, tiho je prozborila. „On upravlja plimom i osekom, ali ne samo na morima i okeanima već i u našim dušama. On je naš saveznik dok lovimo i dok žanjemo i dok spavamo. A, ako smo do voljno srećni, možemo ga držati u rukama i sanjati zajedno s njim.“

„Kako ćeš nazvati tu skulpturu?“

„Nikako. Ljudi u njoj treba da vide ono što žele da vide, tako da bi mogla da ima milion različitih imena.“ Kao da je upravo i sama izronila iz sna, podigla je ruku i blago promasirala slepoočnicu. „Bože, kako sam umorna.“ Odvukla se do svoje stolice, sela i zabacila glavu unazad.

Bila je bleđa kao kreč, primeti Rogan. Više nije bilo one energije koja je prosto vrcala oko nje dok je radila. „Jesi li ponovo čitavu noć provela u ateljeu?“

„Nisam. Sinoć sam spavala.“ Na njenim usnama zaigra setan osmeh. „Na Marfijevom pašnjaku, pod blistavim punim mesecom.“

„Spavala si na pašnjaku?“

„Bila sam pijana.“ Široko je zevnula, a onda prasnula u smeh i otvorila oči. „Malčice. Ali sam imala dobar razlog.“

„A ko je taj Marfi?“ upita Rogan, krenuvši ka njoj.

„Stari prijatelj... koji bi, istini za volju, bio poprilično iznenađen da me je zatekao kako spavam na njegovom pašnjaku. Hoćeš li biti ljubazan da mi doneseš neko piće?“ Rogan podozrivo izvi obrvu, što ju je nateralo da ponovo prasne u smeh. „Nisam mislila na alkohol, Rogane. U frižideru imaš limenke sa gaziranim sokom. Uzmi nešto i za sebe“, dodala je kada je Rogan krenuo ka frižideru. „Pravo da ti kažem, bio bi dobar staklarski šegrt.“

„I drugi put“, odgovori Rogan, shvativši njene reči kao izraz zahvalnosti. Dok je Megi gasila žed, prešao je pogledom preko radionice. Megi očigledno nije gubila vreme. Primetio je nekoliko novih skulptura inspirisanih umetnošću američkih starosedelaca. Pažnju mu je naročito privukla plitka posuda sa širokim kljunom i prigušenim tamnim koloritom. „Divan komad.“

„A-ha. Upečatljiv primer uspešnog eksperimenta. Kombinovala sam prozirno i neprozirno staklo.“ Ponovo je zevnula. „A unda sam dovršila stvar kalajnim isparenjima.“

„Čime?“ zbuñeno promuća Rogan. „U stvari, nema veze“, brže-bolje je dodao, primetivši da se Megi već spremala da lansira neko dugo komplikovano objašnjenje. „Čak i kad bi mi rekla, siguran sam da ništa ne bih razumeo. Hemija mi nikad nije bila jača strana. Zadovoljiću se estetskim aspektima tvog stvaralaštva.“

„Koje je jednako fascinantno kao i sama umetnica, zar ne?“ podrugljivo upita ona. Mišići oko Roganovih usana blago zaigraše. „Znači, čitala si kritičke prilceze? Kao što vidiš, odlično smo krenuli, Megi. Sad možemo samo da se pomolimo da se tako i nastavi. Ali, kasnije ćemo pričati o tome. Šta kažeš da se malo odmoriš pa da izađemo negde na ručak?“ „Nisi valjda prevalio toliki put da bi me izveo na ručak?“ „Nisam, ali bi mi bilo zadovoljstvo.“

Rogan Svini je definitivno delovao drugačije, zaključila je. U njemu se odigrala neka suptilna promena, promena koju je mogla da pročita u tim neodoljivim očima. Međutim, o čemu god da se radilo, i dalje se savršeno kontrolisao. Ali će par sati u njenom društvu biti dovoljno da se i ta stavka skine s dnevnog reda, zadovoljno je pomislila.

„Šta kažeš da pređemo u kuću, da popijemo čaj i da nešto prezalogajimo? Naravno, usput mi možeš objasniti zbog čega si došao.“

„Objašnjenje je krajnje prosto. Došao sam da te vidim.“

Prizvuk koji je nazrela u njegovom glasu joj je govorio da pod hitno mora da razbudi svoje uspavane instinkte. „Ako je tako, nema razloga da se zadržavaš. Već si me video.“

„Jesam.“ On podiže svoju aktovku i otvori vrata. „Ali bih pre polaska voleo da popijem taj čaj koji si mi obećala.“

„Odlično. Mogao bi sam da ga skuvaš.“ Osvrnula se preko ramena ulazeći u kuhinju. „Naravno, ako znaš kako.“

„Mislim da ću se snaći.“ Rogan skrenu pogled ka cveću. „Imaš divan vrt, Megi.“ „Braj ga je malo sredila dok sam bila odsutna. Šta je ovo?“ Megi lupnu nogom po kartonskoj kutiji spuštеноj pored vrata koja su vodila u zadnji deo dvorišta.

„Doneo sam ti neke stvari. Između ostalog, tu su i one elegantne cipele koje si ostavila u mom salonu.“

On joj pruži aktovku i podiže kutiju na sto, lagano se osvrnuvši. „Gde stoji čaj?“

„U ormariću iznad šporeta.“

Dok je Rogan spremao čaj, Megi radoznalo otvori kutiju. Samo par trenutaka kasnije se spustila na stolicu i počela da se kikoće držeći se za stomak.

„Stvarno si nemoguć, Rogane. Ako već ne želim da odgovaram na pozive, zašto bih preslušavala poruke na glupavoj telefonskoj sekretarici? „Zato što ću te zadaviti ako to ne budeš radila.“

„Samo se ti teši.“ Megi ustade sa stolice, zavuče ruku u kutiju i izvadi sledeću stvar. Veliki zidni kalendar. „Francuski impresionisti“, promrmrljala je pregledajući slike na gornjoj polovini listova. „Dobro. Ovo bar lepo izgleda.“

„Znaš, te brojke ispod slika su mnogo važnije“, objasni Rogan pristavljajući čajnik. „Zamolio bih te da ubuduće koristiš i kalendar i sekretaricu.“ Potom je i sam prišao kutiji i izvadio izduženu baršunastu futrolu. Bez trunke teatralnosti je otvorio futrolu i pružio joj tanak zlatni sat ukrašen ćilibarom i dijamantima.

„Zaboga, ne očekuješ valjda da to nosim? To je damski sat. Zaboraviću se i otići ću s njim na kupanje.“

„Ne brini. Otporan je na vodu.“

„Ili ću ga slomiti.“

„Onda ću ti kupiti drugi.“ On joj podiže ruku i otkopča dugme na manžeti. „Do đavola, šta je ovo?“ upitao je kada je primetio zavoj. „Šta si uradila?“

„To je opekotina, Rogane.“ Megi je i dalje zurila u sat tako da nije primetila plamsaj srdžbe u njegovim očima. „Nisam bila dovoljno pažljiva.“

„Zaboga, Megi, otkud ti pravo da budeš nepažljiva? Znaš kakvim se poslom baviš. Zar treba da razmišljam još i o tome?“

„Ne dramati, Rogane. Samo sam se opekla. Nisam otfikarila ruku.“ Htela je da povuče šaku, ali je on pojačao stisak. „Zaboga, to se dešava svima koji rade sa staklom. Nije ništa fatalno.“

„Naravno da nije“, uštogljeno procedi on, potisnuvši svoj bes i stavivši joj sat oko ruke. „Samo se ne osećam dobro kad pomislim šta bi moglo da se izrodi iz tvoje nepažnje.“ Pustio je njenu šaku i

ćušnuo ruke u džepove. „Znači, povreda nije ozbiljna?”

„Nije. Hoćeš da napravim sendviče?” upitala je dok se Rogan vraćao ka šporetu. Voda u čajniku je već počela da šušti. „Kako god hoćeš.”

„Koliko nameravaš da ostaneš?”

„Večeras idem nazad. Hteo sam da porazgovaram s tobom, a znam da se ne javljaš na telefon.” Rogan se u međuvremenu pribrao. Stavio je gužvicu lišća u vodu i preneo čajnik do stola. „Doneo sam ti članke koje si tražila od moje bake.”

„Ah, to.” Megi skrenu pogled ka aktovki. „Molim te da joj preneseš moju zahvalnost. Pročitaću ih kasnije.” Kad bude ostala sama, pomislila je. „Dobro. Hteo sam da ti dam još nešto. I to lično.”

„Još nešto?” Megi iseče krišku Brajaninog hleba. „Izgleda da je ovo dan za poklone.” „U ovom slučaju se ne radi o poklonu.” Rogan otvori aktovku i izvadi koverat. „Ovo bi mogla odmah da pogledaš.”

„Ako insistiraš.” Megi obrisala ruke i otvori koverat. Prsti joj se grčevito sklopiše oko naslona dok je iščitavala iznos ispisan na čeku. „Marijo, majko božija!”

„Prodali smo sve eksponate za koje smo istakli cene”, objasni Rogan, zadovoljno posmatrajući njenu reakciju. „Rekao bih da je izložba predstavljala pun pogodak.” „Sve do jednog?” zbunjeno promuca ona. „I sav ovaj novac pri pada meni?” U glavi joj zavлада pravi kovitlac. Razmišljala je o mesecu i o snovima i o promenama. Ne uspevajući da se izbori sa šokom, spustila je glavu na sto.

„Ne mogu da dišem. Mislim da su mi pluća otkazala.” Štaviše, nije mogla čak ni da govori. „Rogane, mislim da ću se ugušiti.”

„Ne pričaj svašta.” On stade iza nje i počeo da joj masira ramena. „Hajde, lagano udiši i izdiši. Treba ti samo malo vremena da se povratiš od šoka.” „Ali, to je skoro dvesta hiljada funti.”

„Otprilike. Ali, s obzirom na publicitet koji ćeš dobiti kad tvoja dela krenu na turneju, i s obzirom na činjenicu da će interesovanje biti dodatno pospešeno činjenicom da neke od skulptura nisu na prodaju, u budućnosti možeš da računaš na još veće svote.” Megi razrogači oči i ponovo počeo da se bori za dah, što ga je umalo nateralo da prasne u smeh. „Polako, Megi, ljubavi. Lagano udahni, pa lagano izdahni. Treba samo da istisneš vazduh iz pluća i da ga potom ponovo uvučeš. Ništa naročito. Zaboga, to radiš čitavog života”, rekao je pokušavajući da je opusti. „Koliko vidim, napravila si dosta novih skulptura. Potrudicu se da ih što pre prebacimo u Dublin. Budući da si već obavila dobar deo posla, na jesen ćemo krenuti na turneju. Možda bi bilo dobro da malo predahneš. Kreni na neko putovanje. Uživaj u svom uspehu.”

„Na putovanje?” Ona se naglo uspravi. „Ne mogu sad da razmišljam o tome. Glava mi je kao luftbalon.”

„Dobro, sve u svoje vreme.” On je nežno potapša po glavi, a potom pređe s druge strane stola kako bi joj nasuo čaj. „Dakle, hoćeš li da izađemo na taj ručak? Da proslavimo zajednički uspeh.”

„Hoću”, promuca ona. „Rogane, stvarno ne znam šta da kažem. Nikad nisam mislila... nikad nisam verovala da...” Začutila je, stavivši ruku preko usta. Rogan se na trenutak uplašio da će briznuti u plač, ali iz njenih grudi pokulja lavina divljeg gromkog trijumfalnog smeha. „Gospode, pa ja sam bogata! Puna sam ko brod, Rogane Svini!” Skočila je sa stolice i poljubila ga, a onda počela usplahireno da se vrzma po kuhinji. „Znam da su te pare za tebe samo kap u okeanu, ali one za mene predstavljaju slobodu. Naši okovi su konačno spali, a nju niko neće pitati da li joj se to sviđa ili ne.”

„O čemu, zaboga, govoriš?”

Ona ushićeno zavrte glavom, razmišljajući o Brajani. „O snovima, Rogane. O divnim, dugo sanjanim snovima. Oh, moram to da kažem Brajani. Idem iz ovih stopa.” Zgrabila je ček i impulsivno ga ćušnula u zadnji džep. „Molim te, ti ostani ovde. Popij čaj, spremi nešto za klopu. Ako nekog želiš da zoveš, slobodno se posluži telefonom. Znam koliko si zaljubljen u tu stvarčicu. Radi šta god ti drago.”

„A gde ćeš ti?”

„Moram nešto da obavim. Neću se dugo zadržati." Megi je lepršala naokolo kao da je dobila krila. Vratila se do Rogana kako bi ga još jednom poljubila, ali je u žurbi promašila njegove usne i cmoknula ga u bradu. „Ostani ovde", dobacila je, a onda je izjurila iz kuće i pohitala preko polja.

Kada je stigla do kamene ograde iza koje se nalazio Brajanin pansion, bila je toliko zadihana da je brektala kao parna lokomotiva. Ali, ako ćemo pravo, bila je zadihana još pre nego što je počela da trči. Malo je falilo da zgazi pravo u leju sa pitomim ljubičicama - što bi je sigurno skupo koštalo - i da se oklizne na uzanoj kamenoj stazi koja je vijugala između baršunastog cveća.

Duboko je udahnula spremajući se da pozove Brajanu, ali je tada spazila da je njena sestra već bila napolju. Stajala je na travnatoj stazi na suprotnoj strani vrta prostirući veš.

Sa štipaljkom među zubima i mokrim čaršavom u rukama, Brajana je zurila u smerne glavice kandilki i nevena dok je Megi spuštala ruku na grudi pokušavajući da primiri svoje podivljalo srce. Ne prozborivši ni reči, Brajana vešto istrese čaršav i prebaci ga preko žice.

Na njenom licu su se još mogli primetiti tragovi povređenosti. I tragovi srdžbe. Sve to blago rashlađeno i začinjeno Brajaninom specijalnom mešavinom ponosa i kontrole. Konkobar veselo zalaja i potrča ka Megi, ali Brajana izusti tihi komandu i on se ukopa u mestu. Tužno se zagledao u Megi, a potom se vratio do svoje gazdarice i čučnuo pored njenih nogu. Brajana izvadi još jedan čaršav iz korpe, protrese ga i prikači ga štipaljkama.

„Zdravo, Megi", rekla je hladnim uzdržanim glasom.

Znači, još joj nije oprostila, pomisli Megi. „Zdravo, Brajana. Imaš li goste?" doviknula je, čušnuvši palčeve u zadnje džepove farmerica.

„Da. Sve sobe su zauzete. Tu je jedan američki par, jedna engleska porodica i jedan mladić iz Belgije."

„Znači, nešto kao Ujedinjene nacije?" Megi radozvalo šmrknu, osetivši miris koji je dolazio iz kuhinje. „Praviš pitu?"

„Već sam ih ispekla. Hlade se na simsu." Brajana je mrzela sukobe, tako da uopšte nije skretala pogled ka sestri. „Znaš, Megi, razmišljala sam o onome što si mi rekla i strašno mi je žao što je tako ispalo. Trebalo je da budem tamo. Morala sam da pronađem način da budem uz tebe."

„Zašto to onda nisi učinila?" „Ti baš znaš da utešiš čoveka, zar ne?"

„Ne umem da se foliram, Braj. To je sve."

„Nisam pošla s tobom zato što imam obaveze. Ne samo prema njoj" - brže-bolje je dodala, preduhitrivši Meginu upadicu - „već i prema ovom mestu. Znaš, nisi ti jedina koja ima ambicije i snove."

Megi proguta reči koje su joj bile na vrh jezika. Nije imala prava da ponovo povredi sestru, opomenula je sebe. Skrenula je pogled ka kući. Zidovi su bili sveže okrečeni, prozori savršeno čisti i izglancani, čipkaste zavese lepršave i romantične kao nevestinski veo. Dvorište je vrvelo od cveća koje je bilo raštrkano po lejama, saksijama i limenim vedrima.

„Divno si ovo sredila, Braj. Baka bi sigurno bila oduševljena."

„Ali ti nisi."

„Grešiš." Shvativši da je sada došao red na nju, Megi pokajnički spusti šaku na sestrino rame. „Ne kažem da shvatam kako to uspevaš i zašto si odlučila da se baviš baš time, ali sam srećna ako ovaj pansion predstavlja ostvarenje tvog sna. Izvini što sam vikala na tebe."

„Ah, već sam navikla." Uprkos gorčini koja je izbijala iz njenog glasa, Brajanino srce je počelo da smekšava. „Sačekaj da završim s ovim, pa ću pristaviti čaj. Možeš nešto i da pojedeš."

Iako su joj creva krčala od gladi, Megi odmahnu glavom. „Nemam vremena. Moram što pre da se vratim. Rogan mi je došao u posetu."

„Zašto ga nisi dovela ovde? Stvarno nije u redu da ostaviš gosta da te čeka kod kuće dok ti skitaš naokolo."

„Pa, on baš i nije neki gost... U stvari, ni sama ne znam kako to da definišem, ali nije ni bitno. Došla sam da ti nešto pokažem."

Iako je bila razočarana Meginom nepristojnošću, Brajana je odustala od dalje rasprave. Sagnula se ka korpi i uzela poslednju jastučnicu. „Dobro, pokaži mi to što hoćeš pa se onda vrati kod Rogana. Ako nemaš ništa za ručak, nešto ću ti spakovati. Zaboga, čovek je prevalio toliki put...”

„Molim te, Braj”, nestrpljivo je prekinu Megi, vadeći ček iz džepa. „Prestani da mi zvocaš zbog Svinija i pogledaj ovo.”

Ne skidajući ruku sa žice za veš, Brajana skrenu pogled ka papiru i istog trenutka zinu od čuda. Štipaljka se izmigolji između njenih zuba i pade na travnjak, a jastučnica skliznu sa žice.

„Zaboga, šta je to?”

„Ček, eto šta je. Nisi valjda slepa. Lep, velik, debeo ček. Utopio je sve skulpture, Braj. Sve koje su bile ponuđene na prodaju.”

„Ali, zar je moguće?” Brajana je mogla samo da blene u silne nule. „Mislim, to je pravo bogatstvo. Kako je uspeo toliko da izvuče?”

„Lako. Sklopio je posao sa vrhunskom umetnicom.” Megi ushićeno zgrabi sestru za ramena i okrenu je ka sebi. „Jesi li pročitala šta kritičari pišu o izložbi? Kažu da su moj talenat i moja kreativnost neiscrpni. Što znači da će biti još para, Braj.” Prasnula je u srdačan smeh, uzela sestru za ruke i počela da cupka po travi kao da igra živahan mornarski ples. „Ah, da, rekli su i nešto o mojoj duši i mojoj seksualnosti, ali to nisam zapamtila.”

„Megi, sačekaj. Vrti mi se u glavi.”

„Nek ti se vrti do mile volje. Postale smo bogate, Braj!” Dve sestre se, poput razdraganih devojčica, baciše na travu. Megi se kiko- tala na sav glas dolc je Kon oduševljeno skakao oko njih. „Konačno ću moći da kupim staklarski strug, a ti ćeš moći da kupiš taj novi šporet koji priželjkuješ iz dna duše, iako se praviš da ti uopšte ne treba. A moći ćemo i negde da odemo na odmor. Gde god poželiš. Treba samo da uzmeš globus i da ubodeš prstom. Kad bolje razmislim, mogla bih sebi da priuštim i nov krevet.” Ona se opruži preko trave, rvući se sa sestrom. „A ti ćeš moći da proširiš pansion. Ako želiš, možeš da dogradiš čitavo krilo.”

„Ne mogu da poverujem, Megi. Jednostavno ne mogu da dođem sebi.”

„Što pre ćemo pronaći neku kuću.” Megi se pridiže sa zemlje i prebaci ruku oko Brajaninog vrata. „Kakvu god želi. I unajmićemo ženu koja će ispunjavati njene prohteve.”

Brajana zatvori oči dok se u njenoj duši vodila borba između ushićenja i griže savesti. „Ona možda neće hteti da...”

„Naravno da će hteti. Slušaj me, Braj.” Megi joj utešno stisnu šake. „Nema razloga da ne pristane. Dobiće sve što poželi. Imaće negovateljicu koja će voditi računa o njoj. Već sutra ćemo otići do Enisa i potražiti Peta Ošėja. On se bavi prodajom nekretnina. Biće savršeno zbrinuta i to u najkraćem mogućem roku. Obećala sam tati da ću dati sve od sebe da vam pomognem i čvrsto nameravam da održim svoju reč.”

Mejv se u tom trenutku pojavi na baštenskoj stazi. „Zar nemate nimalo obzira?” srdito je povikala. Uprkos vrućini, bila je ogrnuta vilom ispod koga je nosila uštirkanu i ispeglanu haljinu. Megi uopšte nije sumnjala ko je bio zadužen za to silno štirkanje i peglanje. „Vrištite na sav glas dok neko pokušava da se odmori.” Mejv privuče i ubove šala i prekorno uperi prstom ka mlađoj kćeri. „Da si odmah ustala odatle, mlada damo. Zaboga, šta se to dešava s tobom? Kuća ti je puna gostiju, a ti se ponašaš kao neka prostakuša.”

Brajana se uštogljeno pridiže i obrisa prašinu s pantalona. „Pogledaj kako je lep dan, mama. Možda bi i tebi prijalo da malo po-sediš na suncu.”

„Možda. Pod uslovom da to pseto ne kidiše na mene.” „Sedi, Kone.” Brajana nežno pomilova psa, kao da želi da ga zaštiti od majčinih uvreda. „Hoćeš li da ti donesem čaj?”

„Hoću, ali ga ovog puta valjano spremi.” Mejv se prebaci do baštenskog stola i spusti se na stolicu. „Onaj Belgijanac je danas dvaput protutnjao stepeništem. Moraćeš da mu kažeš da nije lepo da diže toliku buku. Eto šta se dešava kad roditelji puste svoju decu da se smucaju po svetu a da ih prethodno ništa nisu naučili.” „Odmah ću se vratiti”, dobaci Brajana, krenuvši ka kuhinji. „Megi, jesi li i ti za čaj?”

„Nemam vremena. Popričaću s majkom, a onda idem kući.” Uprkos Brajaninom molećivom

pogledu, čelični plamsaj u Meginim očima je govorio da je svaka rasprava bila izlišna. „Braj, je li ti odgovara da sutra oko deset krenemo za Enis?“ „Pa, ovaj... da, odgovara mi.“

„O čemu se radi?“ upita Mejv dok je Brajana nestajala iza kuhinjskih vrata. „Šta vas dve planirate?“

„Tvoju budućnost, majko.“ Megi privuče susednu stolicu i opruži noge. Naravno, isprva je nameravala da to drugačije izvede. Ponadala se da bi, u svetlu najnovijih saznanja, ona i njena majka mogle tla zaborave na stare uvrede i da donekle unaprede svoj odnos, ali su emocije koje su joj tako dugo trovale dušu ponovo proradile. Pri setivši se srebrnastog meseca pod kojim je provela prethodnu noć i razmišljanja o izgubljenim snovima, tiho je prozborila, „Namera vamo da ti kupimo kuću.“

Mejv ispusti prezriv uzdah, štipkajući rub svog šala. „Koješta. Šta će mi kuća kad mi je ovde sasvim lepo? Brajana vodi računa o meni.“

„To mi je poznato, ali ćemo ubrzo okrenuti novi list. Naravno, unajmićemo ženu koja će ti stalno biti na raspolaganju. Ne moraš da brineš da ćeš pod stare dane biti prepuštena samoj sebi, ali više nećeš iskorišćavati Braj.“

„Brajana je moja kćer. Ona odlično shvata svoje obaveze.“

„I više od toga“, složi se Megi. „Braj daje sve od sebe da ti budeš zadovoljna, majko, ali sad shvatam da tebi čak ni to nije dovoljno.“

„Ništa ti ne shvataš.“

„Možda, ali bih volela da shvatim.“ Megi ispusti dubok uzdah. Iako nije mogla da dopre do svoje majke, ni u fizičkom ni u emocionalnom smislu, glas joj postade za nijansu nežniji. „Stvarno bih volela. Žao mi je što si morala da se odrekneš svoje karijere. Tek nedavno sam saznala...“

„Da nisi zucnula ni reči o tome.“ Mejvin glas postade hladan kao led, a lice joj preblede od šoka i bola koji nikada nije zaboravila i oprostila. „Da ti nikad više nije palo na pamet da načinješ tu temu.“

„Htela sam samo da ti kažem da mi je žao.“

„Ne treba mi tvoje sažaljenje.“ Mejv stisnu usne i skrenu pogled u stranu. Nije mogla da podnese da joj njena rođena kćer baci prošlost u lice, da je sažaljeva zbog toga što je nekada davno zgrešila i izgubila ono što joj je bilo najvažnije u životu. „Zabranjujem ti da pričaš o tome u mom prisustvu.“

„U redu.“ Megi sačeka da Mejv ponovo pogleda u nju. „Reći ću ti samo ovo, majko. Ti me kriviš zbog onoga što si izgubila i možda pronalaziš izvesnu utehu u tome. Nikad neću zažaliti što si me donela na svet, ali ću učiniti ono što mi savest nalaže. Dobićeš sasvim pristojnu kuću i čestitu služavku koja će ti praviti društvo i voditi računa o tebi. Uradiću to zbog tate i zbog Braj. I, u krajnjoj liniji, zbog tebe.“

„Ti nikad ništa nisi uradila za mene. Samo si mi natovarila bedu na vrat.“

Znači, mogla je da se pozdravi sa pomišlju da će se njihov odnos promeniti. Da će dobiti priliku da krenu ispočetka. „Poštedi me, majko. To si mi već bezbroj puta rekla. Dakle, što pre ćemo pronaći odgovarajuću kuću za tebe. Naravno, opremićemo je po l vojoj želji i gledaćemo da bude dovoljno blizu kako bi Braj mogla da te posećuje. Imaćeš mesečnu alimentaciju - za hranu, odeću i sve što ti je potrebno - ali ti se kunem pred bogom da ćeš se za nepunih mesec dana iseliti odavde i prilagoditi se novim uslovima.“

„Ludi snovi“, procedi Mejv. Iako joj je glas bio hladan i prezriv, u njemu se mogla nazreti primesa straha. „Baš kao i tvoj otac, puna si praznih snova i sumanutih planova.“

„Moji snovi nisu ni prazni ni sumanut.“ Megi, sa osećajem skrivenog trijumfa, izvadi ček iz džepa i ćušnu ga majci pod nos. Mejvine oči se razrogačiše od zaprepašćenosti. „Ovo nije san, majko. Ovde sve piše, crno na belo. To je moj novac. Ja sam ga zaradila, Zaradila sam ga zato što je tata imao dovoljno vere u mene. Zato što mi je omogućio da izučim zanat i da krenem za svojim snom.“

Mejv je prostreli pakosnim proračunatim pogledom. „Nemoj zaboraviti da ono što je tvoj otac spiskao na tebe nije pripadalo samo njemu.“



„Ako misliš na novac koji je dao za moje putovanje u Veneciju, za moje školovanje i izdržavanje, onda si donekle u pravu. Ali, sve ostalo što mi je pružio nema blage veze s tobom." Megi prkosno mahnu čekom i spakova ga u džep. „Ništa ne brini, majko, dobićeš svoj deo. I onda ti više ništa neću dugovati."

„I dalje mi duguješ svoj život", profrflja Mejv.

„Ti nikad nisi marila za moj život. Iako sam konačno uspela da dokučim razloge koji su te naveli da se tako ponašaš, zbog toga se ne osećam ništa bolje. Zato te molim da poslušaj moj savet. Mirno i dostojanstveno ćeš se preseliti u svoj novi dom i potruđićeš se da Brajani svojim zvocanjem i zanovetanjem ne zagorčaš ovih poslednjih mesec dana koje ćete provesti pod istim krovom."

„Ako te baš zanima, uopšte ne nameravam da idem odavde." Mejv zavuču ruku u džep i izvadi čipkastu maramicu. „Valjda je normalno da majka ostane uz svoju mezimicu."

„Daj da batalimo tu farsu, majko. Obe znamo da ti Brajanu ne voliš ništa više nego mene. Ona verovatno ne misli tako, ali nas dve bar možemo da budemo iskrene. Sam bog zna koliko te je Braj zadužila svojom pažnjom i dobrotom, ali tvoje hladno skvrčeno srce nikad neće znati da joj uzvрати makar trunkom ljubavi ili zahvalnosti za sve što je žrtvovala zbog tebe. Ti je samo iskorišćavaš." Megi lagano udahnu, a onda izvuče keca iz rukava. Bio je to tajni adut koji je čuvala već punih pet godina. „Hoćeš li da joj kažem zašto je Rori Mekejveri naprasno otišao za Ameriku i slomio joj srce?"

Mejvine šake poskočiše na krilu. „Uopšte ne znam o čemu govoriš."

„Naravno da znaš, majko. Kada si shvatila da Rori ima ozbiljne namere, odvukla si ga u stranu i objasnila mu kako ti savest nalaže da ga upozoriš u šta se upušta. Rekla si mu da ne možeš da dopustiš da ga Brajana obrlati jer je ona svoje telo poklonila drugom muškarcu. Ubedila si ga da je Braj spavala sa Marfijem i on ti je, naravno, poverovao. Ko bi mogao da ga krivi zbog toga? Bio je mlad i zelen, a tu vest mu nije saopštila neka seoska torokuša već njegova nesudena tašta."

„To je bezočna laž." Mejv prkosno isturi bradu, ali su joj oči bile pune straha. „Kako možeš da budeš tako zlobna i grešna, Margaret Meri?"

„Ne mogu biti zlobnija i grešnija od tebe. Kakva je to majka koja je kadra da uništi sreću vlastite kćeri samo zato što njen život nije ispao onako kako je zamišljala? Marfi mi je sve ispričao." Megi zastade, prostrelivši je plamtećim pogledom. „Rori je nakon toga otišao pravo do Marfija i potukao se s njim. Marfi je poricao, ali mu Rori naravno nije poverovao. A i zašto bi, kad je tu priču čuo lično od Brajanine majke?"

„Bila je previše mlada za brak", brzo objasni Mejv. „Nisam mogla da dopustim da ponovi moju grešku, da svojom nepromišljenošću sebi uništi život. Veruj mi, taj momak nije bio prava prilika za nju. Nikad ništa ne bi postigao."

„Ali ga je ona volela."

„Kakva vajda od ljubavi? Nešto mora i da se jede", odbrusi Mejv grčevito stiskajući maramicu. „Ako si već znala, zašto joj ništa nisi rekla?"

„Zato što bih je time još više unesrećila. Zamolila sam Marfija da nikom ništa ne govori, znajući koliko bi to povredilo Brajanin ponos. A možda sam to uradila i zato što sam bila besna što je Rori naseo na tu priču, što je nije dovoljno snažno voleo da bi prozreo tvoju laž. Ali je sad možda kucnuo čas da joj kažem. Otići ću pravo u kuhinju i sve joj ispričati. Ako bude trebalo, dovešću sirotog Marfija kao svedoka. Tada ćeš čak i nju izgubiti. Ostaćeš potpuno sama, majko."

Megi nije mogla da pretpostavi da će ukus osvete biti tako opor i tako gorak, ali je to nije sprečilo da dovrši svoj govor. „Naravno, ako poslušaj moj savet, to će ostati naša mala tajna. Obećavam ti da ću se čitavog života starati o tebi i da ćeš imati sve što ti je potrebno. Naravno, ne mogu ti vratiti ono što si nekada imala ili što si želela da imaš pre nego što sam se ja začela u tvojoj utrobi, ali ti mogu pružiti dovoljno da budeš srećna i zadovoljna. Treba samo da klimneš glavom i da dobiješ sve što si oduvek priželjkivala - dovoljno para, finu kuću i služavku koja će skakati na svaki tvoj mig."

Mejv ogorčeno stisnu usne. Oh, kako je samo bilo ponižavajuće cenkati se sa rođenom

ćerkom! „Imam li neku garanciju da ćeš održati svoju reč?"

„Naravno, majko. Neka ti garancija bude to što se dušom svog pokojnog oca zaklinjem da ću ispuniti sve što sam ti obećala. Da li ti je to dovoljno?" Megi se odgurnu od stola, spremajući se da krene. „Reci Brajani da ću sutra u deset svratiti po nju", dobacila je, a onda se okrenula na peti i napustila dvorište.

## Dvanaesto poglavlje

Lagano se uputila nazad, ponovo krenuvši preko polja umesto glavnim putem. Usput je često zastajkivala berući žalfiju, odoljen i divlje cveće koje se sunčalo među travom. Marfijeve dobro uhranjene krave, sa debeljuškastim vimenima koja su bila gotovo spremna za mužu, ravnodušno su pasle dok se pentrala preko kamenih zidova koji su razdvajali pašnjake od pooranih polja i pokošenih livada.

Tada je spazila i Marfija kako sedi na svom traktoru. Marfi nije bio sam. Nedaleko od njega su stajali Brajan O'Šej i Dugal Finijan koji su došli da mu pomognu u poljskim radovima. Njih dvojica su došli na *mobu*, ali je Megi znala da je ta reč u zapadnoj Irskoj značila mnogo više od komšijske pomoći. Ona je označavala zajedništvo. Ovde niko nije bio sam, bar kad su u pitanju bili poslovi kao što su skupljanje sena, iskopavanje treseta ili prolećna setva.

Ako su O'Šej i Finijan danaa radili na Marfijevoj zemlji, onda će Marfi sutra ili prekosutra zavrnuti rukave na njihovim imanjima. Niko ništa nije morao da traži. Traktor ili plug ili još dva para snažnih ruku i pleća bi se pojavili dok pljesneš dlanom o dlan i posao bi bio obavljen.

Iako su kamene ograde razdvajale njihova polja i oranice, irski farmeri su bili povezani zajedničkom ljubavlju prema zemlji koju su nasledili od svojih predaka.

Megi podiže ruku odgovorivši na pozdrav trojice marljivih ratara, a potom nastavi ka svojoj kući, noseći poveliki buket divljeg cveća i rastinja.

Jedna čavka se vinu iznad njene glave i srdito zagrakta, prenuvši je iz misli. Samo trenutak kasnije je shvatila zašto je ptica bila zle volje. Kon je jurio prema njoj preko pokošene trave, veselo landarajući jezikom.

„Ponovo pomažeš Marfiju, je l' da?" Ona ispruži ruku i nežno ga pomazi, razbarušivši ostru pseću dlaku. „Hajde, onda, što dangubiš? Vрати se nazad."

Kon mahnu repom, ponosno zalaja i otrča ka traktoru. Dok ga je ispraćala pogledom, očarano je posmatrala zlatno seno, zelene pašnjake, lenje šarene krave i drevne kamene gromade koje su ležale na nekadašnjem posedu Konkenonovih, stražareći nad poljima i ispunjavajući srce čuđenjem i strahopoštovanjem. U daljini se nazirala tamna izbrazdana njiva na kojoj je Marfi uzgajao krompir, a nad čitavim prizorom se nadvijalo beskrajno nebo, vedro i plavo kao različak.

Iz njenih grudi pokulja bujica razdraganog smeha i ona potrča preko polja, brza i graciozna kao gazela.

Možda je to trebalo pripisati u zaslugu samoj lepoti tog blaženog letnjeg dana i vrtoglavom ushićenju zbog prvog velikog uspeha, možda je za to bar delimično bio odgovoran srceparajući cvrkut ptica ili miris divljeg cveća koje je stiskala u naručju, ali kada se zaustavila pred svojim pragom i kada je provirila u kuhinju, srce joj je tako divlje zalupalo da je pomislila da će iskočiti iz grudi.

Rogan je čekao u njenoj kuhinji, zaokupljen poslom. Na sebi je, kao i obično, imao elegantno englesko odelo i ručno izrađene cipele. Aktovka mu je bila otvorena, a penkalo spremno za upotrebu. Morala je da se osmehne dok ga je posmatrala kako sedi sred svog tog haosa, za tim grubim drvenim stolom koji kod kuće ne bi upotrebio ni za potpalu.

Zranci zlatnog raskošnog sunca su prodimali kroz prozore i otvorena vrata, odbijajući se o penkalo koje je ostavljalo besprekoran trag na papiru. Tada se njegovi prsti spustiše na digitron, zastadoše i ot kucaše još nekoliko cifara. Sa mesta na kome je stajala mogla je savršeno dobro da vidi njegov profil, tu blagu boru usredsredenosti između snažnih crnih obrva i prefinjene obrise čvrsto stisnutih usana.

Posegnuo je rukom ka šolji i otpio gutljaj čaja, ne skidajući pogled sa brojki. Spustio je šolju, još nešto zapisao i ponovo se zagledao u svoj proračun.

Stvarno je bio elegantan. I tako naočit i muževan, pomislila je. Skladan, precizan i kompetentan poput tog malog digitrona koji je ležao pod njegovim prstima. To definitivno nije bio muška rac koji bi sa njom trčao preko osunčanih polja ili sanjario pod mesečinom. Ali je, uprkos tome, u njemu postojalo nešto daleko lepše i dublje nego što je isprva mogla da pretpostavi.

Istog trenutka je osetila snažan poriv da mu priđe i olabavi taj brižljivo vezani čvor na kravati, da raskopča tu uštogljenu kragnu i da pronađe muškarca koji se skrivao ispod. A Megi Konkenon je retko kad odolevala svojim porivima.

Na vrhovima prstiju se ušunjala unutra. Još pre nego što je njena senka pala preko papira, opkoračila ga je nogama, sela mu u krilo i prislonila svoje usne uz njegove.

Šok, zadovoljstvo i požuda potresoše njegovu utrobu kao strela sa tri fatalna vrška, od kojih je svaki ciljao pravo u metu. Penkalo mu ispade iz ruke i začangrlja preko stola, a njegovi prsti zaroniše u njenu razbarušenu grivu još pre nego što je stigao da udahne. Kroz izmaglicu je osetio kako njene šake klize preko njegove kravate razvezujući čvor.

„Čekaj malo“, procedio je promuklim glasom. Pokušavajući da sačuva svoje muško dostojanstvo, pročistio je grlo i blago je odgurnuo od sebe. „Šta ovo treba da znači?“

„Znaš...“ započe ona, zasipajući mu lice koketnim nežnim poljupcima. Bajno je mirisao, primetila je. Na luksuzni sapun i uštirkani lan. „Oduvek sam smatrala da je kravata potpuno luckasta stvar, puka kazna za muški rod. Zar te ne guši?“

Ne bi ga gušila da mu srce u tom trenutku nije bilo u grlu. „Ne.“ Odgurnuo je njene ruke, ali je šteta već bila načinjena. „Hoćeš li da mi objasniš šta to radiš, Megi?“

„Pa, to je valjda očigledno. Čak i za jednog dablinskog kicoša.“ U njenim očima blesnu onaj vragolasti zeleni plamsaj. „Vidiš, donela sam ti cveće.“

Koje je, usput budi rečeno, bilo smoždeno između njihovih tela. Rogan pređe pogledom preko izgužvanih latica. „Baš lepo od tebe. Zar ne bi trebalo da ga staviš u vodu?“

Ona zabaci glavu, prasnuvši u veseli smeh. „Ti nikad ne zaboravljaš na prioritete, zar ne, Rogane? Da ti ne sedim u krilu, možda bih i nasela na tu priču, ali me položaj u kome se nalazim navodi na zaključak da ti se kroz glavu trenutno vrmaju sasvim drugačije ideje od stavljanja cveća u vazuu.“

Naravno, Rogan nije mogao poreći očiglednu i krajnje očekivanu reakciju svoje muškosti. „Ti bi oživela i mrtvaca“, promrmljao je, spustivši ruke na njene kukove kako bi je podigao, ali se ona samo promeškolji i još čvršće se privi uz njega. Rogan Svini je u tom trenutku bio muškarac na neopisivim mukama.

„Polaskana sam tvojim komplimentom, ali ti nipošto nisi mrtav, zar ne?“ Ona se sagnu ka njemu i zari mu zube u usnu kako bi dokazala poentu. „Zašto toliko oklevaš? Nemoj mi reći da te čeka posao i da nemaš vremena za gubljenje.“

„To sigurno nije razlog.“ Šake su mu i dalje bile na njenim kukovima, ali je prstima već gnječio njeno podatno meso. Mirisala je na divlje cveće i na dim. Mogao je da vidi samo njeno lice, belu kožu preplavljenu blagim rumenilom, zlatne pegice na nosu i nedokučivo zelenilo smaragdne oči. Na jedvite jade je uspeo da iskontroliše glas. „Oklevam zato što mislim da je ovo velika greška.“ Iz grla mu se ote prigušeni dahtaj dok su njene usne klizile ka njegovom uhu. „I da za sve postoji vreme i mesto.“

„Koje, naravno, ti treba da odabereš“, promrmlja ona, vešto prelazeći prstima preko dugmića na njegovoj košulji.

„Da... ovaj, ne!“ Blagi bože! Ta žena ga je bacila na kolena. Nije mogao čak ni da razmišlja. „Oboje treba da odaberemo vreme i mesto, ali tek nakon što uspostavimo izvesne prioritete.“

„Ja trenutno imam samo jedan prioritet“, mazno odgovori ona, klizeći šakama preko njegovog tela i gnječeći sparušene glavice divljeg cveća. „Imaću te ovde i sada, Rogane.“ Prasnula je u promukao izazovan smeh i ovlaš ga poljubila, kao da kuša njegovu odlučnost. „A ti slobodno probaj da mi se odupreš.“

Što se njega ticalo, uopšte nije imao nameru da je dodirne. Bila je to poslednja trezvena

pomisao koja mu je prošla kroz glavu pre nego što su njegove ruke grozničavo krenule ka njenim grudima, izazvavši grleni dahtaj koji se razlio kroz njegovu usnu duplju poput omamljujućeg vina.

Već u sledećem trenutku je mahnito strgao njenu košulju i odgurnuo se od stola. „Nek sve ide do đavola“, prodahtao je podižući je u naručje i kušajući njene žudne usne.

Njene ruke i noge se sklopiše oko njegovog tela poput svilenih liljana. Ispod košulje, koja joj je sada visila s jedne ruke, nosila je jednostavan pamučni brushalter koji mu je delovao još erotičnije od snežnobeke čipke.

Bila je sitna i lagana, mada mu se u tom trenutku činilo da bi, čak i da je bila deset puta teža, mogao da je ponese preko sedam mora i sedam gora. S tim adrenalinom koji mu je kuljao kroz vene mogao je da učini bilo šta. Njene marljive usne ni na trenutak nisu zastale. Prelazile su sa obraza na vilicu, a odatle na uho i nazad ka obrazu, dok su joj u grlu žamorili prigušeni jecaji strasti.

Privijajući je uz sebe, krenuo je ka vratima, okliznuo se o prostirku bačenu preko poda i zaneo se u stranu. Njena leđa tresnuše o drveni ram, ali ona samo prasnu u smeh i još čvršće ga stisnu nogama oko struka.

Usne im se ponovo stopiše u divljem, sirovom, očajničkom poljupcu. Naslonivši je uz zid, spustio je glavu ka njenim grudima i žudno sklopio usne oko bradavice koja je štrčala ispod mekog pamuka.

Talas mračnog opakog zadovoljstva se razli njenim telom kao razulareni oganj. Dok joj je krv ključala u venama stvarajući potmule odjeke u glavi, bila je zatečena intenzitetom ljubavnog čina. Bilo je to mnogo više od onoga što je očekivala. Čak i više od onoga na šta je bila spremna. Ali, sad više nije bilo povratka.

On je grozničavo privi uz sebe, odmičući se od zida.

„Požuri!“ promucala je dok je skretao ka stepeništu. „Požuri.“

Njene reči su pratile ritam njegove krvi. *Požuri, požuri*, ponavljala je dok su joj se grudi nadimale od žudnje, stvarajući u njemu želju koja je bila tako razorna da je mislio da će mu srce eksplodirati. Jurnuo je uz stepenište, ostavljajući za sobom trag od zgaženog poljskog cveća, dok se njeno telo privijalo uz njegovo poput pijavice.

Nepogrešivo je skrenuo ulevo i uneo je u spavaću sobu. Soba se kupala u zlatnoj svetlosti, a mirisni lahor je duvao kroz otvoreni prozor, mreškajući razmaknute zavese. Ne puštajući je iz naručja, spustio ju je preko izgužvanih čaršava.

Njihova žudnja se do tog trenutka već graničila sa ludilom. U njima više nije bilo želje ili potrebe za nežnim milovanjima, šapatavim rečima i istančanim dodirima. Kidisali su jedno na drugo, bezobzirni kao zveri, trgajući odeću, skidajući obuću, zarivajući prste u meso i raspirujući svoju glad divljim poljupcima.

Njeno telo se izvijalo kao natankovani motor spreman za trku. Propinjala se i izdizala pod njim dok su joj se iz grudi otimali vatreni dahtaji. Šavovi su pucali u eksploziji dugo potiskivane želje.

Šake su mu bile glatke, vešte i posesivne. U nekoj drugoj prilici te šake bi možda klizile preko njenog tela nežno i lagano poput vode, ali su sada grabile i harale i otimale, ostavljajući modrice na koži boje slonovače i ispunjavajući je neizrecivim sirovim užitkom koji je proždriao njeno telo kao što munja proždire noćno nebo. Zario je prste u njeno belo uzdrhtalo meso i, odbacivši sve kočnice, sklopio usne oko ukrućenih ružičastih pupoljaka.

Iz njenog grla se ote prodoran krik, ali ne zbog grubog dodira njegovih zuba i jezika već zbog veličanstvenog sirovog blaženstva koje ju je preplavilo kada je talas prvog oštrog silovitog orgazma potresao njenu utrobu.

Nije očekivala da će vrhunac doći tako brzo i tako žestoko niti da će je nakon kovitlaca strasti obuzeti taj neopisivi osećaj krajnje bespomoćnosti. Ali, pre nego što je stigla da se oporavi od šoka, u njoj se, poput sklupčane zmije koja kreće u napad, probudi talas nove žudnje.

Mrmljala je nešto na gelskom, na jeziku svojih predaka, izgovarajući poluzaboravljene reči koje su još odavno iščezle iz njenog srca i njenog sećanja. Nikada nije verovala da bi glad tela mogla tako da je smoždi i da je ostavi tako ranjivom i uzdrhtalom. Bila je kao nebranjeni grad koji je očekivao invaziju varvara, ali je uprkos tome i dalje drhtala pod njegovim osvajačkim dodirom i njegovim vrelinim posesivnim dahom. Činilo joj se da joj se kosti tope i da joj se misli raspršuju na divljem vihoru dok ju je silovitost novog vrhunca terala na još jednu bezuslovnu predaju.

Ali, on uopšte nije osetio promenu. Znao je samo da je vibrirala pod njim poput zategnute strune. Bila je vlažna i vrela i nepodnošljivo zanosna. Telo joj je bilo glatko, meko, podatno - poput dražesnog valovitog pejzaža koji se otvara pred očima zadivljenog istraživača. U njemu je postajala samo očajnička žudnja da je osvoji, da je pohara, da je učini svojom. Da se opija ukusom i mirisom njenog mesa sve dok se njeno telo i njena krv ne stope sa njegovim. Stegao je njenu klonulu ruku i obrušio se na nju sve dok se iz njenih grudi nije oteo još jedan krik i dok njegovo ime nije zatreperilo u vazduhu poput jecaja na vetru.

Dok joj se soba okretala pred očima kao ringišpil, oslobodila je ruku i počela da mrsi njegovu kosu. Kroz utrobu joj je šiknula nova bujica opake želje i ona podiže kukove i izvi se ka njemu.

„Hajde!“ prodahtala je promuklim, gotovo preklinjućim glasom. „Rogane, molim te...”

Ali je on već zaranjao u nju, duboko i žestoko. Njeno telo poče grčevito da se izvija odgovarajući na njegovu sirovu bezobzirniju želju i drhteći od žudnje koja joj je preplavila utrobu poput bujice rastopljene lave. Odgovarala je na svaki njegov pokret, na svaki dodir, očajnički prateći sve mahnitiji ritam ljubavne igre. Zarila mu je nokte u ramena, ali je on bio u takvoj ekstazi da uopšte nije osetio bol.

Dok mu se vid mutio, posmatrao je tanane titraje mišića na njenom licu, taj očaravajući prelaz između grča i blaženosti. Ne, to nije dovoljno, pomislio je, osetivši kako tračak sete probija kroz zaslepljujući oklop strasti, ali je ona u tom trenutku otvorila oči i ponovo prodahtala njegovo ime.

I tako se bacio u zeleni ambis njenih očiju i zagnjurio lice u njenu plamteću grivu, spreman da prvi put u životu potpiše bezuslovnu predaju. Prepustivši se poslednjem blesku tog veličanstvenog praiskonskog poriva, izlio je svoju žudnju u to vrelo prizivajuće grotlo. Do poslednje kapi.

U svakom ratu postoje žrtve. A niko, razmišljala je Megi, nije poznavao slavu, tugu i cenu ratovanja bolje od Iraca. Sve i da njeno telo, kao što je trenutno strahovala, ostane zanevек paralisano zbog tog blaženog ljubavnog okršaja sa Roganom Svinijem, neće žaliti zbog gubitka.

Sunce je i dalje sijalo. Sad kada su divlji otkucaji njenog srca jenjavali i kada je ona grmljavina u ušima utihnula, mogla je da čuje cvrkut ptica, prigušenu tutnjavu staklarske peći i zujanje pčele koja se sudarala sa prozorskim oknom.

Primitila je da leži poprečke i da joj glava visi sa madraca, privučena silom zemljine teže. Ruke su je bolele, možda i zbog toga što su još bile obavijene oko Rogana koji je, nepomičan kao smrt, ležao nad njom.

Na trenutak je zaustavila dah, osetivši prigušene otkucaje njegovog srca. Bilo je pravo čudo što se nisu poubijali u tom izlivu nezauzdane strasti. Uživajući u utešnoj blizini njegovog tela i slatkoj omamljenosti koja je predstavljala posledicu zadovoljene žudnje, posmatrala je kako snopovi svetlosti poigravaju preko tavanice.

Njegove misli se lagano razbistriše. Crvena izmaglica je splasnula, rastočivši se u lucidnosti. Ponovo je postao svestan blage dnevne svetlosti koja je prodirala kroz prozor i tog sitnog toplog ženskog tela koje je bilo opruženo ispod njega. Zatvorio je oči, i dalje se ne pomerajući.

Zaboga, šta je mogao da kaže? Ako joj prizna da je, na vlastito zaprepašćenje, upravo otkrio da je zaljubljen u nju, zar bi ona poverovala u to? Takva izjava bi, u trenutku dok su oboje bili ošamućeni od polnog užitka, teško mogla da očara ženu poput Megi ili da je ubedi da su te reči dolazile pravo iz srca.

Šta je mogao da kaže nakon što ju je onako bacio na postelju i obrušio se na nju kao raspomamljena zver? Naravno, uopšte nije sumnjao da je ona uživala u tome, ali je to predstavljalo slabo opravdanje za činjenicu da je potpuno izgubio kontrolu nad svojim umom, nad svojim telom i nad svim onim stvarima koje razdvajaju civilizovane ljude od običnih divljaka.

Prvi put u životu je uzeo ženu bez trunke prefinjenosti, bez trunke brige i, što je bilo najgore od svega, bez ikakvog razmišljanja o posledicama.

Blago se promeškolljio, pokušavši da se pridigne, ali ona pojača stisak i privi ga uz sebe.

„Ne odlazi.“

„Ne odlazim.“ Skrenuo je pogled ka njoj, tek tada primetivši da joj glava visi sa dušeka. Stavio je dlan ispod njenog potiljka i skotrljao se u stranu kako bi zamenili položaje, zbog čega se oboje umalo nisu stropoštali s kreveta. „Zaboga, kako možeš da spavaš na ovako malom krevetu? Jedva da je dovoljan za mačku.“

„Do sada mi je lepo služio, ali pošto si mi danas uručio onako masan ček mogla bih da se častim nekim sitnim luksuzom. Recimo, da kupim veliki fini krevet nalik onome u tvojoj gostinskoj sobi.“

Rogan se osmehnu pokušavajući da zamisli kako bi masivni *čipendejl* sa četiri debele izrezbarena nogara izgledao u Meginom sićušnom potkrovlju. „Megi“, promrmljao je, naglo se uozbiljivši, kao da je prikupljao snagu da se suoči sa stvarnošću. Lice joj je bilo ozareno, a oči poluzatvorene. Na usnama joj je lebdeo mali samozadovoljni osmeh.

„Rogane“, odgovori ona, glumeći njegovu ozbiljnost, a onda prasnu u razdragani smeh. „Iskreno se nadam da mi nećeš reći kako ti je žao što si mi okaljao čast ili tako nešto. Ako ćemo pravo, pre bi se moglo reći da sam ja tebe obeščastila. I uopšte se ne kajem zbog toga.“

„Megi, ti si stvarno neverovatna.“ On razneženo ispruži ruku i skloni pramen razbarušene kose s njenog obraza. „Teško mi je da razmišljam o takvim stvarima“, nastavio je nežno joj ljubeći prste, „kada je očigledno da smo oboje...“ A tada je naprasno zanemio, primetivši tamne mrlje na njenoj mišici. „Zaboga, pa ja sam te povredio...“ promucuo je.

„Hmmm... ozbiljno? Pravo da ti kažem, tek sad počinjem da osećam bol.“ Ona okrenu glavu i osmotri rame kojim je udarila o dovratka. „Izgleda da sam dobro tresnula. Dakle, šta si ono hteo da kažeš?“

On se skotrlja s nje. „Strašno mi je žao“, rekao je neobično utučenim glasom. „Moje ponašanje je nedopustivo. Nema tog izvinjenja koje me može oprati.“

Ona znatiželjno naheri glavu i zagleda se u njegovo lice. Vaspitanje, pomislila je. Samo je jedan lepo vaspitani muškarac mogao da sedi na izgužvanim čaršavima i da deluje dostojanstveno uprkos činjenici da na sebi nije imao čak ni donji veš. „*Tvoje* ponašanje?“ sumnjičavo je ponovila. „Pre bih rekla da je u pitanju bilo *naše* ponašanje, Rogane. I, ako se ja pitam, mislim da smo se oboje poneli baš kao što je trebalo.“ Ona se veselo pridiže na kolena i sklopi ruke oko njegovog vrata. „Ne plašiš se valjda da ću od par modrica svenuti kao ruža, srce? Veruj mi da neću, pogotovo ako se ima u vidu da sam ih i te kako zaslužila.“

„Ali, poenta nije...“

„Poenta je u tome da smo se zaskočili kao mrsni prasići. I zato prestani da se ponašaš kao da sam ja neka seka-persa koja nema petlju da prizna da je uživala u malo dobrog žestokog seksa. Zašto bih se prenemagala, Rogane? Beskrajno sam uživala u onome što se desilo, baš kao i ti.“

On skrušeno pređe prstom preko bledunjave modrice iznad njenog ručnog zgloba. „Više bih

voleo da ti nisam ostavio takve tragove."

„Ako nisi znao, modrice ne traju večno."

Naravno, ali je nešto drugo, nešto što je moglo da proistekne iz njegove nesmotrenosti, moglo da ostavi daleko dublji trag. „Megi, znaš... kad sam danas krenuo iz Dablina nije mi bilo ni na kraj pameti da bismo mogli da završimo u krevetu. Naravno, sad je kasno da razmišljam o tome, ali..." Zastao je, ozlojeđeno zagladivši kosu. „Postoji li mogućnost da sam te ostavio u drugom stanju?"

Ona začkilji očima i spusti se na pete, ispustivši dubok uzdah. Začeta u ognju. Otac joj je često govorio da je bila začeta u ognju. Eto na šta je mislio. „Ne postoji", kratko je odgovorila, plašeći se da uđe u dublju analizu svojih zbrkanih i usplahirenih emocija.

„Nisam u plodnim danima, Rogane. A, osim toga, sama snosim odgovornost za svoje postupke."

„Ipak je trebalo da povedem računa." Skliznuo je prstima preko njenog obraza. „Znaš, Megi, kad si mi sela u krilo s onim buketom divljeg cveća, bio sam kao hipnotisan. I sad sam hipnotisan. Jednostavno ne mogu da ti odolim."

Njene oči se ozariše, a na licu joj zaigra setan osmeh. „Išla sam preko polja vraćajući se od sestre. Sunce je blistalo na nebu, Marfi je skupljao seno na svojoj livadi, a trava je bila puna cveća i bilja. Nisam bila tako srećna još od onog doba kad mi je otac bio živ. A onda sam banula na prag i primetila te kako radiš u mojoj kuhinji. Mislim da sam i ja bila hipnotisana."

Ponovo se prebacila na kolena i naslonila glavu na njegovo rame. „Rogane, moraš li večeras da se vratiš u Dablin?"

U njegovim mislima istog trenutka izroni ostatak dnevnog rasporeda, ali se njen miris, pomešan sa njegovim, nadvi nad tim tričavim planovima i obavezama poput neprozirne izmaglice. „Pa... i ne moram. Ako želiš, odložiću neke poslove, pa ću se vratiti ujutru."

Ona se blago odmaknu, zagledavši mu se pravo u oči. „Hoćeš li da mi učiniš još nešto? Možemo li da batalimo onaj izlazak?"

„Naravno. Otkazaću rezervacije." Na trenutak je skrenuo pogled, prešavši očima preko prostorije. „Zar ovde nemaš telefon?"

„Šta će mi? Da mi zvrči na uvo dok spavam?"

„Šta mi uopšte bi da pitam?" On se prebaci na ivicu kreveta i navuče izgužvane pantalone. „Idem dole da obavim par poziva." Osvrnuo se preko ramena, primetivši kako Megi i dalje kleči nasred uzanog rasklimanog kreveta. „Brzo ću."

„Mogu malo da sačekaju", doviknu ona iza njegovih leđa.

„Hoću to što pre da završim pa da me do ujutru niko ne uznemirava", odgovori on, a potom se sjuri niz stepenište, pokupivši usput par uvelih poljskih cvetova. Gospode, odavno nije bio sklon takvim sentimentalnostima, pomislio je.

Megi je sačekala pet-šest minuta, a onda se izvukla iz kreveta. Protegla se, žacnuta bolom koji je predstavljao posledicu malopredašnje strasti. Bacila je pogled ka kućnoj haljini koja je bila nehajno prebačena preko stolice, ali je odustala od te ideje i uputila se ka prizemlju naga kao od majke rođena.

Rogan je i dalje telefonirao pridržavajući slušalicu ramenom i beležeći nešto u notes. Snop prigušene svetlosti padao mu je pravo ispred nogu, kao jezerce mirne, neuzburkane vode. „To prebaci za jedanaest. Da, baš tako. Za jedanaest ujutru", objašnjavao je svojoj sekretarici. „Do deset bi trebalo da budem u kancelariji. Još nešto, Ajlin. Molim te, pozovi Džozefa. Reci mu da uskoro stiže još jedna isporuka iz Klera. Da, skulpture gospođice Konkenon..."

Začuo je neki šum i skrenuo pogled u pravcu zvuka. Megi je stajala iza njega kao neka drevna boginja sa plamtećom krunom, mlečnobelom kožom, glatkim oblinama i sveznajućim očima. Bio je tako očaran prizorom da više nije mogao da razabere glas svoje sekretarice. Glas koji je dopirao iz slušalice sada je podsećao na razdražujuće zujanje neke dosadne zunzare.

„Molim? Hoćeš li to da ponoviš, Ajlin?" Njegove oči, isprva ispunjene izrazom čiste



neverice, blesnuše kao dva usijana ugljena. „Srediću to kad se vratim“, rekao je, prelazeći žudnim pogledom preko njenih zanosnih oblina. Stomačni mišići mu zadrhtaše kada mu je prišla i otkopčala rajsferšlus na njegovim pantalonama. „Nemoj“, prošaptao je. „Ne, Ajlin, danas više nemoj pokušavati da kontaktiraš sa mnom. Biću...“ Ispustio je prigušen dahtaj dok je Megi sklapala svoje graciozne umetničke prste oko njegove muškosti. „Milostivi bože“, procedio je, jedva uspeavajući da se kontroliše. „Ostavi to za sutra, Ajlin. Vidimo se ujutru.“

Okončao je razgovor i tako snažno zalupio slušalicu da je ona iskliznula iz ležišta i tresnula o kredenac, viseći na kablu.

„Oprosti što sam te prekinula“, prozbori Megi izazovnim promuklim glasom dok je on spuštao ruke na njene bokove i privijao je uz sebe.

Zar je bilo moguće da mu se to ponovo dešavalo? Činilo mu se kao da je iskoračio iz vlastitog tela, posmatrajući kako ta zver u njemu ponovo preuzima kontrolu. Očajnički je zgrabio njenu kosu i cimnuo joj glavu unazad, žudeći da ponovo pohara taj nežni beli vrat i te sočne podatne usne. Izgarao je od želje za njom, od želje koja je, poput fatalne droge ubrizgane u njegove vene, raspaljivala krv i maglila um.

Znao je da će je ponovo povrediti, ali uprkos tome nije mogao da se zaustavi. Ispustivši zvuk koji je predstavljao mešavinu besa i trijumfa, gurnuo ju je na kuhinjski sto.

Osetio je plamsaj mračnog zadovoljstva kada su se njene oči raširile od iznenađenosti. „Rogane, tvoji papiri...“

Podigao je njene kukove i gurnuo ih preko ruba stola. Oči su mu bile pune osvajačkog žara dok je prodirao u nju.

Grčevito je ispružila ruku, oborivši šolju za čaj. Trenutak kasnije Roganova otvorena aktovka se takođe stropošta na pod i njen potmulji tresak se pomeša sa odjekom slomljenog porcelana.

Činilo joj se kao da joj se jato zvezda rasprskava pred očima dok se prepuštala ekstazi. Osećala je kako joj se hrapavo drvo tare o leđa i kako joj gladak klizavi znoj rosi kožu. A kada je podigao njene noge i zaronio još dublje, mogla je da se zakune da je uspeo da prodre do samog srca.

A onda više ništa nije osećala. Ništa osim tog razularenog vetra koji ju je dizao sve više i više, preteći da je tresne o najopasniju i najoštriju liticu. Dahtala je i ječala, boreći se za vazduh kao utopljenica, sve dok nije ispustila dug iznemogli vapaj.

Kasnije, tek nešto kasnije, kada je povratila svest i moć govora, primetila je da je Rogan ljuljuška u naručju. „Znači, ostatak dana si samo moj?“  
On prasnu u veseli smeh i iznese je iz kuhinje.

Bilo je rano kada je otišao. Pljusak sunčevih zraka je bacao drhtave duge preko jutarnjeg neba. Megi je bunovno ponudila da mu skuva čaj, a onda ponovo utonula u san. I tako je sam sišao u kuhinju.

U njenom kredencu je pronašao teglicu sa stvrdnutom instant kafom. Iako nije bio oduševljen izborom, morao je da se zadovolji šoljom bledunjavog napitka i jednim jedinim jajetom koje je pronašao u frižideru.

Kada je nakon oskudnog doručka počeo da prikuplja svoje papire, spremajući se za polazak, ona se dotetura do kuhinje. Oči su joj bile podbule, a kosa razbarušena. Progundala je par nerazumljivih reči i dohvatila čajnik.

Znači, ništa od nežnih ljubavničkih opraštanja, pomislio je. „Mislim da sam ti uzeo poslednji čist peškir.“

Ona ponovo nešto progundā, dohvativši posudu s čajem.

„Nestalo mi je tople vode usred tuširanja.“

Ovog puta je samo zevnula.

„Frižider ti je prazan. Nema čak ni jaja.“

Ponovo je nešto promrmljala. Nešto što je zvučalo kao „Marfijeve kokoške“.

On prikupi izgužvane papire na gomilu i spakova ih u aktovku. „Ostavio sam ti one članke na kuhinjskom šanku. Po podne će stići kamion. Spakuj skulpture. Do jedan treba da budu spremne za transport.”

Pošto ona i dalje nije progovarala ni reči, zatvorio je aktovku. „Sad moram da idem.” Iznerviran situacijom, zakoračio je ka njoj, podigao joj bradu i ovlaš je poljubio. „I ti ćeš meni nedostajati.”

Već je izašao napolje kada se ona dovoljno pribrala da shvati šta se dešava i da potrči za njim. „Rogane! Sačekaj malo, za ime božje! Još se nisam razbudila.”

Okrenuo se baš u trenutku kada mu se bacila u zagrljaj. Izgubio je ravnotežu i zateturao se. Malo je nedostajalo da oboje padnu na cvetnu leju. A onda ju je privio uz sebe i počeo da je ljubi, dugo i strasno, pod tom blaženom svetlucavom kišom.

„Do davola, stvarno ćeš mi nedostajati”, promuća ona, zagnjurivši lice u njegovo rame.

„Podi sa mnom. Na brzinu se spakuj i pođi sa mnom.”

„Ne mogu.” Odmakla se od njega, preplavljena iznenadnim talasom tuge. „Moram nešto da obavim. A osim toga, čisto sumnjam da bih mogla da radim u Dublinu.”

„Znam”, odgovori on nakon duže pauze. „Znam da tamo ne možeš da radiš.”

„Hoćeš li se uskoro vratiti? Uzmi par dana slobodno.”

„Ne mogu. Možda kroz par nedelja.”

„Pa, to i nije tako dugo.” Malo sutra! Par nedelja joj je sad delovalo kao čitava večnost. „Oboje ćemo obaviti svoje poslove, a onda ćemo...” „Baš tako.” Sagnuo se ka njoj i poljubio je. „Pomisli nekad na mene, Margaret Meri.” „Hoću.”

Posmatrala je kako odlazi, kako unosi aktovku u automobil, startuje motor i kreće u rikverc.

Čak i kada je brujanje motora utihnulo, nije ušla u kuću. Stajala je na uzanom prilazu i zurila u daljinu, sve

dok kiša nije prestala da pada i dok sunce nije pozlatilo jutarnje nebo.

## Trinaesto poglavlje

Megi je zamišljeno koračala kroz praznu dnevnu sobu. Bacila je pogled kroz prozor na čeonom zidu i krenula nazad ka vratima. Bila je to peta kuća koju je posetila te nedelje, jedina koja je odmah bila spremna za useljenje i poslednja koju je nameravala da pogleda.

Kuća se nalazila na periferiji Enisa - daleko za Brajanin i preblizu za Megin ukus. Bila je nova, što je bila velika prednost, i podsećala je na ušuškano prizemnu kutijicu.

Dve spavaće sobe, razmišljala je Megi, marširajući kroz kuću. Kupatilo, kuhinja sa malom trpezarijom, dnevna soba sa obiljem svetlosti i lepim kaminom od cigle.

Spustila je šake na bokove, sa izrazom čvrste odlučnosti na licu. „To je ono što tražimo.”

„Da, veličina zaista odgovara”, prozbori Brajana nervozno grickajući usnu i prelazeći pogledom preko prazne sobe. „Ali, zar ti se ne čini da će biti predaleko od nas?”

„Pa šta s tim? Ne misliš valjda da će joj nedostajati stari dom?” „Ali...”

„Osim toga, ovde će joj na raspolaganju biti brojne pogodnosti. Bakalnice, apoteke, restorani, mesta za izlazak...”

„Znaš da ona nigde ne izlazi.”

„Onda je krajnje vreme da počne. Na kraju krajeva, pošto ti nećeš biti tu da skačeš na svaki njen mig, biće primorana da to povremeno učini.”

„Ne skačem na svaki njen mig.” Dostojanstvena i prava kao strela, Brajana se uputi ka prozoru. „Pravo da ti kažem, čisto sumnjam da će pristati da se preseli ovde.”

„Pristaće”, samouvereno odgovori Megi. Morala je da pristane jer je njena starija kćer znala tajnu koja je mogla da je pokosi kao giljotina. „Ako na trenutak potisneš taj suludi osećaj krivice koji ti ona neprestano nabija, priznaćeš da je ovo najbolje rešenje za sve. Ona će sigurno biti srećnija kad bude imala vlastitu kuću - ili bar onoliko srećna koliko jedna džangrizava i namćorasta žena može da bude. Ako će ti tako biti lakše, poneće sve stvari koje su joj prirasle za srce ili će dobiti novac da kupi nove. Naravno, ubeđena sam da će se ona izjasniti za ovu drugu opciju i da će gledati da nas što više opelješi.”

„Ali, Megi, ovo mesto uopšte nema šarma.”

„Baš kao ni ona.” Pre nego što je Brajana stigla da odgovori, Megi joj priđe i prebaci ruku preko njenih uštogljenih ramena. „Ispred ćeš joj napraviti mali vrt. Okrećićemo zidove ili ćemo staviti tapete, kako god bude želela.”

„Da, u pravu si... Uz malo napora, ovo bi moglo lepo da se sredi.”

„A ko je veći majstor za sređivanje od tebe, draga moja? Hvala bogu, novac više ne predstavlja problem. Imaš odrešene ruke. Uradi sve što je potrebno da obe budete zadovoljne.”

„To nije pošteno, Megi. Nije pošteno da ti snosiš sve troškove.”

„Poštenije je nego što misliš.” Megi je znala da je konačno kucnuo čas da Brajani otkrije tajnu o majčinoj prošlosti. „Jesi li znala da je majka nekad pevala? Mislim, da se profesionalno bavila pevanjem?”

„Majka?” zbunjeno promuca Brajana. Ta pomisao joj je delovala toliko apsurdno da je morala da prasne u smeh. „Otkud ti to?”

„To je istina, Braj. Slučajno sam nešto načula, a onda sam sprovela malo istraživanje.” Megi zavuče ruku u tašnu i izvadi požutele novinske isečke. „Evo, pa se sama uveri. Ovo su članci o njenim nastupima.”

Brajana čutke uze požuteli papir i pređe pogledom preko teksta i izbledele fotografije. „Pevala je u Dablinu”, promrmljala je. „Imala je uspešnu karijeru. 'Kristalno čist glas, zvonak i umilan kao crkvena zvona na uskršnje jutro'” Zaprepašćeno se zagledala u sestru. „Ali, zar je moguće? Nikad nije pričala o tome. Ni tata ništa nije pominjao.”

„Znaš, dosta sam razmišljala o tome poslednjih dana.” Megi se okrenu i ponovo priđe prozoru. „Naša majka je nekada davno bila prinuđena da se odrekne svog sna. Izgubila je svoju

karijeru i slavu i zauzvrat dobila anonimnan porodični život u irskoj provinciji, Zbog toga je svih ovih godina kažnjavala i sebe i nas."

Brajana zbunjeno spusti članak. „Ali, kod kuće nikad nije pevala. Ni jednu jedinu notu. Ama baš nikada."

„Očigledno je rešila da nikad više ne zapeva. Iz ogorčenja ili inata. Ili možda zato što je time htela da okaje svoj greh." Megi odjednom oseti kako posustaje pred iscrpljenošću. „Znaš, Braj, uporno pokušavam da je opravdam, da zamislim njeno očajanje kada je saznala da je zatrudnela i da nije imala drugog izbora osim da se uda i digne ruke od dalje karijere."

„Ali, nije imala prava da tebe okrivljuje zbog toga, Megi. Ni onda, li sada."

„Možda, ali sad bar mogu da shvatim zašto me nikada nije volela. Mislim da mi nikada neće oprostiti što sam se rodila."

„Jesi li..." Brajana pažljivo sklopi požutele članke i spusti ih u torbu. „Jesi li razgovarala s njom o tome?"

„Pokušala sam, ali me je odmah sasekla. Znaš, Braj, shvatam njenu ogorčenost, ali nije moralo baš tako da bude." Megi se ponovo okrenu ka sestri, ozlojeđena tim bremenom krivice koje joj je bilo natovareno na pleća. „Moglo je da bude i drugačije. Ako je morala da se odrekne karijere, nije morala da se odrekne sreće i muzike. Zar je morala toliko toga da uskrati i sebi i nama samo zato što nije mogla da dobije sve što je zamislila?"

„Ne znam šta da ti kažem, Megi. Neki ljudi ne znaju da se zadovolje malim stvarima."

„Šta je bilo, bilo je. Tu više nema ispravke", odlučno reče Megi. „Možda joj život nije ispao onako kako je zamišljala, ali ćemo nas dve uraditi ono što je u našoj moći. Kupićemo joj ovu kuću, Braj. Iako će biti najbolje i za nju i za nas."

Bože, kako je novac brzo odlazio, razmišljala je Megi nekoliko dana kasnije. Činilo se da je čoveku, što je više imao, sve više trebalo. Uprkos tome, nije se kajala ni zbog jednog jedinog potrošenog novčića. Tapija je u međuvremenu bila prebačena na Mejvino ime, a poslovi oko sređivanja kuće su postojano odmicali.

Šteta što se to nije moglo reći i za detalje koji su se ticali njenog intimnog života.

Ona i Rogan se nisu videli još od onog kišnog jutra kada se vratio za Dublin. Nisu se praktično ni čuli. Naravno, on joj je redovno prosleđivao poruke preko Ajlin i Džozefa, ali se uopšte nije trudio da stupi u direktan kontakt s njom. Ili da joj dođe u posetu, kao što je onomad obećao.

Ako je tako odlučio, neka mu bude, razmišljala je dureći se za kuhinjskim stolom. Neće se valjda gristi zbog toga? Ionako je bila do guše u poslu. Imala je more skica koje su prosto vapile da što pre budu otelotvorene u staklu. Ako je jutros malo kasnila s poslom, to je bilo samo zato što još nije odlučila kog će se projekta prvo latiti.

A sigurno ne zato što je čekala da prokleti telefon zazvoni.

Taman se pridigla sa stolice i krenula ka vratima kada je kroz prozor spazila kako se Brajana približava kući, zajedno sa razdraganim vučjim hrtom.

„Odlično!" veselo dobaci Brajana dok je ulazila unutra, skida jući korpu koju je nosila preko ruke. „Nadala sam se da ću te uhvatiti pre nego što se baciš na posao."

„Taman sam krenula u radionicu. Kako napreduju poslovi oko sređivanja?"

„Sjajno." Brajana žustrim pokretom skinu krpu s posude u kojoj su se nalazile tek ispečene pogačice. „Loti Salivan je pravi božji dar. Došla nam je kao keč na jedanaest." Razvukla je usne u osmeh pomislivši na penzionisanu medicinsku sestru kojoj su nedavno poverile brigu o Mejv. „Loti je prosto neverovatna, Megi. Čini mi se da je već postala deo porodice. Juče, dok sam radila u vrtu ispred kuće, majka je počela da razglaba kako je prekasno za sađenje cveća i kako smo odabrale pogrešnu boju za fasadu. Zvocala je i zvocala objašnjavajući kako ništa nismo valjano uradile. A Loti je sve vreme stajala pored nje, smejala se na sav glas i osporavala svaku

njenu tvrdnju. Kunem ti se da su se obe ludo zabavljale."

„Žao mi je što nisam bila tamo." Megi prelomi pogačicu i ubaci jedan komad u usta. Vesti koje je čula od Brajana i miris sveže pečenog testa su predstavljali dovoljan razlog da ne zažali što je tog jutra kasnila s poslom. „Mislim da nam se posrećilo, Braj. Loti će umeti da izađe na kraj s njom."

„I više od toga. Ona iskreno uživa u svom poslu. Kad god majka kaže nešto otrovno ili pakosno, Loti samo prasne u smeh ili namigne i nastavi da tera po svome. Znaš, Megi, nisam verovala da ću ovo ikada reći, ali mi se konačno čini da bi naš plan *stvarno* mogao da upali."

„Naravno da će upaliti." Megi dobaci komadić lepinje Konu koji je strpljivo čekao pored stola. „Jesi li zamolila Marfija da ti pomogne da prebaciš stvari koje majka želi da ponese sa sobom?"

„Uopšte nisam stigla da ga zamolim. Kroz varoš se već pročulo da si joj kupila kuću u okolini Enisa tako da je u protekle dve nedelje bar njih petnaestak *slučajno* svratilo do mog pensiona. Marfi je također čuo za novost pa mi je sam ponudio pomoć. Rekao je da će nam rado slaviti na raspolaganje i svoju kičmu i svoj kamion."

„Što znači da će ona i Loti moći da se presele krajem sledeće nedelje. Već sam kupila šampanjac, Braj. Kad to privedemo kraju, napićemo se kao smukovi."

Brajanine usne zaigraše, ali joj glas ostade pribran i trezven. „Megi, nećemo valjda slaviti što smo iz kuće iselile rođenu majku?"

„Onda ćemo to izvesti diskretnije." Megi se lukavo osmehnu. „Svratću do tebe, kao slučajno, sa bocom penušavca ispod miške."

Brajana joj uzvratila slabašnim osmehom, ali onaj malopredašnji sjaj nestade iz njenih očiju. „Sinoć sam pokušala da razgovaram s njom. Znaš, o njenom pevanju. Mislila sam da imam pravo da znam."

„Naravno da imaš pravo." Izgubivši apetit, Megi baci ostatak pogačice halapljivom Konu. „Jesi li imala više sreće nego ja?"

„Nisam. Nije htela da priča o tome. Samo se razbesnela." Brajana se priseti kako je Mejv osula drvlje i kamenje na nju zasipajući je uvredama kao što bokser zasipa udarcima svog ošamućenog protivnika. Ali, bilo je izlišno da sestru opterećuje takvim detaljima. To bi samo dolilo ulje na vatru. „Otišla je u svoju sobu, ali je ponela članke."

„Pa, i to je nešto. Možda će u njima pronaći utehu." Tada je zazvonio telefon i Megi, na Brajanino zaprepašćenje, skoči sa stolice kao oparena i pojuri ka aparatu. „Halo. Oh, to ste vi, Ajlin?" rekla je, sa prizvukom razočaranja u glasu. „Da, videla sam slike za katalog. Što se mene tiče, izgledaju savršeno. Možda bi bilo bolje da se lično čujem sa gospodinom Svinijem... ah, na sastanku je. Ne, nije ništa hitno. Samo mu prenesite da mi se dopada izbor za katalog. Nema na čemu. Do viđenja."

„Javila si se na telefon", zbunjeno primeti Brajana.

„Pa naravno da sam se javila. Zvonio je, zar ne?" naprasito odbrusi Megi.

Brajana znatiželjno izvi obrvu, primetivši njenu reakciju. „Očekivala si neki poziv?"

„Svašta od tebe. Otkud ti to?"

„Videla sam kako si skočila, Megi. Pojurila si ka telefonu kao da ti život zavisi od toga."

Nije valjda baš tako reagovala? preneraženo pomisli Megi. Ponižavajuće, nema šta. „Nisam htela da mi prokleta zvonjava probije bubne opne, to je sve. A sad me izvini, Braj, ali moram da se latim posla." Smatrajući to dovoljnim objašnjenjem, Megi joj okrenu leđa i izmaršira iz kuhinje.

Naravno da nije iščekivala poziv. Ako ćemo pravo, bolelo ju je uvo da li će se Svini javiti, ubeđivala je sebe dok je išla ka radionici. Možda je prošlo tri nedelje otkako se vratio u Dublin, i možda su se za to vreme čuli jedva dva puta, ali se ona uopšte nije tangirala zbog toga. Imala je previše posla da bi vodila jalove telefonske razgovore s njim ili ga zabavljala u svom domu

da joj je kojim sluča jem svratio u posetu. Kao što je svojevremeno obećao, progundala je u sebi, zalupivši vrata ateljea. Nije joj bio potreban Rogan Svini ni bilo ko drugi. Bila je dovoljna samoj sebi.

Čvrsto rešena da to i dokaže, podigla je svoju lulu i prionula na posao.

Trpezarija u porodičnoj vili Konelijeve je uveliko podsećala na dekor koji je Megi videla u onoj glamuroznoj sapunskoj operi na TV ekranu u O'Melijevo pabu onog dana kada je njen otac preminuo. Sve je sijalo, blistalo i svetlucalo. Prvoklasno vino se caklilo u čašama bacajući iskričave duge preko izrezbarenog kristala. Treperava svetlost tankih belih sveća stapala se sa elegantnim bleštavilom koje se slivalo sa prelepog petokrakog lusteru.

Ljudi koji su sedeli za stolom zastrtim raskošnom čipkom bili su jednako uglađeni kao i sam dekor. Ana Koneli, koja je na sebi imala svileni komplet boje safira i dijamantski nakit koji je nasledila od svoje babe, predstavljala je sliku i priliku graciozne domaćice. Denis je, rumen od dobre hrane i još boljeg društva, zasipao svoju kćer pogledima punim ushićenja i ponosa. Patriša je bila naročito Ijupka, delikatna poput bledoružičaste svilene haljine koju je imala na sebi i belih bisera koji su krasili njen beli graciozni vrat.

Rogan je, smešten na drugoj strani stola, pijuckao svoje vino, pokušavajući da obuzda misli koje su neprestano bludele ka zapadu, ka neodoljivoj Megi Konkenon.

„Tako je lepo uživati u mirnoj porodičnoj večeri“, prozbori Ana, prebirajući po tanjiru na kome se nalazila minijaturna porcija savršeno spremljene divljači. Vaga ju je upozorila da se prethodnog meseca ugojila ceo kilogram, što je bilo nedopustivo. „Nadam se da nisi razočaran što nisam pozvala još nekoga, Rogane.“

„Naravno da nisam. Verujte, odavno se nisam ovako prijatno osećao. U poslednje vreme retko kad imam priliku da provedem mirno i opuštenu večer sa starim prijateljima.“

„Baš to sam i rekla Denisu“, samouvereno nastavi Ana. „Zaboga, već mesecima se nismo ovako okupili. Previše si posvećen poslu, Rogane.“

„Čovek ne može biti previše posvećen poslu koji voli“, spremno se ubaci Denis.

„Ah, vama muškarcima je posao uvek na prvom mestu.“ Ana se tiho nasmeja, jedva odolevši porivu da šutne svog supruga u cevanicu. „Ali posao često rezultira napetošću. Naročito kad neko živi kao samac.“

Shvativši kuda bi taj razgovor mogao da odvede, Patriša brže-bolje promeni temu. „Rogane, postigao si fantastičan uspeh sa izložbom gospođice Konkenon. Koliko čujem, izložba indijanskih rukotvorina je takođe naišla na dobar prijem.“

„Da, izgleda da smo u oba slučaja napravili pun pogodak. Indijanska postavka se ove nedelje seli u galeriju u Korcu, a Megini eksponati - mislim, eksponati gospođice Konkenon - uskoro putuju za Pariz. U poslednjih mesec dana je napravila još nekoliko zadivljujućih skulptura.“

„Videla sam neke od njih. Rekla bih da se Džozefu najviše do pada ona kugla. Znaš, ono svetlucavo more boja i oblika. Stvarno fascinantno delo.“ Patriša smerno spusti ruke na krilo dok je služavka servirala desert. „Baš me zanima kako nastaju takve stvari.“

„Istini za volju, bio sam u njenom ateljeu dok je pravila tu kuglu.“ Rogan se istog trenutka priseti one vreline i onih prelivajućih boja i varnica koje su praskale kroz vazduh. „Ali mi sam postupak i dalje deluje neobjašnjivo.“

Plamsaj u njegovim očima je za Anu Koneli predstavljao nepogrešiv signal za uzbunu. „Po mom mišljenju, prevelika upućenost u tehničke detalje često narušava umetnički užitak. Sigurna sam da je za gospođicu Konkenon to obična rutina. Patriša, zašto nam ne kažeš nešto o svom projektu? Kako napreduju poslovi oko tvoje škole?“

„Sasvim dobro, hvala na pitanju.“

„Zamislite, naša mala Patriša osniva dnevni boravak za decu“, objasni Ana, snishodljivo se osmehnuvši.

Rogan se istog trenutka žacnu. Zaboga, već nedeljama nije upitao Patrišu kako napreduje poduhvat u koji se upustila sa toliko elana i ljubavi. „Znači, uspela si da pronadeš lokaciju?”

„Jesam. Odabrala sam jednu kuću u blizini Maunt džoj skvera. Naravno, zgradu treba malo renovirati, ali sam već unajmila arhitektu. Mesto je prosto savršeno. Ima dovoljno prostora za sve, uključujući i dečja igrališta. Nadam se da će moje obdanište već na proleće moći da počne s radom.”

Već je mogla da zamisli kako će to izgledati. Dvorište će biti puno mališana čije su majke tražile pouzdano mesto na kome mogu da ostave svoju decu dok rade. Biće tu i starije dece koja će dolaziti posle škole kako ne bi sedeli sami kod kuće dok im se roditelji ne vrate s posla. Patriša se iskreno nadala da će rad sa decom bar donekle ublažiti bol i prazninu koji su joj morili dušu. Ona i Robert nisu imali dece. Bili su uvereni da ne moraju da žure sa zasnivanjem porodice. Mislili su da imaju vremena do mile volje. Bože, u kakvoj su zabludi bili!

„Sigurna sam da bi Rogan mogao da ti pomogne oko izvesnih poslovnih detalja”, nastavi Ana. „Na kraju krajeva, ti nemaš nikakvog iskustva u takvim stvarima.”

„Ali, ona je moja ćerka, zar ne?” Denis vragolasto namignu, priskočivši u pomoć svojoj mezimici. „Uopšte ne sumnjam da će se odlično snaći.”

„Ni ja ne sumnjam, mili”, procedi Ana, ponovo se našavši u iskušenju da ga šutne u cevanicu.

Dala je diskretan znak svojoj kćeri i njih dve krenuše ka salonu, ostavljajući gospodu da pijuckaju porto i vode muške razgovore u trpezariji. Bio je to stari običaj čiju je prevaziđenost Ana uporno odbijala da prizna. Nakon što je služavka servirala kafu, Ana joj pokaza da se udalji i nestrpljivo se okrenu ka Patriši.

„Zaboga, Patriša, šta čekaš? Ako nastaviš da oklevaš, lako možeš ostati kratkih rukava.”

„Molim te, mama, ne načinji ponovo tu temu.” Patriša sklopi oči osećajući potmulo pulsiranje u slepoočnicama.

„Nećeš valjda čitavog života da ostaneš udovica?” Ana se blago namršti stavljajući šlag u svoju šolju. „Mislim da je prošlo dovoljno vremena.”

„Prošlo je jedva godinu dana od Robijeve smrti kad si počela da me salećeš takvim predlozima.”

„Zato što mi je stalo do tebe, mila. Šta god da se desi, život ide dalje.” Ana ispusti težak uzdah. Više nije mogla da posmatra patnju svoje mezimice. I ona je patila i tugovala i ronila suze, ne samo zbog gubitka zeta koga je iskreno volela, već i zbog bola koji nije mogla da izbriše iz Patrišinih očiju. „Koliko god da smo voleli Robija, njega niko više ne može da vrati.”

„Znam, mama. Prihvatila sam tu činjenicu i spremna sam da so suočim sa svojim životom.”

„A kako to, moliću? Tako što ćeš napraviti obdanište u kome ćeš voditi računa o tuđoj deci?” „Delimično. To prvenstveno radim zbog sebe, majko. Mislim da će mi taj posao prijati, da će mi priuštiti utehu i ispunjenje.”

„Odavno sam prestala da se protivim toj ideji.” Ana pomirljivo podiže ruke. „Ako će te to učiniti srećnom, mogu samo da ti poželim da uspeš u tome što si zamislila.”

„Hvala ti.” Patrišino lice se razneži dok se naginjala ka majci, ljubeći je u obraz. „Znam koliko brineš za mene, mama. I da sve radiš za moje dobro.”

„Baš zato ti i savetujem da Roganu daš zeleno svetlo.” Ana podiže ruku, unapred sasekavši bilo kakve upadice. „Poštedi me jalovih objašnjenja, devojko. Sigurno ne možeš da kažeš da si ravnodušna prema njemu.”

„Rogan mi je veoma drag”, obazrivo započe Patriša. „Oduvek mi je bio drag.”

„Sigurna sam da i on gaji slična osećanja prema tebi. Ali, ako se i dalje budeš prenemagala, neka druga žena ti ga lako može preoteti. Uzmi, na primer, gospođicu Konkenon. Čak i slepac može da vidi da Rogan nije zainteresovan isključivo za njenu umetnost. A ona sigurno nije tip žene koja će čekati da on povuče prvi potez. Ta nipošto neće čekati, draga moja. Tako naočit i bogat muškarac iz otmene porodice. Neće joj biti ni na kraj pameti da propusti takvu priliku. Veruj mi na reč, ako nešto pod hitno ne preduzmeš smotaće ga dok kažeš piksla.”

„Čisto sumnjam da Rogana neko može da smota”, promrmlja Patriša turobnim

bezizražajnim glasom. „On dobro zna šta želi.”

„Da, kada je posao u pitanju”, složi se Ana. „Ali, kad je u pitanju privatni život, žena je ta koja vuče konce. Žena je ta koja mora da namami muškarca. A ti još nisi pokušala da namamiš Rogana Svinija. Moraš ga naterati da te posmatra kao ženu, a ne kao udovicu svog pokojnog prijatelja. Želiš da se udaš za njega, zar ne?”

„Ne znam...”

„Naravno da znaš, mila. Samo treba da se potruđiš da i on to sazna.”

Patriša je bila neobično ćutljiva dok ju je Rogan vozio ka kući u kojoj je nekada živela sa Robertom, ka kući u kojoj je niko više nije čekao, ali koje ipak nije mogla da se odrekne. Više nije ulazila unutra nadajući se da će tamo ugledati svog supruga i više nije osećala one probadajuće žigane bola u čudnim trenucima kada bi se naprasno prisetila detalja iz njihovog zajedničkog života. Sada je to bila samo kuća puna lepih uspomena. Ali, zar je želela da ostatak života provede u toj kući sama samcica, sećajući se lepih trenutaka? Zar je želela da se posveti isključivo brizi o tuđoj deci, unapred se odrekavši mogućnosti da rodi vlastitu decu koja će joj ulepšati i obasjati život?

Ako je njena majka bila u pravu i ako je Rogan gajio jednako nežne emocije prema njoj, možda je vredelo pokušati. Neće joj pasti kruna s glave.

„Hoćeš li da svrtiš?” upitala je kada ju je Rogan ispratio do ulaznih vrata. „Još je rano, a ja sam pomalo usplahirena. Mislim da bi mi prijalo društvo.”

Njemu istog trenutka prođe kroz glavu da je i njega čekala jednako raskošna i jednako prazna kuća. I jednako dugi sati do početka novog radnog dana. „Ako mi obećaš jedan brendi.”

„Važi. Popićemo ga na terasi”, veselo odgovori Patriša otključavajući vrata.

Unutrašnji dekor je odražavao tihu eleganciju i besprekoran ukus žene koja je tu živela. Iako se kod Patriše uvek osećao kao kod kuće, Roganove misli istog časa postadoše preplavljene sećanjem na Meginu haotičnu kolibu, na uski rasklimani krevet i izgužvane čaršave.

Čak ga je i čaša sa brendijem podsećala na Megi. Setio se kako je u izlivu strasti tresnula jednu čašu o kamin. I kako je nakon toga na njegovu adresu stigao paket u kome se nalazila čaša koju je napravila kao zamenu.

„Divna noć”, prozbori Patriša, nateravši ga da se vrati u stvarnost.

„Molim? Ah, da... stvarno prijatna noć.” Rogan je lagano okretao čašu bućkajući brendi, ali je nije prinosio usnama.

Mesečev srp je jezdio preko neba, provirujući iza magličastih oblaka, blistavo beo i krhak kao nedosanjani san. Vazduh je bio topao i mirisan, a kroz živu ogradu su se provlačili prigušeni zvuci večernjeg saobraćaja.

„Reci mi nešto više o tom obdaništu”, prozbori Rogan, koliko da prekine tišinu. „Kog arhitektu si odabrala?” Patriša mu reče ime firme i on zadovoljno klimnu glavom. „Da, oni su stvarno dobri. Radili su i za nas.”

„Znam. Prihvatila sam Džozefovu preporuku. Znaš, Džozef mi je pomogao oko mnogih detalja, mada me ponekad grize savest što ga ometam u poslu.”

„Ne brini za to. Džozef može da radi deset stvari odjednom.”

„Nisam stekla utisak da sam mu na smetnji.” Patriša se malo približi, kao da je želela da testira i njega i sebe samu. „Znaš, u poslednje vreme te ne viđam baš često. Moram priznati da mi nedostaješ.”

„Imam toliko obaveza da ne znam gde mi je glava. Poslovi u galeriji napreduju grozničavim tempom.” Ispružio je ruku i sklonio joj pramen kose s lica. Bio je to gotovo nesvestan gest, stara navika koju čak nije ni primećivao. „Mogli bismo negde da izađemo ovih dana. Odavno nismo bili u pozorištu, zar ne?”

„Nismo.” Ona ga nežno uhvati za ruku. „Srećna sam što smo sad ukrali malo vremena. Nasamo.”



U njegovoj glavi odjeknu alarm za uzbunu, ali ga on otpisa kao apsurdnu paranoju i razvuče usne u šarmantan osmeh. „Ukrašćemo još. Šta kažeš da sutra odemo do te kuće koju si kupila? Voleo bih da je lično osmotrim."

„Znaš koliko cenim tvoje mišljenje." Ona priđe još bliže, osetivši kako joj se puls ubrzava. „I koliko cenim *tebe*."

Kao da se uplašila da bi mogla da se predomisli, privila se uz ujega i čeznutljivo podigla glavu. Ako su njegove oči uspaničeno blesnule, podsvesno je odlučila da previdi taj signal.

Ovog puta se nije radilo o slatkom platonskom poljupcu. Zavukla je prste u njegovu kosu i počela da ga ispija usnama, očajnički žudeći da ponovo nešto oseti.

Ali, njegove ruke se nisu sklopile oko nje. Njegove usne su ostale hladne. Telo mu je bilo kruto i nepomično kao kip. Vazduh koji se mreškao između njih nije bio nabijen zadovoljstvom ili željom. Već pukim ledenim šokom.

Preneražena pomišlja da je napravila pogrešnu procenu, Patriša se odvoji od njega. Primetila je da su mu oči bile pune zaprepašćenja - i, još gore, pune neke neme tuge. Skrušeno mu je okrenula leđa misleći da će propasti u zemlju od stida.

Rogan spusti čašu s brendijem. „Patriša."

„Nemoj", promuća ona, grčevito zatvorivši oči. „Molim te, ništa ne govori."

„Patriša, slušaj me..." Njegove ruke zastadoše u vazduhu, a onda se nežno spustiše na njena ramena. „Valjda znaš koliko te..." Zaboga, šta je mogao da kaže, grozničavo je razmišljao. Šta je mogao da kaže a da je još više ne povredi? „Znaš koliko si mi draga", promućao je mrzeći sebe što nije uspeo da smisli ništa bolje.

„Molim te, daj da zaboravimo ovo." Patriša je tako grčevito stiskala šake da su joj zglobovi prebledeli. „Već sam dovoljno ponižena."

„Nikad nisam pomislio..." Bio je besan na sebe jer nije mogao da pronađe prave reči, a pomalo i na Megi jer je na prvi pogled uspela da vidi ono za šta je on godinama bio slep. „Peti", rekao je skrušenim bespomoćnim glasom, „stvarno mi je žao što..."

„Znam da ti je žao." Glas joj je ponovo bio hladan i uzdržan, uprkos činjenici da ju je oslovio onim milim starim nadimkom. „I meni je žao što sam te dovela u tako neprijatnu situaciju."

„To je moja krivica. Trebalo je ranije da shvatim."

„A zašto bi bilo šta shvatao, Rogane?" Stresavši se od jeze, ona odmaknu od njega i prikupi snagu da mu pogleda u oči. Lice joj je, obasjano šarenkastom svetlošću zvezda, delovalo tako krhko, a oči su joj bile zacakljene i prozirne kao staklo. „Ja sam uvek tu, zar ne? Moja vrata su za tebe uvek otvorena, na mene uvek možeš da računaš kad ti iskrnsne slobodno veče. Sirota Patriša koja mašta o svojiin tričavim projektima kako bi skrenula misli sa istinskih problema. Mlada udovica koja ne traži ništa više osim da je povremeno potapšeš po glavi i da je zadovoljiš jednim ljubaznim osmehom."

„Znaš da to nije tačno. Znaš da su moja osećanja prema tebi mnogo dublja."

„Ništa ja ne znam o tvojim osećanjima", procedi ona drhtavim glasom. „Niti želim da znam. Želim samo da odeš odavde pre nego što oboje ne kažemo nešto zbog čega ćemo se osećati još neprijatnije."

„Ne mogu ovako da te ostavim. Molim te, daj da uđemo unutra i da porazgovaramo."

Nikako, pomisli ona. Samo bi briznula u plač i napravila još veću budalu od sebe. „Zaboravi na to, Rogane", rekla je, svim silama nastojeći da iskontroliše glas. „Želim da budem sama. Nas dvoje više nemamo šta da kažemo jedno drugom. Mogu samo da ti poželim laku noć. Znaš gde je izlaz." A tada se, izvukavši poslednje atome snage, provukla pored njega i nestala iza vrata. Neka su proklete žene, razmišljao je Rogan kada se narednog jutra zaustavio pred svojom galerijom. Neka su proklete zbog svoje đavolske sposobnosti da ispune čoveka tom prokletom grižom savesti i da ga nateraju da se oseća kao potpuni idiot.

Juče je izgubio prijateljicu, divnu mladu ženu koja mu je bila neopisivo draga. Izgubio ju je zato što je bio slep za njena osećanja. Ta osećanja ozlojeđeno je pomislio, koja je Megi

primetila još kad ih je prvi put videla zajedno.

Popeo se uz stepenište, peneći od besa. Zašto je bio takav moron? Zašto nije umeo da izađe na kraj ni sa Megi ni sa Patrišom? Zašto nije mogao da pronađe pravi pristup kad su mu obe toliko značile?

Pukom nesmotrenošću je slomio Patrišino srce. A Megi je, đavo da je nosi, isto to mogla da uradi njemu.

Zar se ljudi nikad nisu zaljublivali u nekoga ko je bio spreman da im uzvрати ravnim merom?

E pa, on neće biti baš takva budala da baci svoja osećanja pred Megine noge i da joj dopusti da zgazi preko njih. Ne nakon što je, sasvim nehotično, zgazio preko Patrišinih osećanja. Hvala lepo, ali mu takve gluposti uopšte nisu bile potrebne. Bio je dovoljan samom sebi.

Popeo se na sprat i kročio u prvi salon, blago se namrštivši. U galeriji je u međuvremenu bilo izloženo još nekoliko Meginih dela. Ona će se, zajedno sa ostalim odabranim eksponatima, u narednih dvanaest meseci nalaziti na turneji. Kugla koju je stvorila pred njegovim očima je zavodljivo bleskala, vrveći od snova koje je zatočila unutra, snova koji su mu se prosto podsmevali dok je zurio u taj očaravajući stakleni vrtlog.

Bolje što mu se nije javila kada je sinoć u trenutku slabosti zgrabio slušalicu nadajući se da će mu razgovor s njom pomoći da se otarasi griže savesti koja ga je morila nakon onog nesrećnog nesporazuma sa Patrišom. Žudeo je da čuje njen glas, da u njemu pronađe spokoj i utehu. A umesto toga je začuo odsečan odmeren muški glas koji ga je molio da ostavi poruku na sekretarici. *Njegov glas*. Eto u kakvu se ženu zaljubio! On je čak morao da joj snimi i poruku. Ni to nije mogla sama da učini.

I tako je, umesto da pronađe utehu u nežnom noćnom razgovoru, ostavio šturu poruku zbog koje će Megi zapeniti od besa. Poruku koja ga je iznervirala u jednakoj meri kao što će iznervirati i nju.

Gospode, koliko je žudeo za njom!

„Ah, došao si kao naručen!“ veselo doviknu Džozef, banuvši u salon kao razdragani crvendać. „Upravo sam prodao *Karlotu*.“ Džozefov zadovoljni osmeh se povuče pred izrazom znatiželje kada se Rogan okrenuo ka njemu. „Loš dan, a?“

„Bilo je i boljih. Znači, prodao si *Karlotu*? Kome?“

„Američkoj turistkinji koja je jutros banula ovde. *Karlota* ju je naprosto očarala. Već je pakujemo... mislim, sliku. Treba da je pošaljemo u neku američku varoš koja se zove Tuson.“

Džozef se spusti na ugao sofe i svečano zapali cigaretu. „Kako se ispostavilo, dotična Amerikanka obožava primitivne aktove, u naša *Karlota* van svake sumnje predstavlja oličenje primitivnosti. Ti znaš da su aktovi moja specijalnost, ali *Karlota* definitivno nije moj tip. Znaš, oni masivni bokovi i nezgrapne linije... takvi detalji svedoče o drastičnom nedostatku umetničke suptilnosti, ako mene pitaš.“

„Bilo je to odlično ulje“, odsutno promrmlja Rogan.

„Na svoj način. Ali, pošto ja ne volim tako napadne stvari, neće mi nimalo teško pasti da se oprostim sa *Karlotom* i da je pošaljem u taj Tuson, gde god bio.“ Džozef izvuče malu plastičnu pepeljaru iz džepa i otrese cigaretu. „Ah, da! Ima još nešto. Znaš, ona serija akvarela, od onog Škota? Stigla je pre sat vremena. Slike su prva liga, Rogane. Mislim da si otkrio još jednu zvezdu.“

„Puka sreća, Džozefe. Da nisam svratio do fabrike u Invernesu, nikad ne bih video te slike.“,

„Zamisli samo, ulični umetnik!“ Džozef lagano zavrte glavom. „U svakom slučaju, neće još dugo ostati na ulici. Slike su lepe da ti pamet stane. Pomalo mistične... krhkih delikatnih obrisa.“ Zlatan zub blesnu ispod Džozefovih raširenih usana. „Poslao je i jedan akt, taman da nadoknadimo *Karlotu*. Samo što se ta slika, za razliku od primitivnih aktova, savršeno uklapa u moj ukus. Elegantna prefinjena ženska figura sa setnim očima. Mislim da sam se već zaljubio.“ Džozef se ugrize za jezik i blago pocrveni kada je primetio da Patriša stoji pred vratima. Srce

mu beznadežno zadržta. *Ruke dalje, dečko*, opomenuo je sebe. *Ti ne možeš da pucaš tako visoko*. Ustao je sa stolice, uputivši joj šarmantan osmeh. „Zdravo, Patriša. Baš mi je drago što te vidim.” Rogan se okrenu ka njoj i istog trenutka zaključio da bi ga trebalo išibati zbog tih modrih kolutova oko njenih očiju. „Zdravo, Džozefe. Nadam se da vas ne ometam.

„Nipošto. Znaš da je lepota ovde uvek dobrodošla.” Džozef podiže njenu ruku i džentlmenski je poljubi, a potom se hitro povuče u stranu, opomenuvši sebe da se ne ponaša kao idiot. „Jesi li za šolju čaja?”

„Nema potrebe. Ne bih želela da te prekidam u poslu.”

„Ma, nije nikakav problem. Ionako uskoro zatvaramo.”

„Znam, zato sam i došla baš sada. Mislila sam...” Patriša zastade prikupljajući snagu. „Džozefe, hoćeš li biti ljubazan da nas nakratko ostaviš nasamo? Moram da porazgovaram s Roganom.”

„Naravno”, brže-bolje odgovori Džozef. *Budalo, moronu, imbecilu!* gundao je u sebi. „Ionako imam nekog posla u prizemlju. Pristaviću čaj, u slučaju da se predomisliš.”

„Hvala ti.” Patriša sačeka da se Džozef udalji, a onda zatvori vrata. „Nadam se da mi ne zameraš što sam došla. Namerno sam sačekala kraj radnog vremena kako te ne bih ometala u poslu.”

„Naravno da ti ne zameram”, odgovori Rogan, primetivši da ponovo nije bio kadar da se uhvati u koštac sa situacijom. „Štaviše, drago mi je što si došla.”

„Ne, nije ti drago.” Patriša se slabašno osmehnu kako bi ublažila oštrinu svojih reči. „Stojiš tu grozničavo razmišljajući šta da kažeš i kako da se ponašaš. Previše dobro te poznajem. Rogane. Mogu li da sednem?”

„Da, naravno”, zbunjeno promuća on. Ispružio je ruku ka njoj, ali se brže-bolje predomislio i spustio je sa strane. Patriša izvi obrvu, primetivši taj gest. Spustila se na stolicu i sklopila šake u krilu. „Došla sam da se izvinim.” Rogan se sada osećao još neprijatnije.

„Molim te, nemoj. Stvarno nema potrebe.”

„Došla sam da ti se izvinim”, ponovi ona, „a ti budi dovoljno ljubazan da me saslušаш.”

„Peti.” Rogan se nemoćno spusti na stolicu, osetivši kako mu se želudac grči od nervoze. „Plakala si zbog mene.” Sedeo je dovoljno blizu da na njenom licu, uprkos sloju brižljivo nanete šminke, primeti tragove suza i duševnog nemira.

„Jesam. A kad sam ostala bez suza počela sam da razmišljam. Da razmišljam *vlastitom glavom*”, naglasila je ispustivši prigušen uzdah. „Znaš, nisam često imala priliku da to radim. Mama i tata su oduvek vodili računa o meni. Zasiпали su me maksimalnom pažnjom i ljubavlju, nadajući se da ću zauzvrat ispuniti njihova očekivanja. A ja sam se oduvek plašila da ih ne izneverim.” „Ali, apsurdno je da...” „Zamolila sam te da me saslušаш”, reče ona tonom koji ga je prosto sasekao, nateravši ga da se zapilji u nju. „Dakle, ti si uvek bio tu, još otkako sam imala četrnaest ili petnaest godina. A onda se pojavio Robi i prosto me oborio s nogu. Bila sam tako zaljubljena u njega da uopšte nije bilo potrebe ni povoda da o bilo čemu razmišljam. Bila sam opsednuta Robijem i našim zajedničkim životom. Planirala sam kako ćemo opremiti kuću, kako ćemo zasnovati porodicu, takve stvari. A kad sam ga izgubila čitav svet mi se srušio.

Bog zna koliko puta sam se molila da krenem za njim.”

Rogan nije mogao da uradi ništa drugo osim da joj nežno stisne ruku. „I ja sam ga voleo.”

„Znam, Rogane. Ne znam kako bih to preživela da nije bilo tebe. Tugovao si zajedno sa mnom i, što je još važnije, korak po korak si mi pomogao da nastavim dalje. S tobom sam mogla da pričam o Robiju, da se smejem ili da plačem. Ti si mi bio najbolji prijatelj kog sam ikada imala tako da je bilo sasvim prirodno da te zavolim. Mislila sam da je najmundrije da se strpim i da sačekam da na mene počneš da gledaš kao na ženu, a ne samo kao na staru prijateljicu. A kad se to bude desilo, razmišljala sam, mogao bi postepeno da se zaljubiš u mene i da me na kraju zaprosiš.”

Njegovi prsti nervozno skliznuše preko njene šake. „Da sam obratio pažnju...”

„I dalje bi video samo ono što bih ti dopustila da vidiš“, dovrši ona umesto njega. „Iz razloga u koje ne bih zalazila, sinoć sam odlučila da preuzmem inicijativu. Poljubila sam te nadajući se da će sve biti kao na filmu, da ćemo istog trenutka biti zasuti mesečinom i zvezdanom prašinom. Bacila sam ti se u zagrljaj očekujući da ću ponovo doživeti ono što sam nekada imala s Robijem, da će me ponovo obuzeti ona slatka usplahirenost, da ću se nakon toliko vremena ponovo osetiti živom. Toliko sam želela to da osetim, Rogane, ali su to bile samo puste želje.“

„Patriša, ne kažem da...“ On naglo zastade, začkiljivši očima. „Oprosti, šta si rekla?“

Ona prasnu u smeh, što ga je još više zbunilo. „Kada sam isplakala more zasluženih suza, obrisala sam oči i premotala čitavu tu epizodu u glavi. Znaš, Rogane, nisi samo ti bio zatečen. Iako sam ja inicirala taj poljubac, shvatila sam da ni ja ništa nisam osetila.“

„Ništa?“ tiho ponovi on, kao u nekom transu.

„Ništa osim postidjenosti što sam oboje dovela u tako neprijatnu situaciju. Shvatila sam da, iako te volim iz dubine duše, uopšte nisam zaljubljena u tebe. Bilo je to kao da sam poljubila najboljeg druga.“

„Shvatam.“ Bilo je apsurdno da se oseća kao da je Patriša tim rečima povredila njegovu muškost. Ali, ako ćemo pravo, čak je i Rogan Svini bio običan muškarac. „Baš imamo sreće, zar ne?“

Patriša ga je dovoljno dobro poznavala da je mogla da ga čita kao otvorenu knjigu. Prasnula je u smeh, prislonivši njegovu šaku uz svoj obraz. „Sad sam ja tebe povredila.“

„Ni najmanje. Samo mi je laknulo što smo konačno razjasnili stvari.“ Saosećajnost koja je izbijala iz njenih očiju ga je naterala da prigušeno opsuje. „U redu, priznajem, povredila si me. Malo si žacnula moj muški ponos.“ Raširio je usne u neodoljiv osmeh. „Znači, ostajemo prijatelji?“

„Uvek“, odgovori ona, osetivši kako joj težak kamen pada sa srca. „Ne možeš čak ni da zamisliš koliko mi je laknulo što smo to raščistili. Mislim da ću prihvatiti Džozefovu ljubaznu ponudu i popiti taj čaj. Hoćeš li da nam se pridružiš?“

„Žao mi je, ali nam je upravo pristigla pošiljka iz Invernesa. Moram pod hitno da je pregledam.“

Ona lagano ustade sa stolice. „Znaš, moja majka je u pravu kad kaže da previše radiš, Rogane. Trebalo bi malo da staneš na loptu, da se opustiš.“

„Možda kroz mesec ili dva.“

Ona prekorno odmahnu glavom i sagnu se ka njemu kako bi ga poljubila. „Uvek tako kažeš. Nadam se da ćeš ovog puta to i učiniti.“ Naherila je glavu, vragolasto se osmehnuvši. „Mislim da tvoja vila na jugu Francuske predstavlja savršeno mesto za opuštanje i razvoj kreativnog nadahnuća. Tamošnje boje i pejzaži bi nesumnjivo prijali jednoj umetničkoj duši.“

On zaprepašćeno otvori usta. „Stvarno me dobro poznaješ“, promrmljao je.

„Razmisli o mom predlogu, važi?“ dobaci ona umesto pozdrava i krenu ka prizemlju ostavljajući Rogana da se izbori sa svojim zbrkanim mislima. Pošto je Džozef bio u glavnoj galeriji sa nekoliko preostalih klijenata, odlučila je da sama spremi čaj.

Džozef uđe unutra baš u trenutku dok je sipala čaj u šolje. „Oprosti“, pokajnički je rekao. „Ovi su bili teški smarači. Bacili su oko na onu bakarnu skulpturu, onu što izgleda kao raščerupani grm božikovine. Taman sam pomislio da ću im izbiti koju funtu iz džepa i popraviti dnevni pazar, ali su me na kraju zeznuli.“

„Ne primaj to srcu. Popij šolju čaja i uteši se.“

„Da znaš da hoću. Jesi li...“ Kada se okrenula ka njemu, obasjana snopom bleštave svetlosti, izraz na njenom licu ga je naterao da zastane u pola rečenice. „Šta se dešava? Nešto nije u redu?“

„Ma, ništa“, promrmlja ona, ponevši šolje ka stolu. Bila je toliko usplahirena da umalo nije prosula čaj.

„Plakala si“, reče on, brižno spustivši šake na njena ramena. „Šminka ne može da prikrije te

podočnjake."

Ona ispusti težak uzdah i spusti šolje na sto. „Zašto li samo trošim tolike pare na kozmetiku kad nema nikakve vajde od nje? Žena ne sme čak ni da brizne u plač dok ne izmisle neki pouzdaniji puder." Krenula je ka stolici, ali su joj njegove šake i dalje bile na ramenima. Iznenadeno je podigla pogled i ono što je nazrela u njegovim očima ju je nateralo da se uzvrpolji kao šiparica. „Ma, nije ništa... stvarno. Samo sam se malo rastužila. Proći će me."

Džozef više nije mogao da razmišlja. Naravno, nisu se prvi put našli na tako bliskom rastojanju. Toliko puta su plesali zajedno. Ali, sad nije bilo muzike. Sada su u prostoriji bili samo njih dvoje. Polako je podigao ruku i nežno prešao palcem preko razmazane šminke ispod njenih očiju. „Još tuguješ za Robijem."

„Da. Mislim da ta rana nikada neće zaceliti." Ali je, uprkos tim rečima, lik muškarca koga je beskrajno volela i bespovratno izgubila počeo da bleđi i da se rasplinjuje pred likom muškarca koji je stajao pred njom. Nekim čudom sada je videla samo Džozefa. „U stvari, nisam plakala zbog Robija. Pravo da ti kažem, ni sama ne znam zašto sam plakala."

Bila je lepa kao san, pomislio je. Oči su joj bile tako blage i tako zbunjene, a koža - koža koju se nikad ranije nije usudio da dodirne ovako kao sada - nežna i glatka poput svile. „Ne smeš više da plačeš, Peti", promrmljao je, a onda se, hipnotisan magijom trenutka, nadvio nad njom i počeo da je ljubi, zaronivši prste u njenu meku blistavu kosu.

Bio je izgubljen u mirisu njene kože, u drhtaju njenog tela, u mekoći usana sa kojih je kušao slatkoću dugo sanjanog i dugo zabranjenog voća.

Ona se krotko privi uz njega, tako krhka i tako nežna, da je u njegovom telu i duši istog trenutka pobudila plimu neumoljivih i krajnje oprečnih poriva. Da je uzme, da je zaštiti, da je uteši, da je učini svojom.

A tada je, prenut uzdahom satkanim od šoka i čežnje, ustuknuo kao da ga je neko polio vedrom ledene vode.

„Oprosti... oprosti", promućao je, uspaničeno se ukopavši u mestu kada je primetio njen nemi netremični pogled. Dok su emocije divljale u njemu, blokirajući mu misli i moć govora, skrušeno se povukao u stranu. „Znam... znam da nema opravdanja za ovo što sam..."

Odustavši od jalovih objašnjenja, okrenuo se oko svoje osi i izjurio napolje pre nego što je Patriša stigla da se povрати od šoka i omamljenosti.

Ona mahinalno krenu za njim, osećajući kako joj njegovo ime lebdi na usnama, ali zastade već nakon par koraka, prislonivši šaku uz svoje podivljalo srce i nemoćno se spustivši na stolicu. Noge su joj klecale od uzbuđenja i zatečenosti.

*Džozef?* pomislila je, prešavši rukom preko zažarenog obraza. Ali, to je bilo apsurdno! Oni su bili samo poznanici povezani zajedničkom naklonošću prema Roganu i prema umetnosti. Džozef je bio... pa, nešto nalik boemu, zaključila je. Beskrajno šarmantan boem, kao što je svaka žena koja je kročila u galeriju mogla da posvedoči, ali to i dalje nije značilo...

Ali, zašto je onda bila tako usplahirena? Bio je to samo poljubac. Najobičniji poljubac, rekla je sebi dok je uzimala šolju sa čajem. Ali su joj ruke bile tako uzdrhtale da je prosula čaj na sto. Džozef, ponovo je pomislila, a onda je izjurila iz kuhinje, usput se gotovo sudarivši s Roganom. Istrčala je napolje i primetila ga kako se udaljava od galerije.

„Džozefe!"

On zastade u pola koraka i prigušeno opsova. Bio je sateran u škipac, gorko je pomislio. Zalepiće mu šamarčinu posred lica - i to na javnom mestu, pošto nije uspeo dovoljno brzo da utekne. Nije imao drugog izbora. Moraće da pokuša ono što je zakuva. Okrenuo se ka njoj, zabacivši kosu preko ramena, spreman da se suoči sa njenom srdžbom.

Ona mu užurbano priđe, zaustavivši se na svega nekoliko centimetara od njega. „Znaš..." zaustila je, ali su je reči izdale. Više nije imala pojma šta je htela da mu kaže.

„Razumem tvoj bes", prozbori on. „Veruj mi da stvarno nisam nameravao... da sam samo želeo da... Do đavola, šta očekuješ da ti kažem? Ušao sam unutra, a ti si bila tako lepa i tako

tužna i talco izgubljena. Zaboravio sam se i uradio ono što nisam smeo da uradim. Molim te da primiš moje izvinjenje. Ne znam šta drugo da ti kažem."

Da, stvarno se osećala izgubljeno, pomislila je. Upitala se da li bi on mogao da shvati kako je to kad znaš ko si i šta si i kad veruješ da znaš kuda si se uputio, ali se uprkos tome osećaš izgubljeno. Da, on je verovatno bio jedan od retkih koji bi mogao da je razume.

„Hoćeš li da izađeš na večeru sa mnom?"

On zbunjeno ustuknu i zapilji se u nju, kao da ne veruje rođenim ušima. „Molim?"

„Hoćeš li da izađemo na večeru?" ponovi ona, zatečena vlastitom smelošću. Na usnama je još osećala ukus njegovog poljupca i, što je još zanimljivije, bila je tako opuštena i gotovo nehajna. „Večeras. Što pre.

„Hoćeš da izađeš na večeru?" lagano izusti on, naglašavajući svaku reč. „Samnom? Večeras?"

Delovao je tako preneraženo da je morala da se nasmeje. „Da, baš to hoću. U stvari, pogrešila sam. Neću to."

„Dobro onda." On kruto klimnu glavom i krenu niz ulicu. „Neću večeru", dobaci ona iza njegovih leđa, dovoljno glasno da se nekoliko glava okrene u njihovom pravcu. *Gotovo nehajna?* prođe joj kroz glavu. Ne, nego *suludo* nehajna. „Hoću da me ponovo poljubiš."

On se ukopa u mestu. Okrenuo se ka njoj, ignorišući vragolasto namigivanje i reči ohrabrenja koje mu je uputio prolaznik u šarenoj košulji. Kao slepac koji napipava put, krenuo je ka njoj. „Nisam siguran da sam te dobro razumeo."

„Onda ću biti jasnija", reče ona progutavši knedlu ponosa koja joj je na trenutak zastala u grlu. „Hoću da me odvedeš kući, Džozefe, i da me ponovo poljubiš. I, osim ako nisam u debeloj zabludi u pogledu emocija koje nas vezuju, hoću da vodiš ljubav sa mnom", objasnila je prevalivši poslednji korak koji ju je delio od njega. „Da li si me sad razumeo i da li ti moj predlog odgovara?"

„Da li mi odgovara?" On spusti dlanove na njene obraze i zagleda joj se pravo u oči. „Mislim da si sišla s uma, Peti, ali hvala bogu da je tako." Prasnuo je u smeh i privio je uz sebe. „Pa, pošto me već pitaš, tvoj predlog mi savršeno odgovara, mila. Ne možeš čak ni da sanjaš koliko mi odgovara."

## Četrnaesto poglavlje

Megi je dremala za kuhinjskim stolom, naslanjajući glavu preko sklopljenih ruku. Selidba je predstavljala pravi pakao.

Njena majka je neprestano zvala žaleći se na svaki bogovetni detalj - od toga što je kiša uporno padala do toga što je Brajana na prozore okačila zavese koje joj se uopšte nisu dopadale. Pa ipak, postojala su bar tri razloga zbog kojih je vredelo proći kroz taj pakao. Mejev je konačno imala vlastiti krov nad glavom, Megi je održala obećanje koje je dala svom ocu, a Brajana je konačno bila slobodna i kadra da se posveti vlastitom životu.

Naravno, Megi je očekivala da će Mejev briznuti u plač, ali nije mogla da pretpostavi da će, dok je njena majka povijenih leđa i lica zagnjurenog među dlanove ronila more vrelih suza, biti preplavljena tako nepodnošljivim osećajem griže savesti. Ne, definitivno nije očekivala da će se ona osećati krivom i daće biti tako ucveljena zbog te džangrizave žene koja ju je, samo par minuta pre nego što je počela da jeca, zasula bujicom najžučnijih kletvi i uvreda.

Na kraju je Loti bila ta koja je svojom energičnošću i postojanom vedrinom uspostavila kontrolu nad situacijom. Odvukla je Brajanu i Megi iz kuće ubeđujući ih da nemaju ni najmanjeg razloga za brigu i da su suze sasvim prirodna stvar, da su one za ljudsku dušu isto što i kiša za zelena polja. Dok ih je gurala kroz dvorište, ushićeno je objašnjavala kako je kuća prelepa i ušuškana kao kutijica. Sve će biti u redu, ponavljala je. Mejev i ona će tu živeti kao dva bubrega u loju.

Tešeći ih takvim pričama, praktično ih je ugurala u Megin kombi i mahnula im u znak pozdrava.

I tako je to poglavlje bilo okončano i sada je trebalo da okrenu nov list, ali je Megi bila tako skrušena da je odustala od ideje da taj događaj proslave otvaranjem šampanjca.

Kada se vratila kući, sručila je jedan viski niz grlo i iznureno naslonila glavu na sto pokušavajući da razmrsi klupko zbrkanih emocija. Kiša je i dalje dobovala o prozore, a sumrak se povlačio pred nadirućom tminom.

Dok je plutala između jave i sna, zazvonio je telefon. Zvrčao je i zvrčao, ali je ona bila previše umorna i previše bunovna da bi se javila. Nakon poduže zvonjave kroz kuhinju odjeknu Roganov glas, trgnuvši je iz dremeža.

„Očekujem da se javiš najkasnije do sutra ujutru jer nemam ni vremena ni strpljenja da ti ponovo dolazim na prag.“

„Šta?“ promrmlja ona začikljevši kao sova i zbunjeno se osvrnuvši oko sebe. U kuhinji je bilo mračno i bila je sama. Zaboga, šta se to dešavalo? Mogla je da se zakune da je Rogan stajao pravo iza nje, držeći joj nekakve pridike.

Iznervirana što se probudila i što ju je krčanje creva podsetilo da je u kući imala jedva toliko klope da nahrani pile, zlovoljno se odgurnula od stola.

Skoknuće do Braj, odlučila je, i opljačkaće njenu kuhinju. Možda će obe uspeti malo da se oraspolože nakon tog paklenog dana.

Taman je krenula u potragu za kapom kada je primetila crvenu lampicu koja je nestrpljivo treperila na telefonskoj sekretarici.

„Prokleta mašina“, progundala je, ali je uprkos tome premotala traku i pritisnula dugme za preslušavanje poruka.

„Megi.“ Roganov glas ponovo odjeknu kroz prostoriju. Ona razvuče usne u osmeh, konačno shvativši ko ju je i kako probudio. „Do đavola, zašto se ne javljaš na moje pozive i poruke? Podne je. Hoću da mi se javiš čim se budeš vratila iz ateljea. Uopšte se ne šalim, Megi. Moramo o nečemu da razgovaramo. Nedostaješ mi. Đavo da te nosi, pojma nemaš koliko mi nedostaješ.“

Začula je jedno klik, nakon čega je usledila naredna poruka, tako brzo da nije stigla čak ni da se obraduje zbog tog naprasnog izliva Roganovih emocija.

„Zar stvarno misliš da nemam pametnija posla nego da po vasceli dan pričam sa prokletom mašinom?"

„Ne mislim", odbrusi ona, „ali si je sam dovukao ovde."

„Sada je pola četiri i moram da skoknem do galerije. Možda nisam bio dovoljno jasan. Moramo pod hitno da se čujemo. Do šest ću biti u galeriji, a posle toga me možeš zvati na kućni broj. Poštedi ine izgovora kako si zaokupljena poslom i kako ne želiš da remetiš inspiraciju. I prokleta bila što si tako daleko od mene!"

„Svini, pronalaziš li ti užitak u još nečemu osim da moju malenkost zasipaš pridikama i kletvama?" promrmlja ona, mrko piljeći u telefonsku sekretaricu. „I, ako te baš zanima, ti meni nisi ništa bliži nego ja tebi."

Kao da odgovara na njenu opasku, Roganov glas ponovo zagrme iz zvučnika. „Ti neodgovorna, nesuvisla, bezosećajna šmizlo! Treba li da dreždim pored ove mašine brinući se da li si zapalila kosu ili si se digla u vazduh prokletim hemikalijama? Zahvaljujući tvojoj sestri, koja savesno odgovara na telefonske pozive, znam da si tu. Skoro je osam i imam zakazanu večeru. Zato me dobro slušaj, Margaret Meri Konkenon. Da si se pod hitno stvorila u Dublinu, sa pasošem. Neću trošiti vreme na bilo kakva objašnjenja. Samo uradi ono što sam ti rekao. Ako ne možeš da rezerviš let, poslaću ti svoj avion. Očekujem da se čujemo najkasnije do sutra ujutru pošto nemam ni vremena ni strpljenja da te lično dovlučim ovde."

„Da me dovlučiš? To bih baš volela da vidim, frajeru." Ona se na trenutak zamisli, sevnuvši pogledom ka sekretarici. Znači, sutra bi trebalo da se stvori u Dublinu? Samo zato što je on tako naredio. Direktno i bez uvijanja, bez tričavih fraza kao što su molim te i da li bi bila ljubazna. Samo se spakuj i uradi onako kako sam ti rekao.

Malo sutra! Pre će se paklenski oganj pretvoriti u led nego što će mu priuštiti to zadovoljstvo.

Zaboravivši na glad, izjurila je iz kuhinje i uspentrala se uz stepenište, peneći od besa. Da se pod hitno dovuče u Dublin, je li tako rekao? Taj baš ima petlju kad misli da njoj može da nareduje! Izvukla je kofer iz plakara i bacila ga na krevet.

Zar je verovao da je toliko žudela da ga vidi da će istog trenutka dići ruke od svega i povinovati se njegovoj zapovesti? E pa, gospodin Svini se malo preračunao. Pokazaće ona njemu, razmišljala je dok je bacala stvari u kofer. Objasniće mu kako stoje stvari. Jasno i glasno. Licem u lice.

I čisto je sumnjala da će joj biti zahvalan zbog toga.

„Ajlin, zamoli ljude iz naše direkcije u Limeriku da nam pošalju nov obračun pre isteka radnog vremena." Rogan ispruži ruku preko stola i precrta jedan red sa spiska, a potom protrlja potiljak kako bi ublažio napetost. „I, molim te, donesi mi izveštaj o građevinskim radovima čim ti padne šaka."

„Rekli su da će stići najkasnije do podneva." Roganova sekretarica, vitka brineta koja je jednako vešto upravljala Roganovim poslovima kao i porodicom koja se sastojala od muža i troje dece, savesno pribeleži najnovija zaduženja. „U dva imate sastanak sa gospodinom Grinvaldom. U vezi sa promenama u londonskom katalogu."

„U redu, Ajlin. Ako se dobro sećam, Grinvald pije martini."

„Votku", ispravi ga ona. „Sa dve maslinke. Hoćete li da naručim i neku zakusku uz piće?"

„Bilo bi poželjno." Rogan zamišljeno lupnu prstima o sto. „Nije bilo poziva iz Klera?"

„Nije." Ajlin znatiželjno odmeri svog poslodavca. „Prebaciću vam vezu čim se gospođica Konkenon bude javila."

Sa njegovih usana se ote prigušen uzdah koji je trebalo da znači otprilike isto što i sleganje ramenima. „U redu. Sad možeš da se vratiš za sto i da me povežeš sa rimskom galerijom."

„Odmah. Samo još nešto, gospodine. Spremila sam pismo za Invernes. Na mom stolu je, ako želite da ga pogledate."

„Odlično. Kad smo već kod toga, trebalo bi da pošaljemo telegram u Boston. Koliko je tamo



sati?" On spusti pogled ka ručnom časovniku, spazivši krajičkom oka da neko stoji pred vratima. „Megi."

„Da, Megi glavom i bradom." Ona baci kofer na pod i prisloni pesnice uz bokove, gnevna kao furija. „Imam par odabranih reči za vas, gospodine Svini." Obuzdala je svoju srdžbu dovoljno dugo da klimne glavom ka ženi koja je ustajala sa stolice ispred Roganovog radnog stola. „Vi ste verovatno Ajlin?"

„Jesam. Drago mi je što smo se konačno upoznale, gospođice Konkenon."

„I meni. Moram reći da prilično dobro izgledate ako se ima u vidu da radite za jednog despota", odgovori Megi, prosiktavši poslednju reč kao zmija.

Ajlinine usne se blago izviše. Tiho se nakašljala zatvarajući svoju beležnicu. „Zahvaljujem na komplimentu. Još nešto, gospodine Svini?" upitala je, ponovo se okrenuvši ka Roganu.

„To je sve. I, molim te, ne prebacuj mi pozive dok je gospođica Konkenon ovde."

„U redu, gospodine." Ajlin napusti kancelariju i diskretno zatvori vrata.

„Dakle..." Rogan se nasloni na stolicu i lupnu penkalom o dlan. „Primila si moju poruku?"

„Jesam."

Ona se ustremi ka radnom stolu, sevajući očima i ne skidajući pesnice sa bokova. Kao razjarena lavica, pomisli Rogan.

Nije se stideo da prizna da mu je već pri samom pogledu na nju krenula voda na usta.

„Šta misliš, ko si ti?" procedi ona zaustavivši se pravo ispred njega i tresnuvši dlanovima o sto, dovoljno snažno da penkala zazveckaju. „Ja jesam potpisala ugovor s tvojom galerijom, Rogane Svini, pa sam čak bila i dovoljno luda da završim u krevetu s tobom, zbog čega ću se večno kajati, ali ti to nipošto ne daje pravo da mi izdaješ naređenja i da me psuješ na svakih pet minuta."

„Danima nisam razgovarao s tobom", podseti je on. „Kako sam onda mogao da te psujem?"

„Preko one grozomorne mašine - koju sam, usput budi rečeno, jutros bacila u smeće."

On pribrano dohvati olovku i napravi belešku u notesu.

„Ne radi to, Rogane."

„Ništa ne radim. Samo beležim da treba da ti nabavim novu sekretaricu. Koliko vidim, nisi imala problema oko rezervacije."

„Nisam imala problema?" obrecnu se ona. „Još otkako si prvi put kročio u moju radionicu ja imam samo probleme. Čitav moj život se pretvorio u jedan nerešiv problem. Zar stvarno misliš da možeš sve da mi otmeš? Ne samo moje skulpture, što je već dovoljno loše, nego i moju ličnost i moj život. E pa, došla sam ovde da ti skrešem u lice da sa mnom ne možeš tako. Nije mi ni na kraj pameti da... Hej, gde si do đavola krenuo? Još nisam završila."

„Nisam ni mislio da si završila." On nastavi ka vratima, zaključa ih i ponovo se okrenu ka njoj.

„Otključaj prokleta vrata."

„Neću."

Činjenica da joj se približavao sa tim neodoljivim osmehom na licu joj uopšte nije išla u prilog. „Da ti nije palo na pamet da me dodirneš."

„Uradiću i više od toga, luče. Uradiću nešto što još nikad nisam uradio u ovoj kancelariji. A tu sam već punih dvanaest godina."

Ona oseti kako joj se puls mahnito ubrzava. Činilo joj se kao da joj je srce poskočilo do grla. „Da se nisi usudio!"

Znači, konačno je uspeo da je šokira, zadovoljno pomisli on. Posmatrao je kako njen pogled klizi ka vratima, a onda je zgrabio i privio je uz sebe. „Slobodno možeš da iskališ svoj bes kad to obavimo."

„Kad to obavimo?" Zamahnula je pesnicom, ali su njegove usne već bile na njoj. „Skidaj te ručerde s mene, sirovino neotesana."

„Ali, ti voliš moje ruke", odvrati on skidajući joj džemper. „Zar mi to nisi sama rekla?"

„To je obična laž. Neću to da radim, Rogane", promucala je, ali se njene reči pretvoriše u

strasni jecaj kada je na vratu osetila njegove vrele usne. „Vrištaću, Rogane. Vrištaću iz sveg glasa“, rekla je, jedva uspevaajući da dođe do daha.

„Samo izvoli.“ Zario je zube u njeno meso. Nimalo nežno. „Volim kad vrištiš.“

„Proklet bio“, promrmlja ona, osetivši kako je Rogan spušta na pod i kako se njen otpor raspršuje kao oblačić dima.

Bilo je brzo i vrelo. Mahnito stapanje dva tela koje se završilo gotovo jednako brzo kao što je i počelo. Ali, brzina nipošto nije umanjila intenzitet. Kada su završili, ležali su na podu isprepletenih udova, iscrpljeni i uzdrhtali. Rogan okrenu glavu i prisloni usne uz njenu bradu.

„Baš lepo što si svratila, Megi.“

Ona ga ćušnu pesnicom u rame pokušavajući da se oslobodi stiska. „Silazi sa mene!“ Htela je da ga odgurne, ali se on hitro okrenu u stranu, povukavši je sa sobom sve dok se nije našla u njegovom krilu.

„Je l' ti je sad bolje?“

„Bolje od čega?“ Umalo se nije osmehnula, ali se tada setila da je došla u Dublin bi mu očitala dobru bukvicu, a ne da bi se mazila s njim. Spustila se na tepih i počela da doteruje odeću. „Ti baš imaš petlju, Rogane Svini.“

„Zato što sam te bacio na pod?“

„Ne zbog toga“, odbrusila je povlačeći rajsferšlus. „Bilo bi suludo da ti zamerim što si me bacio na pod kad je očigledno da sam uživala.“

„I više nego očigledno.“

Ona ga prostrela ledenim pogledom dok je ustajao sa poda i pružao joj ruku.

„Znaš ti dobro o čemu govorim. Otkud ti pravo da se tako ponašaš? Da mi izdaješ naređenja kao da sam tvoj rob?“

On je stegnu za mišice i povuče je ka sebi. „Ipak si došla ovde, zar ne?“

„Došla sam, svinjo arogantna, ali samo zato da te upozorim da to više neću tolerisati. Prošlo je skoro mesec dana otkako si napustio moju kuću zviždućući kao zadovoljni mačor...“

„Priznaj da sam ti nedostajao.“

„Nisi mi nedostajao“, prosikta ona. „Moj život je ispunjen i bez tebe. Molim te, ispravi tu glupavu kravatu. Izgledaš kao neka ispičutura.“

On je spremno poslušao. „Nedostajao sam ti, Margaret Meri, iako to nisi htela da mi priznaš u onim retkim prilikama kada bi se smilovala da odgovoriš na moje telefonske pozive.“

„Ne mogu da pričam takve stvari preko telefona. Kako nešto mogu da kažem čovelcu koga uopšte ne vidim? Osim toga, ne mc njaj temu.“

„Koju temu?“ upita on, ležerno se naslonivši na sto.

„Ne želim da mi naređuješ, Rogane. Ja nisam tvoja služavka ili tvoja službenica i krajnje je vreme da to utuviš u glavu. Ako ti je teško da zapamtiš, pribeleži tu stavku u svoj luksuzni kožni rokovnik. Ali mi nikad više nemoj govoriti šta da radim.“ Zastala je, zadovoljna svojim učinkom.

„Pošto smo to razjasnili, sad mogu da idem.“

„Megi, ako nisi nameravala da ostaneš, zašto si spakovala kofer?“

Rogan je znao da ju je konačno držao u šaci. Strpljivo je sačekao odgovor posmatrajući kako se na njenom licu smenjuju ozlojeđenost, zaprepašćenje i zbunjenost.

„Možda sam planirala da provedem par dana u Dublinu. U sopstvenoj režiji, Rogane.“

„A-ha. Jesi li ponela pasoš?“

Ona ga podozrivo osmotri. „A šta ako jesam?“

„Onda si dobro postupila.“ On obiđe oko stola i sede na svoju stolicu. „Već sam se uplašio da ćeš ga iz pukog inata ostaviti kod kuće. Vidiš da je bilo pametno što si me poslušala. Da ga nisi ponela, sad bi morala da se vratiš po njega.“ Zavalio se na naslon, sa zadovoljnim osmehom na licu. „Zašto ne sedneš? Hoćeš li da kažem Ajlin da ti donese čaj?“

„Neću da sednem i neću da pijem čaj“, odbrusi ona, okrenuvši se na drugu stranu. Prekrstila je ruke i zagledala se u platno Džordžije O'Kif koje je bilo okačeno na zidu. „Zašto nisi došao kod mene?“

„Iz nekoliko razloga. Kao prvo, nisam mogao da dignem glavu od posla. Hteo sam što pre da raščistim neke stvari kalco bih sebi konačno mogao da dam mali odmor. A kao drugo, želeo sam da neko vreme budem što dalje od tebe.“

„Tako znači?“ promrmlja ona ne skidajući pogled sa smelih upadljivih boja. „A mogu li da pitam zašto?“

„Zato što nisam želeo da priznam koliko sam zapravo želeo da idem s tobom.“ Napravio je dramsku pauzu, a onda je prekorno odmahnuo glavom. „Znači, ništa mi nećeš odgovoriti? Nećeš mi reći da si i ti želela da budeš sa mnom?“

„Želela sam. Što, naravno, ne znači da se moj život vrti samo oko tebe. Ali, ako ćemo iskreno, bilo je nekih uvrnutih trenutaka kada sam čeznula za tvojim društvom.“

Rogan je bio spreman da se do daljnjeg zadovolji time. „Drago mi je što to čujem, Megi. Hoćeš li sad biti ljubazna da sedneš? Treba da porazgovaramo o nekim stvarima.“

„Dobro... pošto si me tako lepo zamolio.“ Ona konačno skrenu pogled sa slikarskog platna i spusti se na slobodnu stolicu. Izgledao je savršeno za tim radnim stolom, pomislila je. Dostojanstveno, kompetentno, samouvereno. Uopšte nije podsećao na čoveka koji je bio spreman da se sa svojom poslovnom saradnicom valja po kancelarijskom tepihu.

„Šta je bilo?“ upita Rogan primetivši osmeh koji joj je zaigrao na usnama.

„Samo se pitam šta li tvoja sekretarica misli o nama?“

On šeretski izvi obrvu. „Da vodimo civilizovani poslovni razgovor, eto šta.“

„Malo sutra. Meni je delovala kao razborita žena koja je odmah provalila šta se dešava, ali se ti slobodno i dalje zanosi svojim iluzijama.“ Megi se zadovoljno osmehnu, primetivši kako Rogan instinktivno skreće pogled ka vratima. „Dakle, o kakvom to poslu, treba da razgovaramo?“ upitala je prekrstivši noge.

„Tvoj učinak u poslednjih nekoliko nedelja je zadivljujući. Kao što znaš, nakon izložbe smo zadržali deset skulptura koje će se tokom naredne godine nalaziti na turneji. Što se tiče tvojih najnovijih dela, nekolicina će ostati u Dablinu, dok su ostala već poslata za Pariz.“

„To sam već čula od tvoje efikasne i razborite Ajlin“, odgovori Megi tapkajući prstima po gležnju. „Nisi mi valjda naložio da dođem u Dablin samo zato da bi mi rekao ono što već znam? Ili da bi sebi priuštio malo munjevitog seksa na kancelarijskom tepihu?“

„Možda bi znala mnogo više da si povremeno odgovarala na moje pozive. Ali pošto nisi, bio sam prinuđen da te pozovem u službenu posetu.“

„Znaš da gotovo nikad nisam pored telefona. Ti možda poseduješ isključiva prava na moje stvaralaštvo, Rogane, ali ne i na moju ličnost, Ja imam vlastiti život, kao što sam ti u više navrata objasnila.“

„Da, već bezbroj puta“, procedi on, blago se nakostrešivši. Eto koliko joj je trebalo da ga ponovo iznervira. „Megi, koliko puta sam ti ponovio da uopšte nemam nameru da se mešam u tvoj život? Ja samo vodim tvoju karijeru i, shodno tome, uskoro putujem za Pariz kako bih proverio kako napreduju pripreme za tamošnju izložbu.“

Pariz. Jedva da su proveli sat vremena zajedno, a on je već pričao kako uskoro mora za Pariz. Osetila je tako bolno probadanje u grudima da je pod hitno morala da pređe u kontranapad. „Znaš, Rogane, čudi me da ti poslovi tako dobro napreduju kad sve moraš sam da obavljaš“, zajedljivo je rekla. „Zar su tvoji ljudi toliko nesposobni da neprestano moraš da im viriš preko ramena?“

„Moji ljudi su izuzetno sposobni, kao što si sigurno i sama primetila. Naprosto se radi o tome da želim da budem tamo i da se lično postaram da sve funkcioniše besprekorno.“

„To jest, onako kako si ti zamislio?“

„Upravo tako. I želim da podeš sa mnom.“

Megi razrogači oči, istog trenutka zaboravivši na sarkastični komentar koji joj je bio na vrh jezika. „S tobom? U Pariz?“

„Znam da se nisi obavezala da lično promoviraš svoja dela i da bi mogla da istupiš sa izvesnim

umetničkim ili moralnim prigovorima, ali bih te zamolio da uprkos tome prihvatiš moj predlog. U Dublinu si se odlično snašla, tako da smatram da bi bilo dobro za tvoju karijeru da se makar nakratko pojaviš i na svojoj prvoj međunarodnoj izložbi."

„Moja prva međunarodna izložba“, promuća ona, kao da je tek tada shvatila punu težinu tih reči. „Ali... ali ja ne govorim francuski.“

„To nije nikakav problem. Malo ćeš prošetati kroz galeriju, očarati posetioce svojim irskim šarmom, a preostalo vreme možeš da ispuniš kako god želiš. Sigurno bi volela da obiđeš Pariz.“

Strpljivo je sačekao odgovor, ali je ona samo zurila u njega ne progovarajući ni reči. „Dakle, šta kažeš?“

„Kada?“

„Sutra.“

„Sutra?“ Megi je bila obuzeta takvom panikom da joj se činilo da joj se utroba okrenula. „Hoćeš da sutra pođem s tobom u Pariz?“

„Osim ako nemaš neke neodložne obaveze.“

„Ne, nemam...“

„Onda smo se dogovorili.“ U Roganovom glasu se mogao na zreti gotovo brutalan prizvuk olakšanja. „Kada završimo poslove oko izložbe, nastavićemo dalje na jug, na mali odmor.“

„Na jug?“

„Imam vilu na mediteranskoj obali. Hoću da budem nasamo s tobom, Megi. Bez ikakvih ometanja, bez ikakvih prekida. Samo ti i ja.“

Ona ga razneženo pogleda. „Znači, zato si bio toliko zauzet prethodnih nedelja?“

„Da.“

„Ne bi ti pala kruna s glave da si mi to ranije objasnio.“

„Prvo sam morao da objasnim sebi. Dakle, hoćeš li da pođeš sa mnom?“

„Naravno da hoću“, odgovori ona blistajući od sreće. „Trebalo je samo da pitaš.“

Sat vremena kasnije Megi banu u galeriju, ozlojeđeno primetivši da je Džozef bio zaokupljen razgovorom sa nekom klijentkinjom. Dok je Džozef šarmirao damu koja je bila dovoljno stara da mu bude majka, Megi nestrpljivo krenu kroz glavnu dvoranu. Rukotvorine Indijanaca su u međuvremenu bile zamenjene metalnim strukturama. Zaintrigirana neobičnim oblicima, Megi pažljivo osmotri novu postavku i njeno nestrpljenje ubrzo ustuknu pred divljenjem.

„To je napravio jedan Namac“, dobaci Džozef iza njenih leđa. „Ova ovde mi se naročito dopada. Neverovatna mešovina praiskonske snage i životne radosti. Prava oda elementarnim silama.“

„Da, sve je tu. Zemlja, vatra, voda i nagoveštaj vetra u toj rastresitosti forme“, nastavi Megi oponašajući njegovo izlaganje. „Moćno po opsegu, ali sa pritajenom primesom satire.“

„I, što je najbolje, može da postane tvoje za samo dve hiljade funti.“

„Badava“, veselo odvrati ona. „Šteta što sam spiskala sve pare.“ Prasnula je u smeh, okrenula se ka njemu i poljubila ga u obraz. „Sjajno izgledaš, Džozefe. Koliko si srca slomio otkako sam te poslednji put videla?“

„Nijedno. Znaš da moje srce pripada tebi.“

„Da ne znam koliko si namazan, možda bih čak došla u iskušenje da ti poverujem. Možeš li da odvojiš koji minut za mene?“

„Koji minut? Za tebe mogu da odvojim i sate... i nedelje.“ On joj džentlmenski poljubi ruku. „I godine ako treba.“

„Par minuta će biti sasvim dovoljno. Znaš, Džozefe, uskoro idem u Pariz, a pojma nemam šta treba da spakujem za takav put. Imaš li neki savet?“

„Uzanu crnu bluzu, kratku suknju i što više štikle.“

„Divota! Bože, kako ću se ja snaći u tome? Pojma nemam šta sve može da mi zatreba. Htela sam

da se obratim za pomoć gospođi Svini, ali se ne javlja na telefon."

„Znači, ja sam obična zamena? Sipaš mi so na ranu, Megi." Džozef diskretno mahnu rukom, pokazavši jednom od službenika da se postara za klijente. „Pravo da ti kažem, za Pariz ti ne treba puno. Samo romantično srce."

„Odlično. Gde mogu da ga kupim?"

„Već ga imaš, Megi, iako to ne želiš da priznaš. Ali, mene ne možeš da prevariš jer sam video tvoje skulpture."

Ona napravi grimasu i uhvati ga pod ruku. „Postoji još mnogo stvari koje ne želim da priznam. Kao, na primer, činjenicu da nemam nikakvog iskustva s putovanjima. Istina, bila sam u Veneciji, ali sam tamo razmišljala samo o tome da izučim zanat i da ne obučem nešto što bi moglo da se zapali. I, naravno, da na vreme pronađem pare za kiriju. A sad treba da putujem ni manje ni više nego u Pariz i isprepadana sam pomišlju da ću napraviti budalu od sebe."

„Nemaš razloga za brigu, srce. Ako sam dobro shvatio, tamo ideš sa Roganom, a on poznaje Pariz kao svoj džep. Treba samo malo da digneš nos, da se praviš kako ti je užasno dosadno i savršeno ćeš se uklopiti."

„A što se tiče modnih detalja? Glupo mi je da priznam, ali sigurno ne mogu da špartam po Parizu ovako obučena. Ne želim da budem skockana i nafrakana kao neka manekenka, ali još manje želim da izgledam kao Roganova rođaka iz provincije."

„Hmmm." Džozef se blago namršti i odgurnu je od sebe kako bi je pomnije osmotrio. „Ne treba tu mnogo da se menja, samo..."

„Samo šta?"

„Kupi sebi neku svilenu bluzu, meku i dobro skrojenu. Zaboravi na pastelne nijanse. Tako energična cura treba da nosi što življe boje. Slobodno se osloni na svoj umetnički instinkt. I ne zaboravi kratku suknju. Ona je nezaobilazan detalj. Je l' imaš onu crnu haljinu koju si nosila na otvaranju?"

„Nisam je ponela."

On zacokta jezikom kao zabrinuta stara frajla. „Uvek moraš da budeš spremna. Dobro, ta opcija otpada, što znači da ovog puta treba da se opredeliš za nešto bleštavo i upadljivo. Nešto čime ćeš zaseniti sve oko sebe." On kvrcnu skulpturu koja je stajala pored njega. „Ovi metalni tonovi bi ti savršeno pristajali. Batali klasiku i odaberi nešto izazovno i smelo." Klimnuo je glavom, zadovoljan svojom vizijom. „Pa, šta kažeš?"

„Pojma nemam. Zbunjena sam, Džozefe. Stid me je što se opterećujem svojim izgledom. To mi ranije nije bilo bitno."

„Zašto bi te bilo stid? To je naprosto stvar prezentacije."

„Možda, ali bih ti bila zahvalna da ovo ne pominješ Roganu."

„Smatraj da su moje usne zapečaćene. Tvoja tajna je kod menc bezbednija nego u ispovedaonici." Džozef baci pogled preko nje nog ramena i Megi primeti iznenadni plamsaj u njegovim očima.

Patriša kroči unutra, zastade u pola koraka, a potom nastavi preko izglancanih pločica. „Zdravo, Megi. Nisam znala da treba da dođeš u Dablin."

„Verovala ili ne, ni ja nisam znala." Šta se to desilo sa Patrišom, pomisli Megi. Kud je nestala ona tuga iz njenih očiju i ona uzdržanost u njenom nastupu? Trenutak kasnije, kada je Patriša skrenula pogled ka Džozefu, blesak u njenim očima joj je dao nepogrešiv odgovor. Znači, u tom grmu leži zec, prođe joj kroz glavu.

„Žao mi je ako sam vas prekinula. Samo sam htela da kažem Džozefu..." Patriša zbunjeno zastade. „Ovaj... znaš... bila sam u prolazu, pa sam se setila da treba da porazgovaramo o onom posliću. Večeras u sedam, je l' tako beše?"

„Da, baš tako", potvrdi Džozef, gurnuvši ruke u džepove kako ne bi došao u iskušenje da je zagrlji. „Večeras u sedam."

„Plašim se da ću morati da pomerim na pola osam, ako nije problem. Nešto mi je iskrsllo. Nadam se da ti ne remetim raspored."

„Nema problema. Sve se može uklopiti.“

„Odlično. Onda smo se dogovorili.“ Patriša začuta i dalje piljeći u Džozefa, a onda se priseti lepih manira i skrenu pogled ka Megi. „Nadam se da ćeš ovog puta ostati malo duže.“

„Neću. Sutra idem dalje“, odgovori Megi osećajući vrelinu koja je izbijala iz njihovih tela. Vazduh je prosto cvrčao preteći da rastopi metalne skulpture. „U stvari, odmah idem.“

„Molim te, nemoj žuriti zbog mene.“ Patriša uputi još jedan čeznutljiv pogled ka Džozefu. „Ja ionako moram da idem. Čekaju me neke obaveze. Htela sam samo... pa, vidimo se dovede.“

„Nećeš je valjda tek tako pustiti?“ prosikta Megi na Džozefovo uho kada je Patriša krenula ka vratima.

„Hmmm. Molim? Oprosti, Megi.“ Džozef jurnu ka vratima i u roku od dve sekunde se stvori pored Patriše. Megi je, dirnuta do suza, posmatrala kako se Patriša okreće ka njemu, rumenog i oza-renog lica. Samo trenutak kasnije bili su u strasnom zagrljaju.

Iako je Megi uporno pokušavala da potisne svoju romantičnu prirodu, njeno srce se preplavi nežnim emocijama. Nakon dirljivog opraštanja, Patriša žurno napusti galeriju dok je Džozef zurio za njom kao čovek ošinut munjom.

„Zar nisi rekao da tvoje srce pripada meni?“ šaljivo natuknu Megi.

Džozefov pogled se lagano razbistri. „Prelepa je, zar ne?“

„Tu nema spora.“

„Znaš, tako dugo sam zaljubljen u nju, još pre nego što se udala za Robija. Nikad nisam pomislio, nikad nisam smeo da verujem...“ On prasnu u prigušen smeh, još zaslepljen ljubavlju. „Mislio sam da je zainteresovana za Rogana.“

„I ja. Ali sad vidiš ko je princ koga je čekala.“ Megi ga ushićeno poljubi u obraz. „Džozefe, pojma nemaš koliko mi je drago.“

„Zamolio bih te da to ostane između nas. Bar dok... bar do daljnjeg. Znaš, njena porodica... mogu da garantujem da njena majka ne bi podržala našu vezu.“

„Do đavola s njenom majkom!“

„Da, i Patriša mi je rekla isto.“ Džozef razvuče usne u čeznutljiv osmeh. „Svejedno, ne bih želeo da joj pravim probleme. I zato bih ti bio zahvalan da nikome ništa ne pominješ.“

„Čak ni Roganu?“

„Megi, Rogan je moj poslodavac. Naravno, i moj prijatelj, ali otkud znam kako može da reaguje? Patriša je udovica njegovog starog prijatelja i on sasvim logično smatra da treba da se postavi kao njen zaštitnik. Mnogi su bili ubeđeni da će se jednog dana oženiti njom.“

„Čisto sumnjam da je Rogan imao takve planove.“

„Ipak je bolje da ne žurimo. Reći ću mu sam, kad dođe vreme za to.“

„To je tvoja stvar. Tvoja i Patrišina. Ništa ne brini, Džozefe. I ja znam da čuvam tajnu.“

„Hvala ti, Megi.“

„Nema potrebe da mi zahvaljuješ. A što se tiče Rogana, ako se kojim slučajem usprotivi vašoj vezi, onda zaslužuje da ispadne magarac.“

## Petnaesto poglavlje

U Parizu je bilo vrelo, sparno i pretrpano. Saobraćajna gužva bila je nepodnošljiva. Automobili, autobusi i motocikli su tutnjali i škripali prelazeći iz trake u traku, dok su se vozači upuštali u žučne drumske okršaje. Pešaci su u živopisnim povorkama razmetljivo paradirali po pločnicima. Žene u kratkim suknjama - koje su, po Džozefovom uverenju, predstavljale neizostavni element pariškog stila - bile su vitke, šarmantne i elegantne, a izrazi na njihovim licima su odisali dosadom i ravnodušnošću. Muškarci su se diskretno osvrtni za njima sedeći u baštama malih uličnih kafea gde su pijuckali vino ili jaku crnu kafu.

Cveće je bujalo na sve strane. Ruže, gladiole, ljubičice, zevalice i begonije su mamile kupce sa uličnih tezgi, izležavale se na obalama Sene i štrčale iz ruku mladih devojaka čija je koža blistala pod pariškim suncem.

Dečaci su se probijali preko zakrčenih pločnika noseći uzane duge zlatne vekne koje su provirivale iz papirnih kesa. Čopori turista su nišani kamerama loveći karakteristične urbane prizore iz Grada svetlosti.

Naravno, bilo je tu i mnogo pasa. Nezamislivo mnoštvo pasa koji su poskakivali na povocima, krili se po pasažima i trčkarali ispred glamuroznih izloga. Čak su i najubogiji mešanci na tom mestu delovali nekako egzotično, unikatno i arogantno.

Naginjući se preko prozora koji je gledao na Trg Konkord, Megi je žudno upijala sve te detalje.

Bila je u Parizu. Vazduh je bio pun zvukova i mirisa i razmetljive svetlosti. A njen ljubavnik je spavao kao klada u postelji iza njenih leđa.

Ili je bar ona tako mislila.

U stvari, Rogan se još odavno probudio, ali je mirno ležao u krevetu i posmatrao kako se Megi naginje kroz prozor poput ushićene devojčice, u beloj pamučnoj spavaćici čije su bretele klizile preko njenih dražesno zaobljenih ramena. Kada su prethodne noći stigli u grad, Megi nije pokazala ni trunku ushićenja. Na trenutak je zacaklila očima osmotrivši raskošno predvorje Hotela de Krijon, ali nije izustila bilo kakav komentar.

Ostala je jednako uzdržana i kada su kročili u luksuzni apartman u kome je Rogan očigledno često odsedao. Dok je on davao napojnicu portiru, ravnodušno je prešla pogledom preko prostorije, kao da je ta raskoš uopšte ne dotiče.

Kada ju je upitao da li joj se dopada smeštaj, ležerno je slegnula ramenima i promrmljala, „Nije loše.“

To ga je nateralo da prasne u smeh i da je baci na krevet.

Ali, sad nije delovala tako blazirano, primetio je. Bilo je očigledno da joj je srce poigravalo od radosti dok je zurila kroz prozor, očarano posmatrajući život koji je vrcao na pariškim ulicama. Već dugo je želeo da je dovede u Pariz. A sada je konačno dobio priliku da to i učini.

„Ako se još malo nagneš, zaustavićeš saobraćaj.“

Ona ustuknu od prozora, sklonivši pramen kose sa očiju i zagledavši se u izgužvane čaršave i brdo jastuka.

„Njih ni bomba ne bi zaustavila. Kuda toliko žure? I zašto su tako bahati?“

„Pitanje časti. Kako ti izgleda Pariz po danu?“

„Pretrpano. Još gore od Dablina.“ Megi se nakratko zamisli, zaključivši da bi mogla malo da smekša i da mu pokloni jedan osmeh. „U stvari... divno je, Rogane. Znaš na šta me podseća ovaj grad? Na neku džangrizavu arogantnu staricu. Vidiš, dole je ona tezga, preplavljena okeanom cveća. Svaki put kad neko zastane da pogleda ili kupi cveće prodavac ga prostreli tim nadmenim pogledom, kao da mu je ispod časti da razgovara s njim, ali uprkos tome uzima novac i prebrojava ga do poslednje pare.“

Megi krenu ka postelji i opruži se preko njega. „Odlično znam zašto je toliko namćorast. Nema

ničeg strašnijeg nego kad moraš da zarađuješ za život prodajući ono što voliš."

„Kad ne bi prodao to cveće, ono bi uvelo." Nežno joj je podigao bradu. „Isto važi i za tebe. Kad ne bi prodala ono što voliš, deo tebe bi takođe umro."

„Da, to definitivno stoji. Bar kad je u pitanju onaj životinjski deo mene koji mora da jede. Kad smo već kod toga, hoćeš li da pozoveš nelog od onih užogljjenih kelnera i da mu kažeš da nam donese doručak?"

„Šta želiš?"

Njene oči vragolasto blesnuše. „Ah, sve i svašta. Počev od ovoga...", promrmljala je, odgurnuvši čaršave u stranu i privivši se uz njega.

Nešto kasnije je izašla ispod mlaza vode i umotala se u meki beli bademantil koji je bio okačen na vratima. Kada je napustila kupatilo, zatekla je Rogana kako sedi za stolom pored salonskog prozora, sipajući kafu i iščitavajući dnevnu štampu.

„Te novine su na francuskom", rekla je omirisavši rumene kroasane koji su štrčali iz pletene korpice. „Znači, umeš da čitaš na italijanskom i francuskom?"

„Hmmm", promrmlja on prelazeći pogledom preko finansijskih strana i razmišljajući da li bi trebalo da se javi svom brokeru.

„Šta još umeš?"

„Kako misliš šta umem?" zbunjeno upita on.

„Šta još umeš da čitaš? Mislim, na kojim jezicima?"

„Dobro se snalazim na nemačkom i španskom."

„A kako stojiš sa gelskim?"

„Nikako." On okrenu stranu, tražeći vesti o umetničkim aukcijama. „A ti?"

„Moja baka po ocu je govorila gelski, pa sam ponešto naučila." Ramena su joj dražesno poskakivala dok je mazala džem preko vrućeg kroasana. „Mislim, ne znam bogzna šta da kažem, ako izuzmemo psovke i kletve. Tvoje znanje je mnogo korisnije. Moj gelski nam nikad ne bi obezbedio sto u nekom elitnom francuskom restoranu."

„Što ne umanjuje njegovu vrednost. Šteta što smo izgubili toliko od naše nacionalne baštine." Rogan je u poslednje vreme intenzivno razmišljao o tome. „Danas je čak i u Irskoj teško čuti gelski." Sklopio je novine i spustio ih na stranu, setivši se nečega što je još odavno priželjkivao. „Reci mi nešto na gelskom."

„Ne mogu sad. Jedem."

„Megi, reci mi nešto na jeziku naših predaka."

Ona ispusti prigušen uzdah, ali mu usliši želju. Rečenica koju je izgovorila je zvučala melodično, egzotično i nepojmljivo, kao da je govorila na grčkom.

„Šta si rekla?"

„Da je lepo probuditi se i ugledati tvoje lice." Na njenim usnama zaigra veseo osmeh. „Kao što vidiš, na gelskom se može i laskati. A sad ti meni reci nešto na francuskom."

Na njeno zadovoljstvo, Rogan je uradio i više od toga. Nagnuo se ka njoj, nežno joj dodirnuo usne i promrmljao, „*Me reveiller a cete de toi, cest le plus beau de tous les reves.*" Ona oseti kako joj srce pravi lagani treperavi salto u grudima.

„Šta to znači?"

„Da je buđenje pored tebe lepše od svakog sna."

Ona smerno spusti pogled. „Pa, izgleda da je francuski daleko zavodljiviji od našeg suvoparnog i prostog engleskog."

„Izgleda da sam te dirnuo", prozbori Rogan, očaran njenom brzom, neočekivanom i tipično ženskom reakcijom. „Šteta što ranije nisam znao da si slaba na francuski. Ne bi mi trebalo toliko

\* gelski, ili *irskogelik*, stari keltski jezik koji u današnjoj Irskoj, uprkos slaboj zastupljenosti, uživa status zvaničnog jezika (prim. prev.)



vremena da te smuvam."

„Samo se ti teši", odbrusi ona, mada je, bar pred samom sobom, morala da prizna da su je te reči stvarno dirnule. Do same srži. Boreći se sa napadom nedopustive slabosti, dohvatila je escajg i bacila se na doručak. „Šta je ovo?"

„Jaja na Benedikt način."

„Hmmm, odlično je", promrmlja ona punim ustima. „Malo teško za želudac, ali ukusno da ti pamet stane. Šta imamo u planu za danas?"

„Obrazi su ti još zažareni, Megi."

„Ma nemoj!" Ona začkilji očima, kao da ga izaziva. „Dakle, da čujem šta si naumio. Nadam se da ćeš me ovog puta upoznati sa svojim planovima umesto da me vucaraš po gradu kao kuće na uzici."

„Ljuta si kao osica, Megi. Što je najzanimljivije, to počinje da mi se dopada." Glas mu je bio neobično blag. „Verovatno sam sišao s uma. U svakom slučaju, savetujem ti da uvučeš žaoku jer planiram da te povedem u obilazak. Sigurno bi volela da posetiš Luvr. Imaš čitavo prepodne za razgledanje i šoping, a po podne ćemo svratiti do galerije."

Megi je bila ushićena pomišlju da joj se konačno ukazala prilika da poseti čuveni pariški muzej. Srknula je gutljaj Roganove kafe, a potom se prebacila na svoj čaj. „Pa, mislim da bi mi prijalo da malo prošvrlijam po gradu. A što se tiče šopinga, potražiću neki poklončić za Braj."

„Mogla bi da potražiš i neki poklončić za Megi."

„Njoj ništa ne treba. Osim toga, nemam para za bacanje."

„Ali, to je apsurdno. Valjda bi trebalo i sebe nečim da častiš. Sama si zaradila taj novac."

„Već sam potrošila sve što sam zaradila." Ona napravi grimasu, zagledavši se u šolju. „Kako imaju petlju da ovo nazovu čajem?"

„Kako to misliš sve si potrošila?" podozrivo upita Rogan spuštajući viljušku. „Pre samo mesec dana sam ti uručio ček sa šestocifrenim iznosom. Nemoj mi reći da si sve spiskala?"

„Spiskala?" procedi ona, zastavši u pola zalogaja. „Zar ti ja izgledam kao raspikuća, Rogane?"

„Nipošto."

„Hoćeš li onda da mi objasniš svoje pitanje? Šta si hteo da kažeš? Da nemam ukusa ili stila da pametno potrošim svoj novac?"

On pomirljivo podiže ruku. „Sigurno nisam to mislio. Samo me zanima na šta si mogla da proćerdaš tolike pare."

„Kao prvo, ništa nisam proćerdala, a kao drugo, zašto bi to tebe zanimalo?"

„Ti me zanimaš, Megi. Ako ne znaš da upravljaš svojim finansijama, mogao bih da ti priskočim u pomoć."

„Pazi, molim te! Ne očekuješ valjda da ću jednu uštogljenu aristokratsku stipsaru da pitam kako da potrošim pare koje sam sama zaradila? Potrošila sam skoro sve što si mi prošli put dao, Rogane, a ako želiš da mi pomogneš, potrudi se da prodaš još skulptura i da mi oporaviš budžet."

„Naravno da ću se potruditi, Megi, ali mi i dalje nisi objasnila gde su te pare otišle."

„Niz vetar, eto gde!" Megi se, postićena i ozlojeđena, odgurnu od stola. „Valjda i ja imam nekakve troškove! Potreban mi je materijal za skulpture, a bila sam i dovoljno luda da kupim jednu fensi haljinu."

On strpljivo sklopi ruke. „Hoćeš da kažeš da si za jedva mesec dana potrošila skoro dvesta hiljada funti za staklarski materijal i jednu fensi haljinu?"

„Morala sam da otplatim neke dugove", odbrusi ona. „I, molim te, prestani da me umaraš. Zašto bih ti polagala račune o tome kako sam potrošila pare? Ako se dobro sećam, taj detalj se ne pominje u prokletom ugovoru."

„To nema nikakve veze s ugovorom", odgovori on blagim pribranim glasom jer mu je bilo jasno da njena reakcija nije bila podstaknuta besom već postićenošću. „Samo me, kao čoveka kome je stalo do tebe, zanima na šta si potrošila pare. Naravno, nemaš nikakvu zakonsku obavezu da mi

odgovoriš."

Njegova staloženost je još više kosnula njen već dovoljno povređen ponos. „Ako te baš zanima, kupila sam kuću za majku, mada mi ona nikad neće reći hvala zbog toga. A pošto sam joj kupila kuću, morala sam da kupim i nameštaj i sve što joj je na pamet palo. Da to nisam učinila, opljačkala bi Brajanu. Uzela bi joj sve, do poslednje čiode." Ona ozlojeđeno prođe prstima kroz kosu, mrseći plamenocrvene pramenove. „Nakon toga sam morala da unajmim ženu koja će živeti s njom, penzionisanu medicinsku sestru koja se zvala Loti, i da im obezbedim automobil. Naravno, Loti svake nedelje treba da dobije svoju zaradu tako da sam Brajani dala novac za šestomesečnu platu, kao i za hranu i druge potreštine. Od ostatka sam isplatila zajam. Braj će poludeti kad sazna za to, ali sam smatrala da je to moja obaveza. Tata je stavio kuću pod hipoteku da bi meni obezbedio novac za školovanje. Sad sam to konačno skinula s vrata. Održala sam obećanje koje sam dala svom ocu i sada, posle toliko godina, mogu mirno da spavam. I zato ti neću dopustiti da mi soliš pamet i da mi pričaš da li je trebalo pametnije da potrošim svoj novac."

Nakon što mu je sve to skresala u lice, prestala je da maršira po sobi i ustremila se pravo ka stolu za kojim je Rogan i dalje strpljivo sedeo.

„Dakle, ako mi dopustiš da rezimiram", prozbori on, „kupila si kuću za majku i kompletno je opremila, a potom si kupila još i auto i unajmila ženu koja će voditi računa o njoj. Nakon toga si otplatila hipoteku, smatrajući da je to tvoja obaveza, iako si znala da se to neće dopasti tvojoj sestri. Ostavila si Brajani dovoljno novca za narednih šest meseci i snabdela je namirnicama i drugim potreštinama. A od onoga što ti je preostalo sebi si kupila haljinu."

„Baš tako. I šta s tim?"

Rogan je opčinjeno posmatrao kako se Megi zaustavlja pravo ispred njega peneći od besa i streljajući ga pogledom koji je govorio da je bila spremna za bitku. Naravno, mogao je da joj kaže da je bio zadivljen njenom velikodušnošću i lojalnošću prema porodici, ali je sumnjao da bi takva izjava, u Meginom slučaju, naišla na do- bar prijem.

„Pa, smatram da je to sasvim prikladno objašnjenje", odgovorio je, podigavši šolju s kafom. „S obzirom na situaciju, potrudicu se da što pre dobiješ neki avans."

Megi je bila tako zatečena da se plašila da će je glas izdati. „Ne želim prokleti avans", prosiktala je kao zmija. „Ne treba mi tvoja milostinja. Živeću od onoga što sam sama zaradila."

„Baš to ti i govorim, Megi. Ti prilično dobro zarađuješ i nema razloga da brineš zbog novca. Avans koji ti nudim ne predstavlja milostinju, pa čak ni pozajmicu. Shvati to kao običnu poslovnu transakciju."

„Da se nosiš i ti i tvoje poslovne transakcije." Njeno lice postade zažareno od postidečnosti. „Ne treba mi nijedan peni koji nisam zaradila. Ne želim da ponovo ulećem u dugove."

„Gospode, baš si tvrdoglava." Rogan se zamisli, lupkajući prstima po stolu i pokušavajući da odgonetne zašto je tako žučno reagovala na njegov predlog. Ako je u pitanju bio povređen ponos, smisliće nešto što će joj delovati prihvatljivije. „Dobro, ako ne želiš avans, možemo to da sredimo i na drugi način. Ne znam da li ti je poznato da sam imao nekoliko ponuda za tvoju Predaju i da sam ih sve odreda odbio."

„Odbio?"

„A-ha. Ako se dobro sećam, poslednja je iznosila trideset hiljada."

„Funtit" ote se sa njenih usana. „Bilo ti je ponuđeno trideset hiljada funti za tu skulpturu i ti si odbio? Jesi li ti pri zdravoj pameti? Tebi taj iznos možda deluje tričavo, Rogane Svini, ali bih ja od tog novca mogla sasvim pristojno da živim duže od godinu dana. Ako nameravaš da na taj način vodiš moju..."

„Sačekaj", prekinu je Rogan. A pošto je to rekao tako ležernim i neobaveznim tonom, Megi nije imala drugog izbora nego da ga poslušna. „Odbio sam ponudu zato što sam nameravao da nakon turneje lično kupim tu skulpturu. Ali, to možemo da izvedemo i drugačije. Kupicu je sada i ona će nastaviti da putuje kao deo moje privatne kolekcije. Kupicu je po ceni od trideset pet hiljada

funti."

Izgovorio je tu cifru kao da je u pitanju sitniš koji spušta na komodu.

Njeno srce zatreperi poput krila preplašene ptice. „Ali, zašto bi to uradio?"

„Zato što mi poslovna etika ne dopušta da je kupim po ceni koju je ponudio neko od mojih klijenata."

„Nisam to mislila. Zašto želiš da je kupiš?"

On prestade da se preračunava i podiže pogled ka njoj. „Zato što je to divno i strasno umetničko delo. I zato što se, kad god pogledam u nju, setim onog dana kada smo prvi put vodili ljubav. Nisi želela da prodaš tu skulpturu. Zar misliš da ti to nisam video u očima još od trenutka kad si mi je pokazala? Zar misliš da ne mogu da shvatim koliko bi ti bilo teško da je se zauvek odrekneš?"

Ona odmahnu glavom i okrenu se u stranu, nemoćna da bilo šta kaže.

„Ta skulptura je bila moja, Megi, još pre nego što si je završila. Bila je moja isto koliko i tvoja. I ona neće završiti u tuđim rukama. Nikad nisam nameravao da je ustupim nekom strancu."

Megi lagano krenu ka prozoru. „Ne želim novac za nju."

„Ne budi smešna..."

„Ne želim da mi je platiš, Rogane", brže-bolje je dodala. „U pravu si. Ta skulptura ima naročito mesto u mom srcu i bila bih ti zahvalna ako je prihvatiš." Ispustila je dubok uzdah zureći kroz staklo. „Bilo bi mi drago da znam da je tvoja."

„Naša", ispravi je on glasom koji ju je poput magneta naterao da skrene pogled ka njemu. „Ta skulptura će uvek biti naša, Megi."

„Dobro, ako tako kažeš", promrmlja ona ispustivši još jedan uzdah. „Zaboga, kako mogu da budem besna na tebe? Kako mogu da odbijem velikodušnost kojom me zasipaš?"

„Nikako."

Da, verovatno je bio u pravu, pomislila je, ali je i dalje mogla da istera po svome bar u nekim sitnijim stvarima. „Hvala ti što si mi ponudio avans, Rogane, ali ne želim da ga primim. Meni je beskrajno važno da raspoložem isključivo onim što sam zaradila i da ne zavlacim ruku u tuđu kesu. Imam sasvim dovoljno novca dok ne dobijem sledeći ček. Uradila sam sve što je trebalo da uradim. Do daljnjeg neću imati neke ozbiljnije troškove. A kad ponovo budem došla do novca nikome neću polagati račune za šta sam ga potrošila."

„Zaboga, Megi, to su samo pare."

„Tebi je lako da tako govoriš kad si čitavog života imao više nego što možeš da potrošiš." Megi je bila zatečena oštrinom koja je izbijala iz njenog glasa. Zaboga, zvučala je isto kao njena majka. Duboko je udahnula shvativši da Rogan to nije zusuživao. Bilo je bolje da bude iskrena s njim, da mu kaže ono što joj je ležalo na duši. „Znaš, novac je u mojoj kući oduvek predstavljao kamen spoticanja. Moj otac je imao retke prste i neobuzdanu maštu što je rezultiralo večno praznim novčanikom, a moja majka je neprestano zvala i mrzela čitav svet zbog toga što joj život nije ispao onako kako je zamišljala. Zato ne želim da moja sreća zavisi od para, Rogane, ali sam istovremeno prestravljena i postidena pomišlju da sam se možda već uhvatila u to kolo, da sam postala zavisna od novca."

Znači, to je bio razlog, pomisli on, pažljivo se zagledavši u nju. Zbog toga mu se suprotstavljala na svakom bogovetnom koraku. „Zar mi svojevremeno nisi rekla da, kada u ruke uzmeš svoju staklarsku lulu, uopšte ne razmišljaš o profitu koji će ti ona doneti?"

„Jesam, ali..."

„Da li sad razmišljaš o profitu?"

„Naravno da ne razmišljam. Ali, Rogane..."

„Boriš se sa avetima, Megi." Ustao je i krenuo ka njoj. „Ali više nema potrebe za tim jer si, duboko u duši, već odlučila da će tvoja budućnost biti drugačija od tvoje prošlosti."

„Više ne mogu nazad", tiho promrmlja ona. „Čak i da želim, za mene više nema povratka."

„Baš tako. A znaš li zašto? Zato što si ti žena koja uvek ide napred." Nežno ju je poljubio u čelo. „A sad se lepo obuci i pođi sa mnom. Pokloniću ti nešto, Megi. Pokloniću ti Pariz."

To je i učinio. Gotovo punih nedelju dana joj je poklanjao sve što je Pariz mogao da pruži, od veličanstvenosti katedrale Notr Dam do očaravajućih trenutaka u intimnim mračnim kafeima. Svakog jutra joj je kupovao cveće kod onog namćorastog trgovca koji je držao tezgju ispod hotelskog prozora, sve dok njihov apartman nije počeo da podseća na mirisni vrt. Noću su, obasjani mesečinom, šetali pored Sene dok je povetarac mreškao talase i milovao im obraze. Posećivali su noćne klubove, gde su igrali uz loše interpretiranu američku muziku, i odlazili kod čuvenog Maksima gde su tamanili kulinarske specijalitete i pili prvoklasno crno vino.

Redovno su zastajkiivali na pločniku kako bi Rogan osmotrio dela uličnih umetnika, tragajući za nebrušenim dijamantima. Jednom prilikom, kada je Megi kupila jednu neosporno lošu sliku Ajfelove kule, Rogan je napravio zgroženu grimasu, ali je ona samo prasnula u smeh i objasnila mu da umetnost ne počiva u savršenoj tehničkoj realizaciji, već u duši čoveka koji je stvara.

Sati koje je provodila u Roganovoj pariskoj galeriji bili su jednako uzbudljivi. Dok je on izdavao naređenja i uputstva, ona je posmatrala kako njena izložba, pod njegovim budnim nadzorom, iz dana u dan postaje sve lepša i sve savršenija.

Rogan joj je ranije pomenuo kako je ta izložba bila od ogromnog značaja za njegove buduće planove, a njegova posvećenost je svedočila da je to ozbiljno mislio. Tokom tih popodneva u galeriji Rogan je njenoj umetnosti pristupao sa jednakom pažnjom i strašću kojima je zasipao njeno telo u bajnim pariškim noćirna.

Kada su pripreme bile okončane i kada je poslednji eksponat zablistao pod razmetljivom svetlošću, shvatila je da su ona i Rogan Svini u podjednako meri bili zaslužni za lepotu pariske izložbe.

Ali, njihovo partnerstvo se nije uvek zasnivalo na savršenoj harmoniji.

„Do đavola, Megi, ako nastaviš da odugovlačiš, zakasnićemo na otvaranje." Po treći put u poslednja tri minuta Rogan zakuca na zaključana vrata spavaće sobe.

„A ako ti nastaviš da mi dosađuješ, još više ćemo zakasniti", dobaci ona s druge strane. „Ako si toliko nestrpljiv, bolje je da odmah kreneš, a ja ću doći kad se spremim."

„Pazi da ti ne poverujem", tiho progundā on, ali ta opaska nije promakla njenom izoštroenom sluhu.

„Nije mi potreban čuvar, Rogane Svini", dobacila je zadihanim glasom pokušavajući da zakopča rajsferšlus. „Još nikad nisam sreła muškarca koji toliko robuje časovniku."

„A ja još nikad nisam srelo ženu koja ima tako loš osećaj za vreme. Hoćeš li da otključaš ta vrata? Dosadilo mi je da urlam kroz njih."

„Dobro, dobro", pomirljivo odvrati ona. Na jedvite jade je uspela da zakopča haljinu, što je umalo nije koštalo iščaćenog zgioba. Potom je na brzinu nazula cipele sa apsurdno visokim štiklama, progundāla par psovki zbog toga što je bila dovoljno luda da prihvati Džozefov savet i otključala bravu. „Ne bi mi trebalo toliko vremena da ženska odeća, za razliku od muške, nije tako nepraktična. Vi uvek lako dohvatite rajsferšlus, a mi moramo po pola sata da se zakopčavamo. Umalo se nisam ušinula." Zastala je, povukavši donji rub haljine. „Pa, šta kažeš? Da li odgovara prilici?"

Rogan ništa nije rekao. Samo je zavrteo prstom, pokazavši joj da se okrene. Ona zakoluta očima i udovolji njegovoj molbi.

Haljina joj je dopirala do pola butina i nije imala bretele, tako da je otkrivala ramena i veći deo leđa. Dezen je podsećao na vrtlog neverovatnih bronzanih, bakarnih i zlatnih nijansi koje su bacale varnice pri svakom pokretu. Toaleta koju je odabrala bila je u savršenom skladu sa njenom kosom, doteranom i blistavom poput plamena.

„Megi, ostavljaš me bez daha."

„Krojačica je bila prilično škrtā na materijalu."

„Divim se njenoj škrtosti."

Ona podozrivo izvi obrve, primetivši da se Rogan ne pomera s mesta. „Zar nisi rekao da žurimo?"

„Predomislio sam se."

Njene obrve se još više izviše kada je krenuo ka njoj. „Samo da ti kažem, ako me izvučeš iz ove

haljine posle ćeš sam morati da me spakuješ nazad."

„Dovodiš me u iskušenje, srce, ali će to morati da sačeka. Imam jedan poklon za tebe. Rekao bih da je sudbina i ovog puta umešala prste jer će se ova stvarčica savršeno slagati s tom haljinom." Zavukao je ruku u unutrašnji džep sakoa i izvadio tanku baršunastu kutiju.

„Već si mi kupio poklon. Onu ogromnu bocu parfema."

„To je za moj užitak." Savio se ka njoj omirisavši njeno nago rame. Činilo mu se kao da je taj parfem bio stvoren za nju lično. „A ovo je nešto za tebe."

„Pa, pošto je kutija previše mala da bi se unutra spakovala još jedna telefonska sekretarica, mislim da ću prihvatiti poklon." Ali, onog trenutka kada je otvorila kutiju veseli kikot je zamro u njenom grlu. Unutra se nalazila uzana ogrlica sačinjena od tri reda plamtećih rubina i bleštavo belih dijamanta povezanih zlatnim pletenicama. Ne, to nisu bili smerni i delikatni dragulji, već bleštava eksplozija boja, vrelina i sjaja.

„Hteo sam da ti kupim nešto što će te podsećati na Pariz", objasni Rogan vadeći ogrlicu iz kutije. Kamenčići su se caklili između njegovih prstiju, podsećajući na mešavinu krvi i leda.

„To su dijamanti, Rogane. Ne mogu da nosim dijamante."

„A što da ne?" Prislonio je ogrlicu uz njen vrat i pogledao joj pravo u oči dok je zakopčavao sponu. „Možda ti ne bi odgovarala da su u pitanju samo dijamanti jer su oni previše hladni za tebe. Ali, u kombinaciji sa ovim rubinima..." Odmakao se od nje kako bi osmotrio efekat. „Da, baš kao što sam i mislio. Izgledaš kao paganska boginja."

Njena ruka se instinktivno podiže i opipa dragulje. Bili su glatki i topli. „Ne znam šta da ti kažem."

„Kaži hvala, Rogane, divna je."

„Hvala, Rogane, divna je", ponovi ona, sa osmehom koji je bio još blistaviji od dragulja koji su joj krasili vrat. „I više od toga. Za-slepljujuće divna."

„Baš kao i ti." Spustio je još jedan poljubac na njene usne, a onda je potapšao po zadnjici. „A sad polazi, ili ćemo zakasniti. Gde ti je ogrtač?"

„Nemam ogrtač, Rogane."

„Šta mi bi da pitam?" promrmlja on i povuče je za sobom.

Megi je imala utisak da će se na svojoj drugoj izložbi snaći neuporedivo bolje nego na prvoj. Nije osećala onaj grč u stomaku i nije imala napade panike i razdražljivosti. Čak i kad bi je na trenutak spopala blaga trema i kad bi poželela da utekne odatle to je uspešno prikivala.

A kada bi je obuzela maglovita čežnja za nedostižnim stvarima podsećala je sebe da čovek nikada ne može da ima sve. Ponekad je uspeh bio dovoljan.

„Megi."

Ona skrenu pogled sa sredovečnog Francuza koji je, uporno piljeći u njen dekolte, objašnjavao nešto na lošem engleskom jeziku.

„Brajana, jesi li to ti?" promucala je razrogačivši oči od zaprepašćenja.

„A ko bi bio?" Brajana se veselo osmehnu i stegnu sestru u zagrljaj. „Došla bih na vreme da nije bila neka gužva na aerodromu."

„Ali, otkud ti ovde? Kako si uspela?"

„Rogan je poslao svoj avion po mene."

„Rogan?" Megi se zbunjeno osvrnu. Kada ga je spazila, on obema uputi po jedan osmeh, a potom nastavi da razgovara sa ogromnom ženom u čipkastoj haljini boje fukcije. Megi povede sestru ka uglu dvorane. „Došla si Roganovim avionom?"

„Već sam se uplašila da ću te ponovo izneveriti, Megi." Brajana je uze za ruku, očiju blistavih od ushićenja. Megine skulpture su se kupale u raskošnoj svetlosti u dvorani koja je vrvela od egzotičnih stranaca u elegantnoj odeći. „Grozničavo sam razmišljala kako to da izvedem. Naravno, znala sam da će Loti voditi računa o majci i da ću Kona moći da ostavim kod Marfija. Čak sam pitala gospođu Mekgi da li bi na dan ili dva mogla da preuzme brigu o pansionu, ali i dalje nisam znala kako da stignem ovde."

„Znači, želela si da dođeš“, promrmlja Megi. „Ipak si želela.“

„Pa, naravno da sam želela. Prosto sam čeznula da budem ovde s tobom, ali nisam mogla ni da sanjam da će to ovako izgledati.“ Braj se zagleda u uniformisanog konobara koji je doneo šampanjac na srebrnom poslužavniku. „Hvala vam“, učtivo je rekla uzimajući čašu.

„Nisam znala da ti je to toliko važno.“ Megi otpi jedan gutljaj, pokušavajući da potisne emocije koje su joj podrhtavale u glasu.

„Verovala ili ne, pre par minuta sam stajala tamo i razmišljala koliko bih bila srećna da s tobom mogu da podelim svoj uspeh.“

„Zaboga, Megi, pa toliko puta sam ti rekla da se ponosim tobom.“

„Rekla si mi, ali sam ja mislila da su to puke reči. Oh, bože!“ Ona zatrepta pokušavajući da odagna suze koje su joj navirale na oči.

„Treba da te bude sramota, Megi“, prekorno reče Braj. „Kako si mogla da sumnjaš u mene? Zar ne znaš koliko te volim?“

„Nikad nisi pokazivala interesovanje za ono što radim“, odbrusi Megi.

„Grešiš, Megi. Tačno je da nisam mogla potpuno da shvatim to što radiš i zašto si toliko opsednuta time, ali sam te iskreno po- državala i ponosila se tobom.“ Brajana na trenutak zastade, naručivši čašu. „Gospode“, promrmljala je, zapiljivši se u penušavo vino, „ovo je stvarno dobro. Ko bi pomislio da na svetu postoji piće sa ovako bajnim ukusom?“

Megi prasnu u smeh i cmoknu sestru pravo u usta. „Bog nas blagoslovio, Braj! Šta nas dve tražimo ovde? Zamisli samo, Brajana i Margaret Konkenon cirkaju šampanjac u Parizu. Uštini me, sigurno sanjam.“

„Da nije bilo Rogana, čisto sumnjam da bih uspela da dođem. Trebalo bi da mu zahvalim. Da li bi bilo nepristojno da mu pridem i da ga nakratko prekinem u razgovoru?“

„Zahvalićeš mu, ali tek kad mi sve ispričaš. Kad si ga pozvala?“

„On je pozvao mene. Pre nedelju dana.“

„On je pozvao tebeV“

„Baš tako. Pre nego što sam stigla da mu poželim dobro jutro, već mi je objašnjavao šta, gde i kako.“

„Da, to liči na Rogana.“

„Rekao je da će mi poslati avion i da će me na pariskom ae - rodromu čekati njegov šofer. Pokušala sam nešto da kažem, ali mi uopšte nije dopustio da dodem do reči. Sve je organizovao, do najsitnijih detalja. Kad me je šofer dovezao do hotela, mislila sam da ću da padnem u nesvest. Čak ni na filmu nisam videla takvu raskoš, Megi. To mesto je kao dvorac.“

„Znam. I ja sam ostala bez teksta kad sam kročila unutra. Kao da mi je maca pojela jezik. Ali, nastavi dalje. Šta se onda desilo?“

„Ušla sam u apartman, spremila se i šofer me je dovezao ovde. Samo što je malo falilo da usput poginemo. Ovde svi voze ko sumanuti.“

„A odeća?“

„Čekala me je u hotelskoj sobi, zajedno sa Roganovom poru- kom.“ Brajana pređe prstima preko plavičastog svilenog večernjeg kostima koji je imala na sebi. „Naravno, bilo mi je malo neprijatno, ali je on tako vešto sročio to pisamce da mi se činilo da bi bilo nepristojno da ga odbijem.“

„Da, Rogan je pravi maher za takve stvari. Ali, moram priznati da divno izgledaš.“

„Divno se i osećam, mada sam još ošamućena od leta i od vožnje i od svega ovoga.“ Brajana ispruži ruku, pokazavši na bleštavu dvoranu. „Svi ovi ljudi su došli ovde zbog tebe, Megi.“

„Drago mi je što si ti došla. Hoćeš da malo prošetamo? Mogla bi da ih šarmiraš umesto mene.“

„Mislim da su već šarmirani. Od samog pogleda na vas dve“, dobaci Rogan iza njihovih leđa. Prišao je i uzeo Brajanu za ruku. „Tako mi je drago što si došla.“

„To je tvoja zasluga, Rogane. Ne znam kako da ti zahvalim.“

„Smatraj da si mi upravo zahvalila. Jesi li raspoložena da te upoznam sa zvanicama? Gospodin Le Kler - onaj naočiti muškarac koji stoji ispred Meginog Impulsa - tvrdi da se već zaljubio u tebe.“

„Sumnjam da je napravio dobru procenu, ali će mi uprkos tome biti drago da ga upoznam. Iskreno rečeno, jedva čekam da krenem u obilazak. Još nikad nisam videla Megine skulpture izložene u ovako bajnom ambijentu.“

Par minuta kasnije Megi iskoristi priliku da odvuče Rogana u stranu. „Sarno mi nemoj reći da moram da cirkulišem“, izustila je u jednom dahu, preduhitivši reči koje su mu već bile na vrh jezika, „jer prvo nešto moram da ti kažem.“

„Može, ali pod uslovom da budeš kratka. Ne bi bilo lepo da ostalima uskratim mogućnost da budu u društvu glavne zvezde.“

„Biću savršeno kratka. Htela sam samo da ti kažem da je ovo nešto najbolje što mi je neko do sada priredio i da ti to nikad neću zaboraviti.“

Ne obazirući se na užurbani ženski glas koji je frfljao na francu skom iza njegovih leđa, on podiže Meginu ruku ka usnama i nežno je poljubi. „Nisam želeo da se ponovo rastužiš, pa sam pozvao Bra- janu. Nema potrebe da mi zahvaljuješ jer mi nije bilo nimalo teško da to organizujem. Trebalo je samo da okrenem par brojeva.“

„Možda ti nije bilo teško, ali to ne umanjuje tvoju dobrotu.“ Ona se priseti odrpanog umetnika koga je Rogan odveo na spral glamurozne dablinske galerije kao da mu je u posetu došao najbo lji prijatelj. Ni to nije bilo teško, ali bi retko ko bio spreman da to uradi. „Da bih ti pokazala koliko cenim tvoj gest, ostaću ovde do kraja večeri, sve dok poslednji gost ne izmaršira kroz vrata. I ne samo to. Lično ću porazgovarati sa svakim od njih.“

„Pristojno i ugladeno?“

„Najpristojnije što umem. Bez obzira na to koliko ću puta mo rati da čujem termine kao što su sirovo, senzualno i iskonsko.“

„Tako te volim.“ On je poljubi u vršak nosa i povuče je ka sredi štu dvorane. „A sad bi bilo lepo da održiš obećanje.“

## Šesnaesto poglavlje

Ako ju je Pariz očarao, jug Francuske ju je ostavio bez daha.

Roganova usamljena vila se uzdizala nad penušavim vodama Sredozemnog mora, okružena beskrajnim plažama i udaljenim planinskim vrhovima koji su bili prekriveni snežnim kapama. Tu nije bilo saobraćajne vreve i buke, niti užurbanih prolaznika koji su se tiskali ispred radnji i kafea.

Ljudi, koji su podsećali na tačkice raštrkane duž obale, predstavljali su sastavni deo pejzaža satkanog od vode i peska, poskakujućih čamaca i blistavo plavog neba.

Sa gracioznih terasa koje su krasile vilu pružao se nesmetan pogled na četvrtasta polja ovičena kamenim ogradama, nalik onima koje je posmatrala sa praga svoje kuće u Kleru, ali je zemljište bilo strmo i valovito, sa voćnjacima na osunčanim nasipima i zelenim šumarcima koji su se stapali sa podnožjem veličanstvenih Alpa.

Roganov posed bio je preplavljen cvećem i ukrasnim biljem, egzotičnim maslinama i šimširima, kao i gracioznim iskričavim fontanama. Tišinu su remetili samo krici galebova i muzika slivajuće vode.

Smeštena na tapaciranom ligeštulu na jednoj od terasa, Megi jc pravila skice u svom bloku uživajući u miru i tišini.

„Tačno sam znao gde ću te zateći“, dobaci Rogan iza njenih leđa. Prišao je i poljubio je u teme, sa neobičnom mešavinom ležernosti i prisnosti.

„Bila bi prava šteta da ne iskoristim ovako lep dan.“ Megi se okrenu ka njemu, čkiljeći na suncu. „Jesi li završio s poslom?“

On ispruži ruku ka stolu, dohvati nehajno spuštene naočare i čušnu ih na njen nos. „Za sada“, odgovorio je spuštajući se pored nje i nameštajući se tako da joj ne blokira vidik. „Oprosti što sam se toliko zadržao. Znaš, telefonski pozivi su kao lančana reakcija. Posle svakog razgovora moraš da okreneš još dva-tri broja.“

„Nema veze. Volim samoću.“

„Primetio sam.“ On radoznalo virnu u njen blok. „Crtaš more?“

„Nisam mogla da odolim. Volela bih da ovo pokažem Brajani, da vidi kako je ovde lepo. Znaš, Braj se divno provela u Parizu.“

„Šteta što je mogla da ostane samo jedan dan.“

„Ponekad je i to dovoljno. Još ne mogu da poverujem da smo zajedno šetale levom obalom Sene. Zamisli samo, sestre Konkenon osvajaju Pariz!“ Ona prasnu u veseli smeh. „Rogane, Brajana ti to nikad neće zaboraviti.“ Čušnula je olovku iza uha i uzela ga za ruku. „Baš kao ni ja.“

„Zaboga, prestani da mi zahvaljuješ. Nisam uradio ništa naročito. Trebalo je samo da okrenem par brojeva. Kad smo već kod toga, malopre sam imao zanimljiv poziv. Iz Pariza.“ On se nagnu ka korpici sa voćem koja je stajala na stolu i dohvati zrno ušeceranog grožđa. „Dobila si ponudu, Megi. Od grofa De Lorena.“

„De Loren?“ Ona napući usne, pokušavajući da se priseti ko bi to mogao da bude. „Ah, onaj žgoljavi starčić sa štapom što priča kao da će svakog časa da ispusti dušu?“

„Baš taj.“ Rogan potisnu osmeh koji mu je zaigrao u uglovima usana. Taj žgoljavi starčić, kako ga je Megi opisala, bio je jedan od najbogatijih ljudi u Francuskoj. „Hoće da napraviš venčani poklon za njegovu unuku. Venčanje je zakazano za decembar.“

Ona se istog trenutka nakostreši. „Znaš da ne radim po narudžbini, Rogane. Mislila sam da smo to još u startu razjasnili.“

„Znam da ne primaš narudžbine“, pomirljivo objasni on, ubacivši joj zrno grožđa u usta kako bi je učutkao, „ali je moja obaveza da te obavestim da si dobila ponudu. Ne kažem da treba da je prihvatiš, mada bi saradnja sa uvažanim grofom nesumnjivo doprinela i tvojoj i mojoj reputaciji. Pošto sam tvoj menadžer, imam dužnost da ti prenesem ponudu, a sve ostalo zavisi od tebe.“



Megi proguta grožđe, podozrivo ga osmotrivši. Glas mu je bio sladak i gladak poput tog ušćerenog grožđa. „U tom slučaju, odbijam ponudu.”

„Kako god želiš.” On nonšalantno odmahnu rukom, kao da su skinuli tu temu s dnevnog reda. „Hoćeš da ti naručim neko osveženje? Limunadu ili ledeni čaj?”

„Neću.” Megi podiže ruku, pokupi olovku koja joj je bila zakačena iza uha i lupnu po notesu. „Znaš, nikad nisam radila po narudžbini. Ne zanimaju me takve stvari.”

„I ne treba da te zanimaju”, odgovori on, kao da u je potpunosti delio njeno mišljenje. „Sjajno si prošla u Dublinu i Parizu, tako da imam osnovanih razloga da verujem da će se isto desiti u Rimu i ostalim evropskim gradovima. Odlično si krenula, Margaret Meri.” Sagnuo se ka njoj i poljubio je. „Zaboravio sam samo da ti kažem da grofova ponuda ne predstavlja klasičnu narudžbinu. Rekao je da tebi prepušta sve detalje. Sama ćeš odlučiti šta ćeš da napraviš. Bitno mu je samo da to bude delo tvojih ruku.”

Megi spusti naočare i zapilji se u njega. „Znači, promenio si strategiju? Sad pokušavaš da me namamiš slatkorečivošću?”

„Čisto sumnjam da slatkorečivost pali kod tebe.” U stvari, nije baš toliko sumnjao. „Takođe sam zaboravio da napomenem da je grof - koji, usput budi rečeno, važi za velikog poznavaca umetnosti - spreman da se pristojno oduži za tvoj trud.”

„Ne zanima me.” Ona vrati naočare na nos i prigušeno opsova. „Koliko pristojno?”

„Pa, recimo, pedeset hiljada funti. Naravno, znam koliko prezireš novac, tako da uopšte ne moraš da se pravdaš. Već sam ga upozorio da se previše ne nada. Hoćeš li da siđemo do plaže? Da se malo provozamo?”

Pre nego što je stigao da ustane Megi ga zgrabi za kragnu. „Ti si opasan igrač, zar ne, Svini?”

„Kad zatreba.”

„Znači, mogu da napravim šta god hoću? Šta god mi na pamet padne?”

„Baš tako.” Njegov prst skliznu preko njenog nagog ramena. Oprljena suncem, koža joj je poprimila boju preplanule breskve. „Osim što...”

„Znala sam! Da čujem... kakav je uslov postavio?”

„Mora da bude plava.” Rogan se isceri od uveta do uveta uživa jući u predstavi.

„Plava, je li?” Sada je i ona počela da se smeje. „Neka određena nijansa?”

„Plava kao oči njegove unuke. Kaže da su joj oči plave kao letnje nebo. Nakon što je video tvoju izložbu u Parizu zaključio je da samo tvoje dražesne ruke mogu da naprave poklon dostojan njegove mezimice.”

„Jesu li to tvoje reči ili njegove?”

„Zajedničke”, odgovori on, poljubivši jednu od tih dražesnih ruku.

„Razmisliću.”

„Tako sam se i nadao.” Više se ne opterećujući time da li će joj blokirati vidik, on se nagnu ka njoj i gricnu je za usnu. „Ali ćemo razmišljanje ostaviti za kasnije, važi?”

„Excusez-moi, monsieur.” Jedan od sluga smerno zastade na rubu terase. Ruke su mu bile priljubljene uz bokove, a pogled diskretno skrenut ka pučini.

„Oui, Henri.”

„Vous et mademoiselle, voudriez-vous déjeuner sur la terrasse maintenant?” „Non, nous allons déjeuner plus tard.”

„Tres bien, monsieur.” Tih kao sena, Anri diskretno nestade iza vrata.

„O čemu se radi?” upita Megi.

„Pitao je da li želimo da servira ručak, a ja sam mu rekao da ćemo jesti kasnije.” Ponovo se nagnuo ka njoj, ali mu ona spusti ruku na grudi i blago ga odgurnu. „Nešto nije u redu? Ako si gladna, pozvaću Anrija i reći mu da smo se predomislili.”

„Nemoj nikoga da zoveš.” Megi se osećala neprijatno već pri samoj pomisli da je Anri, ili neki drugi sluga, vrebao u uglu čekajući da im se nađe na usluzi. Nervozno se promeškolljila na ligeštulu. „Zar nikad ne osećaš potrebu da budeš sam?”

„Ali, zar nismo sami? Baš zato sam i želeo da te dovedem ovde.”

„Sami? Zaboga, bar šest-sedam ljudi ti se neprestano vrzma po kući. Baštovani, kuvarice, služavke, batleri. Da sad pucnem prstima, neko bi odmah dotrčao.”

„Ljudi zato i drže poslugu.”

„E pa, ja ne želim da neko neprestano obigrava oko mene, Rogane. Znaš li da je ona mala služavka jutros htela da mi opere veš? Donji veš.”

„To joj je posao, Megi. Nije htela da ti vršlja po stvarima nego da ti se nađe na usluzi.”

„Umem da vodim računa o sebi, Rogane. I zato želim da ih pod hitno najuriš. Sve odreda.”

On se istog trenutka pridiže sa ligeštula. „Hoćeš da otpustim poslugu?”

„Ne, zaboga! Zar ti ličim na monstruma koji hoće da ostavi te sirote ljude bez hleba? Samo sam mislila da ih se nakratko otarasiš. Da ih pošalješ na odmor, na raspust, kako god ti to nazivaš.”

„Pa, mogao bih da im dam slobodan dan ako bi te to usrećilo.”

„Ne dan, nego čitavu nedelju.” Ona ispusti dubok uzdah, primetivši njegovu zatečenost.

„Naravno, tebi to deluje besmisleno. Toliko si navikao na njih da ih uopšte ne primećuješ.”

„Bar sam naučio kako se zovu. Batler se zove Anri, kuvar se zove Žak, a ona drska služavka koja je htela da ti opere veš je Mari.” Ili možda Monik?

„Izvini, nisam htela da započnem svađu.” Ona mu pride pomirljivo ispruživši ruke. „Samo ne mogu da se opustim kad znam da se stalno vrzmaju naokolo. Nisam navikla na to, i neću da se naviknem. Učini mi to, Rogane. Daj im slobodne dane.”

„Čekaj me ovde.”

Kada se Rogan izgubio iza staklenih vrata, skrenula je pogled ka pučini osećajući se kao idiot. Zaboga, šta se dešavalo s njom? Bila je u prelepoj vili na francuskoj obali i bilo je dovoljno samo da pucne prstima i da dobije sve što poželi. Ali čak ni to nije moglo da je zadovolji.

Promenila se, shvatila je. U tih nekoliko kratkih meseci otkako je upoznala Rogana strašno se promenila. Ne samo da je sada više želela, već je počela da žudi za stvarima o kojima do skoro uopšte nije razmišljala. Zato što joj nije padalo na pamet da bi ikada mogla da ili dobije. Zelela je lagodnost i zadovoljstvo koje je novac mogao da joj priušti i to ne samo za svoju porodicu, već i za sebe samu.

Onog dana u Parizu je nosila dijamante. Plesala je u dvorani punoj uglednih zvanica. Bila je zvezda večeri.

I želela je da se ponovi.

A opet, negde duboko u njoj, opstajala je ta mala vrela potreba da bude samo svoja, da ne oseća potrebu za bilo kim ili bilo čime. Ako to bude izgubila, uspaničeno joj prođe kroz glavu, sve će izgubiti.

Zgrabila je blok za skiciranje i odlučno okrenula novi list, ali joj je um na trenutak, na jedan užasavajući trenutak, postao jednako prazan kao ta bela neispisana stranica. Počela je da povlači mah nite poteze olovkom, sa žestinom i intenzivnošću koji su se izlili i/ nje poput raspon nlp le bujice.

Crtala je sebe. Dva dela sebe, dve polovine svog bića koje su se preplitale, razdvajale i čeznule da se ponovo sastave. Ali, kako su mogle to da učine kada su bile tako oprečne i tako nespojive?

Umetnost u službi umetnosti, samoća u službi zdravog razuma, nezavisnost u službi ponosa. A s druge strane - ambicija, žudnja i potreba.

Zurila je u dovršenu skicu, zaprepašćena činjenicom da je to tako munjevito uspela da izbacii sebe. A sad kada je bura prošla nastupilo je čudno zatišje. Možda su je baš te dve suprotstavljene sile činile onim što je bila. I možda bi, ako bi kojim slučajem uspela da ih izmiri, sebi uskratila mogućnost da postane ono što je mogla da bude.

„Otišli su.”

I dalje plutajući u svojim mislima, zbunjeno je skrenula pogled ka Roganu. „Molim? Ko je otišao?”

On zavрте glavom, umalo ne prasnuvši u smeh. „Posluga. Želela si da odu, zar ne?”

„Posluga? Ah, da.” Misli joj se konačno razbistriše. „Dao si im slobodne dane? Baš nikog nisi

zadržao?"

„Nisam, mada bog zna šta ćemo jesti narednih nekoliko dana. Međutim..." Pre nego što je stigao da se pribere, Megi polete ka njemu kao metak ispaljen iz cevi, bacivši mu se u zagrljaj i istisnuvši mu vazduh iz pluća. Pokušavajući da izbegne staklena vrata, on se zatetura u stranu zaustavivši se na samoj ivici terase. Malo je nedostajalo da, pod silinom njenog zaleta, oboje prelete preko ograde.

„Divan si, Rogane. Ti si moj princ."

On je steže u naručje, sa strepnjom se zagledavši u ambis koji se pružao ispod njih.

„Malo je trebalo da tvoj princ preleti preko ograde i da se pretvori u fleku."

„Znači, sami smo? Potpuno sami?"

„Baš tako. Moram ti priznati da sam, na tvoje insistiranje, stekao večnu zahvalnost kompletne posluge, od batlera naniže. Sobarica umalo nije zaplakala od sreće." Što ga uopšte nije čudilo, s obzirom na nagradni bonus koji je dao i njoj i ostalim slugama, „Sad lepo mogu da se vrate svojim porodicama ili da odu negde na letovanje, a mi ćemo ovde uživati za sopstveni groš. Kuća će narednih dana biti samo naša."

Ona ga ushićeno poljubi. „Budi siguran da ćemo je maksimalno iskoristiti, počev od one sofe tamo", rekla je pokazavši kroz staklena vrata.

„Ozbiljno?" šeretski upita on dok su njeni graciozni prsti raškopčavali dugmiće na njegovoj košulji. „Danas si puna zahteva, Margaret Meri."

„Ono sa poslugom bio je zahtev, ali ovo sa sofom treba da shvatiš kao čisto naređenje."

„Ligeštu je bliži", natuknu on, blago izvivši obrvu.

„Da znaš da jeste." Sa njenih usana se razli bujica veselog smeha dok su je njegove ruke spuštale na mekani tapacir. „Onda ćemo krenuti odatle."

Narednih nekoliko dana su proveli kao golupčići na medenom mesecu. Sunčali su se na terasi i plivali u maloj veštačkoj laguni u blaženoj tišini koju je parao samo žamor vode koja se slivala iz fontana. Jeli su skromno pripremljene obroke u kuhinji i vozili se kroz dražesne pejzaže južne Francuske.

Jedino što joj se nije dopadalo bilo je to što je telefon neprestano zvrčao.

Iako su bili na odmoru, bio je dovoljan samo jedan telefonski poziv ili faks pa da se Rogan vrati svojim poslovnim obavezama. Svakog časa bi iskrsao po neki neodložni detalj - nešto u vezi sa njegovom fabrikom u Limeriku, ili sa aukcijom u Njujorku, ili sa osnivanjem novog ogranka galerija Worldvaid.

To bi joj verovatno išlo na živce da nije shvatala da su ti poslovni poduhvati predstavljali deo Roganovog identiteta na istovetan način kao što je umetnost predstavljala sastavni deo njene ličnosti. Pa ipak, uprkos tim sitnim ometanjima, nije se mogla žaliti što bi se Rogan na sat ili dva zatvorio u svoju kancelariju jer je to uglavnom činio u trenucima kada je ona bila zaokupljena svojim umetničkim vizijama i skicama.

Da je bila dovoljno romantična da poveruje da muškarac i žena mogu postići harmoniju koja će trajati čitavog života, verovatno bi smatrala da je ona tu harmoniju pronašla s Roganom.

„Da vidim šta si nacratala."

Megi zadovoljno zevnu i pokaza mu svoj blok. Sunce je zalazilo u vatrometu boja koje su se razlivala preko zapadnog neba. Na stolu između njih je stajala boca vina koju je Rogan izneo iz podruma, ugneždjena među krhotinama leda u srebrnom vedru. Podigla je čašu, otpila jedan gutljaj i zavalila se na naslon, uživajući u poslednjem danu odmora na francuskoj rivijeri.

„Imaćeš puno posla kad se vratiš kući", primeti Rogan, prelazeći pogledom preko skica. „Na osnovu čega biraš koje ćeš se skulpture prvo latiti?"

„Skulptura bira mene. Iako mi prija ovo lenčarenje, jedva čekam da se vratim nazad i da zagrejem svoju peć."

„Ako želiš, odvoji crteže koje si napravila za Brajanu pa ću dati da se matiraju i urame. Moram

priznati da su ti skice sjajne, pogotovo ako se ima u vidu da si koristila samo papir i olovku. Naročito mi se dopada..." On zastade u pola rečenice kada je, okrenuvši list, nabasao na nešto što se drastično razlikovalo od crteža mora i pejzaža. „Šta je ovo?"

Megi, poput lenje razbaškarene mačke, skrenu pogled u stranu. „Ah, to! Portreti nisu moja specijalnost, ali nisam mogla da odolim."

Bio je to on, opružen preko kreveta. Ruka mu je bila ispružena u stranu, kao da je nešto hteo da dodirne. Kao da je hteo da dodirne nju.

Zatečen i ne naročito oduševljen, on se mrko zagleda u skicu. „Ovo si nacrtala dok sam spavao."

„Da sam te probudila, ne bi bilo te spontanosti." Megi otpi još jedan gutljaj kako bi prikrila osmeh koji joj je zaigrao na usnama. „Tako si lep dok spavaš. Možda bi mogao da izložiš taj crtež u dablinskoj galeriji."

„Zaboga, Megi, potpuno sam nag."

„Tvoja nagost je u službi umetnosti. Pokazao si se kao vrhunski model, Rogane. Dobili smo prvoklasni akt. Vidiš, potpisala sam skicu, što znači da bi mogao fino da zaradiš na njoj."

„Kako da ne!"

Ona se ugrize za obraz, jedva suzbijajući smeh. „Kao moj menadžer imaš obavezu da plasiraš moja dela. Koliko puta si mi to objasnio, Rogane? A ovo je, biću slobodna da kažem, jedan od mojih vrhunskih crteža. Obrati pažnju na igru svetlosti i senke, na način na koji ovaj dražesni mišić..."

„Obratio sam pažnju", uštogljeno procedi on. „Siguran sam da nikome ne bi promakao taj detalj, Megi."

„Zašto si tako stidljiv? Imaš tako skladnu formu. Mislim da sam to još bolje uhvatila na onoj drugoj skici."

„Na drugoj skici?" upita on ledenim glasom.

„Da. Odmah ću ti je pokazati." Ona dohvati blok i na brzinu ga prelista. „Evo je! Vidiš, kontrast postaje još upečatljiviji kad stojiš. Takođe, tvoja arogancija u toj pozi dolazi do većeg izražaja."

Rogan nije mogao da dođe do reči. Nacrtala ga je kako stoji na terasi, naslanjajući se jednom rukom na ogradicu, dok je u drugoj stiskao čašu sa brendijem. Na licu mu je lebdeo osmeh - taj neopisivo samouveren i samozadovoljan osmeh. To je bilo sve što je imao na sebi.

„Nikad nisam ovako pozirao. Nikad nisam stajao nag na terasi pijući brendi."

„Umetnička sloboda, Rogane", odgovori ona poletnim lepršavim glasom uživajući u njegovoj usplahirenosti. „Poznajem tvoje telo dovoljno dobro da mogu da ga nacrtam iz glave. Odeća bi samo narušila efekat. Ne bi bila u skladu sa temom."

„A šta je tema, ako smem da pitam?"

„Gospodar kuće. Tako sam nameravala da nazovem ovaj crtež. U stvari, oba crteža. Možeš da ih ponudiš kao serijal."

„Ne nameravam da bilo kome nudim te crteže, Megi."

„A zašto ne bi, moliću lepo? Već si prodao nekoliko mojih skica koje nisu ni približno tako dobre kao ove. Skice koje uopšte nisam želela da prodam, ali sam svojevremeno stavila svoj potpis na onu isprekidanu liniju pa si ti to učinio umesto mene. Zato želim da ove skice što pre pustiš u prodaju." Njene oči vragolasto sevnuše. „U stvari, zahtevam da to učiniš jer, na osnovu ugovora koji smo potpisali, imam savršeno pravo na to."

„Onda ću ih sam kupiti."

„Koliko nudiš? Ako sam dobro obaveštena, moja dela se sve bolje kotiraju na tržištu."

„To je ucena, Megi."

„Naravno, srce." Ona podiže čašu u znak zdravice i otpi gutljaj vina. „Moraćeš da mi ideš niz dlaku, šta god da zatražim."

On baci još jedan pogled na skicu i zatvori blok. „Da čujem, šta tražiš?"

„Da vidimo... pa, ako bi me odveo gore i vodio ljubav sa mnom sve dok se mesec ne pojavi na nebu, možda bismo mogli da sklopimo obostrano prihvatljivu pogodbu."

„Imaš istančan osećaj za biznis, Megi."

„Učila sam od majstora." Ona poče da se pridiže sa ligeštula, ali on kratko odmahnu glavom i zgrabi je u naručje.

„U redu, ali nemoj kasnije da se izvlačiš i da tražiš neke pravne začkoljice. Ako sam dobro shvatio, suština pogodbe se svodi na to da te odvedem u spavaću sobu."

„Dobro si shvatio, Rogane. Baš zato sam te i odabrala za svog menadžera." Ona obmota pramen njegove kose oko prstiju dok ju je unosio u kuću. „Naravno, treba da ispuniš i drugi deo pogodbe. Ako ne budem zadovoljna tom stavkom, naš dogovor otpada."

„Bićeš zadovoljna."

Zastao je na vrhu stepeništa strasno je ljubeći. Njena brza i žudna reakcija je, kao i uvek, bila dovoljna da mu raspali krv. Ne ispuštajući je iz naručja, kročio je u spavaću sobu koja se kupala u blagaj svetlosti sutona. Dan će se ubrzo povući i soba će se ispuniti pomrčinom.

Nije želeo da njihova poslednja zajednička noć na francuskoj rivijeri bude provedena u tami.

Nežno ju je spustio na postelju, otrgnuvši se iz njenog zagrljaja i uputivši se ka svećama koje su bile raspoređene po odaji. Neke su bile kratke i zdepaste, a druge vitke i zašiljene. Dok je Megi klečala na krevetu, kresnuo je palidrvce i fitilji tiho zašištaše plaveći sobu treperavom zlatnom svetlošću.

„Romantika." Ona se osmehnu, dirnuta njegovim gestom. „Izgleda da se moja ucena isplatila."

On se okrenu ka njoj držeći upaljeno palidrvce. „Zar sam ti pružio nedovoljno romantike, Megi?"

„Samo sam se šalila." Zbacila je svoju razbarušenu grivu, primetivši ozbiljnost u njegovom glasu. „Meni ne treba romantika. Čista temeljita požuda mi je sasvim dovoljna."

„Zar se naš odnos svodi na to?" On zamišljeno prisloni palidrvce uz fitilj, a potom mahnu rukom i ugasi plamen. „Na puku požudu?"

Megi prasnu u smeh, ispruživši ruke ka njemu. „Ako prestaneš da tumaraš po sobi i dođeš ovde, pokazaću ti na šta se svodi naš odnos."

Dok su sveće bacale treperave odsjaje preko sobe i dok su po slednji zraci sunca prodirali kroz prozor, nije mogao da odvoji po gled od nje. Kosa joj je plamtela kao buktinja, koža joj je bila pre planula od dana provedenih na suncu, a oči su joj bile živahne, podrugljive i pune izazova.

Nekog drugog dana ili neke druge noći bi sigurno prihvatio taj izazov, odazvao se toj rasplamsalaj žudnji i uživao u varnicama koje su sevale između njihovih uzavrelih tela, ali se sada njegovo raspoloženje promenilo. Lagano je krenuo ka njoj i uhvatio je za ruke pre nego što je stigla da se privije uz njega i da ga povuče ka postelji. Ljubeći vrhove njenih prstiju, zagledao joj se pravo u oči.

„Nismo se tako dogovorili, Margaret Meri. Rekla si da želiš da vodim ljubav s tobom. Krajnje je vreme da to i učinim." Prislonio joj je ruke uz bokove i nadvio se nad njom poigravajući se sa njenim žudnim usnama. „Krajnje je vreme da mi to dopustiš."

„Pusti te ludorije", promuca ona drhtavim glasom. Rogan ju je ljubio kao onda kada su se njihove usne prvi put spojile - lagano i nežno i krajnje usredsređeno. „Već sam ti toliko puta to dopustila."

„Ali nikada ovako." Osetio je kako joj šake postaju napete i kako pokušava da se odvoji od njega. „Zar se toliko plašiš nežnosti, Megi?"

„Naravno da se ne plašim", odbrusi ona, ali se već borila za dah, prepuštajući se tom sporom tinjajućem ritmu strasti. Čitavo telo joj je drhtalo i varničilo iako ju je on jedva dodirivao. Nešto je pokušavalo da se otkine i da se iskrade iz nje, nešto što nije htela i nije smela da pusti napolje. „Rogane, ne želim da..."

„Da budeš zavedena?" upita on, klizeći usnama preko njenog lica.

„Ne želim to", prošaptala je, zabacivši glavu unazad dok joj je njegov vreli dah milovao vrat.

„Ali ćeš baš to dobiti."

Tada joj je konačno pustio šake i privio je uz sebe, ali je grozničav zagrljaj ovog puta ustuknuo pred čistim neumoljivim posedovanjem. Činilo joj se da joj ruke postaju užasno teške dok ih je sklappala oko njegovog vrata. Mogla je samo da se privije uz njega dok joj je milovao kosu i lice, prelazeći vrhovima prstiju preko njene kože, tako nežno i tako lagano da su njegovi dodiri podsećali na šapat

uskomešanog vazduha.

Njegove usne se priljubiše uz njene opijajući je vlažnim dubokim nepodnošljivo sporim poljupcem koji je trajao i trajao sve dok njeno telo nije postalo meko i podatno kao rastopljeni vosak.

Prevario je i sebe i nju, prošlo mu je kroz glavu dok ju je spuštao na postelju. Toliko puta su vodili ljubav prepuštajući se tom rasplamsalom ognju, ali se nijednom nisu otisnuli u neiscrpne vtloge nežnosti.

Večeras će biti drugačije, pomislio je.

Večeras će je provesti kroz labirint snova.

Bila je omamljena ukusom njegovih usana, opijena mirisom njegove kože, zatečena tom neslućenom nežnošću. Goruća žudnja koja je oduvek predstavljala glavni sastojak njihove ljubavne gozbe sada se rastočila u jedan beskrajno spor i strpljiv ljubavni čin kome nije mogla da se odupre. Još pre nego što joj je raskopčao bluzu i pre nego što su njegovi glatki vešti prsti krenuli preko njene uzdrhtale kože plutala je na paperjastim oblacima.

Ruke joj skliznuše sa njegovih ramena dok je njegov jezik zaranjao u njenu usnu duplju kušajući njene tajne draži i ispitujući najskrivnije kutke njene želje. Dok je plivala preko uzburkane pučine istančanih osećaja, činilo joj se da joj se svaka ćelija budi pod njegovim dodirima i dahom, odgovarajući drhtajem koji je dolazio iz same srži njenog bića. Bilo je to beskrajno drugačije od one ek- splozije strasti, beskrajno snažnije i razornije.

Promrmljala je njegovo ime kada je prislonio dlan uz njen potiljak i povukao njeno rastopljeno telo ka sebi.

„Moja si, Megi. Moja i ničija više. Niko te nikada neće ovako imati.“

Htela je da se usprotivi tom najnovijem svojtatanju njenog tela i njene duše, toj najnovijoj klauzuli o ekskluzivnosti, ali nije imala snage za to jer su njegove usne ponovo brodile preko njene kože kao da su imale godine i decenije da dovrše svoje istraživanje.

Plamen sveća je sneno treperio pred njenim zamagljenim očima. Kapci su joj bili teški od želje. Osećala je miris sveća koje je tog jutra nabrala i stavila u plavu vazuu pored prozora. Čula je šapat vetra koji je najavljavao još jednu mediteransku noć opijajući čula mirisom četinara i slane vode. Osećala je kako joj koža smekšava i kako joj mišići trepere pod dodirima njegovih prstiju i njegovih usana.

Zašto mu je trebalo toliko vremena da shvati da je to bilo ono što je istinski želeo? Zašto im je trebalo toliko vremena da se otisnu još dalje i još dublje od puke žudnje? Do mesta na kome se oganj pretvarao u tinjajući žar i oblake gustog omamljujućeg dima. Njeno telo je drhtalo pod njegovim prstima, nemoćno da mu se odupre, primorano da apsorbuje ono što je želeo da joj pruži i da krene tamo kuda je nameravao da je povede. Čak i dok mu je krv tutnjala u glavi i slabinama i dok je posmatrao kako njeno telo pluta po mreškajućim talasima želje i rastapa se zaranjajući do neslućenih dubina, njegova milovanja su ostala nežna, strpljiva i bolno izazovna.

Kada joj je telo potresao novi drhtaj i kada joj se sa usana oteo novi jecaj, ponovo je stegao njene šake i poveo je preko ruba prvog obrušavajućeg talasa.

Izvila je telo ka njemu i zalepršala trepavicama dok ju je stisak prve baršunaste pesnice ostavljao bez daha. A onda je ponovo postala meka i podatna i rastopljena, kao fontana iz koje se sliva bujica čistog blaženstva.

Sunce se spustilo iza obzorja. Plamen je slabašno treperio nad dogorelim svećama. Ponovo ju je poveo naviše, ka vrhuncu koji ju je naterao da ispusti još jedan jecaj, još jedan vrisak koji se stopio sa bujicom prigušenih uzdaha i šapata. A kada joj je srce bilo tako puno da je pomislila da će i ono zajecati, zaronio je u nju, uzimajući je beskrajno nežno i beskrajno lagano dok se mesec pomaljao na nebu.

Možda je spavala. U svakom slučaju je sanjala. Kada je ponovo otvorila oči, mesec je blistao na nebu, a soba je bila prazna. Žmirmula je očima poput zadovoljne mačke, spremna da se sklopča u postelji

i nastavi da drema, ali čim je zaronila glavu u jastuk shvatila je da nije želela da zaspi bez njega.

Ustala je i krenula ka vratima. Bila je blago ošamućena, kao da se napila gustog slatkog vina. Pronašla je tanki svileni bade-mantil koji joj je Rogan poklonio, prebacila ga preko ramena i krenula u potragu za njim.

„Znala sam da ću te tu pronaći.”

Rogan je, nag do pojasa, stajao u izglancanoj crno-beljoj kuhinji, ispred svetlucavog zagrejanog šporeta. „Setio si se svog stomaka?”

„I tvog, draga moja.” Isključio je ringlu i okrenuo se ka njoj. „Imamo kajganu za večeru”, objasnio je pokazujući na tiganj.

„A šta drugo?” To je bilo jedino što su njih dvoje umeli da spreme. „Uopšte me neće čuditi ako uskoro počnemo da kokodačemo.” Preplavljena iznenadnom slabošću, zbunjeno je prošla prstima kroz kosu. „Trebalo je da me nateráš da ustanem i da spremim večeru.”

„Da te nateram?” upita on, spuštajući tanjire na sto. „To bi bio presedan.”

„Dobro, onda si mogao da me zamoliš. Malopre se baš nisam pokazala u najboljem izdanju. Mogla sam bar da ti se odužim tako što ću spremiti hranu.”

„Malopre?”

„U spavaćoj sobi. U krevetu. Nisam praktično ni mrdnula. Ti si sve odradio.”

„Pogodba je pogodba”, odgovori on sipajući kajganu u tanjire. „Što se mene tiče, odlično si se pokazala. Bilo mi je dovoljno da te posmatram.” Bilo je to čarobno iskustvo, pomislio je. Iskustvo koje je u najkraćem mogućem roku nameravao da ponovi. „Šta kažeš da sad sednemo i napunimo stomake? Mesec će još dugo ostati na nebu, ako imaš još nešto u planu.”

„Dobro, ako tako kažeš.” Donekle se opustivši, ona se spusti za sto. „U svakom slučaju, hrana će nam pomoći da povratimo izgu bljenu energiju. Znaš, Rogane...” - zastala je, progutavši prvi za logaj - „...nikad nisam mislila da seks može da učini čoveka tako bespomoćnim.”

„To nije bio puki seks, Megi.”

Njena viljuška zastade na pola puta između tanjira i usta. Bilo je nečeg u njegovom tonu. Ispod prividne oštine je nazrela duboku povređenost i bilo joj je žao što mu je to učinila. I više od toga. Bila je zaprepašćena što je to mogla da mu učini. „Nisam tako mislila, Rogane. Nisam htela da zvučim tako bezdušno. Znaš, kad dvoje ljudi osećaju takvu naklonost...”

„Ja prema tebi osećam mnogo više od naklonosti, Megi. Zaljubljen sam u tebe.”

Viljuška skliznu iz njenih prstiju i začangrlja o tanjir. Osetila je kako joj se ledeni koštunjavi prsti panike sklapaju oko grla ostavljajući je bez glasa. „Ne umišljaj, Rogane”, promucala je.

„Ne umišljaj”, staloženo odgovori on, iako je opsovao sebe što je to morao da joj saopšti u bleštavo osvetljenoj kuhinji nad loše spremljenom kajganom. „Baš kao što ne umišljaj ni da si ti zaljubljena u mene.”

„To nije... uopšte nisam...” Zastala je, pokušavajući da sabere misli. „Ne pričaj svašta. Otkud ti znaš da li sam ja zaljubljena?”

„Znam, iako si previše ponosna da bi to priznala. Između nas postoji nešto mnogo veće i snažnije od puke fizičke privlačnosti. Da nisi tako tvrdoglava, prestala bi da se pretvaraš i počela bi da uživaš u tome što imamo.”

„Nisam tvrdoglava.”

„Jesi, ali je to jedna od stvari koje mi se dopadaju kod tebe.” Sada je već bio savršeno pribran i bilo mu je drago što je ponovo držao konce u svojim rukama. „Naravno, o ovome smo mogli da razgovaramo u romantičnijoj atmosferi, ali znam da to tebi nije toliko bitno. Zaljubljen sam u tebe, Megi. I hoću da se udaš za mene.”

## Sedamnaesto poglavlje

Da se uda. Osećala se kao da ju je polio hladnom vodom. Nije se čak usudila ni da ponovi tu reč jer se plašila da bi mogla da se zagrcne.

„Sišao si s uma.”

„Ta mogućnost uopšte nije isključena.” On dohvati viljušku i nastavi da jede, naizgled savršeno pribran i razborit, mada mu se njen odgovor zario u dušu kao žaoka. „Ti si svojeglava, često neljubazna i još češće egocentrična i hirovita.”

Ona se zapilji u njega mrdajući usnama kao riba. „Ma nemoj?” konačno je procedila. „Baš tako, Megi. Što znači da se muškarac koji je spreman da sebi natovari na leđa takvo breme lako može definisati kao neurračunljiv” - zastao je, skrenuvši pogled ka barici prosutog čaja - „ali sam odlučio da te svejedno zaprosim. Mislim da običaj nalaže da se venčamo u nevestinoj parohiji, tako da ćemo to obaviti u Kleru.”

»Ti si već sve isplanirao, je l' da?“ obrecnu se ona. „E pa, moraću da te razočaram, Rogane. Možeš svoje običaje da okačiš mačku o rep, zajedno sa svojom prosidbom!” Da li je ta jeza koja joj se dizala uz kičmu predstavljala paniku? Naravno da nije, pomislila je. Bila je naprosto zatečena. Nije imala čega da se plaši. „Neću se udati ni za tebe ni za bilo koga drugog. Nikada.”

„Ne budi smešna, Megi. Naravno da ćeš se udati za mene. Nas dvoje smo kao stvoreni jedno za drugo.”

„Malopre si rekao da sam tvrdoglava i hirovita i neljubazna.”

„Naravno da jesi, ali mi to uopšte ne smeta.” Ne obazirući se na njen otpor, stegao je njenu šaku i podigao je ka usnama. „Ti si idealna nevesta za mene.”

„Ali ti nisi idealan mladoženja jer uopšte nemam nameru da se udajem. Možda su moja osećanja prema tebi donekle smekšala, ali to ništa ne menja. Rogane, molim te da me shvatiš.” Ona otrgnu ruku iz njegovog stiska. „Neću biti ničija žena.”

„Ničija osim moja.”

Ona prosikta kroz zube, ispustivši prigušenu psovku, ali to nije skinulo osmeh s njegovog lica. Zurila je u njega pokušavajući da obuzda bes proistekao iz nemoći. Svađa bi joj možda pomogla da se isprazni, ali time ništa neće rešiti, razmišljala je. „Znači, zato si me doveo ovde?”

„Nisam te zbog toga doveo. Pravo da ti kažem, nisam nameravao da ti tako brzo bacim svoja osećanja pred noge.” Pažljivim odmerenim pokretom je pomerio tanjir u stranu. „Jer sam savršeno dobro znao da ćeš jedva dočekati da zgaziš preko njih.” Gledao joj je pravo u oči, strpljivo i prodorno. „Kao što vidiš, odlično te poznajem, Margaret Meri.”

„Grešiš, Rogane.” Njen bes i panika naglo splasnuše, povukavši se pred tugom. „Postoje razlozi zbog kojih nikome ne želim da poklonim svoje srce. Još odavno sam odlučila da se nikada neću udati i moraćeš da se pomiriš s tim.”

Njene reči su ga ispunile mešavinom radoznalosti i olakšanja. Znači, problem nije bio u tome što nije želela da se uda za njega, već u tome što je iz nekog razloga unapred eliminisala brak kao jednu od životnih opcija. „Mogu li da znam o kakvim se razlozima radi?”

Ona spusti pogled ka šolji. Ubacila je svoje uobičajene tri kockice šećera i promešala čaj. „Ti si izgubio roditelje.”

„Da.” Njegovo čelo se namršti. Definitivno nije očekivao da će Megi skrenuti razgovor u tom pravcu, „Pre skoro deset godina.”

„Teško je kad ostaneš bez porodice. Time gubiš onaj osnovni sloj sigurnosti i postaješ prinuden da se uhvatiš u koštac sa surovom stvarnošću i činjenicom da smo svi mi obični smrtnici. Jesi li ih voleo?”

„Da, mnogo sam ih voleo. Megi...”

„Molim te, ne prekidaј me. Prvo hoću da ti postavim neka pitanja. To mi je strašno važno,



Rogane. Jesu li oni voleli tebe?"

„Jesu."

„Po čemu si to zaključio?" Otpila je par gutljaja čaja stiskajući šolju između dlanova. „Misliš li da su te voleli zato što su ti obezbedili dobar život, zato što si mogao da dobiješ sve što poželiš?"

„To nema nikakve veze sa materijalnim stvarima. Znao sam da me vole zato što sam to osećao i zato što su mi pokazivali svoju ljubav. Oni nisu bili ljudi koji su se plašili da ispolje svoje emocije."

„Znači, u tvojoj kući je bilo mnogo ljubavi. A smeha? Da li je bilo smeha, Rogane?"

„Naravno da je bilo." Još je mogao da se seti tih davnih blaženih dana. „Bio sam očajan kada su poginuli. Desilo se tako iznenada, kao grom iz vedra neba. Mislio sam da ću..." Glas mu na trenutak zadrhta. „Ali, kada je prvi šok prošao, pronašao sam utehu u činjenici da su zajedno otišli na onaj svet. Znao sam da bi im srce prepuklo od tuge da su morali da ispraćaju jedno drugo."

„Pojma nemaš koliko si srećan što si odrastao u takvom domu, među ljudima koji su se iskreno voleli. Ja nikad nisam osetila takvo blaženstvo. I nikad neću. Između mojih roditelja nije bilo ni trunke ljubavi. Bilo je besa i prekora i prebacivanja i dužnosti, ali ni trunke ljubavi. Možeš li da zamisliš kako je to kad odrastaš u domu bez trunke topline, s roditeljima koji ne mogu očima da se vide? S ljudima koji su svoj brak doživljavali kao tamnicu u kojoj su ostajali isključivo zato što su im to nalagali crkveni zakoni i vlastita savest."

„Ne mogu da zamislim, Megi." Nežno je spustio svoju šaku preko njene. „Žao mi je što si morala da prođeš kroz to."

„Bila sam devojčica kad sam se zaklela da nikad neću dopustiti da mi se život pretvori u tamnicu."

„Ali, brak ne mora uvek da bude tamnica, Megi" nežno reče on. „Brak mojih roditelja bio je pun sreće i ljubavi."

„Što znači da ćeš i ti jednog dana moći da zasnuješ takav brak. Ali to ne važi za mene, Rogane, jer se svi ugledamo na obrasce koji su nam nametnuti u detinjstvu. Ne mogu da promenim činjenicu da sam potekla iz takve porodice. Moja majka me mrzi."

Rogan je na trenutak pozeleo da joj se suprotstavi, da je uteši, ali je ona to izustila tako neumoljivim podrazumevajućim glasom da je znao da je svaka uteha bila izlišna.

„Mrzela me je još pre nego što sam se rodila. Činjenica da sam se začela u njenoj utrobi joj je uništila život, što mi neprestano nabija na nos. Svih ovih godina sam znala da me ne voli, ali nisam mogla da nazrem koliko duboko seže njena mržnja, sve dok mi tvoja baka nije rekla da je moja majka imala uspešnu karijeru."

„Karijeru?" Rogan na brzinu premota film. „Misliš, to što se nekad bavila pevanjem? Ali, kakve veze to ima s tobom?"

„Ima i te kakve veze. Zbog mene je morala da se odrekne svojih ambicija. Kakvu karijeru je mogla da ostvari kao neudata trudna žena u zemlji kao što je naša? Nikakvu." Ona se strese od jeze, ispustivši drhtavi uzdah. Bilo joj je bolno da naglas priča o tome, da izbaci tu mučnu priču iz sebe. „Htela je da se dokaže na profesionalnom planu, da radi ono što je najviše volela. Mogu to da shvatim, Rogane, jer znam kako je imati snove. I mogu da zamislim kako se čovek oseća kada se ti snovi smrskaju u paramparčad. Vidiš, njih dvoje se nikad ne bi venčali da nije bilo mene. Bio je to trenutak strasti, trenutak potrebe i ništa više. Moj otac je već pregurao četrdesetu, a ona tridesetu. Ona je verovatno sanjala o romansi, a on je pred sobom video ženu od čije je lepote zastajao dah. Tada je stvarno bila lepa. Videla sam je na slikama. Ali se njena lepota ubrzo rastočila u ogorčenosti i razočaranju. Ja sam bila seme njene propasti. Lično ja. Sedmomesetni plod koji je neplanirano došao na svet, ponizivši je i uništivši njene snove. Štaviše, ne samo njene. I njegove."

„Megi, ne možeš da okrivljuješ sebe zbog toga što si se rodila."

„Misliš da ja to ne znam, Rogane? Misliš da to ne znam... ovde gore?" ozlojeđeno upita ona, kvrcnuvši se po čelu. „Ali, duboko u duši ne mogu... zar ne shvataš? Znam da sam samim svojim rođenjem i svakim svojim udahom bespovratno uništila živote dvoje ljudi. Ja sam bila proizvod čiste

fizičke strasti i svaki pogled na mene ju je podsećao kakvu je grešku napravila. I koliko ju je ta greška koštala."

„To nije samo apsurdno, Megi. To je suludo."

„Možda. Otac mi je jednom rekao da ju je nekada voleo i možda je to i istina." Mogla je da zamisli kako se upoznali. Tom Konkenon je ušao u O'Melijev pab, ugledao Mejv, čuo njen anđeoski glas i to je bilo dovoljno da njegovo romantično srce raširi krila i uzleti.

Ali su se romantične iluzije veoma brzo raspršile. Za oboje.

„Imala sam dvanaest godina kad mi je rekla da nisam začeta u braku. Tako ona gleda na to. Mislim da je primetila da sam bila na onom tananom prelazu između devojčice i žene. Počela sam da zagledam dečake, da flertujem sa Marfijem i sa još par dečkića iz sela. Jednog dana me je ulovila kako stojim pored senika sa Marfijem i isprobavam poljubac. Bilo je to tako spontano, tako čedno iskustvo. Bio je divan letnji dan, a mi smo bili mladi i radoznali. Bio je to moj prvi poljubac - nežan i stidljiv i bezazlen.

„A ona je banula pred nas i zatekla nas na delu." Megi zatvori oči, prisećajući se te epizode kao da se juče odigrala. „Lice joj je postalo bledo kao krpa. Počela je da vrišti na sav glas odvukavši me kući. Rekla mi je da sam grešna i poročna i, pošto otac nije bio tu da je spreči, odlučila je da me propisno kazni."

„Da te kazni?" Rogan zaprepašćeno skoči sa stolice. „Nije te valjda udarila zato što si se poljubila s tim dečkom?"

„Nije me udarila", odgovori ona bezizražajnim glasom. „Pretukla me je na mrtvo ime. Uzela je kaiš i počela tako da me mlati da sam mislila da ću ispustiti dušu. I dok je to radila recitovala je prigodne delove iz Svetog pisma. Vrištala je kako će me naučiti pameti i kako svaki greh treba da bude žigosan."

„Gospode, kako je samo mogla?" On kleknu ispred nje, nežno joj podigavši glavu. „Nije imala prava da to uradi, Megi."

„Naravno da nije imala prava, ali je to nije sprečilo. Tada sam shvatila koliko me mrzi. Ali, u njenim očima tog dana nisam videla samo mržnju, već i strah. Kasnije sam shvatila odakle je taj strah poticao. Plašila se da ću završiti kao ona, sa bebom u stomaku i prazninom u srcu. Mislim, oduvek sam bila svesna toga da me ona ne voli onako kako bi majke trebalo da vole svoju decu. Primećivala sam da je prema Brajani bila mekša i nežnija, ali sam tek tog dana shvatila zašto se tako ponašala."

Više nije mogla da sedi. Odgurnula se od stola i krenula ka vratima koja su vodila ka malom kamenom tremu ukrašenom saksijama punim blistavih geranijuma.

„Ne moraš da pričaš o tome", nežno reče Rogan iza njenih leđa.

„Dopusti mi da završim." Nebo je bilo posuto zvezdama, a večernji povetarac je romorio između krošnji. „Rekla mi je da sam obeležena već samim svojim rođenjem i da me je istukla kako taj žig ne bih nosila samo iznutra već i spolja i kako bih zapamtila kakvo breme žena nosi zbog toga što se dete začinja u njenoj utrobi."

„Ali, to je bolesno, Megi." Ne mogavši da obuzda svoje emocije, on joj grčevito stegne ramena i okrenu je ka sebi. Oči su mu bile ledeno plave i pune besa. „Zaboga, bila si dete."

„Tog dana sam prestala da budem dete jer sam shvatila da je ona bila ubeđena da mi je rekla istinu."

„To je bila bedna i podla laž."

„Za nju je bila sušta istina. Rekla mi je da ju je Bog preko mene kaznio za greh koji je počinila. Verovala je da sam ja njena pokora i da je jedina svrha mog postojanja u tome da je neprestano podsećam na to. Trudnoća i porođajne muke nisu predstavljale dovoljnu kaznu za njeno sagrešenje. Zbog mene je morala da se zarobi u braku koji je prezirala, da ostane sa muškarcem koga nije volela i da bude majka detetu koje nije želela. Detetu čije je rođenje, kako sam nedavno saznala, uništilo njene snove. Možda čak i njenu dušu."

„Tu ženu bi trebalo išibati. Niko nema prava da se tako iživljava nad nemoćnim i bezazlenim detetom i da pri tom kao opravdanje koristi neku izopačenu viziju Boga."

„Zanimljivo, ali moj otac je baš to rekao kada se vratio kući i video šta je uradila. Bio je tako besan da sam mislila da će je tresnuti. Iako se nisu voleli, moj otac nikad nije podigao ruku na nju, ali mi se tad činilo da će mu konačno pući film. Strašno su se posvađali. Njihova svađa mi je još teže pala od samih batina. Sakrila sam se u spavaćoj sobi, pokušavajući da pobegnem od tog ludila, a onda je Braj ušla unutra sa melemima. Mazala mi je rane i tešila me, kao mala brižna majka, neprestano brbljajući kako bi mi skrenula pažnju sa urlika i psovki koje su dopirale sa sprata. Drhtala je kao prut.“

Nije se pobunila kada ju je Rogan privio uz sebe. Uprkos bolu koji joj je pritiskao dušu, oči su joj bile suve, a glas pribran. „Tog dana sam bila ubedena da će otac spakovati kofere i otići. Sručili su jedno drugom u lice takve uvrede i optužbe da sam mislila da je nemoguće da nakon toga nastave da žive pod istim krovom. Nadala sam se da će tata stvarno otići i povesti mene i Braj sa sobom, bilo gde, na kraj sveta ako treba, i da ćemo konačno moći normalno da živimo. A onda sam čula kako joj govori da i on podjednako ispašta. Da ispašta što je makar na trenutak poverovao da je ona žena s kojom je želeo da provede život. Da će otići u grob ispaštajući. Ali, naravno, niko nigde nije otišao. Sve je ostalo po starom.“

Megi se odmaknu od njega. „Ostali smo zajedno još duže od deset godina i ona me nikad više nije pipnula, ali niko od nas nije zaboravio taj dan. Niko nije želeo da zaboravi. On je pokušavao da mi nadoknadi nedostatak majčinske ljubavi time što mi je još više pružao i što me je još više voleo, ali postoje stvari koje se ničim ne mogu nadoknaditi. Da je smogao snage da je napusti i da nas povede sa sobom, naši životi bi možda bili drugačiji. Ali, on to nije mogao da uradi i tako smo i dalje živeli u toj kući, kao grešnici u paklu. A ja sam, uprkos ljubavi kojom me je zasipao, znala da je sigurno bilo dana kada je čak i on pomišljao da bi mu bez mene bilo lakše, da bi bio slobodan da se ja nisam rodila.“

„Megi, zar stvarno veruješ da dete može za bilo šta da bude krivo?“

„Gresi naših otaca...“ Ona turobno odmahnu glavom. „To je jedan od omiljenih citata moje majke. Ne, Rogane, naravno da dete ne može da bude krivo, ali to ništa ne menja.“ Duboko je udahnula. Donekle joj je laknulo što je to izbacila iz sebe. „I zato nikad neću rizikovati da se nađem u sličnoj situaciji.“

„Ti si previše pametna da bi verovala da životna priča tvojih roditelja predstavlja univerzalno pravilo.“

„Naravno da nije univerzalno. Hvala bogu, sad kada se majka preselila u vlastitu kuću, Braj će moći da se posveti svom životu. Sigurna sam da će se jednog dana udati i zasnovati porodicu jer znam da to želi iz dubine duše.“

„A ti ne želiš?“

„Ne“, odgovori ona, ali je ta reč, čak i u njenim ušima, zazvučala nekako šuplje i prazno. „Imam svoj posao i svoju samoću.“

On joj nežno podiže bradu. „Plašiš se, Megi.“

„Čak i da se plašim, imam prava na to“, odbrusi ona, odgurnuvši njegovu ruku. „Kakva majka ili supruga mogu da postanem s takvim porodičnim nasleđem?“

„Ali, zar upravo nisi rekla da bi tvoja sestra mogla da bude uzorna majka i supruga?“

„Braj je druga priča. Ona želi da zasnuje porodicu i da bude okružena ljudima, dok se ja najbolje osećam kad sam sama. Bio si u pravu kada si rekao da sam tvrdoglava i neljubazna i egocentrična. Stvarno sam takva.“

„Možda si morala da budeš takva, ali to nije tvoja istinska priroda, Megi. Ti si saosećajna i odana i privržena ljudima koje voliš. Ja se nisam zaljubio samo u jedan deo tebe, već u sve što ti jesi. I želim da provedem život s tobom.“

Nešto zadrhta u njoj, kao kristal koji zveckta pod nehajnim dodirrom ljudske šake. „Upravo sam ti nešto objasnila, Rogane. Zar je moguće da ništa nisi čuo?“

„Sve sam čuo, Megi. I na osnovu toga mogu samo da zaključim da imaš najmanje dva razloga da

prihvatiš moju ponudu. Zato što me voliš i zato što sam ti potreban."

Ona prođe šakama kroz kosu, ozlojeđeno mrseći razbarušene crvene pramenove. „Meni niko nije potreban."

„Shvatam da ti je teško da to priznaš, ali svakom je neko potreban." Bio je utučen saznanjem kroz šta je Megi prošla u detinjstvu, ali je to bio razlog više da se potruži da njen život krene novim tokom. „Zar ne primećuješ da si iz pukog straha sama sebe zatvorila u tamnicu? Onog trenutka kad budeš spremna da to priznaš, vrata će se otvoriti."

„Zadovoljna sam trenutnim stanjem stvari. Zašto bih bilo šta menjala?"

„Zato što ja nisam zadovoljan. Želim mnogo više nego da sa tobom provodim par dana mesečno. Zelim da zajedno živimo, da imam decu s tobom." Skliznuo je šakom preko njene kose i blago joj okrenuo glavu, nateravši je da ga pogleda u oči. „Zato što si ti prva žena koja me je navela da tako nešto poželim. Zato što si jedina koja je uspela da mi ukrade srce. Neću dopustiti da te izgubim, Megi. Ni da ti izgubiš mene."

„Već sam ti pružila sve što mogu da ti pružim, Rogane." Glas joj je bio drhtav, ali je bila čvrsto rešena da ovog puta ne poklekne pred njegovim ubeđivanjem. „Više nego što sam bilo kome do sada pružila. Molim te da se zadovoljiš time jer ću, u suprotnom, morati da stavim tačku na sve."

„Uradila bi to?"

„Ako me primoraš."

On joj stisnu potiljak, a onda spusti ruku sa strane. „Baš si tvrdoglava", rekao je pokušavajući da zvuči što ležernije uprkos bolu koji mu je zaparao dušu. „Ali, ako tako želiš, pokazaću ti da ja umem da budem jednako tvrdoglav. Bacio sam karte na sto i strpljivo ću sačekati da dođeš kod mene i da mi kažeš da prihvataš moju ponudu." Podigao je ruku, primetivši da je već zaustila reči protesta. „Nemoj mi reći da to nećeš učiniti, jer ćeš time sebi samo otežati stvari. Ostavićemo sve onako kako jeste, Megi, uz jednu jedinu izmenu."

Olakšanje koje je na trenutak osetila pređe u podozrivost. „A to je?"

„A to je da te volim." On je povuče k sebi i nežno je poljubi. „Moraćeš da se pomiriš s tim."

Bilo joj je drago što se vratila kući. Tu je mogla da uživa u miru i tišini i da bude sama sa sobom u dugim letnjim danima kada je svetlost do kasnih večernjih sati tinjala na nebeskom svodu. Tu nije morala da razmišlja ni o čemu drugom osim o svom poslu. Da bi to dokazala, provela je puna tri dana u svojoj radionici, bez ikakvih ometanja ili prekida.

Bila je veoma produktivna i zadovoljna skulpturama koje su se već hladile u peći za kaljenje. I, prvi put otkako je znala za sebe, osećala se usamljeno.

Dakle, u tome se sastojao njegov plan, pomislila je, posmatrajući kako se suton spušta i produbljuje i graciozno klizi ka noći. Nagovorio ju je da pode s njim u Pariz i naterao je da uživa u njegovom društvu i tom omamljujućem vrtlogu ljudi i gradova. Naterao ju je da poželi stvari o kojima do tada nije čak ni sanjala.

I da poželi njega.

Brak. Čak joj je predložio brak. Stresla se od te pomisli, prikupljajući stvari sa kuhinjskog stola. To je već bila druga priča. Teško da će je naterati da to poželi. Kada se bude malo pribrao i razmislio, sigurno će sagledati situaciju iz njenog ugla. A ako se to ne desi...

Izašla je napolje zatvorivši vrata za sobom. Nije imala snage da razmišlja o toj opciji. Rogan je, na kraju krajeva, bio trezven i razborit muškarac. Sigurno će shvatiti zbog čega je ta mogućnost bila otpisana.

Dok je nadiruća noć razgonila preostale tračke dnevne svetlosti, lagano je krenula ka Brajaninom pansionu. Izmaglica joj je lepršala oko nogu, a svež večernji povetarac je šaputao kroz krošnje.

Sijalica koja je žmirkala u Brajaninoj kuhinji podsećala je na svetionik koji je prizivao iznurene moreplovice. Megi privi uz sebe uramljene skice i ubrza korak.

Dok se približavala kući, iz senke javora začula je prigušeno režanje. „Kone, to sam ja!” tiho se javila i Brajanin pas istog trenutka iskoči iz senke veselo lajući. Da na vreme nije ispružila ruku dajući mu znak da se smiri, sigurno bi skočio na nju kako bi joj demonstrirao svoju ljubav i odanost.

„Zahvaljujem na dočeku, Kone, ali ne bih volela da me preturiš”, veselo objasni Megi mazeći psa po glavi i vratu, dok je njegov rep razdragano landarao kroz vazduh kidajući magleni plašt na tanke iskrzane krpice. „Čuvaš svoju princezu, je l’ da? Hajde da je pronađemo.”

Čim je otvorila kuhinjska vrata, Kon ulete unutra kao metak, podsećajući na klupko krzna i napetih mišića. Protrčao je kroz kuhinju i zaustavio se pred vratima koja su vodila u predvorje, nestrpljivo mašući repom.

„Znači, tamo je?” Megi spusti skice na sto i krenu ka vratima kroz koja je dopirao veseli žamor. Prigušeni smeh i glasovi s britanskim akcentom. „Ima goste”, rekla je, vraćajući se ka kuhinjskom stolu. „Biće bolje da se strpimo i da je sačekamo ovde”, objasnila je, primetivši kako Kon razočarano podvija rep. Kako bi ga oraspoložila, prišla je kredencu u kome je Brajana držala pseće bi-skvite. „Da vidim kakav ćeš trik da izvedeš da se domogneš ove poslastice, momče.”

Kon osmotri biskvit i žudno isplazi jezik. Trudeći se da zadrži svoje pseće dostojanstvo, otapkao je do Megi, spustio se pored njenih nogu i podigao šapu.

„Odlično, momče”, pohvali ga ona, bacajući biskvit na zemlju.

Razdragani pas uze biskvit među zube i odnese ga do prostirke ispred kamina. Tripud je obišao oko njega, ispustio zadovoljan uzdah i na kraju zario očnjake u krckavu poslasticu.

„Mogla bih i ja nečim da se počastim.”

Megi krenu u potragu i, oslanjajući se na čulo mirisa, pronađe četvrtastu veknu đumbirnog hleba umotan u čistu belu krpku. Dole je voda pištala u čajniku, pojela je jednu krišku, a potom je spremila čaj i smazala još jednu.

Kada je njena sestra ušla, Megi je već skupljala mrvice sa tanjira.

„Baš sam se pitala kad ćeš svratiti”, veselo dobaci Brajana milujući psa koji je već skočio sa prostirke i privio se uz njene noge.

„Došla bih ranije da sam znala kakva me gozba očekuje. Koliko vidim, imaš goste.”

„Da. Bračni par iz Londona, student iz Derija i dve Ijupke dame iz Edinburga. Kako si se provela na odmoru?”

„Lepo. Divni pejzaži, vrela dani i tople opojne noći. Nacrtala sam ti par skica, koliko da znaš da sam mislila na tebe.” Megi pokaza ka uramljenim crtežima koji su ležali na stolu.

Brajana podiže crteže i lice joj se istog trenutka ozari. „Megi, divni su!”

„Mislila sam da će ti se to više dopasti nego da ti pošaljem razglednicu.”

„Dobro si mislila. Hvala ti, Megi. Znaš, imam nekoliko članaka o tvojoj pariškoj izložbi.”

„Gde si ih nabavila?” iznenađeno upita Megi.

„Zamolila sam Rogana da mi ih pošalje. Hoćeš li da ih vidiš?”

„Ne, ne sada. Samo ću se unervoziti, a posao mi je dobro krenuo, pa ne bih htela ništa da kvarim.”

„Ako sam dobro shvatila, tvoja izložba se uskoro seli u Rim. Hoćeš li ići i tamo?”

„Pojma nemam. Još nisam razmišljala o tome. Sad kad sam ovde, sve to mi deluje nekako daleko.”

„Da, kao san”, čeznutljivo reče Brajana, spustivši se na stolicu. „Još ne mogu da poverujem da sam bila u Parizu.”

„Ako želiš, sad možeš češće da putuješ.”

„Hmmm.” Iako je volela da putuje, Brajana je teško uspevala da se odvoji od kuće. „Znaš šta ima novo? Elis Kvin je dobila sina. Dali su mu ime David. Juče su ga krstili. Plakao je sve vreme.”

„A Elis je verovatno lepršala naokolo kao jarebica.”

„Nije. Držala je malog Davida i tepala mu, a posle ga je odnela u stranu da ga podoji. Brak i majčinstvo su je neverovatno promenili. Nikad ne bi poverovala da je to ona stara Elis.”

„Brak uvek promeni Ijude.”

„Često nabolje." Uprkos tim ohrabrujućim rečima, Brajana je mogla da pročita sestrine misli. „Majka se dobro snalazi."

„Uopšte nisam pitala za nju."

„Znam da nisi pitala", staloženo odvrati Brajana, „ali bi trebalo da znaš. Loti je uspeła da je dovede u red. Svalcog dana zajedno sede u vrtu i idu u šetnju."

„U šetnju?" Megi nije mogla da potisne svoju znatiželju. „Naša majka ide u šetnju?"

„Loti očigledno ima recept za nju. Kad sam ih prošli put posetila, majka je držala povescmo, a Loti je motala pređu u klupko. Kad me je spazila, bacila je povescmo na zemlju i počela da zvoca kako će je ta goropadnica oterati u grob. Požalila se kako je već dvaput otpustila Loti, ali kako ova nije htela da ode. A dok je majka kukumavčila i zvocala, Loti se ponašala kao da se ništa ne dešava. Ljuljuškala se na stolici i motala pređu, sa blaženim osmehom na licu."

„Ako ta rospija otera Loti..."

„Dopusti mi da završim." Brajana se nagnu ka njoj, sa veselim plamsajem u očima. „Stajala sam tamo pravdajući se i izvinjavajući i očekujući najgore, a onda je Loti u jednom trenutku prestala da se ljuljuška i okrenula se ka majci. 'Mejv', rekla je, hladna kao špricer, 'prestani da kinjiš sirotu devojku. Zvučiš kao neka džangrizava svraka.' Potom joj je ćušnula predu u ruke i objasnila mi kako uči majku da plete."

„Uči je da plete?" zapreplašćeno izusti Megi. „To bih baš volela da vidim!"

„Naravno, majka je nastavila da gundā i da zanoveta, ali sam stekla utisak da zapravo uživa u tim raspravama. Bila si u pravu što si insistirala da je preselimo u zasebnu kuću, Megi. Iako joj nije ni na kraj pameti da nam to prizna, čini mi se da je tamo srećnija nego što je ikada bila."

„Poenta je u tome da bude što dalje od tebe." Megi se pridize sa stolice i poče nervozno da maršira kroz kuhinju. „Ne bih želela da pomisliš da sam to uradila iz velikodušnosti prema njoj."

„Ali jesi", tiho odvrati Brajana. „Ako želiš, to možeš da skrivaš od ostalih, ali te ja poznajem u dušu, Megi."

„Nisam došla ovde da bih razglabala o njoj, već da vidim kako se ti snalaziš. Jesi li se preselila u sobu iza kuhinje?"

„Jesam, tako da sam dobila još jednu gostinsku sobu na spratu."

„Dobila si i malo privatnosti."

„Da, i to. Ubacila sam radni sto tako da unutra mogu da obavljam i administrativne poslove. Drago mi je što soba gleda na vrt. Marfi kaže da, ako želim, može da probije zid i postavi vrata tako da dobijem direktan ulaz iz dvorišta. To bi mi mnogo značilo."

„Odlično." Megi podiže teglicu s kompotom od ribizli, odsutno je osmotri i spusti je nazad na sto. „Imaš li dovoljno novca za radove?"

„Imam. Poslovi mi ovog leta prilično dobro idu. Megi, hoćeš li sad da mi kažeš šta te muči?"

„Ništa", brže-bolje odgovori Megi. „Samo sam malo opterećena, to je sve."

„Da se nisi posvađala s Roganom?"

„Nisam." Njihovi problemi se baš nisu mogli okarakterisati kao svađa, pomislila je. „Zašto misliš da je to povezano s njim?"

„Zato što sam vas videla zajedno i što sam primetila da mu je stalo do tebe. I da je tebi stalo do njega."

„To bi trebalo da bude dovoljno, zar ne?" nestrpljivo upita Megi. „Imamo šta da podelimo na privatnom planu, poslovi nam dobro idu i, kako stvari stoje, u budućnosti nas očekuje još veći uspeh. To bi valjda trebalo da bude dovoljno."

„Ne znam, Megi. Jesi li zaljubljena u njega?"

„Nisam." Tačnije rečeno, nije želela da bude. „Doduše, on misli da jesam, ali mu ja nisam kriva što je pobrkao lončice. Nije mi ni na kraj pameti da menjam svoj život zbog njega, ili zbog bilo koga drugog... mada me je on već naterao da ga promenim." Prekrstila je ruke ispred grudi kao da se bori sa iznenadnim naletom hladnoće. „I sad više ne mogu nazad."

„Kako to misliš?"

„Ne mogu više da budem ono što sam nekada bila, ili bar ono što sam mislila da jesam. On me je naterao da poželim više. Istini za volju, možda sam i ranije to potajno priželjkivala, ali me je on naterao da to priznam. Više mi nije dovoljno da verujem u ono što radim. Sad mi je potrebno da i on veruje. Postao je deo toga tako da, ako propadnem, neću propasti sama. Ali, postoji i druga strana medalje. Ako uspem, to ću takođe morati da podelim s njim. Šta god da uradim, zasluge za to više nisu isključivo moje. I sad strepim da sam na izvestan način ugrozila svoj integritet time što sam mu poklonila deo sebe. I to onaj najbolji deo.“

„Megi, da li govoriš o svojoj umetnosti ili o svom srcu?“ upita Brajana, prostrelivši je dubokim pronicljivim pogledom.

Megi se skrušeno spusti na stolicu, shvativši da je saterana u škripac. „Moja umetnost i moje srce su tesno povezani, Braj. Što znači da sam mu, po svoj prilici, poklonila i jedno i drugo.“

Rogan bi sigurno bio iznenađen da je mogao da izađe iz vlastite kože i da objektivno oslušne svoje misli. Nakon silnog mozganja i premišljanja odlučio je da se prema svojoj romansi sa Megi postavi na istovetan način kao što bi se postavio prema firmi čiji čelnici nisu bili baš oduševljeni idejom da se pripoje njegovoj poslovnoj imperiji. Izneo je svoju ponudu i sada je trebalo da se povuče, da se distancira dok druga strana ne razmotri njegov predlog i ne da nese konačnu odluku.

Nije imao profesionalnih razloga da stupi u kontakt s njom. Njene skulpture će biti izložene u Parizu još dve nedelje, nakon čega će se preseliti u Rim. Ekspoziti su već bili odabrani, a nužne pripreme obavljene.

Bilo je najbolje da se u narednom periodu svako posveti svom poslu i da sve kontakte obavljaju preko posrednika, odnosno preko njegovih službenika.

Drugim rečima, ostaviće je da se peče na tihoj vatri.

Megi nije smela da sazna koliko ga je povredilo to što je tako olako odbacila njegova osećanja. Nije želeo to da joj otkrije ni zbog svog muškog ponosa ni zbog svojih planova. Bilo je bolje da neko vreme budu razdvojeni jer će tako moći objektivnije da razmisle o svemu. Ako bi bili zajedno, naprosto bi ponovo završili u krevetu. A njemu to više nije bilo dovoljno.

Sada su mu bile potrebne dve stvari - strpljenje i čvrsta ruka. Rogan je bio siguran da je odabrao ispravnu taktiku. Daće joj malo vremena, a ako i nakon toga bude nastavila da se joguni, upotrebiće sva sredstva koja su mu stajala na raspolaganju.

Zaokupljen takvim razmišljanjima, žustro je zakucao na vrata kuće u kojoj je živela njegova baka. Obično joj nije dolazio u posetu u to doba dana, ali pošto je već nedelju dana bio pretrpan poslom uzeo se da provede malo vremena u opuštenoj porodičnoj atmosferi.

Kratko je klimnuo glavom kada je služavka otvorila vrata. „Da li je moja baka kod kuće?“

„Jeste, gospodine Svini. U salonu je. Obavestiću je da ste stigli.“

„Nema potrebe.“ On se spusti niz hodnik i prode kroz otvorena vrata gostinskog salona. Kristina istog trenutka ustade i veselo raširi ruke.

„Rogane! Kako divno iznenađenje!“

„Otkazali su mi jedan sastanak, pa mi je palo na pamet da svratim i da vidim kako si.“ On se povuče za par koraka, zagledavši se u nju i radoznalo izvivši obrvu. „Moram ti priznati da prosto blistaš.“

„Moj izgled predstavlja veran odraz mog raspoloženja.“ Stara dama prasnu u veseli smeh i pokaza mu da sedne. „Hoćeš li nešto da popiješ?“

„Neću. Nemam mnogo vremena. Došao sam samo zato što sam se uzeo tvog društva.“

„Čula sam da ste odlično prošli u Parizu.“ Kristina se spusti pored njega, zagladivši nabore na svojoj elegantnoj lanenoj haljini. „Prošle nedelje sam izašla na ručak sa Patrišom i od nje sam saznala da je pariška izložba predstavljala pun pogodak.“

„Dobro si obavestena, mada mi nije jasno otkud Patriša zna za to“, odgovori on, žacnut grižom

savesti što se još nije javio svojoj prijateljici. „Kad smo već kod toga, kako je ona?”

„Ne znam šta se dešava s tom curom, ali prosto cveta. Ako sam dobro shvatila, Džozef joj je rekao za izložbu. U poslednje vreme je strašno zauzeta oko svog obdaništa, a Džozef se džentlmenski ponudio da joj priskoči u pomoć.”

„Odlično. Otkako sam se vratio sa odmora imam posla preko glave. Proširenje fabrike u Limeriku mi odnosi najviše vremena.”

„Da li sve ide po planu?”

„Ima nekih sitnih komplikacija, tako da ću uskoro morati na put da to lično razrešim.”

„Ali, tek što si se vratio.”

„Neću se dugo zadržati. Možda dan ili dva.” On radoznalo naheri glavu, primetivši kako njegova baka ponovo doteruje haljinu i frizuru. „Šta se dešava? Deluješ mi pomalo usplahireno.”

„Svašta od tebe! Zašto bih bila usplahirena?” Kristina mu uputi blistavi osmeh, sklopivši ruke u krilu. „Znaš, baš je dobro što si svratio jer sam htela nešto da porazgovaram s tobom. Vidiš, Rogane...” Ona začuta, razočarana svojim kukavičlukom. „Kako je Megi?” brže-bolje je promenila temu. „Da li je uživala u Francuskoj?”

„Jeste, koliko sam uspeo da primetim.”

„Vila na francuskoj rivijeri... idealno mesto za letovanje, zar ne? Da li vas je vreme poslužilo?”

„Jeste, bako. A sad mi, molim te, reci o čemu se radi. Nije valjda da stvarno želiš da razgovaramo o vremenu?”

„Ma ne, samo sam...” Ona kolebljivo zastade. „Jesi li siguran da ne želiš baš ništa da popiješ?”

Rogan oseti kako mu se jeza spušta niz kičmu. Njegova baka se čudno ponašala. „Bako, šta se dešava? Da li je sve u redu? Molim te, nemoj me držati u neizvesnosti.”

„Ma, naravno da je sve u redu, mili.” Kristinini obrazi se obliše rumenilom. Ponašala se kao postidjena šiparica, zaprepašćeno primeti Rogan.

„Bako, molim te...”

Zastao je u pola rečenice, prenut odjekom koraka na stepe- ništu. „Krisi?” doviknu misteriozni muški glas. „Kud si nestala, devojčice?”

Rogan se lagano pridžže sa sofe dok je nepoznati stariji muškarac ulazio u salon. Imao je snažnu građu, bio je ćelav kao jaje i nosio je loše skrojeno odelo boje nevena. Lice mu je bilo okruglo i naborano. I blistalo je kao pun mesec.

„Tu si, lepotice moja. Već sam se uplašio da sam te izgubio.”

„Taman sam se spremala da naručim čaj.” Kristinini obrazi se još više zažariše kada je vremešni neznanac prišao i poljubio njenu uzdrhtalu ruku.

„Rogane, ovo je Najal Fini. Najale, ovo je moj unuk Rogan.”

„Znači, to je taj momak.” Najal mu srdačno protrese šaku. „E pa, Rogane, drago mi je što smo se konačno upoznali. Krisi mi je mnogo pričala o tebi. Voli te kao zenicu oka svoga.”

„Ovaj... i meni je drago, gospodine Fini.”

„Batali te formalnosti, momče. Pa, mi smo praktično kao porodica, zar ne?” On vragolasto namignu i prasnu u smeh.

„Kako to mislite?” zbunjeno procedi Rogan.

„Vidiš, momče, ova ovde lepotica i ja smo odrasli u istoj varoši. Živeli smo tako blizu da si mogo da pljuneš s prozora na prozor. Pedeset godina se nismo ni čuli ni videli, a onda je sudbina umešala prste. Tebi su zapali za oko oni staklići koje pravi moja unuka Megi i sad smo svi ponovo na okupu. Da čovek ne poveruje, je 1' da?”

„Vaša unuka?” Rogan se osećao kao da ga je neko tresnuo pesnicom u stomak. „Vi ste Megin deda?”

„Da, njen deda-ujak.” Najal se ležerno spusti na sofu, uopšte se ne trudeći da prikrije trbuh koji se prelivao preko kaiša. „Ponosan sam kao paun zbog te cure, mada uopšte ne razumem to što radi. Ali, ako Krisi kaže da su ti staklići prva liga, onda nemam razloga da sumnjam.”

„Krisi”, zgranuto promrmlja Rogan.



„Zar to nije divno, Rogane?" ubaci se Kristina, raširivši usne u nervozan osmeh. „Brajana je pisala Najalu i rekla mu da ti i Megi saradujete. Naravno, pomenula je da si ti moj unuk i onda mi je Najal napisao pismo i potom je sve nekako spontano krenulo. Nedavno je odlučio da me obraduje i da nam dođe u posetu."

„U posetu? Ovde?"

„Ah, Dablin je divan grad." Najal ushićeno pljesnu šakom po delikatnom naslonu sofe. „Sa najlepšim curama u čitavoj Irskoj." Šeretski je namignuo Kristini. „Mada sam, ruku na srce, ja slep za sve izuzev jedne."

„Pazi da ti ne poverujem, Najale."

Rogan je zurio u njih ne verujući rođenim očima. Njegova baka i taj matori provincijalac su se ponašali kao zaljubljeni golupčići. „Mislim da ću ipak nešto popiti, bako", rekao je. „Sipaj mi jedan viski."

## Osamnaesto poglavje

Rogan je kao pokisao napustio salon Kristine Svini i uputio se ka svojoj galeriji, stigavši tamo par minuta nakon okončanja radnog vremena. Nije želeo da poveruje u ono što je video rođenim očima. Baš kao što mu je Megi svojevremeno rekla, kada se između dvoje ljudi razvije nešto intimnije oni emituju nepogrešive signale.

Njegova baka je, za ime božje, flertovala sa tim matorim obešenjakom, sa Meginim deda-ujakom iz Golveja.

Ne, zaključio je dok je ulazio u galeriju, bilo je apsurdno da uopšte razmišlja o tome. Možda su postojali nekakvi signali, ali ih je sigurno pogrešno protumačio. Njegova baka je, na kraju krajeva, bila dama koja je već kročila u osmu deceniju, žena besprekornog ukusa, besprekornog karaktera i besprekornog stila.

A Najal Fini je... Najal Fini je bio prosto neopisiv, zaključio je.

Morao je pod hitno da se pribere, da provede par sati u miru i tišini svoje kancelarije i da raščisti taj kaos koji mu je zavladao u glavi - što dalje od ljudi i telefona i bilo kakvog ometanja.

Nemoćno je odmahnuo glavom dok je prolazio kroz g avnu dvoranu. Počeo je da se ponaša kao Megi, utučeno je pomislio.

Zastao je pred kancelarijom, ali pre nego što je spustio ruku na bravu iznutra je začuo žamor uzbuđenih glasova. S druge strane vrata se, po svoj prilici, vodila nekakva rasprava. Iako su mu maniri nalagali da se diskretno povuče, radoznalost je prevladala i on tiho odgurnu vrata, zatekavši Džozefa i Patrišu usred žučne prepirke.

„Još jednom te molim da se prizoveš pameti“, vikao je Džozef. „Ne želim da se zbog mene zavadiš sa rođenom majkom.“

„Boli me uvo za nju“, odvrati Patriša srditim povišenim tonom, nateravši Rogana da zine od čuda. „Može sto puta da mi bude majka, ali joj to ne daje pravo da se upliće u našu vezu.“

„Je l' vidiš o čemu govorim? Inat te nikud neće odvesti. Moraš da uključiš mozak i da razmisliš o posledicama. Ona je...“ Džozef se ukoči u mestu, kao gromom ošinut. Njegovo lice, koje je samo trenutak ranije bilo zajapureno od srdžbe, postade bledo kao kreč. „Rogane, nisam očekivao da ćeš svratiti...“

„Očigledno.“ Rogan obazrivo skrenu pogled ka Patriši. „Izgleda da sam vas prekinuo u nečemu.“

„Možda ćeš ti uspeti da ga urazumiš.“ Patriša zabaci kosu, prostrelivši ga pogledom koji je plamteo od emocija. „Ja sam, izgleda, nemoćna.“

„Ovo nema nikakve veze sa Roganom“, procedi Džozef. Glas mu je bio tih, hladan kao čelik i prožet prizvukom upozorenja.

„Ma, naravno. Niko ne sme da zna, kao i obično.“ Patriša obrisa suzu koja joj se skotrljala niz obraz. „Trebalo i dalje da se šunjamo i krijemo kao... kao neki preljubnici. E pa, dosta mi je toga, Džozefe. Zaljubljena sam u tebe i baš me briga da li će neko da sazna.“ Munjevito se okrenula ka Roganu. „Dakle? Šta ti imaš da kažeš o tome?“

On podiže ruku, kao da pokušava da povрати ravnotežu. „Kažem da bi bilo pametnije da vas ostavim nasamo.“

„Nema potrebe.“ Ona dohvati svoju torbu i prebaci je preko ramena. „Uopšte ne želi da me sasluša. Bila sam luda što sam poverovala da će me bar on razumeti. Da je on jedini koji bi mogao da me razume.“

„Patriša...“ zausti Džozef.

„Ne obraćaj mi se tim snishodljivim tonom“, obrecnu se ona. „Citavog života slušam kako mi svi odreda popuju, kako mi pričaju šta treba da radim i šta je dolično i ispravno i prihvatljivo. Već sam sita toga. Kad se samo setim koliko sam prećutnih kritika progutala zbog toga što sam rešila da otvorim obdanište koje moji prijatelji i porodica smatraju unapred promašenom investicijom. Svi su još u samom startu bili ubeđeni da ću propasti. E pa, neću propasti.“ Ona se ponovo okrenu ka Roganu,

pušeci se od besa. » Da li me čuješ, Rogane? Neću propasti. Izguraću ono što sam naumila i uspeću. Sve sam gutala, sve sam tolerisala, ali mi nije ni na kraj pameti da slušam kritike čak i na račun toga koga ću odabrati za svog ljubavnika. Nikome neću dopustiti da mi soli pamet po tom pitanju - ni tebi, ni svojoj majci, a pogotovo ne muškarcu kome sam poklonila srce."

Ona prkosno isturi bradu i okrenu se ka Džozefu, očiju punih suza. „Ako me ne želiš, budi iskren i skreši mi to u lice, nemoj da mi govoriš šta je najbolje za mene."

Džozef zakorači ka njoj, ali je ona već projurila kroz vrata. „Peti! Do đavola!" Bilo je bolje da je ostavi na miru, pomislio je. Bolje za nju. „Izvini, Rogane", rekao je, napet kao struna. „Da sam znao da dolaziš, potrudio bih se da te poštedim ovakve scene."

„Pošto to nisi učinio, mogao bi bar da mi objasniš šta se dešava", odvrati Rogan, jednako napetim i užtogljenim glasom. Obišao je oko Džozefa i spustio se za svoj radni sto, preuzevši ulogu čoveka koji na tom mestu vodi glavnu reč. „U stvari, insistiram da mi objasniš."

Džozef nije ni trepnuo zbog toga što je Rogan očigledno rešio da se u tom razgovoru, umesto na višegodišnje prijateljstvo, pozove na svoj autoritet. „Pa, kao što je očigledno, Patriša i ja se već neko vreme viđamo."

„Ako sam dobro primetio, Patriša je to malo drugačije sročila. Nije rekla da se viđate, već da se šunjate i krijete."

Džozefovo lice se ponovo zažari. „Mislili smo... smatrao sam da je bolje da budemo diskretni."

„Diskretni, kažeš?" Rogan ga prostreli plamtećim pogledom. „Ti smatraš da je u redu da zavedeš ženu kao što je Patriša i da je vučeš za nos pravdajući se potrebom da zadržite diskreciju?"

„Nisam ni očekivao tvoje razumevanje, Rogane." Džozefova ramena su, ispod elegantno skrojenog sakoa, bila kruta kao čelik. „Znao sam da ćeš tako da reaguješ."

„I trebalo je da znaš", odgovori Rogan hladnim bezizražajnim glasom.

„Baš kao što sam znao i kako će reagovati njena majka kada me je Patriša sinoć nagovorila da odemo na večeru kod njih." On nemoćno stisnu šake u pesnice. „Zaboga, zar da se njena kćer spanđa sa galerijskim menadžerom u čijim venama ne teče ni kap plave krvi? Naravno, nije to naglas rekla, ali sam mogao to da joj pročitam u očima. Njena ćerka može i bolje od toga. Sam bog zna da može. Ali to ne znači da ću ti zbog toga dopustiti da mi kažeš kako je vučem za nos", prasnuo je, više čak i ne pokušavajući da kontroliše svoj bes.

„Nego šta radiš?"

„Zaljubljen sam u nju, Rogane. Zaljubljen sam u nju još otkako sam je prvi put ugledao, pre skoro deset godina. Ali, onda se pojavio Robert... a potom i ti."

„Ja nikad nisam bio u toj priči." Rogan zbunjeno protrlja lice. Zar se čitav svet okrenuo naopačke? Zar su baš svi sišli s uma? Njegova baka i Megin deda-ujak, potom on i Megi, a sada još i Džozef i Patriša. „Kada se to desilo?"

„Nedelju dana pre nego što si otišao za Pariz." Džozef se priseti onih bajnih omamljujućih časova, onih čudesnih dana i noći pre nego što su bili primorani da se suoče sa surovom stvarnošću. „Ako te baš zanima, nisam to uradio planski, ali to ništa ne menja. Shvatam da bi to moglo da se odrazi na našu dalju saradnju."

Rogan spusti ruke sa strane. „U kom smislu?"

„Pa, verovatno ćeš želeti da zaposliš novog menadžera."

Morao je što pre da se vrati kući i da se nakljuka aspirinima, pomisli Rogan. „Zašto bih to radio?" umorno je upitao.

„Zato što sam ja tvoj službenik."

„Jesi, i iskreno se nadam da ćeš ostati u mojoj službi. Tvoj privatni život nema apsolutno nikakve veze s tvojim poslom. Blagi bože, ne delujem ti valjda kao monstrum? Zar stvarno misliš da bih ti dao otkaz samo zato što si se zaljubio u moju prijateljicu?" Protrljao je slepoočnice pokušavajući da se izbori sa pulsirajućom glavoboljom. „Banuo sam ovde - u vlastitu kancelariju, ako smem da te podsetim - i zatekao vas dvoje kako kevcete jedno na drugo kao dva svadljiva terijera. Pre nego što sam stigao da dođem do daha Patriša mi je skresala u lice kako sam običan licemer jer, poput svih ostalih, ne verujem da je kadra da upravlja tim obdaništem." Odmahnuo je

glavom i nemoćno spustio ruke. „Nikad to nisam ni pomislio, Džozefe. Nikad nisam posumnjao u njenu inteligenciju i sposobnost.“

„Ma, samo si došao u nezgodnom trenutku“, promrmlja Džozef vadeći cigarete iz džepa. Osećao je očajničku potrebu za nikotinom.

„Valjda. Slušaj, znam da me se to ne tiče, ali kao neko ko te poznaje već punu deceniju, i ko Patrišu poznaje još duže od toga, ne mogu da ostanem ravnodušan. Oko čega ste se, do đavola, svađali?“

Džozef zapali cigaretu i ispusti kolot dima. „Hoće da pobegnemo i da se venčamo u tajnosti.“

„Da pobegnete?“ Rogan se ne bi više iznenadio čak ni da mu je Džozef rekao da Patriša namerava da se skinе gola i da zapleše na Trgu svetog Stefana. „Patriša hoće da pobegne?“

„Smislila je neki sumanutu plan da klisnemo u Škotsku i da se tamo venčamo. Mislim da se posvađala sa majkom i da se, vođena trenutnim porivom, sjurila pravo ovde.“

„Patriša se nikad nije tako ponašala, mada shvatam da njena majka ne podržava vašu vezu.“

„Ni najmanje.“ Džozef se slabašno osmehnu. „Istini za volju, ona misli da bi Patriša trebalo da upeca tebe.“

Rogan uopšte nije bio iznenađen tom vešću. „U tom slučaju će morati da se suoči sa još jednim razočaranjem jer ja imam drugačije planove. Ako će vam to pomoći, lično ću joj to objasniti.“

„Ne znam kako bi to primila.“ Džozef nakratko začuta i, po već ustaljenoj navici, sede na ivicu Roganovog radnog stola. „Znači, ne smeta ti? Mislim, nemaš ništa protiv naše veze?“

„Zaboga, zašto bi mi smetalo? A što se tiče Ane, Denis će je urazumiti.“

„To mi je i Patriša rekla.“ Džozef se zagleda u cigaretu koja mu je tinjala između prstiju, a onda izvuče malu plastičnu pepeljaru iz džepa i ugasi pikavac. „Ona uporno tvrdi da bi se njena majka, ako nas dvoje pobegnemo i venčamo se, ubrzo pomirila sa situacijom i počela da se ponaša kao da je to zapravo bila njena ideja.“

„Mogu da se kladim u to. Ako ćemo pravo, ni Robi joj se u početku nije mnogo dopadao.“

„Ozbiljno?“ Džozefovo lice se ozari kao lice čoveka koji je nakon dugog bauljanja kroz tamu konačno ugledao svetlost.

„Mislila je da čak ni on nije dovoljno dobar za njenu mezimicu.“ Rogan se zamišljeno zavalio na naslon. „Ali joj nije mnogo trebalo da se pretvori u najbolju taštu na svetu. Samo što Robi nije nosio mindušu.“

Džozef raširi usne u kez, opipavši ušnu resicu. „Patriši se dopada taj detalj.“

„Hmmm“, promrmlja Rogan umesto odgovora. „Znaš, Ana ume da bude prilično naporna...“ Džozef prezrivo frknu, ali je on ignorisao njegovu reakciju. „A opet, ne treba joj to uzeti za zlo jer je normalno da brine za svoju kćer. Ona samo želi da Patriša bude srećna. Ako to uspeš da postigneš, sigurno će i tebe zavoleti. Znaš, trenutno nemamo mnogo posla tako da ćemo preživeti nekoliko dana bez tebe ukoliko odlučiš da kreneš na neplanirano putovanje za Škotsku.“

„Ne znam, Rogane. To ne bi bilo pošteno prema njoj.“

„Naravno, to je vaša stvar...“ - Rogan se protegnu na stolici - „ali ne zaboravi koliko žene žude za romantikom. Patriši bi se sigurno dopala divlja vožnja preko škotske granice, skromno venčanje u nekoj staroj plesnivoj crkvi i medeni mesec u škotskom pobrdu.“

„Ne bih želeo da kasnije zažali zbog toga.“ Džozefovo samopouzdanje se ponovo povuče pred strepnjom.

„Stekao sam utisak da Patriša odlično zna šta želi.“

„Da, možda si u pravu... možda bi stvarno trebalo da uradimo to što oboje želimo.“ Džozef se naglo odgurnu od stola. „Idem za njom.“ Pojurio je ka vratima i zastao pred samim izlazom, osvrnuvši se preko ramena. „Znači, preživete nedelju dana bez mene?“ dobacio je sa širokim osmehom na licu.

„I dve ako treba. Poljubi nevestu u moje ime.“

U telegramu koji je tri dana kasnije pristigao na Roganovu adresu pisalo je da su Džozef i Patriša postali bračni par Donaho i da su bili živi, zdravi i beskrajno srećni. Rogan je bio ganut tom vešću, što mu je dokazalo da nije bio onako bezdušan i tvrdokoran kao što su mnogi verovali. Štaviše, bilo mu je drago što je čak pomogao da se stvari donekle ubrzaju i da njihova ljubavna priča bude krunisana na najlepší mogući način.

Međutim, kada je u pitanju bio onaj drugi par ljubavnika, mogao je samo da poželi da se ta ludorija što pre okonča i da svako od njih nastavi svojim putem. Štaviše, čak je fantazirao o tome da bane u kuću svoje bake i da katapultira Najala Finija pravo u Golvej. Isprva je pokušavao da ignoriše situaciju, ali kada je shvatio da je prošlo punih nedelju dana i da se Najal još baškario u domu Kristine Svini uopšte ne pokazujući nameru da digne sidro, počeo je da gubi strpljenje. A opet, možda je previše paničio, govorio je sebi. Na kraju krajeva, njegova baka je bila dama istančanog senzibiliteta i besprekornog ukusa. Taj matori šarlatan neće još dugo moći da joj zamazuje oči.

Međutim, kada je prošlo još nedelju dana, zaključio je da je bio krajnji čas da porazgovara sa svojom bakom i da pokuša da je prizove pameti.

Sedeo je u gostinskom salonu, okružen detaljima koji su svedočili o inteligenciji, prefinjenosti i velikodušnosti žene koja je tu živela.

„Rogane, dragi!“ Kristina graciozno krenu ka njemu, delujući - kako je njen unuk primetio - previše atraktivno za ženu njenih godina. „Baš si me iznenadio! Zar nisi otputovao za Limerik?“

„Upravo sam krenuo na aerodrom, pa sam svratio da se pozdravimo.“ On je poljubi u obraz, bacivši kradomičan pogled ka vratima. „Znači, sama si?“

„Da. Najal je otišao da obavi neke poslove. Imaš li vremena da nešto pojedеш pre puta? Kuvarica je spremila izvrsne voćne pitice. Najal ju je toliko šarmirao da nam u poslednje vreme sprema svakojake đakonije.“

„Šarmirao je?“ Rogan zakoluta očima dok se Kristina spuštala na sofu.

„Prosto ju je oborio s nogu. Svaki čas svrati do kuhinje kako bi joj rekao da nikad nije okusio tako ukusnu supu, ili pečenu patku ili šta se već nađe na jelovniku. Što je više zasipa komplimentima ona nastoji da mu još više udovolji. Nema toga što ne bi spremila za njega.“

„Najal očigledno ima dobar apetit.“

Kristina se razneženo osmehnu. „Da, on je pravi gurman.“

„Naravno da je gurman kad se hrani na tuđ račun“, progundā Rogan ne mogavši više da se uzdrži.

Kristina prekorno izvi obrvu. „Kako treba da protumačim taj komentar, Rogane? Ne očekuješ valjda da svom starom prijatelju isporučim račun kao da je došao u hotel?“

„Nikako, bako... Samo mi se učinilo da je već dugo ovde“, odgovori Rogan, brže-bolje promenivši temu. „Zar se nije uželeo svoje kuće i svog posla?“

„Ah, Najal je u penziji, mili. On smatra da čovek ne treba čitavog života da se satire od posla... da bar pod stare dane treba malo i da uživa.“

„Nije se taj nikad satirao od posla“, promrmlja Rogan, više za sebe samog. „Bako, shvatam da ti je drago što ti je u posetu došao prijatelj iz detinjstva, ali...“

„Ne možeš čak ni da zamisliš koliko mi to prija, Rogane. Zaboga, ponovo se osećam kao devojčica.“ Ona prasnu u veseli smeh. „Sinoć smo čak izašli na ples. Zaboravila samo kako Najal divno pleše. A kad budemo otišli u Golvej...“

„Kad budete otišli?“ Rogan istog trenutka preblede. „Nameravaš da s njim ideš u Golvej?“

„Da, sledeće nedelje ćemo zajedno krenuti na zapad. Ah, da samo znaš kako sam nostalgična, mili. Baš bih volela da vidim Najalov dom.“

„Ali, ne možeš... To je apsurdno, bako. Ne možeš tek tako da otperjaš za Golvej s tim tipom.“

„A zašto, moliću lepo?“

„Zato što... zato što si mi ti baba, zaboga! Neću dopustiti da...“

„Šta to nećeš dopustiti, mladiću?“ upita ona tihim odsečnim glasom.

Njen ton, sa primesom srdžbe koja gotovo nikada nije bila usmerena ka njemu, natera Rogana da se obuzda. „Bako, shvatam da su te ponele uspomene, da osećaš nostalgiju prema zavičaju i starim dobrim vremenima, i siguran sam da nema ničeg lošeg u tome, ali je ideja da kreneš na put sa muškarcem koga nisi videla punih pet decenija najblaže rečeno smešna.”

Gospode, koliko je mlad i zelen, pomisli Kristina. I koliko uštogljen. Nepodnošljivo uštogljen. „Verujem da u mojim godinama sebi mogu da priuštim užitak da uradim čak i nešto smešno, ali ne smatram da se moj povratak u zavičaj sa muškarcem koji mi je veoma drag i koga sam poznavala još pre nego što si se ti rodio može svrstati u tu kategoriju. Doduše...” - ona podiže ruku pre nego što je Rogan stigao da joj se usprotivi - „možda ti smatraš da je smešno da se upustim u lepu, zrelu, ispunjavajuću vezu s muškarcem poput Najala, ali je to sasvim druga stvar.”

„Nećeš valjda... nećeš valjda da kažeš da ste vas dvoje...”

„Spavali?” Kristina se zaveli na sofu lupkajući svojim besprekorno izmanikiranim noktima po naslonu. „To je moja stvar, zar ne, mili? I nije mi potrebno tvoje dopuštenje.”

„Naravno da nije”, promuca on osećajući se kao svezana vreća. „Ali, prirodno je da brinem.”

„Primetila sam tvoju brigu.” Kristina ustade sa sofe, dostojanstvena kao kraljica. „Žao mi je što si šokiran mojim ponašanjem, ali se tu ništa ne može učiniti.”

„Nisam šokiran... do đavola, naravno da sam šokiran! Ne možeš tek tako da...” Nije to mogao da kaže svojoj baki, zar ne? Tu, pod njenim vlastitim krovom. „Najdraža, molim te da me razumeš. Ja uopšte ne poznajem tog čoveka.”

„Ali ga ja poznajem, Rogane. Još ne znam koliko ću se zadržati u Golveju, ali ćemo svakako svratiti da posetimo Megi i njenu porodicu. Da li želiš da joj prenesem tvoje pozdrave?”

„Bako, siguran sam da bi trebalo još malo da razmisliš.”

„Već sam razmislila, mili. Ja sebe poznajem mnogo bolje nego što ti misliš. Lepo se provedi na putu.”

Shvativši to kao nesumnjiv znak da je razgovor okončan, on je poljubi u obraz i tiho napusti salon. Čim je ušao u kola, zgrabio je telefon i pozvao svoju sekretaricu. „Ajlin, prebaci Limerik za sutra... Da, nešto je iskršlo”, promrmljao je. „Moram pod hitno za Kler.”

Kada je jesen svojim tankim gracioznim prstima uz mreškala vazduh i pozlatila krošnje, Megi je zaključila da bi bio greh da ne izađe napolje i da ne uživa u prizoru. Nakon dve nedelje napornog rada zaslužila je slobodan dan. Jutro je provela u vrtu čupajući korov sa takvom fanatičnošću da bi Brajana sigurno bila ponosna na nju, a nakon savesno obavljenog posla je odlučila da sedne na bicikl i da se časti okasnelim ručkom u O'Melijevoj pabu.

U vazduhu se osećao rezak dah jeseni, a tmasti oblaci na zapadu su obećavali kišu pre sumraka. Navukla je kapu, napumpala poluizduvanu zadnju gumu i isterala bicikl kroz kapiju.

LAGANO JE OKRETALA PEDALE, očarana pogledom na požnjevena polja i živopisan jesenji kolorit. Isprepletane fuksije su se, uprkos pretećem ranom mrazu, još osipale cvetićima koji su podsećali na crvene suze. Naravno, već sa prvim naletom zime ti dražesni proplanci će se pretvoriti u pustopoljine tučene nemilosrdnim vetrom, ali će pejzaž čak i tada biti jednako zanosan. Noći će se produžiti i naterati ljude da se skrse pored svojih ognjišta, a vetar će početi da huči preko Atlantika donoseći slapove kiše.

Megi je žudno iščekivala taj neumoljivi trijumf prirodnih sila, baš kao i posao kome će se posvetiti u dugim hladnim mesecima lcoji su bili pred njom.

Već neko vreme se nosila pomišlju da pozove Rogana da preko zime dođe kod nje, na zapad. Da li će on, u slučaju da prihvati njen predlog, pronaći jednaku draž u čangrljanju prozora i pucketanju vatre? Nadala se da hoće. Nadala se da će uskoro prestati da je kažnjava i da će ponovo biti onako srećna i ispunjena kao tokom onih blaženih letnjih dana lcoje su proveli na francuskoj rivijeri.

Pre ili kasnije Rogan će shvatiti njene razloge, govorila je sebi dok se naginjala preko volana, izbegavajući udare vetra. Lično će mu pomoći da ih shvati. Čak će mu oprostiti što se ponašao kao

arogantni uobraženi tiranin. Kad kucne čas da se ponovo sretnu, daće sve od sebe da bude savršeno pribrana i smirena i slatkorečiva. Taj glupavi nesporazum će ostati iza njih i...

Jedan automobil tako munjevito izlete iz krivine da je jedva stigla da vrisne i da okrene volan ka živici pored puta. Kočnice zaškripaše, automobil skrenu u stranu, a Megi izlete iz sedišta i tresnu zadnjicom posred glogovog šiblja.

„Blagi Isuse, Marijo i Josife! Danas svaki moron može da dobije vozačku dozvolu i da juriša na nedužne bicikliste po pustim seoskim drumovima!" Sklonila je kapu koja joj je pala preko očiju i sevnula pogledom. „Pa, naravno! Mogla sam da pretpostavim ko sedi za volanom!"

„Jesi li povređena?" Rogan za tili čas iskoči iz automobila i stvori se pored nje. „Ne pomeraj se."

„Nego šta da radim, proklet bio! Da čekam da ponovo jurneš na mene?" odbusi ona, odgurnuvši njegove ruke. „Jesi li mogao još jače da nagaziš taj gas? Nije ti ovo Monte Karlo, frajeru."

Iako mu je srce na trenutak sišlo u pete, Rogan odahnu od olakšanja. „Ovo se nije desilo zato što sam ja vozio prebrzo nego zato što si ti išla posred druma i zevala u nebo. Da sam samo sekundu ranije ušao u tu krivinu, zgazio bih te kao zeca."

„Nisam zevala u nebo nego sam okretala pedale i gledala svoja posla, ne očekujući da će neki dablinski kicoš pokušati da me pokosi svojim fensi automobilom." Ona se lagano pridiže, obrisa prašinu s tura i besno šutnu bicikl. „Je l' vidiš šta si uradio? Pukla mi je guma."

„Imaš sreće što ti nije pukla i tintara."

„Šta to radiš?" obrecnu se ona.

„Stavljam ovo ubogo prevozno sredstvo u gepek." Nakon što je ubacio bicikl, ponovo se okrenuo ka njoj. „Hajde, odvešću te kući."

„Nisam krenula kući. Da si gledao kud voziš, primetio bi da sam išla u suprotnom pravcu, ka selu, gde sam nameravala nešto da čalabrcnem."

„To će malo da pričeka", kratko odgovori on, zgrabivši je za ruku na onaj samouvereni posesivni način koji ju je ranije toliko zabavljao.

„Ma nemoj? Ako hoćeš da me voziš, možeš da me povežeš samo do O'Melijevo paba jer umirem od gladi."

„Vozim te kući", ponovi on. „Moramo da porazgovaramo. O nekim privatnim stvarima. Da si mi se jutros javila na telefon, obavestio bih te da dolazim, pa se ne bismo sudarili nasred druma."

On je vešto ugura u automobil, zalupi vrata i krenu ka vozačkom sedištu.

„Da sam ti se jutros javila i da sam primetila da si tako zle volje, rekla bih ti da se uopšte ne mučiš da dolaziš."

„Imao sam užasno težak dan, Megi", procedi on, jedva odolevajući porivu da protrlja slepoočnice kroz koje se razlivao oštar pulsirajući bol. „Zato bi bilo bolje da me ne izazivaš."

Već je zaustila da mu kaže nešto otrovno i zajedljivo, ali je tada primetila da je, po svoj prilici, govorio istinu. Oči su mu bile pune nemira. „Šta je u pitanju? Poslovni problemi?"

„Ma, nije to. U stvari, ima nekih sitnih komplikacija u Limeriku. Upravo sam krenuo tamo, pa sam odlučio da svratim."

„Znači, ne planiraš da ostaneš?"

„Ne mogu." Skrenuo je pogled ka njoj. „Došao sam samo nakratko, ali ne zato da bih s tobom razgovarao o poslovnim problemima." Parkirao se ispred kapije i okrenuo ključ. „Ako nemaš ništa za jelo, svratiću do sela da ti nešto kupim."

„Pusti to. Pronaći ću nešto u frižideru." Megi se u međuvremenu dovoljno raznežila da ga uhvati za ruku. „Drago mi je što te vidim, iako me umalo nisi pregazio."

„I meni je drago", odgovori on, prešavši usnama preko njenih prstiju, „iako se umalo nisi sudarila sa mnom. Kad smo već kod toga, čekaj da ti izvadim bicikl."

„Ostavi ga ispred." Ona krenu ka kući, ali zastade već nakon par koraka i okrenu se ka njemu sa vragolastim osmehom na usnama. „Jesi li mi spremio jedan pristojan poljubac?"

Bilo je teško odoleti tom izazovnom plamsaju u njenim očima, tim nežnim belim rukama koje su

se sklopile oko njegovog vrata. „Jesam, mada ne znam koliko je pristojan.“

Bilo je tako lako odgovoriti na njenu vrelu žudnju, opiti se tom energijom koja je vrcala iz njenog tela. I beskrajno teško zauzdati tu neumoljivu potrebu, taj trenutni poriv da je uvuče unutra i da uzme sve što je želela da mu da.

„Moram nešto da ti priznam“, prozbori ona, kušajući njegove usne. „Stvarno nisam gledala kud vozim. Sanjarila sam o tebi, pi-tajući se koliko ćeš me još dugo kažnjavati?“

„Kako to misliš?“

„Pa, time što me uporno izbegavaš“, objasni ona prolazeći kroz vrata.

„Nisam hteo da te kažnjam.“

„Ali si hteo da budeš što dalje od mene, zar ne?“

„Jesam. Kako bih ti ostavio dovoljno vremena da razmisliš.“

„I da shvatim da mi nedostaješ.“

„Da. I da se konačno predomisliš.“

„Užasno mi nedostaješ, Rogane, ali se još nisam predomislila, niti to nameravam da učinim. Sedi ovde i sačekaj da donesem brikete za vatru.“

„Volim te, Megi.“

Ona zastade u pola koraka, na trenutak zatvorivši oči. „Ne sumnjam u to, Rogane“, rekla je, osvrnuvši se preko ramena. „Slagala bih kad bih rekla da sam ravnodušna prema tim rečima, ali to i dalje ništa ne menja.“ A tada se žurno okrenula i nestala iza vrata.

Nije došao tu da bi je preklinjao da se uda za njega, priseti se on. Došao je da je zamoli da mu pomogne da reši mali porodični problem. A opet, sudeći po njenoj reakciji, stvari su se možda menjale daleko bržim tempom nego što je ona želela da prizna.

Prišao je prozoru, prešao pogledom preko upale sofe i krenuo nazad ka stolu.

„Hoćeš li već jednom da sedneš?“ dobaci ona s praga, noseći tresetne brikete. „Izlizaćeš mi parket. Šta se to dešava u Limeriku?“

„Ma, neki sitni problemi.“ Skrenuo je pogled ka kaminu posmatrajući kako Megi većtim uigranim pokretima raspoređuje brikete. Nikada pre toga nije video kako neko loži treset. Bio je to tako spokojan prizor, prizor koji je dušu ispunjavao milinom i toplotom. „Nameravam da proširim tamošnju fabriku.“

„Ozbiljno? A šta se proizvodi u toj fabrici?“

„Porcelan. Uglavnom jeftin porcelan za stvari koje se prodaju turistima.“

„Misliš, za suvenire?“ Megi se promeškolji na podu, naslonivši zadnjicu na pete. „Nemoj mi reći da se u fabrici Rogana Svinija proizvode ona mala porcelanska zvana i šolje za čaj i ostale tričarije koje treba da izmame pare od naivnih turista?“

„To su prilično kvalitetni suveniri.“

Ona zabaci glavui prasnu u smeh. „Ne mogu da verujem! Stavila sam svoju karijeru u ruke čoveka koji proizvodi porcelanske tanjiriće ukrašene listićima deteline.“

„Da li ti uopšte imaš predstavu koliki procenat naše ekonomije direktno zavisi od turizma, od prodaje porcelanskih tanjirića sa detelinom, ručno pletenih džempera, lanenog platna, čipke i prokletih razglednica?“

„Nemam“, odvrati ona pokušavajući da priguši smeh, „ali sam sigurna da ti to možeš da preračunaš do poslednjeg penija. Reci mi, Rogane, da možda ne praviš i one gipsane vilenjake i drvene močuge?“

„Nisam došao ovde da bih ti se pravdao zbog svojih poslovnih poduhvata, ali bi bilo dobro da znaš da će proširenje moje fabrike u Limeriku - u kojoj će se, usput budi rečeno, proizvoditi najkvalitetniji porcelan u čitavoj Irskoj - rezultirati otvaranjem preko stotinu novih radnih mesta, i to u clelu zemlje u kome nezaposlenost predstavlja ozbiljan problem.“

Ona pomirljivo podiže ruku. „Nisam želela da te uvredim. Sigurna sam da svet prosto žudi za naprscima, pepeljarama i šoljama sa natpisom Erin Go Bragh.“ Samo mi je teško da shvatim da



muškarac koji nosi ta basnoslovno skupa odela poseduje fabriku u kojoj se proizvode takve tričarije."

„Zahvaljujući toj fabrici moje galerije mogu da finansiraju brojne značajne projekte i da svake godine daju pozamašne stipendije lju- dima koji se bave umetnošću. Pa makar oni bili i obični snobovi."

Ona okrenu dlan i protrlja vršak nosa. „U redu, tako mi i treba. Ali, pošto ne želim da ovo malo dragocenog vremena trošimo na svađu, predlažem da promenimo temu. Hoćeš li konačno da sedneš ili ćeš i dalje da stojiš tu i da me streljaš pogledom? Mada moram priznati da lepo izgledaš čak i kad si namrgođen."

On ispusti dug uzdah, rešivši da digne ruke od dalje rasprave. „Kako napreduje tvoj posao?"

„Odlično." Megi se promeškolji na asuri ukrštajući noge. „Ako budeš imao vremena, pokazaću ti novitete."

„Poslovi u galeriji malo kasne. Džozef trenutno nije tu. On i Patriša su pobjegli u Škotsku da se venčaju."

„Da, čula sam. Poslali su mi razglednicu."

On podozrivo naperi glavu. „Ne deluješ iznenađeno."

„Zašto bih bila iznenađena? Čak je i slepac mogao da vidi koliko su zaljubljeni."

„Ako se ne varam, nedavno si tvrdila da je Patriša zaljubljena u mene."

„Varaš se. Rekla sam da je skoro zaljubljena u tebe, i ostajem pri svom stanovištu. Mislim da je ona želela da bude zaljubljena u tebe jer bi to svi pozdravili burnim aplauzom. A sada se ispostavilo da je sve vreme zapravo čeznula za Džozefom. Ali, to nije ono što te muči, zar ne, Rogane?"

„Nije. Priznajem da sam bio zatečen, ali mi je drago zbog njih. Tek sad shvatam koliko mi je Džozef potreban. Da nema njega, u dablinskoj galeriji bi zavladao pravi kaos. Drago mi je što se sutra vraća."

„Šta te onda muči?"

„Da možda nisi dobila pismo od svog dede Najala?"

„Brajana se dopisuje s njim. Pisma stižu na njenu adresu i ona, za razliku od mene, redovno odgovara na njih. Rekla mi je da je Najal otputovao za Dublin i da namerava da svrati u povratku. Da ga možda nisi video?"

„Video!" Rogan frknu kao ris, ponovo se pridigavši sa stolice. „Više ne mogu da pridem svojoj baki a da se ne sudarim s njim. Već dve nedelje se baškari u njenoj kući. Moramo nešto da preduzmemo, Megi."

„Zašto bismo bilo šta preduzimali?"

„Megi, slušaš li ti šta ti govorim? Njih dvoje žive zajedno. Moja baba i tvoj deda..."

„Tačnije, moj deda-ujak."

„Šta god bio, đavo da ga nosi! Da ih samo vidiš! Guguču kao golupčići."

„Ma šta kažeš?" Megi prasnu u razdragani smeh. „Ali, to je divno, Rogane!"

„Divno? To je suludo! Počela je da se ponaša kao zaljubljena šiparica. Ide s njim na ples, ostaje do pola noći, deli svoj krevet s muškarcem koji nosi odela čija boja podseća na kajganu."

„Znači, ne dopada ti se njegova odeća?"

„On mi se ne dopada. Ne dopada mi se što se vrzma oko nje i što se baškari u njenoj kući kao da mu je to dedovina. Ne znam kakvu igru igra, ali mu neću dopustiti da iskoristi njenu velikodušnost i njenu ranjivost. Ako misli da će moći da izvuče makar jedan peni..."

„Ni reči više!" Ona skoči kao razjarena tigrica. „Ne zaboravi da pričaš o mojoj krvi, Svini!"

„Ne budi tako osetljiva, Megi."

„Ma, ko mi kaže?" Ona ga ćušnu prstom u grudi. „Ti si naprosto ljubomoran, Rogane. Ljubomoran si što tvoja baka ima još nekog osim tebe. Što više nisi jedini do koga joj je stalo."

„To je smešno."

„Možda, ali je tačno. Zar misliš da je novac jedini motiv zbog koga bi se neki muškarac zainteresovao za tvoju baku?"

Rogan se dostojanstveno uspravi, rešen da odbrani porodični ponos. „Moja baka je lepa i inteligentna žena. I vrhunska dama."

„Tu nema spora. A moj deda Najal nije lovac na miraz, kao što se ti plašiš. On ima penziju od koje može sasvim pristojno da živi. Možda nema vilu na francuskoj obali i možda ne nosi prokleta britanska odela, ali ima sasvim dovoljno novca da ne mora pod stare dane da izigrava žigola. I zato te molim da ti nikad više ne padne na pamet da pod mojim krovom tako pričaš o mojim rodacima.”

„Nisam hteo da te uvredim. Došao sam zato što smatram da nas dvoje, kao njihovi unuci, moramo da uspostavimo izvesnu kontrolu nad situacijom. Pošto planiraju da uskoro krenu za Golvej i da usput svrate ovde, hteo sam da te zamolim da porazgovaraš s njima.”

„Naravno da ću porazgovarati. Najal mi je deda. Sigurno ga neću ignorisati. Ali, ako hoćeš da se uplićeš u njihovu vezu, ne očekuj moju pomoć. Ponašaj se kao običan snob, Rogane. Kao snob i čistunac.”

„Čistunac?”

„Da, jer ne možeš da podneseš pomisao da bi tvoja baka mogla da ima bogat i ispunjavajući seksualni život.”

On prosikta kroz zube, žacnuvši se od tih reči. „Poštedi me. Ne želim uopšte da razmišljam o tome.”

„I ne treba, jer je to njena privatnost.” Njene usne se vragolasto izviše. „Mada... moram priznati da deluje zanimljivo.”

„Zaboga, Megi!” On se skrušeno stropošta na stolicu. „Ne pakuj mi takve slike u glavu. Veruj mi da je to poslednje što bih želeo da zamislim.”

„U stvari, čak ni ja to ne mogu da zamislim. Pazi ovako... ako bi se njih dvoje venčali, nas dvoje bismo postali nešto kao rođaci, zar ne?” Ona prasnu u smeh, tresnuvši ga po leđima kako se ne bi zagrcnuo. „Jesi li za jedan viski, srce?”

„Da znaš da jesam.” On lagano udahnu, pokušavajući da se pribere. „Znaš, Megi”, dobacio je iza njenih leđa dok je vršljala po kuhinji, „samo ne želim da bude povređena.”

„Znam, Rogane”, odgovori ona noseći dve čaše. „Samo zbog toga ti nisam razbila nos kad si počeo onako da govoriš o Najalu. Tvoja baka je divna žena. I mudra žena.”

„Ona je...” Rogan prikupi snagu da prevali te reči preko usana. „Ja nemam nikog osim nje, Megi.”

Njen pogled se razneži. „Nećeš je izgubiti, Rogane.”

On se zagleda u čašu, ispustivši težak uzdah. „Verovatno ti delujem kao idiot.”

„Ne, ni najmanje.” Osmehnula se kada je podigao pogled ka njoj. „Sasvim je razumljivo da se čovek unervozí kad sazna da njegova baka ima dečka.”

Rogan se ponovo žacnu, ali ona prasnu u smeh. „Zašto je ne pustiš da uživa? Ako će ti biti lakše, pripaziću na njih kad budu svratili ovde.”

„I to je nešto.” On podiže čašu i kucnu se s njom, a potom zajedno sručiše viski niz grlo. „Sad moram da idem.”

„Ali, samo što si došao. Šta kažeš da odemo do paba i da zajedno ručamo? Ili, još bolje...” - sklopila je ruke oko njega – „da ostanemo ovde i pocrkamo od gladi.”

Ne, pomisli on, spuštajući usne ka njoj. Ne bi dugo bili gladni.

„Ne mogu, Megi.” Spustio je praznu čašu i stegao je za ramena. „Ako ostanem, na kraju ćemo završiti u krevetu. A time ništa nećemo rešiti.”

„A šta to treba da rešavamo? Zašto uvek moraš da komplikuješ? Zar nam nije lepo kad smo zajedno?”

„Jeste.” On spusti šake na njene obraze i zagleda joj se pravo u oči.

„I više nego lepo. Baš zato i želim da ostatak života provedem s tobom. Ne migolji se, Megi. Ne možeš da mi pobegneš. Šta god da kažeš, ne možeš da promeniš ono što nam je suđeno. Čim to budeš shvatila, doći ćeš kod mene i reći ćeš mi da pristaješ. Mogu da čekam. Koliko god treba.”

„Znači, sad ćeš da odeš i da me ponovo izbegavaš? Tako si odlučio? Brak ili ništa?”

„Brak i sve što uz to ide”, odgovori on, ponovo je poljubivši. „Ostaću u Limeriku oko nedelju

dana. Kad poželiš da se čujemo, moja sekretarica će ti reći gde možeš da me pronađeš."  
„Neću te zvati, Rogane."

On nežno pređe palcem preko njenih usana. „Ali ćeš poželeti da me pozoveš. A to je za sada dovoljno."

## Devnaesto poglavlje

„Tvrdoglava si kao mazga, Megi.”

„Znaš, već mi je dosadilo da mi svi odreda popuju kako sam tvrdoglava.” Megi je, sa zaštitnim naočarima na licu, isprobavala novu tehniku. Već skoro nedelju dana nije bila zadovoljna ničim što je izašlo iz njene lule. Kako bi razbila monotoniju, postavila je šest plamenika, po tri sa svalce strane radne klupe, i sada je zagrevala staklenu cev pod unakrsnom vatrom.

„Pa, ako ti svi to kažu, onda u tome sigurno ima neke istine”, odvrati Brajana. „Zaboga, Megi, to je porodični događaj. Valjda možeš da odvojiš jedno veče za porodicu.”

„Nije u pitanju nedostatak vremena.” To nije bio glavni razlog, iako je Megi već osećala da joj vreme dahće za vrat kao iskeženo pseto. „Zašto bih večerala s njom?” Pažljivo, namrštenih veđa, počela je da razvlači i rotira razmekšano staklo. „Čim se nađem u njenom društvu, izgubiću apetit. Isto važi i za nju.”

„Ali, tu neće biti samo majka. Doći će deda Najal i gospođa Svini. I Loti, naravno. Bilo bi nepristojno da izostaneš.”

I to sam već čula. Tvrdoglava i nepristojna. Obično me časte tom kombinacijom.” Kao i sve čega se latila u poslednjih nekoliko dana, staklo nije htelo da poprimi formu koju je zamislila. Čak su i njene vizije postale zamučene i rasplinite, što ju je ispunjavalo mešavinom frustracije i straha. Nastavljala je da radi samo zahvaljujući pukom inatu.

„Nisi videla deda Najala još od tatine sahrane. I, što je još važnije, on ne dolazi sam, već sa Roganovom babom. Zar mi nisi rekla da ti se ona strašno dopala?”

„Jesam.” Do đavola, šta joj se dešavalo s rukama? I šta joj se dešavalo sa srcem? Spojila je dve šipke, stopila ih, uklonila višak i potom ponovila postupak. „Možda ne želim da dođem zato što me je stid da gospođa Svini vidi kako izgledaju naša blažena porodična okupljanja.” Sarkazam koji je izbijao iz Meginog glasa bio je vreo poput plamena koji je titrao nad gorionicima.

„Neće ti pasti kruna s glave ako svoja osećanja nakratko ostaviš po strani”, odgovori Brajana ledenim staloženim glasom. „Ako su deda Najal i gospođa Svini namerno krenuli zaobilaznim putem da bi nas posetili, bio bi red da ih pristojno dočekamo. Sve tri.”

„Prestani da mi dosađuješ. Stojiš tu i kvocaš mi nad glavom kao neka prokleta kokoš. Zar ne vidiš da radim?”

„Ti uvek radiš tako da moram da te prekinem ako hoću da porazgovaram s tobom. Dolaze samo u kratku posetu, Megi, a meni nije ni na kraj pameti da crvenim i da te pravdam.” Brajana prekrsti ruke, oponašajući pozu koja je bila karakteristična za njenu sestru. „Zato ću ostati ovde i kvocati sve dok mi ne obećaš da ćeš uraditi ono što se od tebe očekuje.”

„Slatki Isuse! U redu, neka ti bude! Doći ću na prokletu večeru.”

Brajana se zadovoljno osmehnu. Nije ni očekivala manje od toga. „Dakle, u pola sedam. Gostima ću servirati ranije, tako da ćemo moći da uživamo u maloj privatnoj večeri.”

„Mogu samo da zamislim kako ćemo uživati”, podrugljivo na- tuknu Megi.

„Uživaćemo ako budeš držala taj pogani jezik za zubima. To je sve što tražim od tebe.”

„U redu, Braj. Smeškaću se. Biću učtiva. Neću jesti prstima.” Ispustivši ogorčen uzdah, Megi gurnu naočare naviše i skloni figuru s plamena.

„Šta je to?” Brajana pride, radoznalo se zagledavši u stakleno obličje.

„Mali nastup ludila.”

„Lepo je. To je jednorog, zar ne?”

„Da, jednorog. Treba mu još samo malo zlaćane boje na rogu pa da bude kompletan.” Ona prasnu u smeh, okrećući mitsku figuru u vazduhu. „Obična šala, Braj. Jeftin vic na vlastiti račun. Nakon ovoga ću verovatno preći na labudove. Ili na one psiće sa pufna- stim repovima.” Spustila je figuru na stranu i pogasila gorionike. „Mislim da je to sve za danas. Kako mi je krenulo, čisto sumnjam da ću napraviti još nešto vredno pažnje. Pošto ti to toliko znači, doći ću

na tvoju zabavu, Braj. I neka ti je bog u pomoći. "

„Zašto se malo ne odmoriš, Megi? Deluješ iscrpljeno."

„Moram prvo da spakujem još nekoliko skulptura." Ona baci naočare na klupu i protrlja lice. Stvarno je bila umorna. Užasno umorna. „Ne brini, Braj, nećeš morati da šalješ goniče po mene. Ako sam rekla da ću doći, znači da ću biti tamo."

„Hvala ti." Brajana joj nežno stisnu ruku. „Sad moram nazad da sredim još neke detalje. Znači, u pola sedam."

„Dogovoreno."

Megi mahnu rukom posmatrajući kako njena sestra užurbano napušta atelje. Pokušavajući da se usredsredi na praktične stvari, uzela je jednu od drvenih kutija i obložila je materijalom za pakovanje. Potom je raširila zaštitnu foliju preko stola i okrenula se ka policama u zadnjem delu radionice. Tamo je stajala još samo jedna skulptura, poslednja koju je dovršila pre Roganovog dolaska.

Bilo je to visoko, stameno, blago povijeno stablo sa kog su se spuštale grane koje su bile tako tanke i graciozne da se činilo kao da se njišu na vetru. Bio je to veran umetnički prikaz vrbe koja joj je poslužila kao inspiracija. Skulptura koja je istovremeno simbolizovala pokornost i nepokolebljivost. Osnova je imala intenzivnu čisto plavu boju koja je postepeno bleдела, gotovo iščezavajući na tankim delikatnim vrhovima.

Pažljivo ju je uvila u zaštitnu foliju jer je ta stvar predstavljala mnogo više od obične staklene skulpture. Bilo je to njeno poslednje uspešno delo, poslednja vizija koju je uspela da izvuče iz svog srca i uma i da je verno predoči u staklu. Sve što je nakon toga pokušala da uradi pretvorilo se u čist promašaj. Iz dana u dan se satirala od posla, ali se sve završavalo beskrajnim nizom prepravljavanja i pretapanja. Iz dana u dan se sve više bližila trenutku kada će se slomiti pod teretom panike.

On je bio kriv za to, pomislila je dok je zatvarala drvenu kutiju. On ju je zaveo slavom i bogatstvom. On je izložio njenu taštinu munjevitom i zaslepljujućem uspehu. I šta se na kraju desilo? Blokiral se. Postala je prazna kao presahli izvor. Šuplja kao staklena cev koju je pretvorila u jednoroga.

Rogan ju je naterao da raširi krila, da poželi više nego što je mogla da dobije. Da poželi njega. A onda je otišao i na najbrutalniji mogući način je primorao da spozna kako se čovek oseća kada mu više ništa ne ostane.

Ali, nije nameravala da odustane ili da popusti. Obećala je sebi da će zadržati bar svoj ponos. Dok je staklarska peć podrugljivo brujala u pozadini, spustila se na svoju stolicu, osećajući kako joj poznati obrisi prijanjaju uz telo.

Bila je naprosto iscrpljena, pomislila je. U poslednje vreme je gonila sebe kao roba, trudeći se da iz svake skulpture izvuče još više nego iz prethodne. Pritisak da opravda svoj uspeh, da se još više dokaže doveo ju je do blokade. Nije mogla da suzbije pomisao da će njena dela, kako evropska turneja bude odmicala, pre ili kasnije morati da iznevere očekivanja. Da će ona morati da izneveri očekivanja.

Da nikad više neće uzeti staklarsku lulu isključivo zarad sop- stvenog zadovoljstva. Rogan je sve to promenio. Uspeo je čak i nju da promeni, kao što je još od samog početka strahovala.

Kako je samo mogla da mu dopusti da joj to uradi? I zar je bilo moguće da ju je taj muškarac naterao da ga zavoli naprosto time što je otišao od nje?

„Divno si ovo sredila, mila." Najal je, obučen u jedno od svojih drečavih odela, gledao u Brajanu sa širokim osmehom na licu, podsećajući na rumenu kobasicu koja je cvrčala od sreće.

„Oduvek sam govorio da si ti pametna cura. Ona je povukla na moju sestru, zar ne, Krisi?"

„Imate divan dom", prozbori Kristina prihvatajući čašu koju joj je Brajana pružila.

„I očaravajući vrt."

„Hvala vam. Baštovanstvo je moja velika strast. Uživam da radim u vrtu."

„Rogan ima samo reči hvale za vaš pansion." Kristina ispusti uzdah neskrivenog zadovoljstva, uživajući u toploti pucketave vatre i prigušenoj svetlosti lampe. „Sad shvatam zašto."

„Brajana ima zlatne ruke." Najal prebaci ruku oko Brajaninih ramena, gotovo je smoždivši svojim medvedim zagrljajem. „Znaš, to joj je u krvi. Krv nikad ne može da omane."

„Izgleda. Znae, dobro sam poznavala vašu baku. Nekad smo se baš lepo družile."

„Krisi se neprestano vrzmala oko mene." Najal šeretski namignu. „Samo što je ja nisam primećivao. Bio sam previše skroman."

„Poštedi me tih priča, Najale", veselo odvrati Kristina. „Ti nikad u životu nisi znao za skromnost. Bežao si od mene zato što sam ti bila dosadna."

„Čak i da je tako, sad sam promenio mišljenje." On se nagnu ka Kristini i, naočigled zbunjene Brajane, cmoknu staru damu pravo u usta.

„Trebalo ti je samo pedeset godina."

„A čini se kao da je juče bilo."

„Pa, znate..." Brajana se nervozno nakašljuca. „Mislim da bi trebalo da proverim... ovaj, ako se ne varam, to su majka i Loti", promucala je kada su u hodniku odjeknuli povišeni ženski glasovi.

„Voziš kao da si slepa", zanovetala je Mejv. „Radije ću da se vratim peške nego da ponovo sednem u kola s tobom."

„Ako umeš bolje, slobodno se prihvati volana. Čak bi ti dobro došlo. Konačno bi shvatila da nešto možeš i sama da uradiš." Ni- malo uzrujana Mejvinim zvocanjem, Loti veselo kroči u salon, skidajući debeli šal koji joj je bio obmotan oko vrata. „Uh, napolju je pravi mraz", rekla je umesto pozdrava, zažarenih obraza i sa širokim osmehom na licu.

„Zašto si morala da me dovlačiš ovde ako je takav mraz? Hoćeš da ponovo padnem u postelju?" progundā Mejv.

„Majko." Pokušavajući da prikrije nelagodnost, Brajana ispravi ramena i prihvati majčin kaput. „Imam čast da te upoznam sa gospođom Svini. Gospođu Svini, ovo je moja majka, Mejv Konkenon, a ovo je naša prijateljica Loti Salivan."

„Drago mi je." Kristina ustade, srdačno se rukujući sa obe žene. „Nekad sam se družila s vašom majkom, gospođu Konkenon. Zajedno smo odrasle u Golveju. Tad sam se zvala Kristina Rogan."

„Da, čula sam za vas", kratko odbrusi Mejv. „Drago mi je što smo se upoznale." Tada je začikljila očima, skrenuvši pogled ka svom ujaku. „To si ti, ujka Najale? Odavno nas nisi udostojio svojom posetom."

„Tako sam srećan što te vidim, Mejv." Najal je stegnu u zagrljaj, spustivši svoju ručerdu na njena uštogljena leđa. „Pa, kako živiš? Nadam se da si se dobro snašla u svom novom domu."

„Puste nade." Čim je uspela da se iskobelja iz njegovog zagrljaja, Mejv se sruči u stolicu pored kamina. „Nisi dobro raspalila vatru, Brajana."

Vatra je bila odlično raspaljena, ali Brajana uprkos tome priđe kaminu i ubaci još malo ogreva.

„Ne zanovetaj, Mejv.", Najal ležerno odmahnu rukom. „Vatra je odlična. Tebi stalno nešto smeta."

„Najbolje je da ne obraćate pažnju na nju", dobaci Loti izvlačeći štrikaće igle iz korpe koju je ponela sa sobom. „Ne treba gubiti živce zbog gluposti. Srećom, ja imam dovoljno iskustva i strpljenja da izađem na kraj s našom Mejv. Valjda zbog toga što sam odgajila četvoro dece."

Ne znajući kako da nastupi, Kristina se okrenu ka Loti. „Divna vuna, gospođo Salivan."

„Hvala vam. I meni se sviđa. Jeste li lepo putovali?"

„Jesmo. Bila sam opčinjena pejzažem. Prosto sam zaboravila koliko je ovde lepo."

„Samo njive i krave", profrflja Mejv, ozlojeđena činjenicom da nije mogla da kontroliše tok razgovora. „Lepo je kad živite u Dablinu i kad ste ovde u prolazu. Tad možete da uživete u pejzažu. Ali, dođite zimi pa ću da vas pitam da li je lepo." Mejv bi verovatno nastavila sa

svojom tiradom da u tom trenutku nije stigla Megi.

„Opa, bato! Naš deda Najal, glavom i bradom!" veselo je uzviknula i bacila mu se u zagrljaj. „Ah, moja mala Megi Mej. Baš si porasla, curo."

„Ako smem da te podsetim, odavno sam porasla, deda." Ona se odmaknu od njega i vragolasto ga potapša po čeli. „Šta je ovo? Nema više ni dlačice?"

„Ah, dragi Gospod je zaključio da imam tako lepu blistavu ćelu da bi bilo šteta da je svi ne vide. Čuo sam vesti, mila. Strašno sam ponosan na tebe."

„Ma, to me je gospođa Svini malo nahvalila zato što saradujem s njenim unukom." Megi se okrenu ka Kristini. „Tako sam srećna što vas ponovo vidim. Kako vas sluša ovaj matori momak? Ako nije dobar, očas posla ćemo da ga prevaspitamo."

„Za sada se odlično snalazimo, ali ću vas obavestiti ako počne da vrda. Znaš, mila, htela sam nešto da te pitam. Da li bih mogla da posetim tvoj atelje pre nego što nastavimo put?"

„Naravno, biće mi zadovoljstvo." Megi se okrenu ka Mejvinoj negovateljici. „Zdravo, Loti. Kako si?"

„Ko zapeta puška", odgovori ona zveckajući štrikaćim iglama. „Nadala sam se da ćeš svratiti do nas i ispričati nam kako si se provela u Francuskoj."

Mejv prezrivo frknu, jedva dočekavši tu opasku. Megi se okrenu ka njoj, sa ledenim izrazom na licu. „Majko."

„Margaret Meri, koliko čujem u poslednje vreme si prilično zauzeta." „Jesam."

„Doduše, i Brajana je zauzeta, ali ipak pronađe vremena da me dvaput nedeljno obiđe i da se uveri da imam sve što mi je potrebno."

Megi klimnu glavom. „Baš lepo. Onda nemam razloga za brigu."

„Ako ste raspoloženi, mogla bih da serviram večeru", brže-bolje se ubaci Brajana.

„Ja sam uvek raspoložen za klop." Najal uhvati Kristinu za ruku i povede je ka trpezariji, stegnuvši u prolazu Megino rame.

Sto je bio prekriven lanenim stolnjakom i ukrašen svežim cvećem, a na pomoćnom stočiću su treperile vitke raznobojne sveće. Hrana je bila obilata i divno aranžirana. Gosti su imali sve uslove da provedu prijatno opuštenu večer. Ali je, naravno, ispalo drugačije.

Mejv je zlovoljno prebiralala po svom tanjiru. Što je razgovor postajao opušteniji i što je raspoloženje bivalo vedrije, ona se sve više mrgodila. Zavidela je Kristini Svini na toj elegantnoj lepo skrojenoj haljini, na biserima koji su joj svetlucali oko vrata, na skupom diskretnom mirisu koj i se širio oko nje i na mekoj negovanoj koži koju su imale žene koje su živele na visokoj nozi.

Bila je to prijateljica njene majke, ozlojeđeno je pomislila. Njih dve su se nekada zajedno igrale i zajedno su išle u školu. I ona je trebalo da vodi takav život. Da se nije desila greška zbog koje su se njeni snovi smrskali u paramparčad. Da nije rodila Megi.

Došlo joj je da zaplače od ogorčenja i sramote. Od nepodnošljivog osećaja gubitka i bespomoćnosti.

Oko nje se razlegao veseli žamor koji je podsećao na šištanje skupog penušavog vina, tričavi razgovori o cveću i starim dobrim vremenima, o Parizu i Dublinu. I o deci.

„Blago vama što imate tako veliku porodicu", prozbori Kristina, okrenuvši se ka Loti. „Gospod je meni i mom mužu podario samo jednog sina. Zato smo ga beskrajno razmazili, baš kao i našeg unuka Rogana."

„Ah, sin", promrmlja Mejv. „Sin nikad ne zaboravlja svoju majku."

„U pravu ste. Divno je imati sina." Kristina se osmehnu pokušavajući da smekša grč na Mejvinom licu. „Ali, pravo da vam kažem, stalno sam priželjkivala da dobijem i ćerku. A vama je Gospod podario dve kćeri, gospođu Konkenon. To je pravi blagoslov."

„Pre bih rekla da je kletva."

„Probaj pečurke, Mejv", ubaci se Loti sipajući joj hranu. „Da vidiš samo kako su spremljene. Ti si prava čarobnica, Brajana."

„Pokupila sam neke trikove od bake", objasni Brajana. „Stalno sam se vrzmala oko nje i

molila je da me nauči da kuvam."

„A meni si neprestano prebacivala što nisam htela da se zarobim uz šporet", dobaci Mejv, prkosno zabacivši glavu. „Mene kuvanje nikad nije privlačilo. Sigurna sam da ni vi ne provodite mnogo vremena u kuhinji, gospođo Svini."

„U pravu ste", odgovori Kristina pokušavajući da potisne hladnoću iz svog glasa. Mejv je već počinjala da joj ide na živce. „Umem ponešto da spremim, ali se to uopšte ne može porediti sa specijalitetima koje ste nam vi večeras servirali, Brajana. Rogan je s pravom nahvalio vaše kulinarsko umeće."

„Ona živi od toga. Po vasceli dan sprema hranu i namešta krevete i udovoljava hirovima stranaca koji borave u njenom pansionu. Ne mogu da shvatim kakav užitek pronalazi u tome."

„Ostavi je na miru", procedi Megi. Glas joj je bio tih, ali je srdžba koja je blesnula u njenim očima bila prodornija od vriska. „I tebi je godinama udovoljavala."

„To joj je bila dužnost. Može li neko da porekne da ćerka ima dužnost da vodi računa o svojoj nemoćnoj majci? Samo što si se ti oglušila o tu dužnost, Margaret Meri."

„Zato treba da budeš još zahvalnija što imaš Brajanu. Kao što je gospođa Svini rekla, ona je za tebe pravi blagoslov."

„Kakav blagoslov kad si je nagovorila da me izbacij iz rođene kuće? Rešile ste da me se otarasite i da me ostavite samu i bolesnu."

„Ne trabunjaj, Mejv. Ti si zdrava ko dren", nonšalantno dobaci Loti. „I nisi sama jer sam ti ja po vasceli dan i noć na usluzi."

„Jeste, ali nam zato svake nedelje izvlačiš pare iz džepa. Valjda bi moje rođene kćer trebalo da se staraju o meni, ali su mi one okrenule leđa, a moj ujak se baškari u svojoj kućerdi u Golveju i uopšte ne mari za moje muke."

„Uopšte se nisi promenila, Mejv." Najal je prostreli pogledom punim sažaljenja. „Ni za trunku. Krisi, izvinjavam se zbog ponašanja moje sestričine."

„Ako nemate ništj protiv, desert ću servirati u salonu." Brajana ustade, skrušena i prcbleдела. „Tamo će nam biti udobnije", složi se Loti. „Pomoći ću ti, Brajana."

„Deda Najale, gospođo Svini, molim vas da nas izvinite. Majka i ja treba da obavimo mali razgovor, pa ćemo vam se kasnije pridružiti." Megi ostade nastolici, sačekavši da se ostali presele u salon. „Zašto moraš tako dase ponašati?" upitala je kada je ostala nasamo sa Mejv. „Zar si i ovo morala da joj upropastiš? Zašto joj ne dopustiš da bar jedno veče provede u iluziji da možemo da funkcionišemo kao normalna jorodica?"

Pod teretom potištenosti Mejvin jezik postade još britkiji i zajedljiviji. „Ne želim ni živim u iluziji i uopšte mi nije stalo da ostavim utisak pred tom dablinskom gospođom."

„Ali, ti jesi ostavila utisak, majko. Strašno loš utisak, čime si okaljala i naš obraz."

„Zar misliš da možeš da budeš bolja od nas, Margaret Meri? Samo zato što se smucaš po Veneciji i po Parizu?" Mejv se nagnu ka njoj, grčevito stiskajući šake. „Misliš da ne znam šta radiš s njenim unukom? Da se kurvaš s njim bez trunke stida? Naravno, on ti je pružio novac i slavu za kojima si oduvek čeznula. Trebalo je samo da prodaš svoju dušu i telo da bi došla do toga."

Megi sklopi uzdrhtale šake ispod stola. „Ja prodajem samo svoje skulpture, majko, tako da si možda donekle u pravu u vezi s mojom dušom. Ali, moje telo pripada samo meni. Dala sam ga Roganu isključivo zato što sam to želela."

Mejv preblede kada je shvatila da su njene slutnje potvrđene. „Ne zanosi se, curo. Platićeš za to, baš kao što sam i ja platila. Muškarac takvog statusa i porekla nema šta da traži sa devojčurinom poput tebe. Njega zanima samo ono što možeš da mu pružiš u krevetu."

„Šta ti znaš o tome? Ti ga uopšte ne poznaješ."

„Ali poznajem tebe. Šta će se desiti s tvojom slavom i karijerom kad budeš otkrila da nosiš bebu u stomaku?"

„Ako se to bude desilo, mogu samo da se molim da ću biti bolja majka od tebe. Sigurno neću



dići ruke od svega i provesti ostatak života sveteći se rođenoj deci."

„Ništa ti ne znaš", jetko procedi Mejv. „Ali, samo napred. Nastavi tako i uskoro će ti se ta tvoja nadmenost olupati o glavu. Videćeš kako ćeš se osećati kad ti kola krenu nizbrdo i kad ti se srce slomi u paramparčad."

„Ali, to uopšte nije moralo da se desi. I drugi muzičari imaju porodice."

„Imala sam redak dar", nastavi Mejv, očiju punih suza. „A onda sam ga izgubila, zato što sam bila tvrdoglava i arogantna kao što si ti sada. Onog trenutka kad si se začela u mojoj utrobi muzika je nestala iz moje duše."

„Ali, nije morala da nestane", prošapta Megi. „Ne bi nestala, da si dovoljno strasno želela da se baviš time."

Da je želela? Čak i posle toliko vremena, Mejv oseti žacanje starog ožiljka. „Kakva vajda od pustih želja?" upitala je. „I ti si čitavog života nešto želela, a sad sve stavljaš na kocku kako bi osetila muškost među nogama."

„On me voli", nemoćno promrmlja Megi.

„Svaki muškarac će te voleti dok se valja po postelji s tobom. Ali, nikad nećeš biti srećna, Margaret Meri. Začeta si u grehu, živiš u grehu i u grehu ćeš umreti. Ostaćeš sama. Baš kao i ja."

„Čitavog života si me mrzela i odbacivala, majko. U meni si pronašla krivca za sve svoje nedaće." Megi se lagano pridiže osećajući kako joj kolena klecaju. „Ali, znaš li šta me najviše plaši? Šta me plaši do same srži? To da me mrziš zato što u meni zapravo vidiš sebe. Neka mi je bog u pomoći ako je stvarno tako."

A tada se ustremila ka vratima i izjurila u svežu jesenju noć.

Najgorča pilula koju je morala da proguta bilo je izvinjenje. Megi je uporno odlagala taj čin tražeći pribežište u opuštenom neobaveznom razgovoru. Hladna jutarnja svetlost je donekle ublažila mučninu koju je osećala zbog sinoćnog incidenta, ali je uprkos tome znala da neće moći večno da izbegava tu temu. Usredsredivši se na praktične detalje, vodila je Najala i Kristinu kroz radionicu i objašnjavala im primenu različitih alatki i tehnika. Čak je dopustila svom deda-ujaku da nakratko uzme njenu lulu u ruke i da pokuša da napravi svoj prvi stakleni mehur.

„To ti nije truba." Megi energično spusti ruke na lulu pokazujući Najalu da ne sme da je drži tako visoko. „Ako se budeš pravio važan, samo ćeš rasuti vrelo staklo po sebi."

„Mislim da je pametnije da se držim golfa." Najal veselo namignu, vrativši joj lulu. „Jedan umetnik u porodici je sasvim dovoljan."

„Znači, sama praviš staklo?" zadržano upita Kristina, šetajući po radionici u elegantnim pantalonama i svilenom bluzom. „Od peska."

»I „Da, od peska, kreča, sode, feldspara, dolomita. Ubacim i malo arsenika."

„Arsenika?" Kristinine oči se raširiše od iznenađenja.

„I još poneki tajni sastojak", dodade Megi sa osmehom. „Brižljivo čuvam svoj recept, baš kao što čarobnjaci čuvaju svoje magijske formule. Zavisno od boje koju želim da dobijem, dodajem i druge hemikalije. Naravno, različite supstance različito reaguju sa različitim osnovnim smesama. Najčešće koristim kobalt, bakar, mangan. Onda, tu su još karbonati i oksidi. Recimo, arsenik je odličan oksid."

Kristina sumnjičavo osmotri hemikalije koje joj je Megi pokazivala. „Zar ti ne bi bilo lakše da pretopiš već proizvedeno staklo?"

„Bilo bi lakše, ali onda skulptura koju pravim ne bi bila samo moja."

„Tek sada shvatam da moraš da budeš odličan hemičar da bi se bavila svojom umetnošću."

„Naša Megi je oduvek bila pametnica." Najal je razneženo zagrlj. „Sećam se da mi je Sara pisala da je Megi strašno bistra, a da je Brajana neverovatno umiljata."

„Baš tako." Megi prasnu u veseli smeh. „Ja sam bila pametna, a Brajana je bila umiljata."

„Naravno, pisala je da je i Braj bila bistra“, brže-bolje se ispravi Najal.

„Ali se kladim da nikad nije napisala da sam ja bila umiljata.“ Megi prisloni lice uz njegov rever. „Tako mi je drago što te vidim. Nisam mogla ni da sanjam da će mi biti toliko drago.“ „Malo sam se ogrešio o vas, Megi Mej. Nisam dolazio još otkako je Tom umro.“ „Ne pričaj svašta. Svako od nas ima svoje obaveze, a Braj i ja odlično znamo da ti se nije dolazilo zbog majčinih ispada. Kad smo već kod toga...“ Ona se odmaknu od Najala i duboko udahnu. „Htela bih da se izvinim zbog onog sinoć. Nije trebalo da je izazivam, a pogotovo nije trebalo da odem bez pozdrava.“

„Uopšte nema potrebe da se izvinjavaš. Jutros sam isto rekao i Brajani.“ Najal je nežno potapša po obrazu. „Mejv je odlučila da se tako ponaša još pre nego što je stigla kod Brajane. Ti je ničim nisi izazvala. Ne smeš kriviti sebe zbog toga što je ona odabrala da svoj život provede u besu i ogorčenju.“

„Ko god da je kriv, žao mi je što smo vam priredili tako neprijatno večer.“

„Možda je bilo neprijatno, ali i prosvetljujuće“, staloženo primeti Kristina.

„Možda“, složi se Megi. „Deda Najale, jesi li nekad imao prilike da je čuješ kako peva?“

„Jesam. Pevala je kao slavuj, tu nema spora. I bila je nemirnog duha. Nije mogla da se skrasi u mestu, kao one velike mačke što se vrzmaju po kavezima u zoološkom vrtu. Megi, ona je oduvek imala nezgodnu narav. Bila je srećna samo kad bi svi oko nje utonuli u tajac i slušali je kako peva.“

„A onda se pojavio moj otac.“

„Da, onda se pojavio Tom. Ljudi koji su ih tada poznavali kažu da su bili gluvi i slepi za sve oko sebe. Možda čak i jedno za drugo.“ Najal skliznu svojom krupnom šakom preko njene kose. „Nijedno od njih nije znalo u šta se upuštaju sve dok više nisu imali kud. A kad su se suočili sa stvarnošću, shvatili su da je ona sasvim drugačija od onoga čemu su se nadali. Mejv je dopustila da se utopi u tome. Počela je da mrzi čitav svet zbog toga što joj život nije ispao onako kako je zamišljala.“

„Misliš li da bi bila drugačija da se nisu sreli?“

On se slabašno osmehnu, i dalje je mazeći po kosi. „Megi Mej, niko ne može da pobegne od sudbine. Ali, kada se budemo obreli tamo gde nas je vihor sudbine oduvao, samo od nas zavisi u šta ćemo se pretvoriti.“

„Žao mi je zbog nje“, tiho prozbori Megi. „Nikad nisam mislila da ću je jednog dana sažaljivati.“

„Ti si za nju učinila mnogo više nego što zaslužuje, malena.“ Najal je privi uz sebe i poljubi je u čelo. „A sada je kucnuo čas da uradiš nešto i za sebe. Da ostvariš ono što istinski želiš.“

„Radim na tome.“ Ona se nemoćno osmehnu. „Iz dubine duše.“

Kristina zaključila da je došao čas da se umeša u razgovor. „Najale, hoćeš li da budeš srce i da nas nakratko ostaviš nasamo?“

„Ženske priče, je l' da?“ Njegovi naborani obrazi zaigraše dok je razvlačio usne u osmeh. „Samo uživajte, cure, a ja ću malo da prošetam.“

„Znaš, Megi“, započeo Kristina kada je Najal napustio atelje, „moram nešto da ti priznam. Sinoć posle večere nisam otišla pravo u salon. Vratila sam se nazad, nadajući se da ću uspeti da izgledim stvari.“

Megi se postideno zagleda u pod. „Shvatam.“

„Tako da sam čula vaš razgovor... što je, priznajem, bilo prilično nepristojno. Jedva sam odolela iskušenju da uletim unutra i da tvojoj majci očitam dobru bukvicu.“

„Ništa ne biste postigli. Samo bi se još više razgoropadila.“

„Znam. Zato sam se i uzdržala... mada sam imala želju da je dobro prodrmusam.“ Kristina ispruži ruke i utešno stisnu Megine šake. „Ona uopšte ne zna koliko je srećna što te ima. Majka ti je, ali te uopšte ne poznaje.“

„Možda me previše dobro poznaje. Možda zna da sam ista kao ona. Prodala sam deo vlastite

duše samo zato što sam htela više."

„Ali, ti si to i zaslužila."

„Bilo da sam nešto zaslužila ili dobila na tanjiru, to ništa ne menja. Želela sam da budem zadovoljna onim što sam imala, gospođu Svini. Stvarno sam želela, jer bih u suprotnom morala da priznam da mi to nije dovoljno i da nas je moj otac izneverio, a pre bih umrla nego da tako nešto pomislim. Zato što znam koliko se žrtvovao zbog nas. Pre nego što je Rogan došao ovde bila sam zadovoljna svojim životom, ili sam bar želela da verujem da je tako. Ali, igrom slučaja, vrata su se konačno odškrinula i videla sam kako bi mogao da izgleda moj novi život, šta bih sve još mogla da dobijem. I sad sam u potpunom haosu. Punih nedelju dana nisam uradila ništa vredno pažnje."

„Šta misliš, zbog čega?"

„Zato što me je saterao u ugao. Moje skulpture više nisu samo moje. Čak ni ja više nisam samo svoja. On je sve promenio i sad ne znam šta da radim. A pre sam uvek znala šta da radim."

„Tvoja umetnost dolazi pravo iz srca, Megi. Čovek ne treba da bude ekspert da bi to primetio. Možda si zatvorila svoje srce, mila."

„Sve i da jesam, to sam uradila zato što nemam drugog izbora. Neću da pođem njenim stopama. Niti stopama mog oca. Neću nikome da natovarim bedu na vrat. Neću nikoga da unesrećim, ali isto tako neću da budem ni žrtva."

„Ali, ti već jesi žrtva, draga moja Megi. Osećaš grižu savesti zbog uspeha koji si postigla i još više zbog ambicije koju nosiš u sebi. Odbijaš da oslobodiš ono što ti se skriva u srcu jer znaš da, onog trenutka kad to budeš učinila, više nema povratka. Plašiš se da zbačiš taj kamen sa duše iako te neprestano pritiska i čini te nesrećnom. Ti si zaljubljena u Rogana, zar ne?"

„I to je njegov krivica."

„Sigurna sam da će ti se propisno odužiti za sve što ti je skrivio."

Megi se okrenu ka radnoj klupi i poče odsutno da pomera alatke. „On je još nije upoznao. Potrudila sam se da je ne upozna kako ne bi video da sam ista kao ona. Otrovnost i čudljiva i nezadovoljna. I kivna na čitav svet."

„I usamljena", tiho izusti Kristina, nateravši Megi da skrene pogled ka njoj. „Ona je strašno usamljena, Megi, mada je sama kriva za to. Ako zatvoriš svoje srce i jednog dana ostaneš sama, ni ti nećeš moći da okrivljuješ nikoga sa strane. Svako od nas pravi svoj izbor." Ona priđe i uhvati je za ruke. „Nisam poznavala tvog oca, ali sam sigurna da si nasledila nešto i od njega."

„On je voleo da sanja. Baš kao i ja."

„A sećaš li se svoje bake? Sećaš li se koliko je bila visprena i temperamentna? To su osobine koje si nasledila od nje. A onda, tu je i tvoj deda Najal, sa tom čudesnom žudnjom za životom. Sve to je pomešano u tebi, Megi, a tvoj zadatak je da to nasleđe iskoristiš na najbolji mogući način. Znaš, Najal je potpuno u pravu. Bez obzira na sudbinu koja nas je zadesila, samo od nas zavisi u šta ćemo se pretvoriti. Budi ono što želiš da budeš, Megi."

„Ali, u tome i jeste problem. Ranije sam mislila da odlično znam ko sam i šta sam i šta želim da postanem. A sad mi se sve zbrkalo u glavi."

„Kad glava otkáže poslušnost, onda je najbolje da oslušneš svoje srce."

„Mislim da mi se neće svideti ono što ću čuti."

Kristina prasnu u zvonak smeh. „U tom slučaju, draga moja, možeš da budeš apsolutno sigurna da si dobila pravi odgovor."

## Dvadeseto poglavlje

Okružena tišinom i samoćom, Megi se sredinom jutra ponovo latila svoje lule da bi dva sata kasnije bacila neuspelu staklenu figuru na gomilu za pretapanje. Još jedan jalov pokušaj, turobno je pomislila. Potom je prelistala svoje skice, odbacujući jednu za drugom. Skrenula je pogled ka jednorogu koji je stajao na polici, namrštila se i krenula ka gorionicima, ali se vizija koju je imala u glavi rasplinula još pre nego što je dohvatila staklenu šiplcu. Preplavljena novim talasom razočaranja, odsutno je posmatrala kako se vrh staklene šipke spušta ka plamenu, rastapa se i počinje da kaplje. Gotovo ne razmišljajući o onome što radi, počela je da nakapava komadiće rastopljenog stakla u posudu sa vodom.

Neki su se rasprskavali, a drugi su opstajali. Izvukla je jedan komadić vrškom šiplce i zagledala se u njega. Iako je nastalo u ognju, staklo je sada bilo hladno i imalo je oblik kapi. Kao suza princa Ruperta. Običan umetnički hir, stvarčica lcoju je i dete moglo da napravi.

Protrljala je stvrdnuti komadić između prstiju i odnela ga do polariskopa. Posmatrana kroz sočivo, staklena suza je, usled unutrašnjih naprezanja, podsećala na vatromet zaslepljujućih duginih boja. Toliko toga, pomislila je, u sićušnom komadiću stakla.

Ćušnula je suzu u džep i izvadila još nekoliko stvrdnutih kapi iz vode, a potom je pažljivo ugasila peći i napustila radionicu. Deset minuta kasnije već je bila u sestrinoj kuhinji.

„Brajana, šta vidiš kad me pogledaš?”

Brajana oduva pramen kose sa očiju i nastavi da mesi testo. „Zaboga, šta bih videla? Valjda svoju sestru.”

„Ne budi tako bukvalna. Šta vidiš u meni?”

„Ženu koja je neprestano na rubu strpljenja. Ženu koja ima dovoljno energije da me smoždi do koske. I koja frca od besa.” Brajana se ponovo zagleda u testo. „Od besa koji me čini strašno tužnom.”

„A šta je sa sebičnošću?”

Brajana zaprepašćeno podiže pogled. „Pravo da ti kažem, tu manu kod tebe nikad nisam primetila.”

„A što se tiče ostalih mana?”

„Imaš ih za izvoz. Ali, čemu ta pitanja? Nisi valjda odlučila da budeš savršena?”

Megi se žacnu od hladnoće koju je nazrela u sestriinom glasu. „Još si ljuta na mene? Zbog onog sinoć?”

„Nisam”, odgovori Brajana energično udarajući testo. „Ako me baš pitaš, možda sam ljuta na sebe i na okolnosti i na sudbinu, ali nipošto na tebe. Ti nisi kriva što je tako ispalo. Bog zna da si me upozorila da moj plan neće upaliti. Samo bih volela da ne skačeš uvek u moju odbranu.”

„Jednostavno ne mogu da se obuzdam.”

„Znam.” Nakon što je pažljivo oblikovala testo Brajana ga prebaci u čistu posudu da ponovo naraste. „Posle se bolje ponašala, valjda zato što nisi bila tu. Bila je čak i pomalo postidena. Kada su krenule nazad, pohvalila je moju večeru. Naravno, ništa nije ni okusila, ali je uprkos tome našla za shodno da me pohvali.”

„Bilo je i gorih večeri.”

„Mnogo gorih. Znaš, Megi, rekla je još nešto.”

»Ona stalno nešto nagvažda. Nisam došla ovde da bih slušala šta je ona rekla.”

„Rekla je nešto za svećnjake”, natuknu Brajana, nateravši Megi da radoznalo izvije obrve.

„Koje svećnjake?”

„One na pomoćnom stočiću. Znaš, one što si mi napravila prošle godine. Rekla je da su veoma lepi.”

Megi prasnu u smeh, odmahujući glavom. „Sigurno si sanjala, Braj.”

„Nisam sanjala. Stajala sam nasred hodnika, potpuno budna i svesna, a ona se zagledala u mene

i pohvalila tvoje svećnjake. Stajala je tu i piljila u mene sve dok nije bila sigurna da sam shvatila njenu poruku. Nije imala snage da ti to lično kaže, pa je želela da to čuješ preko mene. Bio je to naš prećutni dogovor."

„Ali, zašto bi želela da ja to čujem?" zbunjeno upita Megi.

„Možda se pokajala zbog nečeg što ti je rekla u trpezariji, kada ste ostale nasamo, pa je htela da ti se izvini. Ona ne ume bolje od toga, Megi. Kada se uverila da sam shvatila šta želi, ponovo se okomila na Loti, tako da su otišle isto kao što su i došle. Prepirući se."

„Pa..." Megi nije znala šta da kaže. Nije znala kako bi trebalo da reaguje i kako bi trebalo da se oseća. Nervozno je ćušnula ruku u džep, opipavši glatke staklene suze.

„Naravno, to je mali korak, ali je važno da je konačno uvidela potrebu da učini makar i toliko." Brajana veštim žustrim pokretima posu brašno preko svojih šaka, spremajući se da pređe na sledeću veknu. „Srećna je u kući koju si joj kupila, iako to još ni sama ne zna."

„Možda si u pravu, Braj", promrmlja Megi, boreći se sa knedlom koja joj je zastala u grlu. „Nadam se da je tako. Ali te molim da ubuduće digneš ruke od porodičnih okupljanja."

„Dogovoreno."

„Brajana..." Megi zastade, bespomoćno se zagledavši u sestru. „Znaš, danas putujem za Dublin."

„Znači, ponovo krećeš u akciju? Zvali su te iz galerije?"

„Ne. Idem privatno. Da se vidim s Roganom. Treba da mu saopštim svoju odluku. Ili se više nećemo vidati ili ću se udati za njega."

„Da se udaš za njega?" Loptica testa ispade iz Brajaninih ruku. „Hoćeš da kažeš da te je Rogan zaprosio?"

„Da, još dok smo bili u Francuskoj. Poslednje noći. Rekla sam mu da nema šanse. Stvarno sam tako mislila. Možda još tako mislim. Više ni sama ne znam. Zato sam odlučila da krenem za Dublin i da tokom vožnje raščistim sa samom sobom. Jedino što znam je da na raspolaganju imam samo dve opcije. Ili sve ili ništa." Ponovo je ćušnula ruku u džep i opipala staklene suze. „Htela sam samo da ti se javim pre nego što pođem."

„Megi..." zausti Brajana, ali je ona već izjurila napolje. Skidajući ulepljeno testo sa šaka, Brajana se setno zagleda u vrata koja su se i dalje njihalala.

Kada je navrat-nanos stigla u Dublin, dočeka ju je prvi hladan tuš. Rogan, naravno, nije bio kod kuće. Tako joj i treba, pomislila je, kad nije imala mozga da mu se javi pre nego što je zapucala na tako dug put. Batler joj je objasnio da je gospodin Svini otišao u galeriju, ali kada je stigla tamo, sve vreme psujući gužvu na dablinskim ulicama, on je već nastavio dalje, ka svojoj kancelariji.

U kancelariji je saznala da su se ponovo promašili, za jedva pet minuta. Rogan je već hitao ka aerodromu kako bi se ukrcao na let za Rim. Da gospođica možda ne želi da kontaktira sa njim preko telefona u kolima, ljubazno je upitala sekretarica.

Ne, ta mogućnost je otpadala, zaključila je Megi. Nije dolazilo u obzir da jednu od najkrupnijih odluka u svom životu saopšti preko telefona. I tako joj je na kraju preostalo samo da se spakuje u svoj kombi i da, iznervirana i razočarana, zapuca nazad za Kler.

Usput je sve vreme gunđala i ponavljala sebi da je obična budala. I da je možda bolje što ga nije pronašla. Kada je stigla kući, bacila se u postelju i, iscrpljena viščasovnom vožnjom, spavala kao klada sve do narednog podneva.

A tada je ponovo pokušala da radi.

\*

„Potragu stavite u prvi plan, a Trijadu centrirajte“, objašnjavao je Rogan stojeći u suncem preplavljenoj dvorani rimske galerije i posmatrajući kako njegovi službenici aranžiraju Megine skulpture. Megina dela su se savršeno uklapala u pozlaćeni dekor u rokoko stilu. Teški crveni baršun koji je odabrao za prekrivanje postolja i stolova darivao je izložbenom prostoru raskošnu, gotovo aristokratsku atmosferu. Bio je siguran da će se Megi žaliti na taj detalj, ali je izbor boje i materijala, po Roganovom uverenju, odgovarao klijenteli koja je posećivala rimsku galeriju.

Bacio je pogled na sat i tiho opsovao. Za dvadeset minuta je trebalo da bude na sastanku. Ali, tu više nije bilo ispravke, pomislio je dok je svojim službenicima izdavao uputstva za još neke sitne prepravke. Malo će zakasniti. To je bila Megina zasluga. Eto kako je uticala na njega. Uspela je da poremeti čak i njegov donedavno besprekoran osećaj za vreme.

„Galerija se otvara za petnaest minuta“, podsetio je službenike. „Sigurno će biti novinara, pa se potrudite da svi dobiju katalog.“ Još jednom je prešao pogledom preko dvorane, odmerivši svaku skulpturu i svaki nabor na crvenim draperijama. „Svaka čast! Odlično obavljen posao.“

Okrenuo se na peti i napustio galeriju, izašavši na pločnik obasjan blistavim italijanskim suncem, gde ga je čekao njegov vozač.

„Kasnim, Karlo“, rekao je, smeštajući se na sedište i otvarajući aktovku.

Karlo se iskezi, nabi šofersku kapu na čelo i razgiba prste kao koncertni pijanista koji se sprema da pređe na arpeggio. „Ne kasnite, sinjore.“

Još pre nego što je Rogan stigao da izvije obrvu, automobil poskoči sa pločnika kao razjareni tigar, režeći i ričući na svako vozilo koje bi mu se isprečilo na putu. Rogan zauze stabilniji položaj i precte pogledom preko statističkih podataka koje je dobio u rimskoj poslovnicu.

Bila je to odlična godina, zaključio je. Naravno, nije se mogla porediti sa procvatom koji je nastupio sredinom osamdesetih, ali su mu poslovi sasvim dobro išli. Kad bolje razmisli, možda je bilo bolje što su ti dani prohujali. Tada se na umetničkim aukcijama za neke slike tražilo i po par stotina miliona funti, a kada se tržište optereti tako basnoslovnim cenama često se dešava da se umetnička dela skrivaju po trezorima sve dok ne postanu bezdušna kao zlatne poluge.

Iako su fabulozne osamdesete ostale iza njih, bila je to unosna godina. Dovoljno unosna da mu omogući da lanac galerija Worldvaid obogati još jednim ogrankom, mestom na kome će se izlagati i prodavati isključivo dela irskih umetnika. Ta ideja se začela u njegovoj glavi još pre nekoliko godina, ali je sad konačno mogla da proključa.

Mala, čak ušuškana galerija koja će biti otvorena i prijemčiva za široku javnost, počev od dekora pa do samih umetničkih dela. Mesto koje će pozivati posetioce da se upuste u pomno i uzbuđljivo razgledanje kvalitetnih eksponata koji će moći da se kupe po krajnje pristupačnim cenama.

Da, sada je bio savršen trenutak za to. Apsolutno savršen.

Gume zaškripiše i automobil se naglo zaustavi, propevši se kao jogunasti pastuv. Šofer žurno izađe iz kola i otvori Roganova vrata. „Mislim da ste stigli na vreme, sinjore.“

„Hvala ti, Karlo. Ti si pravi čarobnjak.“

Rogan je proveo trideset minuta sa upravnikom rimske galerije i duplo više na sastanku upravnog odbora, a potom je dao nekoliko intervjua kako bi promovisao izložbu Megi Konkenon. Narednih nekoliko sati je bilo rezervisano za razgledanje eksponata koji su nedavno pristigli u rimsku galeriju i za susrete sa umetnicima. Te večeri je nameravao da se ukrca na avion za Veneciju kako bi obavio nužne pripreme za narednu stanicu Megine turneje. Bacio je pogled na sat i zaključio da ima dovoljno vremena da obavi par telefonskih razgovora sa Dablinom.

„Džozefe.“

„Rogane, kako je u Rimu?”

„Sunčano. Ovde sam već završio glavni deo posla. Najkasnije do sedam treba da budem u Veneciji. Ako budem imao vremena, još večeras ću svratiti do galerije. Ako ne, sutra ću obaviti početne pripreme.”

„I ovde te čeka gomila posla. Koliko ćeš se zadržati u Italiji? Nedelju dana?”

„Manje, ako sve bude išlo po planu. Imaš li nešto da mi preneseš?”

„Ejman je svraćao. Kupio sam dva crteža. Prilično su dobri.”

„Odlično. Već imam ideju kako bismo mogli da pospešimo prodaju njegovih dela. Moraće samo malo da sačeka.”

„Šta si naumio?”

„Objasniću ti se kad se vratim. Još nešto?”

„Ispratio sam tvoju baku i njenog prijatelja za Golvej.”

Rogan tiho progunđa. „Znači, morala je da ga dovede i u galeriju?”

„Hteo je da vidi Megine skulpture - u prikladnom ambijentu. Matori je pravi lik.”

„Da, to stoji.”

„Ovaj... kad smo već kod Megi, svraćala je ove nedelje.”

„Svráčala? U Dublin? Kojim povodom?”

„Pojma nemam. Samo je uletela i izletela. Nisam čak ni stigao lično da porazgovaram s njom. Poslala je još nekoliko skulptura, zajedno sa porukom za tebe.”

„Kakvom porukom?”

„Plava je.”

Roganovi prsti zastadoše na beležnici. „Poruka je plava?”

„Ma, ne! Tako glasi poruka. 'Plava je.' Napravila je sjajnu skulpturu - delikatnu, vižljastu. Liči na vrbu. Očigledno je mislila da ćeš shvatiti poruku.”

„Shvatio sam.” Rogan se osmehnu, protrljavši hrbat nosa. „To je za grofa De Lorena, iz Pariza. Venčani poklon za njegovu unuku. Trebalo bi da kontaktiraš s njim.”

„U redu. Ovaj... ima još nešto. Ako sam dobro shvatio, Megi je svraćala i kod tebe kući, i u kancelariju. Mislim da te je zbog nečega tražila.”

„Po svoj prilici.” On se nakratko zamisli, a onda se povinova pukom instinktu. „Džozefe, hoćeš li nešto da mi učiniš? Pozovi galeriju u Veneciji. Reci im da mi je nešto iskršlo i da dolazim za nekoliko dana.”

„Sa zadovoljstvom. Mogu li da pitam šta je iskršlo?”

„Bićeš obavešten. Pozdravi Patrišu. Čućemo se.”

Megi se nervozno vrpeljila na stolici u O'Melijevom pabu, dobujući prstima po stolu, lupkajući nogom o pod i ispuštajući ozlojeđene uz- dahe. „Time, mogu li da dobijem sendvič uz ovo pivo? Ko zna kad će se Marfi smilovati da dođe, a creva mi zavijaju od gladi.”

„Biće gotov za tren oka, malena. Znači, ti i Marfi imate sudar?” Korpulentni gostioničar se isceri iza šanka, šeretski izvivši obrve.

„Malo sutra! Nisu mi valjda vrane popile mozak da zakazujem sudar sa Marfijem Maldunom? Rekao mi je da treba da obavi neki poslić u selu i da ga sačekam ovde”, zlovoljno odbrusi Megi, ćušnuvši nogom kutiju koja je stajala pored njenog stola. „Donela sam rođendanski poklon za njegovu majku.”

„Znači, naručio je poklon od tebe?”

„A-ha. A ako se uskoro ne pojavi, ja odoh kući, pa neka sam dođe po njega.”

„Elis Maldun”, dobaci Dejvid Rajan koji je purnjao za šankom. „Ako se ne varam, ona sad živi u Kilarbiju?”

„Baš tako”, odgovori Megi. „Ima već deset godina otkako se odselila.”

„Ne sećam se kad sam je poslednji put video. Znači, preudala se nakon što je Rori Maldun otišo

bogu na istinu?"

„Jeste." Tim se uključi u razgovor, točeći krigluginisa. „Udala se za nekog bogatog doktora. Zove se Kolin Brenan."

„To je rođak Danijela Brenana", ubaci se još jedan od redovnih gostiju, zamišljeno zureći u tanjir sa čorbom. „Onog što ima bakalnicu u Klerkaslu."

„Ma jok." Tim energično odmahnu glavom, noseći Megin sendvič. „On nije u srodstvu sa Danijelom Brenanom nego sa Bobijem Brenanom iz Njumarketa na Fergusu."

„Mislim da si pobrkao lončice", usprotivi se Dejvid, ispruživši pikavac ka Timu.

„Hoćeš da se kladimo? U dve funte?"

„Prihvatam. Posle ćemo pitati Marfija."

„Ako dođe", proguda Megi zarivajući zube u sendvič. „Ko da nemam pametnija posla nego da čitav dan dreždim ovde i da ga čekam."

„Poznavao sam jednog Brenana", prozbori starac koji je stajao na kraju šanka. Napravio je dramsku pauzu, ispuštajući kolut dima. „Zvao se Frenki Brenan i živio je u Belibanijonu. To je varoš u kojoj sam odrastao. Jedne noći se vraćao kući iz paba. Popio je koju kriglu više, a njemu nije trebalo mnogo da se ucvrcka."

Starac zastade, lansirajući nov kolut dima. Vreme je prolazilo, ali niko nije progovarao. Svi su sa nestrpljenjem iščekivali nastavak priče.

„I tako se teturao kući, zanoseći se ko vrag, i da bi brže stigao a on ti udari prečicom preko jednog polja. A tu beše jedan vilinski breg i on, onako pijan, zapuca pravo preko njega. Mislim, svako drugi bi, pijan ili trezan, znao da to baš nije mudro, ali je siroti Frenki bio odsutan kada je dobri bog delio pamet. I tako vile odlučiše da ga nauče lepom ponašanju, pa se sjatiše oko njega i svukoše mu svu odeću dok se smucao preko onog polja. A kada je stigao kući bio je go ko od majke rođen. Na sebi nije imao ništa osim šešira i jedne cipele." Starac napravi još jednu dramsku pauzu i vragolasto se isceri. „Drugu nikad nije pronašao."

Megi, zajedno sa ostalim redovnim mušterijama, prasnu u grohotan smeh, spustivši nogu na praznu stolicu rezervisanu za Marfija Malduna. Do đavola s Parizom i Rimom, pomislila je. Ona je bila baš tamo gde je želela da bude.

U tom trenutku u pab uđe Rogan Svini.

Naravno, njegov dolazak nije prošao neprimećeno. Mnogi od gostiju se okrenuše lca vratima, streljajući neznanca pronicljivim pogledima. Nije se često dešavalo da u neko turobno jesenje po- podne u O'Melijevoj pab zabasa muškarac tako gospodstvenog držanja. Megi se istog trenutka zaledi, umalo se ne zagrcnuvši od piva koje je upravo prinela usnama.

„Dobar dan, gospodine. Mogu li nečim da vas poslužim?" su- sretljivo upita Tim O'Meli.

„Molim vas, kriglu ginisa." Rogan se nasloni na šank i skrenu pogled lca Megi dok je Tim točio pivo. „Dobar dan, Margaret Meri", dobacio je sa osmehom.

„Šta ti tražiš ovde?"

„Kao što vidiš, svratio sam da popijem kriglu piva." Ne skidajući osmeh s lica, gurnuo je nekoliko novčića preko šanka. „Lepo izgledaš."

„Mislila sam da si u Rimu."

„Bio sam. Tvoja izložba odlično napreduje."

„Znači, vi ste Rogan Svini?" ubaci se Tim, gurnuvši kriglu ka njemu.

„Jesam."

„Ja sam O'Meli. Tim O'Meli." Gostioničar obrisa ruke o kecelju i srdačno stisnu Roganovu šaku. „Megin otac i ja smo bili kao braća. Tom bi vam sigurno bio zahvalan što ste uzeli Megi pod svoje okrilje. Blistao bi od ponosa da može da vidi kakav je uspeh postigla njegova mezimica. Znae, počeli smo da pravimo album... mislim, ja i moja supruga Dijedra... sa člancima o Meginim izložbama."

„Onda vas u budućnosti očekuje mnogo posla, gospodine O'Meli. Megino vreme tek dolazi."

„Ako si došao da vidiš šta sam napravila", dobaci Megi, „moraću da te razočaram. Nemam ništa novo. Niti ću imati, sve dok mi budeš disao za vrat."



„Nisam došao zbog toga." Rogan klimnu glavom ka Timu i uputi se ka Meginom stolu. Spustio se pored nje, podigao joj bradu i poljubio je. Dugo i nežno. „Došao sam da te vidim."

Pokušavajući da dođe do daha, ona sevu pogledom ka šanku i radoznale mušterije brže-bolje priкриše svoje osmehe i okrenuše se na drugu stranu, pretvarajući se da gledaju svoja posla.

„Nisi baš žurio da me vidiš."

„Ostavio sam ti dovoljno vremena da me se uželiš."

„Otkako si otišao gotovo ništa nisam napravila", prozbori ona tihim skrušenim glasom. Pošto joj je bilo teško da to prizna, zurila je u kriglu s pivom. „Sve vreme se vrtim u mestu. Počinjem i prekidam i ponovo počinjem, ali ništa ne ispada onako kako želim. Već sam na rubu nerava. Uopšte mi se ne sviđa što si mi to uradio, Rogane."

„Šta sam ti uradio?"

Ona ga pogleda ispod oka. „Nedostajao si mi. Toliko si mi nedostajao da sam zapucala za Dublin."

„Znam", odgovori on igrajući se krajevima njene kose. Kosa joj je u međuvremenu porasla, primetio je. Koliko li će joj vremena biti potrebno da dohvati makaze i da skreše te štrčee krajeve? „Zar ti je bilo toliko teško da dođeš kod mene, Megi?"

„Užasno teško. Još nikad u životu nisam bila tako sluđena. A kada sam stigla nisi bio tu."

„Sada sam tu."

Da, sad je bio tu. A njeno srce je tako dobovalo u grudima da nije bila sigurna da li će uspeti još nešto da izusti.

„Znaš, htela sam nešto da ti kažem. Ne mogu..." Ona zastade, primetivši kako se vrata otvaraju i kako Marfi ulazi u pab. „Đavo da ga nosi! Baš je sad našao da dođe!"

Marfi mahnu rukom ka Timu i nastavi pravo ka Meginom stolu. „Znači, već si ručala?" Ležerno je privukao stolicu i maznuo jedan krompirić sa njenog tanjira. „Jesi li je donela?"

„Jesam. Mogao si malo da požuriš. Pola dana te čekam."

„Ma, hajde. Tek je prošlo jedan." Marfi zgrabi još jedan krompirić, osmotrivši Rogana. „Vi ste verovatno Svini?"

„Jesam."

„Znao sam, po odelu", objasni Marfi. „Megi mi je rekla da se svaki dan oblačite kao da je nedelja. Ja sam Marfi Maldun, Megin komšija."

Znači, tip s kojim se prvi put poljubila, prođe Roganu kroz glavu dok se rukovao sa Marfijem. Obojica su se držali na oprezu, kao suparnici koji odmeravaju snage. „Drago mi je."

„I meni." Marfi se zavalio unazad, odigavši prednji deo stolice od poda. „Megi i ja smo odrasli zajedno. Ja sam joj skoro kao brat. Šteta što nema čoveka koji bi vodio računa o njoj."

„Ne lupetaj, Marfi", prosikta Megi. Već je bila u iskušenju da šutne nogaru i da ga zbací sa stolice, ali se Marfi, poznajući njen temperament, dovoljno brzo spustio na pod. „Hvala lepo, ali mogu sama da vodim računa o sebi."

„Da, to i meni stalno ponavlja", spremno se ubaci Rogan. „Ali, htela ona to ili ne, sad ima na koga da se osloni."

Dvojica muškaraca razmeniše značajne poglede. „Utoliko bolje", promrmlja Marfi, shvativši poruku. „Znači, donela si mi onu stvarčicu?" upitao je, ponovo se okrenuvši ka Megi.

„Već sam ti rekla da jesam." Ona se nestrpljivo sagnu, podiže kutiju sa poda i stavi je na sto između njih. „Da ovo nije za tvoju majku, budi siguran da bih ti je smrskala o tintaru."

„Uopšte ne sumnjam u to." Dok je Tim spuštao još jedno pivo na sto, Marfi počeo da otvara kutiju. „Ovo je maestralno, Megi. Majka će biti oduševljena."

Naravno da će biti oduševljena, pomisli Rogan. U kutiji se nalazila bledoružičasta staklena činija, graciozna i gotovo fuidna. Zid posude je podsećao na ustalasanu pučinu nad kojom su se nadvijale delikatne kreste, a staklo je bilo tako tanko da je kroz njega mogao da vidi senku Marfijevih šaka.

„Pozdravi je i prenesi joj čestitke za rođendan."

„Hoću." Marfi skliznu svojim žuljevitim prstima preko stakla pre nego što je vratio činiju

nazad. „Znači, šta ono rekosmo? Pedeset funti?”

„Toliko." Megi ispruži dlan. „U kešu, moliću."

Marfi se počeha po obrazu, glumeći neodlučnost. „Zar ti se ne čini da je to malo papreno za jednu staklenu činiju, Megi Mej? Vidiš kako je mala. Ne možeš čak ni da jedeš iz nje. Ali, majci će se sigurno svideti. Ona voli luckaste beskorisne stvari."

„Samo nastavi da se prenemažeš, Marfi, pa ću da podignem cenu."

„Pedeset funti", promrmlja Marfi teatralno odmahujući glavom. Prebrojao je novčanice i spustio ih na njen ispruženi dlan. „Znaš, za te pare sam mogao da joj kupim čitav servis. I lep novi tiganj pride."

„Mogu da se kladim da bi dobio tiganjem po glavudži." Megi zadovoljno ćušnu novčanice u džep. „Nijedna žena ne želi da dobije tiganj za rođendan, a muškarac koji to ne može da skapira treba da dobije ono što je zaslužio."

„Hej, Marfi!" doviknu Dejvid Rajan, nestrpljivo se promeškajući na stolici. „Ako si završio tu transakciju s Megi, dođi 'vamo. Imamo jedno pitanje za tebe."

„Evo, odmah ću." Marfi uze svoje pivo i ustade. „Stvarno lepo odelo, gospodine Svini", rekao je i prešao za susedni sto da presudi u opkladi o Brenanovima.

„Pedeset funti?" promrmlja Rogan, pokazavši glavom ka kutiji koju je Marfi ostavio na stolu. „Oboje znamo da si mogla da dobiješ bar dvadeset puta više."

„Pa šta s tim?" Megi prkosno odgurnu čašu u stranu. „Ja sam napravila tu činiju i mogu da tražim za nju koliko mi volja. Naravno, ti u svakom trenutku možeš da me tužiš što sam prekršila tvoju prokletu klauzulu o ekskluzivnosti, ali nikad nećeš dobiti tu činiju."

„Uopšte nisam..."

„Dala sam reč Marfiju", nastavi ona ne ostavljajući mu priliku da dođe do reči. „Pogodba je već pala, što znači da možeš da dobiješ prokletih dvadeset pet procenata od ovih pedeset funti, ali ako kojim slučajem ponovo odlučim da napravim nešto za nekog od svojih..."

„To nije bila optužba, Megi... već kompliment." On sklopi prste oko njene šake, koja je već bila stegnuta u pesnicu. „Očaran sam tvojom velikodušnošću."

Njena srdžba istog trenutka splasnu, kao da su njegove reči pri- mirile vetar koji joj je duvao u jedra. Utonula je u stolicu, ispustivši prigušen uzdah. „U ugovoru stoji da samo ti možeš da prodaješ ono što napravim."

„Dobro znam šta stoji u ugovoru", vedro odgovori on, „ali isto tako znam da te to neće sprečiti da svojim prijateljima povremeno prošvercuješ po neki poklončić." Ona ga osmotri ispod oka tako skrušenim i bolećivim pogledom da je morao da prasne u smeh. „Jasno mi je da ovo nije prvi prekršaj te vrste i da imam opravda-nih razloga da podnesem tužbu, ali se sve da srediti. Ako želiš, možemo da zaobiđemo pravne začkoljice tako što ćemo sklopiti malu intimnu pogodbu. Ja ću se odreći svog procenta od tih pedeset funti, a ti ćeš zauzvrat napraviti božićni poklon za moju baku."

Ona klimnu glavom, ponovo ga pogledavši ispod trepavica. „Nije sve u parama, zar ne, Rogane? Ponekad se plašim da ću se pretvoriti u pukog materijalistu jer sam, uprkos svom opiranju, shvatila da zapravo volim novac. I sve što uz njega ide."

„Naravno da nije sve u parama, Megi. Ni u šampanjcu, ni u glamuroznim izložbama, ni u umetničkim kritikama, ni u pariskim prijemima. To je samo prateći dekor. Najvažnije je ono što nosiš u sebi, ono što lansiraš u svet dok stvarаш svoje čudesne, jedinstvene, zapanjujuće skulpture."

„Znaš, više ne mogu nazad. Nikad više neću moći da živim kao ranije, pre nego što sam te upoznala." Prešla je pogledom preko njegovog lica, ohrabrena toplim utešnim stiskom njegove šake. „Hoćeš li da se malo provozamo? Htela bih nešto da ti pokažem."

„Ostavio sam kola ispred. Već sam ubacio tvoj bicikl u gepek."

Na njenim usnama zaigra slabašan osmeh. „Mogla sam da pretpostavim."

Dok je vetar hućao između krošnji i dok se lišće vrtložilo u živopisnom vihoru boja, krenuli su uzanim drumom koji je vodio ka Lup Hedu. U daljini su se pružala nepregledna požnjevena polja i meki slatki pašnjaci koji nigde nisu tako zeleni kao u Irskoj. Oronuli kameni kućerci koji su promicali s druge strane prozora izgledali su isto kao i pre pet godina, kada je poslednji put prošla tim drumom. Pod beskrajnim irskim nebom se prostirala plodna darežljiva zemlja koja je othranila generacije i generacije vrednih irskih ratara.

Kada je začula huk mora i osetila opori miris soli, nešto ju je žacnulo u grudima. Grčevito je zažmurila, a onda je otvorila oči i pročitala onaj stari, dobro poznati natpis.

## POSLEDNJI PAB PRE NJUJORKA

Mila moja Megi, šta kažeš da skoknemo do Njujorka i popijemo po kriglu piva?

Kada se automobil zaustavio, ništa nije rekla, samo je izašla napolje i pustila da joj vetar miluje lice svojim studenim prstima. Stegla je Roganovu šaku i krenula utabanim puteljkom koji je vodio ka moru.

Pod jesenjim nebom se vodila večna neumoljiva borba prirodnih sila. Talasi su se obrušavali o hridi tutnjajući i šišteći. Magla se spuštala nad pučinom, prekrivajući prizor mekim sivim plaštom, tako da se više nije mogla razaznati granica između neba i mora. „Skoro pet godina nisam bila ovde“, prozbori Megi. „Nikad ne bih pomislila da ću jednog dana s tobom stajati na ovim liticama.“ Nemoćno je stisnula usne, osetivši kako joj se ona ledena pesnica ponovo steže oko srca. „Moj otac je ovde umro. Došli smo zajedno, samo nas dvoje. Bila je cića zima, ali je on voleo da odavde posmatra more. To mu je bilo omiljeno mesto. Tog dana sam prodala nekoliko skulptura jednom trgovcu iz Enisa pa smo napravili malo slavlje u O'Melijevo pabu.“

„Bila si sama s njim?“ Roganovo srce zadrhta od jeze. Nije znao šta da kaže, ni šta da uradi. Mogao je samo da je uzme u naručje i da je privije uz sebe. „Žao mi je, Megi. Stvarno mi je žao.“

Ona prisloni obraz uz njegov mekani štofani kaput, opijajući se mirisom njegove kože i parfema. Ponovo je zatvorila oči. „Stajali smo ovde i razgovarali. O mojoj majci, o njihovom braku. Nikad nisam mogla da shvatim zašto nije digao ruke od svega, zašto je i dalje ostajao s njom. Možda nikad neću ni shvatiti. Ali, dok mi je pričao, oči su mu bile pune neke maglovite čežnje, pune želje da bar Brajana i ja ostvarimo ono što je njemu bilo uskraćeno. Mislim da i ja, duboko u duši, nosim istu čežnju. Samo što, za razliku od njega, možda imam šansu da krenem u susret svom snu.“

Povukla se u stranu, zavlacheći ruku u džep. „Imam nešto za tebe.“ Ne skidajući pogled sa njega, izvadila je sićušnu staklenu kap i otvorila dlan.

„Liči na suzu.“

„Da.“

On podiže suzu ka svetlosti i pomno je osmotri. „Poklanjaš mi svoje suze, Megi?“ upitao je, skliznuvši palcem preko glatkog stakla.

„Možda.“ Ona ponovo zavuče ruku u džep i izvadi još jednu. „Nastaju tako što ispuštaš kapi vrelog stakla u vodu. Neke se od-mah rasprsnu, a neke opstanu. Očvrsnu i formiraju se.“ Čučnula je na zemlju, dohvatila jedan kamen i udarila njime po sićušnoj staklenoj kapi. „Dovoljno su snažne da ne puknu čak ni kad ih tresneš čekićem.“ Pridigla se na noge držeći neoštećeni komadić stakla. „Vidiš, kamen joj ništa ne može. Kad je udariš, samo odskoči u stranu i nastavi da svetluca. Ali, vidiš ovaj krajičak ovde? Vidiš kako je tanušan? Dovoljno je da ga samo malo uvrneš i da prsne.“ Ona stegnu vršak suze između prstiju, cimnu ga u stranu i staklo se pretvori u bezazleni prah. „Samo toliko i možeš da se pozdraviš sa svojom suzicom. Kao da nikad nije postojala.“

„Suze dolaze iz srca“, prozbori Rogan. „Čovek ne sme nehajno da se odnosi prema njima. Ne plaši se, Megi. Neću ti slomiti srce, a verujem da ni ti nećeš slomiti moje.“

„Ali ćemo često čekićati po njima“, odgovori ona, ispustivši dubok uzdah. „Nas dvoje smo

tako različiti, Rogane. Kao voda i rastopljeno staklo."

„Što znači da možemo da stvorimo nešto čvrsto i trajno."

„Možda. A opet, moram da se zapitam koliko dugo bi ti izdržao u nekom kućerku u Kleru i koliko dugo bih ja izdržala u dablinskoj vili prepunoj sluga."

„Mogli bismo da svijemo гнездо na pola puta", odgovori on, izmamivši slabašan osmeh na njenom licu. „U stvari, već sam razmišljao o tome. Svaki problem se može rešiti ako su ljudi voljni da pregovaraju i da prihvate kompromis."

„Znači, čak i u ovakvom trenutku razmišljaš kao biznismen?"

On nonšalantno pređe preko njenog sarkazma. „Nameravam da u Kleru otvorim galeriju koja će biti namenjena isključivo irskoj umetnosti."

„U Kleru?" Ona skloni pramen razbarušene kose, sa izrazom neverice na licu. „Da osnuješ Worldvajdov ogranak ovde u Kleru? Uradio bi to za mene?"

„Ne bih da kvarim romantiku, ali to još odavno planiram. Ti nisi nadahnula samu ideju, ali je izbor lokacije u direktnoj vezi s tobom. Ili, bolje rečeno, s nama." Zastao je, podižući njenu kragnu i zakopčavajući dugmiće kako bi je zaštitio od vetra. „Kao što sam rekao, uvek se može pronaći kompromisno rešenje. Ja ću provoditi pola godine u tvom kućerku u Kleru, a ti ćeš drugu polovinu provoditi u Dublinu sa mnom i sa mojim slugama."

„Ti si baš sve osmislio, zar ne?"

„Kao i uvek. Naravno, o mnogim stvarima još možemo pregovarati." Prešao je pogledom preko staklene suze, a potom je ćušnuo u džep. „Izuzev o jednoj."

„A to je?"

„Ponovo pitanje ekskluzivnosti, Megi. Ovog puta u formi bračnog ugovora. Doživotnog i neraskidivog, bez bilo kakvih propratnih klauzula."

Osetila je kako se ona pesnica u njenim grudima ponovo steže. „Ti baš znaš da pregovaraš, zar ne, Svini?"

„Zar si sumnjala u to?"

Ona se zagleda u pučinu, u sive obrušavajuće talase, u neumoljive hridi i magiju koja se stvarala pri njihovom dodiru. „Bila sam zadovoljna svojom samoćom", rekla je glasom koji je podsećao na šapat. „U njoj sam pronalazila spokoj i utehu. A sad me čak i samoća ispunjava nemirom jer žudim za tvojom blizinom. Nikad nisam želela da od nekoga zavisim ili da sebi dopustim da nekoga toliko zavolim da budem nesrećna kada ode. Ali, sad shvatam da si ti postao sastavni deo mog života i da više ne mogu bez tebe." Prislonila je šaku uz njegov obraz. „Zato... zato što te volim."

Njegovo lice ozari se kao da su ga ogrejali zraci dugo iščekivanog proleća. „Znam", rekao je, prelazeći usnama preko njenih prstiju.

Ona pesnica u njenim grudima konačno popusti. „Ma nemoj!" viknula je, umalo ne prasnuvši u smeh. „Mora da se čovek mnogo lepo oseća kad sve zna!"

„Pravo da ti kažem, nikad se nisam osećao lepše." Pijan od sreće, on je uze u naručje i zavrte je kroz vazduh, a potom poče da je ljubi, dugo i strasno, dok je vetar hućao oko njih donoseći miris mora. „Megi, udaj se za mene i bićeš najsrećnija žena na svetu."

Ona sklopi ruke oko njegovog vrata i čvrsto ga zagrlila. „Nadam se da znaš šta govoriš, Svini, jer sa mnom nema šale. Ako ne održiš obećanje, kunem se da ću ti pretvoriti život u pakao. Gospode, nikad nisam želela da budem nećija žena!"

„Bićeš moja žena i uživaćeš u tome."

„Da, biću tvoja." Ona okrenu lice ka vetru udišući opojni miris soli. „I uživaću u tome."

KRAJ